

သံယုတ္တနိကာယ်
သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- ၁ - ဒေဝတာသံယုတ်
- ၂ - ဒေဝပုတ္တသံယုတ်
- ၃ - ကောသလသံယုတ်
- ၄ - မာရသံယုတ်
- ၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်
- ၆ - ဗြဟ္မသံယုတ်
- ၇ - ဗြာဟ္မဏသံယုတ်
- ၈ - ဝင်္ဂီသံယုတ်
- ၉ - ဝနသံယုတ်
- ၁၀ - ယက္ခသံယုတ်
- ၁၁ - သက္ကသံယုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် မာတိကာ ပြီး၏။

သံယုတ္တနိကာယ်
သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ဒေဝတာသံယုတ်

၁ - နဠဝင်	၅ - အာဒိတ္တဝင်
၂ - နန္ဒနဝင်	၆ - ဇရာဝင်
၃ - သတ္တိဝင်	၇ - အဒ္ဓဝင်
၄ - သတုလ္လပကာယိကဝင်	၈ - ဆေတွာဝင်

၂ - ဒေဝပုတ္တသံယုတ်

- ၁ - ပဌမဝင်
- ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝင်
- ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝင်

၃ - ကောသလသံယုတ်

- ၁ - ပဌမဝင်
- ၂ - ဒုတိယဝင်
- ၃ - တတိယဝင်

၄ - မာရသံယုတ်

- ၁ - ပဌမဝင်
- ၂ - ဒုတိယဝင်
- ၃ - တတိယဝင်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၆ - ဗြဟ္မသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၂ - ဒုတိယဝဂ်

၇ - ဗြာဟ္မဏသံယုတ်

၁ - အရဟန္တဝဂ်

၂ - ဥပါသကဝဂ်

၈ - ဝင်္ဂီသသံယုတ်

၉ - ဝနသံယုတ်

၁၀ - ယက္ခသံယုတ်

၁၁ - သက္ကသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၂ - ဒုတိယဝဂ်

၃ - တတိယဝဂ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် မာတိကာ ပြီး၏။

သံယုတ္တနိကာယ်
သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ဒေဝတာသံယုတ်

၁ - နဠဝဂ်

၁ - ဩဃတရဏသုတ်	၆ - ဇာဂရသုတ်
၂ - နိမောက္ခသုတ်	၇ - အပ္ပဋိဝိဒိတသုတ်
၃ - ဥပနိယသုတ်	၈ - သုသမ္ဗုဒ္ဓသုတ်
၄ - အစ္စေန္တိသုတ်	၉ - မာနကာမသုတ်
၅ - ကတိဆိန္ဒသုတ်	၁၀ - အရညသုတ်

၂ - နန္ဒနဝဂ်

၁ - နန္ဒနသုတ်	၆ - နိဒ္ဒါတန္တိသုတ်
၂ - နန္ဒတိသုတ်	၇ - ဒုက္ကရသုတ်
၃ - နတ္ထိပုတ္တသမသုတ်	၈ - တိရိသုတ်
၄ - ခတ္ထိယသုတ်	၉ - ကုဋိကာသုတ်
၅ - သဏမာနသုတ်	၁၀ - သမိဒ္ဓိသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၁ - ဒေဝတာသံယုတ်

၃ - သတ္တိဝဂ်

၁ - သတ္တိသုတ်	၆ - ပဇ္ဇောတသုတ်
၂ - ဖုသတိသုတ်	၇ - သရသုတ်
၃ - ဇောသုတ်	၈ - မဟဒ္ဒနသုတ်
၄ - မနောနိဝါရဏသုတ်	၉ - စတုစက္ကသုတ်
၅ - အရဟန္တသုတ်	၁၀ - ဧကိဇင်္ဂသုတ်

၄ - သတုလ္လပကာယိကဝဂ်

၁ - သမ္ဘိသုတ်	၆ - သဒ္ဓါသုတ်
၂ - မစ္ဆရိသုတ်	၇ - သမယသုတ်
၃ - သာဓုသုတ်	၈ - သကလိကသုတ်
၄ - နသန္တိသုတ်	၉ - ပဌမ ပဇ္ဇနန္ဒီတုသုတ်
၅ - ဥဇ္ဈာနသညိသုတ်	၁၀ - ဒုတိယ ပဇ္ဇနန္ဒီတုသုတ်

၅ - အာဒိတ္တဝဂ်

၁ - အာဒိတ္တသုတ်	၆ - အစ္ဆရာသုတ်
၂ - ကိဒေသုတ်	၇ - ဝနရောပသုတ်
၃ - အန္တသုတ်	၈ - ဇေတဝနသုတ်
၄ - ဧကမူလသုတ်	၉ - မစ္ဆရိသုတ်
၅ - အနောမသုတ်	၁၀ - ယဠိကာရသုတ်

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၁ - ဒေဝတာသံယုတ်

၆ - ဇရာဝဂ်

၁ - ဇရာသုတ်	၆ - ဒုတိယ ဇနသုတ်
၂ - အဇရသာသုတ်	၇ - တတိယ ဇနသုတ်
၃ - မိတ္တသုတ်	၈ - ဥပ္ပထသုတ်
၄ - ဝတ္ထုသုတ်	၉ - ဒုတိယသုတ်
၅ - ပဌမ ဇနသုတ်	၁၀ - ကဝိသုတ်

၇ - အဒ္ဓဝဂ်

၁ - နာမသုတ်	၆ - အတ္တဟတသုတ်
၂ - စိတ္တသုတ်	၇ - ဥဒ္ဓိတသုတ်
၃ - တဏှာသုတ်	၈ - ပိဟိတသုတ်
၄ - သံယောဇနသုတ်	၉ - ဣစ္ဆာသုတ်
၅ - ဗန္ဓနသုတ်	၁၀ - လောကသုတ်

၈ - ဆေတွာဝဂ်

၁ - ဆေတွာသုတ်	၆ - နဒီရတိသုတ်
၂ - ရထသုတ်	၇ - ဣဿရိယသုတ်
၃ - ဝိတ္တသုတ်	၈ - ကာမသုတ်
၄ - ဝုဋ္ဌိသုတ်	၉ - ပါထေယျသုတ်
၅ - ဘီတာသုတ်	၁၀ - ပဇ္ဇောတသုတ်

၁၁ - အရဏသုတ်

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၂ - ဒေဝပုတ္တသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၁ - ပဌမ ကဿပသုတ်	၆ - ကာမဒသုတ်
၂ - ဒုတိယ ကဿပသုတ်	၇ - ပဉ္စာလစက္ကသုတ်
၃ - မာဃသုတ်	၈ - တာယနသုတ်
၄ - မာဂဓသုတ်	၉ - စန္ဒိမသုတ်
၅ - ဒါမလိသုတ်	၁၀ - သူရိယသုတ်

၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ်

၁ - စန္ဒိမသသုတ်	၆ - ဝါသုဒတ္တသုတ်
၂ - ဝေဏှသုတ်	၇ - သုဗြဟ္မသုတ်
၃ - ဒီပလဋ္ဌိသုတ်	၈ - ကကုဓသုတ်
၄ - နန္ဒနသုတ်	၉ - ဥတ္တရသုတ်
၅ - စန္ဒနသုတ်	၁၀ - အနာထပိဏ္ဍိကသုတ်

၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ်

၁ - သိဝသုတ်	၆ - ရောဟိတဿသုတ်
၂ - ခေမသုတ်	၇ - နန္ဒသုတ်
၃ - သေရီသုတ်	၈ - နန္ဒိဝိသာလသုတ်
၄ - ယဋိကာရသုတ်	၉ - သုသိမသုတ်
၅ - ဇန္တုသုတ်	၁၀ - နာနာတိတ္ထိယသာဝကသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၃ - ကောသလသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၁ - ဒဟရသုတ်	၆ - အပ္ပကသုတ်
၂ - ပုရိသသုတ်	၇ - အဗ္ဗကရဏသုတ်
၃ - ဇရာမရဏသုတ်	၈ - မလ္လိကာသုတ်
၄ - ပိယသုတ်	၉ - ယညသုတ်
၅ - အတ္တရက္ခိတသုတ်	၁၀ - ဗန္ဓနသုတ်

၂ - ဒုတိယဝဂ်

၁ - သတ္တဇဋီလသုတ်	၆ - မလ္လိကာသုတ်
၂ - ပဉ္စရာဇသုတ်	၇ - အပ္ပမာဒသုတ်
၃ - ဒေါဏပါကသုတ်	၈ - ကလျာဏမိတ္တသုတ်
၄ - ပဌမ သင်္ဂါမသုတ်	၉ - ပဌမ အပ္ပတ္တကသုတ်
၅ - ဒုတိယ သင်္ဂါမသုတ်	၁၀ - ဒုတိယ အပ္ပတ္တကသုတ်

၃ - တတိယဝဂ်

- ၁ - ပုဂ္ဂလသုတ်
- ၂ - အယျိကာသုတ်
- ၃ - လောကသုတ်
- ၄ - ဣဿတ္တသုတ်
- ၅ - ပဗ္ဗတူပမသုတ်

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၄ - မာရသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၁ - တပေါက်မ္မသုတ်	၆ - သပ္ပသုတ်
၂ - ဟတ္ထိရာဇဝဏ္ဏသုတ်	၇ - သုပတိသုတ်
၃ - သုဘသုတ်	၈ - နန္ဒတိသုတ်
၄ - ပဌမ မာရပါသသုတ်	၉ - ပဌမ အာယုသုတ်
၅ - ဒုတိယ မာရပါသသုတ်	၁၀ - ဒုတိယ အာယုသုတ်

၂ - ဒုတိယဝဂ်

၁ - ပါသာဏသုတ်	၆ - ပတ္တသုတ်
၂ - ကိန္နုသီဟသုတ်	၇ - ဆဖဿာယတနသုတ်
၃ - သကလိကသုတ်	၈ - ပိဏ္ဏသုတ်
၄ - ပတိရူပသုတ်	၉ - ကဿကသုတ်
၅ - မာနသသုတ်	၁၀ - ရုဇ္ဇသုတ်

၃ - တတိယဝဂ်

- ၁ - သမ္မဟုလသုတ်
- ၂ - သမိဒ္ဓိသုတ်
- ၃ - ဂေါမိကသုတ်
- ၄ - သတ္တဝဿာနုဗန္ဓသုတ်
- ၅ - မာရဓီတုသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၁ - အာဠဝိကာသုတ်	၆ - စာလာသုတ်
၂ - သောမာသုတ်	၇ - ဥပစာလာသုတ်
၃ - ကိသာဂေါတမီသုတ်	၈ - သီသုပစာလာသုတ်
၄ - ဝိဇယာသုတ်	၉ - သေလာသုတ်
၅ - ဥပ္ပလဝဏ္ဏာသုတ်	၁၀ - ဝဇီရာသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၆ - ဗြဟ္မသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၁ - ဗြဟ္မာယာစနသုတ်	၆ - ဗြဟ္မာလောကသုတ်
၂ - ဂါရဝသုတ်	၇ - ကောကာလိကသုတ်
၃ - ဗြဟ္မဒေဝသုတ်	၈ - ကတမောဒကတိဿသုတ်
၄ - ဗကဗြဟ္မာသုတ်	၉ - တုရူဗြဟ္မသုတ်
၅ - အညတရဗြဟ္မသုတ်	၁၀ - ကောကျာလိကသုတ်

၂ - ဒုတိယဝဂ်

- ၁ - သနင်္ကမာရသုတ်
- ၂ - ဒေဝဒတ္တသုတ်
- ၃ - အန္ဓကဝိန္ဒသုတ်
- ၄ - အရုဏဝတီသုတ်
- ၅ - ပရိနိဗ္ဗာနသုတ်

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၇ - ဗြာဟ္မဏသံယုတ်

၁ - အရဟန္တဝဂ်

၁ - ဓနုဉ္ဇာနီသုတ်	၆ - ဇေယျသုတ်
၂ - အက္ကောသသုတ်	၇ - သုဒ္ဓိကသုတ်
၃ - အသုရိန္ဒကသုတ်	၈ - အဝိကသုတ်
၄ - ဗိလင်္ဂိကသုတ်	၉ - သုန္ဒရိကသုတ်
၅ - အဟိံသကသုတ်	၁၀ - ဗဟုဓိတရသုတ်

၂ - ဥပါသကဝဂ်

၁ - ကသိဘာရဒ္ဒါသုတ်	၇ - နဝကမ္ပိကသုတ်
၂ - ဥဒယသုတ်	၈ - ကဋ္ဌဟာရသုတ်
၃ - ဒေဝဟိတသုတ်	၉ - မာတုပေါသကသုတ်
၄ - မဟာသာလသုတ်	၁၀ - ဘိက္ခုကသုတ်
၅ - မာနတ္ထဒ္ဓသုတ်	၁၁ - သင်္ဂါရဝသုတ်
၆ - ပစ္စနိကသုတ်	၁၂ - ခေါမဒုဿသုတ်

၈ - ဝင်္ဂီသံယုတ်

၁ - နိက္ခန္တသုတ်	၇ - ပဝါရဏာသုတ်
၂ - အရတီသုတ်	၈ - ပရောသဟဿသုတ်
၃ - ပေသလသုတ်	၉ - ကောဏ္ဍညသုတ်
၄ - အာနန္ဒသုတ်	၁၀ - မောဂ္ဂလ္လာနသုတ်
၅ - သုဘာသိတသုတ်	၁၁ - ဂဂ္ဂရာသုတ်
၆ - သာရိပုတ္တသုတ်	၁၂ - ဝင်္ဂီသသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၉ - ဝနသံယုတ်

၁ - ဝိဝေကသုတ်	၈ - ကုလယရဏီသုတ်
၂ - ဥပဋ္ဌာနသုတ်	၉ - ဝဇ္ဇိပုတ္တသုတ်
၃ - ကဿပဂေါတ္တသုတ်	၁၀ - သဇ္ဈာယသုတ်
၄ - သမ္ပဟုလသုတ်	၁၁ - အကုသလဝိတက္ကသုတ်
၅ - အာနန္ဒသုတ်	၁၂ - မဇ္ဈနိကသုတ်
၆ - အနုရုဒ္ဓသုတ်	၁၃ - ပါကတိန္ဒြိယသုတ်
၇ - နာဂဒတ္တသုတ်	၁၄ - ဂန္ဓတ္တေနသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၁၀ - ယက္ခသံယုတ်

၁ - ဣန္ဒြိယသုတ်	၇ - ပုနဗ္ဗသုသုတ်
၂ - သက္ကနာမသုတ်	၈ - သုဒတ္တသုတ်
၃ - သူစိလောမသုတ်	၉ - ပဌမသုက္ကာသုတ်
၄ - မဏိဘဒ္ဒသုတ်	၁၀ - ဒုတိယသုက္ကာသုတ်
၅ - သာနုသုတ်	၁၁ - စီရာသုတ်
၆ - ပိယင်္ဂရသုတ်	၁၂ - အာဠဝကသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၁၁ - သက္ကသံယုတ်

၁ - ပဌမဝဂ်

၁ - သုဝီရသုတ်	၆ - ကုလာဝကသုတ်
၂ - သုသီမသုတ်	၇ - နဒုဗ္ဗိယသုတ်
၃ - ဓဇဂ္ဂသုတ်	၈ - ဝေရောစနအသုရိန္ဒသုတ်
၄ - ဝေပစိတ္တိသုတ်	၉ - အရညာယတနက္ကသိသုတ်
၅ - သုဘာသိတဇယသုတ်	၁၀ - သမုဒ္ဒကသုတ်

၂ - ဒုတိယဝဂ်

၁ - ဝတပဒသုတ်	၆ - ယဇမာနသုတ်
၂ - သက္ကနာမသုတ်	၇ - ဗုဒ္ဓဝန္တနာသုတ်
၃ - မဟာလိသုတ်	၈ - ဂဟဋ္ဌဝန္တနာသုတ်
၄ - ဒလိဒ္ဒသုတ်	၉ - သတ္တာရဝန္တနာသုတ်
၅ - ရာမဏေယျကသုတ်	၁၀ - သံဃဝန္တနာသုတ်

၃ - တတိယဝဂ်

- ၁ - ဆေတ္တာသုတ်
- ၂ - ဒုဗ္ဗဏ္ဍိယသုတ်
- ၃ - သမ္မရိမာယာသုတ်
- ၄ - အစ္စယသုတ်
- ၅ - အက္ကောဓေသုတ်

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် မာတိကာ ပြီး၏။

သံယုတ္တနိကာယ်

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ဒေဝတာသံယုတ်

=== ၁ - နဋ္ဌဝဂ် ===

၁ - ဩယတရဏသုတ်

၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်သားတစ်ယောက်သည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို (ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့်) ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်- အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းအားဖြင့် သံသရာအယဉ် ‘ဩယ’ကို ကူးမြောက်တော်မူခဲ့ ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာနတ်သား ငါသည် ရပ်တည်မနေဘဲ အားမထုတ်ဘဲ သံသရာအယဉ် ‘ဩယ’ကို ကူးမြောက်ခဲ့၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင်- အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်သို့လျှင် ရပ်တည်မနေဘဲ အားမထုတ်ဘဲ သံသရာအယဉ် ‘ဩယ’ကို ကူးမြောက်တော်မူခဲ့ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။ ဒါယကာနတ်သား ငါသည် အကြင်အခါ၌ ရပ်တည်နေ၏။ ထိုအခါ နှစ်မြုပ်ရ၏။ အကြင်အခါ၌ အားထုတ်၏။ ထိုအခါမျောပါး ရ၏။ ဒါယကာနတ်သား ဤသို့လျှင် ငါသည် ရပ်တည်မနေဘဲ အားမထုတ်ဘဲ သံသရာအယဉ် ‘ဩယ’ကို ကူးမြောက်ခဲ့၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

“သတ္တလောက၌ ရပ်တည်မနေဘဲ အားမထုတ်ဘဲ တဏှာကို ကူးမြောက်တော်မူပြီးသော မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော (ကိလေသာ) ငြိမ်းအေးတော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို ကြာမြင့်မှပင် ဖူးမြင်ရလေစွ တကား”။

ထိုနတ်သားသည် ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်သက် (လက်ခံ) တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုနတ်သားသည် “ငါ့အား မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်သက် (လက်ခံ) တော်မူ၏” ဟု သိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဋဝဂ် ===

၂ - နိမောက္ခသုတ်

၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ နတ်သားတစ်ယောက်သည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို (ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါဖြင့်) ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင် အသျှင်ဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ (ကိလေသာမှ) အကြွင်းမဲ့လွတ်မြောက်ခြင်း လုံးဝလွတ်မြောက်ခြင်း ကင်းဆိတ်ခြင်းကို သိပါ၏လော” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ ဒါယကာနတ်သား ငါသည် သတ္တဝါတို့၏ (ကိလေသာမှ) အကြွင်းမဲ့လွတ်မြောက်ခြင်း လုံးဝလွတ်မြောက်ခြင်း ကင်းဆိတ်ခြင်းကို သိသည်သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင် အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လျှင် သတ္တဝါတို့၏ (ကိလေသာမှ) အကြွင်းမဲ့ လွတ်မြောက်ခြင်း လုံးဝလွတ်မြောက်ခြင်း ကင်းဆိတ်ခြင်းကို သိပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

နှစ်သက်မှု (တဏှာ) လျှင်အရင်းရှိသည့် ကမ္မဘဝကုန်ခြင်းကြောင့် မှတ်သားမှု ‘သညာ’ အထူးသိမှု ‘ဝိညာဏ်’တို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု ‘ဝေဒနာ’တို့၏ ချုပ်ခြင်း၊ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် သိ၏။ ဒါယကာ နတ်သား ဤသို့လျှင် ငါသည် သတ္တဝါတို့၏ (ကိလေသာမှ) အကြွင်းမဲ့လွတ်မြောက်ခြင်း လုံးဝ လွတ်မြောက်ခြင်း ကင်းဆိတ်ခြင်းကို သိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဋဝဂ် ===

၃ - ဥပနိယသုတ်

၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“(အိုခြင်းတရားသည်) အသက်ကို(သေခြင်း၏) အနီးသို့ဆောင်အပ်၏။ (သတ္တဝါတို့၏) အသက် သည် အနည်းငယ် တိုတောင်းလှ၏။ အိုခြင်းတရားသည်(သေခြင်း၏) အနီးသို့ ဆောင်အပ်သော သူ့အား ကိုးကွယ်ရာတို့သည် မရှိကုန်၊ (ပညာရှိသည်) သေခြင်းတရားတို့၌ ထိုကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

(အိုခြင်းတရားသည်) အသက်ကို(သေခြင်း၏) အနီးသို့ ဆောင်အပ်၏။ (သတ္တဝါတို့၏) အသက် သည် အနည်းငယ် တိုတောင်းလှ၏။ အိုခြင်းတရားသည် (သေခြင်း၏)အနီးသို့ ဆောင်အပ်သော သူ့အား ကိုးကွယ်ရာတို့သည် မရှိကုန်၊ ငြိမ်းချမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်)ကို အလိုရှိသူသည် သေခြင်း၌ ထို ကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည် ဖြစ်၍ လောကမိသ (တေဘူမကဝဋ်)ကို စွန့်ရာ၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဋ္ဌဝဂ် ===

၄ - အစွေန္တိသုတ်

၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အချိန်အခါတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ ညဉ့်တို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ (ပဌမမဇ္ဈိမ ပစ္စိုမ) အရွယ်အစုတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) အစဉ်အတိုင်း စွန့်ကုန်၏၊ (ပညာရှိသည်) သေခြင်း၌ ထို ကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အချိန်အခါတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ ညဉ့်တို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ (ပဌမမဇ္ဈိမ ပစ္စိုမ) အရွယ်အစုတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) အစဉ်အတိုင်း စွန့်ကုန်၏၊ ငြိမ်းချမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်)ကို အလိုရှိသူ သည် သေခြင်း၌ ထိုကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည်ဖြစ်၍ လောကမိသ (တေဘူမကဝဋ်) ကို စွန့်ရာ၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဋ္ဌဝဂ် ===

၅ - ကတိဆိန္ဒသုတ်

၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို ဖြတ်ရာပါသနည်း၊ အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို စွန့်ရာပါသနည်း၊ အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို ထို့ထက်အလွန် ပွားများရာပါသနည်း၊ အဘယ်မျှသော ငြိကပ်မှုကို လွန်မြောက်နိုင်သည့် ရဟန်းကို ‘သံသရာအယဉ်မှ ကူးမြောက်သောရဟန်း’ ဟူ၍ ဆိုအပ်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အောက်ပိုင်းသံယောဇဉ်ငါးမျိုးတို့ကို ဖြတ်ရာ၏၊ အထက်ပိုင်းသံယောဇဉ်ငါးမျိုးတို့ကို စွန့်ရာ၏၊ (သဒ္ဓါစသော ဣန္ဒြေ) ငါးမျိုးတို့ကို ထို့ထက်အလွန် ပွားများရာ၏၊ (လောဘ ဒေါသ မောဟ မာန ဒိဋ္ဌိဟူကုန်သော) ကပ်ငြိမှုငါးမျိုးတို့ကို လွန်မြောက်နိုင်သည့် ရဟန်းကို “သံသရာအယဉ်မှ ကူးမြောက် သော ရဟန်း” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဠဝဂ် ===

၆ - ဇာဂရသုတ်

၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“နိုးကြားသည့် တရားတို့၌ အဘယ်မျှသော တရားတို့သည် အိပ်ပျော်သည်တို့ မည်ပါကုန်သနည်း၊ အိပ်ပျော်သည့် တရားတို့၌ အဘယ်မျှသော တရားတို့သည် နိုးကြားသည်တို့ မည်ပါကုန်သနည်း၊ အဘယ်မျှသော တရားတို့ဖြင့် (ကိလေသာ) မြူကိုဆွဲယူ သုံးသပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်မျှသော တရားတို့ဖြင့် စင်ကြယ်နိုင်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

နိုးကြားသည့် တရားတို့၌ နီဝရဏ ငါးမျိုးတို့သည် အိပ်ပျော်သည်တို့ မည်ကုန်၏၊ အိပ်ပျော်သည့် တရားတို့၌ (ဣန္ဒြေ) ငါးမျိုးတို့သည် နိုးကြားသည်တို့ မည်ကုန်၏၊ နီဝရဏငါးမျိုးတို့ဖြင့် (ကိလေသာ) မြူကို ဆွဲယူသုံးသပ်၏၊ (ဣန္ဒြေ) ငါးမျိုးတို့ဖြင့် စင်ကြယ်နိုင်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဠဝဂ် ===

၇ - အပ္ပဋ္ဌိဝိဒိတသုတ်

၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အကြင်သူတို့သည် (သစ္စာလေးပါး) တရားတို့ကို (ဉာဏ်ဖြင့်) ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်ကုန်၊ မိစ္ဆာအယူ တို့သို့လည်း ကပ်ရောက်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် အိပ်ပျော်သည်တို့ မည်ကုန်၏၊ မနိုးကြားကုန်။ ထိုသူတို့အား နိုးကြားရန် အခါတန်ပါပြီ” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူတို့သည် (သစ္စာလေးပါး) တရားတို့ကို ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ကြကုန်၏၊ မိစ္ဆာ အယူတို့သို့လည်း မကပ်ရောက်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ကောင်းစွာ နိုးကြားကုန်လျက် သင့်သော အကြောင်း အားဖြင့် သိကြ၍ မညီမညွတ်သော လောက၌ အညီအညွတ်ကျင့်ကုန်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဋဝဂ် ===

၈ - သုသမ္ပဋ္ဌသုတ်

၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အကြင်သူတို့အား (သစ္စာလေးပါး) တရားတို့သည် ပျောက်ပျက်ကုန်၏၊ မိစ္ဆာ အယူတို့သို့လည်း ကပ်ရောက်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် အိပ်ပျော်သည်တို့ မည်ကုန်၏၊ မနိုးကြားကုန်။ ထိုသူတို့အား နိုးကြားရန် အခါတန်ပါပြီ” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူတို့အား (သစ္စာလေးပါး) တရားတို့သည် မပျောက်ပျက်ကုန်၊ မိစ္ဆာအယူတို့သို့လည်း မကပ်ရောက်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ကောင်းစွာ နိုးကြားကုန်လျက် သင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် သိကြ၍ မညီမညွတ်သော လောက၌ အညီအညွတ် ကျင့်ကုန်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဋဝဂ် ===

၉ - မာနကာမသုတ်

၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“ဤလောက၌ ထောင်လွှားမှု ‘မာန’ကို လိုလားသူအား တည်ကြည်မှုနှင့် စပ်သော ဆုံးမကြောင်း တရားသည် မရှိနိုင်၊ တည်ကြည်မှု မရှိသူအား (သစ္စာလေးပါးကို) သိသော မဂ်ဉာဏ်သည် မရှိနိုင်၊ တော၌ တစ်ယောက်တည်း နေလျက် မေ့လျော့သော သူသည် သေခြင်း၏ တည်ရာ (တေဘူမကဝဋ်)၏ တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်) သို့ မကူးမြောက်နိုင်ရာ” ဟု (လျှောက်၏)။

ထောင်လွှားမှု ‘မာန’ကိုပယ်၍ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသော ကောင်းသော စိတ်ရှိသော မမေ့မလျော့သော ထိုသူသည် အလုံးစုံသော ခန္ဓာစသည်တို့၌ (တပ်မက်မှုမှ) ကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍ တော၌ တစ်ယောက်တည်း နေလျက် သေခြင်း၏ တည်ရာ (တေဘူမကဝဋ်) ၏ တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်) သို့ ကူးမြောက်နိုင်ရာ၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - နဠဝဂ် ===

၁၀ - အရညသုတ်

၁၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏-

“တော၌နေကုန်သော (ကိလေသာ) ငြိမ်းအေး၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ကုန်သော အသျှင်တို့အား ဆွမ်းတစ်ထပ်သာ သုံးဆောင်ကြပါကုန်လျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်အရေအဆင်းသည် ကြည်လင်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

(အကြင်အသျှင်တို့သည်) လွန်ပြီး (လာဘ်)ကို မစိုးရိမ်ကုန်၊ မရောက်သေးသော (လာဘ်)ကို မတောင့်တကုန်၊ ဖြစ်ဆဲ (လာဘ်) တို့ဖြင့်သာ မျှတကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် (ထိုအသျှင်တို့အား) ကိုယ်အရေအဆင်းသည် ကြည်လင်၏။

မရောက်သေးသော (လာဘ်)ကို တောင့်တခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ လွန်ပြီး (လာဘ်)ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ထိုအကြောင်းနှစ်မျိုးကြောင့် သူ့မိုက်တို့သည် ‘ရိတ်ဖြတ်အပ်ပြီးသော စိမ်းစိုသော ကျူပင်ကဲ့သို့’ ခြောက်ကပ်ကုန်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

ရှေးဦးစွာသော နဠဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၁ - နန္ဒနသုတ်

၁၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော နတ်သားတစ်ယောက်သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ငါးမျိုးတို့ဖြင့် ကုံလုံ ပြည့်စုံစွာ ပျော်မြူးစံပယ်နေစဉ် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အကြင်သူတို့သည် များသော အခြံအရံရှိကုန်သော သုံးကျိပ်ကုန်သော နတ်သားတို့၏ နေရာ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို မမြင်ဖူးကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ချမ်းသာကို မသိကုန်” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် ထိုနတ်သားကို ဂါထာဖြင့် ပြန်၍ ရွတ် ဆို၏-

“နတ်မိုက် ရဟန္တာတို့၏ စကားကို (ဆိုလိုသော) အခြင်းအရာဖြင့် သင်မသိ၊ ပြုပြင် စီရင်အပ်သော ‘သင်္ခါရ’ တရားအားလုံးတို့သည် အမြဲ မရှိကုန်၊ ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးလျှင် ချုပ်ကုန်၏။ ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏ ငြိမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်) သည်သာ ချမ်းသာ၏” ဟု (ပြန်၍ ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၂ - နန္ဒတိသုတ်

၁၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သားသမီးများစွာရှိသူသည် သားသမီးတို့ဖြင့် နှစ်သက်ရ၏။ ထို့အတူသာလျှင် နွားများစွာရှိသူသည် နွားတို့ဖြင့် နှစ်သက်ရ၏။ လူအပေါင်းအား ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ (ဥပဓိ)တို့ဖြင့် နှစ်သက်ရ၏။ အကြင်သူသည် ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ (ဥပဓိ) မရှိ၊ ထိုသူသည် မနှစ်သက်ရသည်သာတည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

သားသမီး များစွာရှိသူသည် သားသမီးတို့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ ထို့အတူသာလျှင် နွားများစွာရှိသူသည် နွားတို့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ လူအပေါင်းအား ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ (ဥပဓိ)တို့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ အကြင်သူသည် ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ (ဥပဓိ)မရှိ၊ ထိုသူသည် မစိုးရိမ်ရသည်သာတည်း ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၃ - နတ္ထိပုတ္တသမသုတ်

၁၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သားသမီး (ကိုချစ်ခင်မှု)နှင့်တူသော ချစ်ခင်မှုမျိုးသည် မရှိ၊ နွား (ဟူသောဥစ္စာ)နှင့်တူသော ဥစ္စာမျိုးသည် မရှိ၊ နေ (၏အရောင်)နှင့်တူသော အရောင်မျိုးသည် မရှိ၊ သမုဒ္ဒရာထက် လွန်ကဲသော အိုင်မည်သည် မရှိ” ဟု (လျှောက်၏)။

မိမိကိုယ် (ကိုချစ်ခင်မှု)နှင့်တူသော ချစ်ခင်မှုမျိုးသည် မရှိ၊ စပါး (ဟူသောဥစ္စာ)နှင့်တူသော ဥစ္စာမျိုးသည် မရှိ၊ ပညာ (၏ အရောင်)နှင့်တူသော အရောင်မျိုးသည် မရှိ၊ မိုးရေထက် လွန်ကဲသော အိုင်မည်သည် မရှိသည်သာတည်း ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၄ - ခတ္ထိယသုတ်

၁၄။ “အခြေနှစ်ချောင်းရှိသူတို့တွင် မင်းသည် လွန်မြတ်၏၊ အခြေလေးချောင်းရှိ သတ္တဝါတို့တွင် နွားလားဥဿဘသည် လွန်မြတ်၏၊ မယားတို့တွင် ပျိုမျှစ်နုနယ်သော သတို့သမီးသည် လွန်မြတ်၏၊ သားတို့တွင် ရှေးဦးစွာ မွေးဖွားသော သားသည် လွန်မြတ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အခြေနှစ်ချောင်းရှိသူတို့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်မြတ်၏၊ အခြေလေးချောင်းရှိ သတ္တဝါတို့တွင် (ဆင်စသော) အာဇာနည်သည် လွန်မြတ်၏၊ မယားတို့တွင် လင်ကို နှစ်သိမ့်စေသော မယားသည် လွန်မြတ်၏၊ သားသမီးတို့တွင် မိဘတို့၏ စကားကို နားထောင်သော သားသမီးသည် လွန်မြတ်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၅ - သဏမာနသုတ်

၁၅။ “မွန်းတည့်အချိန်အခါ၌ ငှက်အပေါင်းတို့သည် အပန်းဖြေနားနေကုန်သည် ရှိသော် တောအုပ်ကြီးသည် ပြင်းထန်သော အသံကို ပြုသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ဟု အကျွန်ုပ်အား ရှေးရှုထင်လာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

မွန်းတည့် အချိန်အခါ၌ ငှက်အပေါင်းတို့သည် အပန်းဖြေနားနေကုန်သည် ရှိသော် တောအုပ်ကြီး သည် ပြင်းထန်သော အသံကို ပြုသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအသံသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ဟု ငါ့အား ရှေးရှုထင်လာ၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

၆ - နိဒ္ဒါတန္တိသုတ်

၁၆။ “အိပ်ငိုက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပျင်းရိခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လက် ဆန့်ငင်ခြင်း သည် လည်းကောင်း၊ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ထမင်းဆီ ယစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုအိပ်ငိုက်ခြင်းစသော ညစ်ညူးခြင်းဖြင့် ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့အား အရိယာမဂ်သည် ထင်ရှားမဖြစ်နိုင်” ဟု (လျှောက်၏)။

အိပ်ငိုက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပျင်းရိခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လက်ဆန့်ငင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ထမင်းဆီ ယစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုအိပ်ငိုက်ခြင်းစသော ညစ်ညူးခြင်းကို လုံ့လဖြင့် ပယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သော် အရိယာမဂ်သည် စင်ကြယ်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

၇ - ဒုက္ကရသုတ်

၁၇။ “မလိမ္မာသူသည် ရဟန်းတရားကို ပြုလည်း ပြုနိုင်ခဲ့၏။ သည်းခံလည်း သည်းခံနိုင်ခဲ့၏။ သူမိုက်သည် အကြင်ရဟန်းတရား၌ ဆုတ်နစ်၏။ ထိုရဟန်းတရား၌ (မဂ်ရရန်) များစွာ ကျဉ်းမြောင်း ကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ကြံစည်မှုတို့၏ အလိုသို့ လိုက်သူသည် အာရုံတိုင်း အာရုံတိုင်း၌ အကယ်၍ ဆုတ်နစ်ခဲ့မှု (မသင့်သော အားဖြင့် ဖြစ်သော) စိတ်ကို အကယ်၍ မတားမြစ်နိုင်ခဲ့မှု ရဟန်းတရားကို အဘယ်မျှသော ရက်တို့ပတ်လုံး ကျင့်နိုင်ရာအံ့နည်း။

လိပ်သည် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို မိမိအခွံ၌ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းထားသကဲ့သို့ ထို့အတူ ရဟန်းသည် စိတ်၌ ဖြစ်သော ကြံစည်မှု (ဝိတက်)တို့ကို ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းလျက် (တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ကို) မမှီမှု၍ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲဘဲ ငြိမ်းအေးသည် ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ အပြစ်မဆိုရာ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၈ - ဟိရီသုတ်

၁၈။ “အာဇာနည်မြင်းကောင်းသည် ကြိမ်ဝင့်ရုံမျှဖြင့် သိသကဲ့သို့ ထို့အတူ အကြင် ယောက်ျားသည် အကဲ့ရဲ့ မခံရမီ သိ၏။ အရှက်ဖြင့် (အကုသိုလ်တို့ကို) တားမြစ်နိုင်သော (ထိုသို့သဘောရှိသည့်) တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် လောက၌ ရှိပါသလော” ဟု (လျှောက်၏)။

အနည်းငယ်မျှကုန်သော အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အခါခပ်သိမ်း အောက်မေ့မှု ‘သတိ’ ရှိသည် ဖြစ်၍ အရှက်ဖြင့် (အကုသိုလ်တရားတို့ကို) တားမြစ်ကုန်လျက် သွားကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆင်းရဲ၏ အဆုံး (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်၍ မညီညွတ်သော လောက၌ အညီအမျှ ကျင့်ကုန်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၉ - ကုဋိကာသုတ်

၁၉။ “အသျှင် အသို့ပါနည်း အသျှင်အား နေရာအိမ်သည် မရှိပါသလော၊ အသို့ပါနည်း အသျှင်အား အသိုက်အအုံသည် မရှိပါသလော၊ အသို့ပါနည်း အသျှင်အား အမြေးအယုက်သည် မရှိပါသလော၊ အသို့ပါနည်း အသျှင်သည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သူဖြစ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

စင်စစ် ငါ့အား နေရာအိမ်သည် မရှိ၊ စင်စစ် ငါ့အား အသိုက်အအုံသည် မရှိ၊ စင်စစ် ငါ့အား အမြေးအယုက်သည် မရှိ၊ စင်စစ် ငါသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သူဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင် အဘယ်ကို နေရာအိမ်ဟု အသျှင်အား အကျွန်ုပ် ဆိုပါသနည်း၊ အဘယ်ကို အသိုက်အအုံဟု အသျှင်အား အကျွန်ုပ် ဆိုပါသနည်း၊ အဘယ်ကို အမြေးအယုက်ဟု အသျှင်အား အကျွန်ုပ် ဆိုပါသနည်း၊ အဘယ်ကို အနှောင် အဖွဲ့ဟု အသျှင်အား အကျွန်ုပ် ဆိုပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

“အမိကို နေရာအိမ်ဟု သင်ဆို၏၊ မယားကို အသိုက်အအုံဟု သင်ဆို၏၊ သားသမီးတို့ကို အမြေးအယုက်တို့ဟု သင်ဆို၏၊ တဏှာကို အနှောင်အဖွဲ့ဟု ငါ့အားသင် ဆို၏” ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အသျှင်အား နေရာအိမ် မရှိခြင်းသည် ကောင်းပါပေ၏၊ အသျှင်အား အသိုက်အအုံ မရှိခြင်းသည် ကောင်းပါပေ၏၊ အသျှင်အား အမြေးအယုက် မရှိခြင်းသည် ကောင်းပါပေ၏၊ အသျှင်သည် ကောင်းစွာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပါပေ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - နန္ဒနဝဂ် ===

၁၀ - သမိဒ္ဓိသုတ်

၂၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တပေါဒါရုံကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သမိဒ္ဓိသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ချိန်၌ စောစောထကာ တပေါဒါမြစ်သို့ ကိုယ်လက်တို့ကို ရေချိုးသုတ်သင်ရန် ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ တပေါဒါမြစ်၌ ကိုယ်လက်တို့ကို ရေချိုးသုတ်သင်ပြီးနောက် ပြန်တက်၍ ကိုယ်လက်တို့ကို ခြောက်သွေ့စေလျက် သင်္ကန်း တစ်ထည်တည်းဖြင့် ရပ်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်သမီးတစ်ယောက်သည် ပစ္စိမယမ် လွန်ပြီးသော (မိုးသောက်) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ တပေါဒါမြစ် အားလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် အရှင်သမိဒ္ဓိအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ ရပ်တည်ကာ အရှင်သမိဒ္ဓိကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏-

“ရဟန်း အသျှင်သည် (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) မခံစားမူ၍ ဆွမ်းခံဘိ၏။ (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) မခံစားမူ၍ ဆွမ်းမခံပါလင့်၊ ရဟန်း (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) ခံစားပြီးမှသာ ဆွမ်းခံပါလော့၊ (ကာမဂုဏ် ခံစားရာ) အချိန်သည် သင့်ကို လွန်၍ မသွားပါစေလင့်” ဟု (လျှောက်၏)။

(နတ်သမီး) ငါသည် (သေရမည့်) အခါကိုမသိ၊ (သေရမည့်) အခါသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ငါ့အား မထင်၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) မခံစားမူ၍ ဆွမ်းခံအံ့၊ (တရားအားထုတ်ရာ) အချိန်သည် ငါ့ကိုလွန်၍ မသွားပါစေလင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုနတ်သမီးသည် မြေ၌ ရပ်တည်၍ အရှင်သမိဒ္ဓိအား ဤစကားကို ဆို၏- “ရဟန်း သင်သည် ရဟန်းပြုသည်ကား ငယ်လှသေး၏၊ ပျိုနုလှသေး၏၊ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှိ၏၊ ပဌမအရွယ် ဖြစ်၍ အရွယ်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ပါလျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ခံစားပျော်ပါးလေ့မရှိခဲ့၊ ရဟန်း လူ၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားပါဦးလော့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သည့် ခံစားမှုကို စွန့်၍ နောက်ကာလ၌ ဖြစ် မည့် နတ်ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တလင့်” ဟု (ဆို၏)။

နတ်သမီး ငါသည် မျက်မှောက်ဖြစ်သည့် ခံစားမှုကို စွန့်၍ နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ် ကို မတောင့်တ၊ နတ်သမီး စင်စစ် ငါသည် နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်လည်း စွန့်၍ ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော (လောကုတ္တရာ) အကျိုးကို တောင်တ၏။ နတ်သမီး မှန်၏။ နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် ကာမဂုဏ်တို့ကို များသောဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏၊ များသောပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်သည် များလှ၏။ ဤ (လောကုတ္တရာ) တရားတော်သည် ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရားဖြစ်၏။ အခါမလင့် အကျိုးပေး၏။ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဆောင်ပြုထိုက်၏။ မိမိ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်၏။ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်င သိထိုက်၏ ဟု (မိန့်၏)။

“ရဟန်း အဘယ်သို့လျှင် နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် ကာမဂုဏ်တို့ကို များသော ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏။ များသော ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပါသနည်း၊ ဤကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ အဘယ်သို့လျှင် အပြစ်များပါသနည်း၊ ဤ (လောကုတ္တရာ) တရားသည် အဘယ်သို့လျှင် ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်ပါသနည်း၊ အခါမလင့်အကျိုးပေးနိုင်ပါသနည်း၊ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဆောင်ပြုထိုက်ပါသနည်း၊ မိမိကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်ပါ သနည်း၊ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်င သိနိုင်ပါ သနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

နတ်သမီး ငါသည် သီတင်းငယ်သာ ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုသည်ကား မကြာသေး၊ ယခုမှ ဤဓမ္မဝိနယ (သာသနာ) သို့ ရောက်လာ၏။ ငါသည် ထိုဓမ္မဝိနယကို အကျယ်တဝင့် မဟောနိုင်၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူပြီးသော ဤ မြတ်စွာဘုရား သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တပေါဒါရုံကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်လေလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား ဖြေကြားသော အခြင်းအရာဖြင့် ထိုအနက်ကို သင်မှတ်လေလော့ ဟု (မိန့်၏)။

ရဟန်း တစ်ပါးကုန်သော တန်ခိုးကြီးကုန်သော နတ်တို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ရန် မလွယ်ပါ။ ရဟန်း သင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထို အကြောင်းကို အကယ်၍ မေးလျှောက်ပါမူကား အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း တရားနာအံ့သောငှါ လာပါ ကုန်အံ့ ဟု (လျှောက်၏)။ နတ်သမီး “ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်သမိဒ္ဓိသည် နတ်သမီးအား ပြန်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ချိန်၌ စောစောထကာ တပေါဒါမြစ်သို့ ကိုယ်လက်တို့ကို ရေချိုးသုတ်သင်ရန် ချဉ်းကပ်ပါ၏။ တပေါဒါမြစ်၌ ကိုယ်လက်တို့ကို ရေချိုး သုတ်သင်ပြီးနောက် ပြန်တက်၍ ကိုယ်လက်တို့ကို ခြောက်သွေ့စေလျက် သင်္ကန်းတစ်ထည် တည်းဖြင့် ရပ်နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ နတ်သမီးတစ်ယောက်သည် ပစ္စိမယမ်လွန်ပြီးသော (မိုးသောက်) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ တပေါဒါမြစ်အားလုံးကို ထွန်းလင်း စေလျက် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ ရပ်တည်ကာ ဤဂါထာဖြင့် လျှောက်ပါ၏-

“ရဟန်း အသျှင်သည် (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) မခံစားမူ၍ ဆွမ်းခံဘိ၏။ (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) မခံစားမူ၍ ဆွမ်းမခံပါလင့်၊ ရဟန်း (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) ခံစားပြီးမှသာ ဆွမ်းခံပါလော့၊ (ကာမဂုဏ် ခံစားရာ) အချိန်သည် သင့်ကို လွန်၍ မသွားပါစေလင့်” ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ လျှောက်လတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုနတ်သမီးကို ဂါထာဖြင့် ပြန်၍ဆို ပါ၏-

(နတ်သမီး) ငါသည် (သေရမည့်) အခါကိုမသိ၊ (သေရမည့်) အခါသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ငါ့အား မထင်၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် (ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို) မခံစားမူ၍ ဆွမ်းခံအံ့၊ (တရားအားထုတ်ရာ) အချိန်သည် ငါ့ကို လွန်၍ မသွားပါစေလင့် ဟု (ဆိုပါ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုနတ်သမီးသည် မြေ၌ ရပ်တည်၍ အကျွန်ုပ်အား ဤစကားကို ဆိုပါ၏- “ရဟန်း သင်သည် ရဟန်းပြုသည်ကား ငယ်လှသေး၏။ ပျိုနုလှသေး၏။ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှိ၏။ ပဌမအရွယ် ဖြစ်၍ အရွယ်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ပါလျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ခံစားပျော်ပါးလေ့မရှိခဲ့၊ ရဟန်း လူ၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားပါဦးလော့၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သည့် ခံစားမှုကို စွန့်၍ နောက် ကာလ၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တလင့်” ဟု ဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုနတ်သမီးအား ဤစကားကို ဆိုပါ၏- “နတ်သမီး ငါသည် မျက်မှောက်ဖြစ်သည့် ခံစားမှုကို စွန့်၍ နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်ကို မတောင့်တ၊ နတ်သမီး စင်စစ် ငါသည် နောင်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်ကိုလည်း စွန့်၍ ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်သော (လောကုတ္တရာ) အကျိုးကို တောင့်တ၏။ နတ်သမီး မှန်၏။ နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် ကာမဂုဏ်တို့ကို များသောဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏။ များသောပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်သည် များလှ၏။ ဤ (လောကုတ္တရာ) တရားတော်သည် ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရားဖြစ်၏။ အခါမလင့် အကျိုးပေး၏။ လာလှည့်

ရှုလှည့်ဟု ဆောင်ပြုထိုက်၏။ မိမိကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်၏။ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်င သိထိုက်၏” ဟု (ဆိုပါ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုနတ်သမီးသည် အကျွန်ုပ်အား ဤစကားကို ဆိုပါ၏- “ရဟန်း အဘယ်သို့လျှင် နောက်ကာလ၌ ဖြစ်မည့် ကာမဂုဏ်တို့ကို များသော ဆင်းရဲခြင်း ရှိကုန်၏။ များသော ပင်ပန်းခြင်း ရှိကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပါသည်။ ဤကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ အဘယ်သို့လျှင် အပြစ်များပါသည်။ ဤ (လောကုတ္တရာ)တရားသည် အဘယ်သို့လျှင် ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်ပါသည်။ အခါမလင့်အကျိုးပေးနိုင်ပါသည်။ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဆောင်ပြုထိုက်ပါသည်။ မိမိကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်ပါသည်။ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်င သိနိုင်ပါ သနည်း” ဟု (လျှောက်ပါ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုနတ်သမီးအား ဤစကားကို ဆိုပါ၏- “နတ်သမီး ငါသည် သီတင်းငယ်သာ ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုသည်ကား မကြာသေး၊ ယခုမှ ဤဓမ္မဝိနယ (သာသနာ) သို့ ရောက်လာ၏။ ငါသည် ထိုဓမ္မဝိနယကို အကျယ်တဝင့် မဟောနိုင်၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူပြီးသော ဤ မြတ်စွာဘုရား သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တပေါဒါရုံကျောင်း၌(သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်လေလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား ဖြေကြားသော အခြင်းအရာဖြင့် ထိုအနက်ကို သင် မှတ်လေလော့” ဟု (ဆိုခဲ့ပါ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုနတ်သမီးသည် အကျွန်ုပ်အား “ရဟန်း တစ်ပါးကုန်သော တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ရန် မလွယ်ပါ။ ရဟန်း သင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို အကယ်၍ မေးပါမူကား အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း တရားနာအံ့သောငှါ လာပါကုန်အံ့” ဟု ဤစကားကို လျှောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုနတ်သမီး၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုနတ်သမီးသည် မနီးမဝေး သော ဤအရပ်၌ ပင်လျှင် ရှိပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုနတ်သမီးသည် အသျှင်သမိဒ္ဓိကို “ရဟန်း မေးမြန်းပါလော့၊ ရဟန်း မေးမြန်းပါလော့၊ အကျွန်ုပ် ရောက်ပါပြီ” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနတ်သမီးကို ဂါထာတို့ဖြင့် ဟောတော်မူ၏-

“ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ (ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါစသည်) အမှတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ခန္ဓာငါးပါး၌ တည်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာငါးပါးကို ပိုင်းခြား၍ မသိသောကြောင့် သေမင်း၏ အားထုတ်မှုသို့ လိုက်ရကုန်၏။

(ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်) ခန္ဓာငါးပါးကို ပိုင်းခြား၍ သိသောကြောင့် (ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါဟု) ပြောကြားဖွယ် ကိုမမှတ်ထင်၊ အကြင် (ရာဂစသော) အကြောင်းဖြင့် ထိုသူကို ဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား (ထိုအကြောင်းသည်) မရှိ၊ မှန်၏။ ထို (ရာဂစသော) အကြောင်းသည် ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား မဖြစ်။

နတ်သမီး အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆိုလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ် မသိနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ် သိနိုင်ရာသော အခြင်းအရာအားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား ဟောတော်မူပါ ဟု (လျှောက်၏)။

“အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် (မိမိကိုယ်ကို) တူသူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထူးကဲသူဟူ၍ လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ယုတ်သူဟူ၍ လည်းကောင်း အောက်မေ့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုမာန်ဖြင့် (အမျိုးအနွယ်ဂုဏ်ကို) ငြင်းခုံရာ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သုံးပါးကုန်သော မာန်တို့၌ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား တူသူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထူးကဲသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ (ယုတ်သူဟူ၍ လည်းကောင်း) မဖြစ်။

နတ်သမီး အကယ်၍ သိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဆိုလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ် မသိနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ် သိနိုင်ရာသော အခြင်းအရာအားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား ဟောတော်မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် (တပ်မက်သူ၊ ပြစ်မှားသူ၊ တွေဝေသူ) ဟူသော ပညတ်ကိုပယ်ပြီးပြီ၊ ကိုးပါးသော ထောင်လွှားမှု ‘မာန်’သို့ မကပ်ရောက်၊ ဤနာမ်ရုပ်၌ တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ကို ဖြတ်ပြီးပြီ။ ထုံးဖွဲ့မှု ‘ဂန္ထ’ လေးပါးကို ဖြတ်ပြီးသော ဆင်းရဲမရှိသော တပ်မက်ခြင်းကင်းသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေ ကြည့်ရှုကြကုန်သော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ အခြားလောက၌လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ရကုန်။

နတ်သမီး အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆိုလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော ဤတရားတော်၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သိပါ၏-

အလုံးစုံသော လောက၌ ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း မကောင်းမှုကို စိုးစဉ်းမျှ မပြုရာ။ အောက်မေ့မှု ‘သတိ’ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ‘သမ္မဇဉ်’နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို ပယ်ပြီးလျှင် အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်သော ဆင်းရဲကို မမှီဝဲရာ ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ခုမြောက် နန္ဒနဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၁ - သတ္တိသုတ်

၂၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“လှံဖြင့် အထိုးခံရသော သူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်း၌ မီးလောင်ခံရသော သူကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်၌ တပ်စွန်းမှု ‘ရာဂ’ကို ပယ်ရန် သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

လှံဖြင့် အထိုးခံရသော သူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်း၌ မီးလောင်ခံရသော သူကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရဟန်းသည် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ အမြင်မှားမှု ‘သက္ကာယဒိဋ္ဌိ’ ကို ပယ်ရန် သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၂ - ဖုသတိသုတ်

၂၂။ “(ကံသည်) မတွေ့ထိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို (ကံ၏အကျိုးဖြစ်သော ဝိပါက် သည်) မတွေ့ထိ၊ ထိုမှတစ်ပါး (ကံသည်) တွေ့ထိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမူကား (ကံ၏အကျိုးဖြစ်သော ဝိပါက်သည်) တွေ့ထိ၏။ ထို့ကြောင့် မပြစ်မှားထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြစ်မှားမိ၍ (ကံ)တွေ့ထိသူကို (ကံ၏အကျိုးဖြစ်သော ဝိပါက်သည်) တွေ့ထိ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူသည် မပြစ်မှားထိုက်သော စင်ကြယ်၍ (ကိလေသာ) အညစ်အကြေး မရှိသော ရဟန္တာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပြစ်မှား၏။ လေညာသို့ ပစ်လွှင့်အပ်သော သိမ်မွေ့သော မြူသည် ပစ်လွှင့်သူထံသို့သာ ပြန်ရောက်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုသူမိုက်၏ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံသည် ထိုသူမိုက်သို့သာ ပြန်ရောက်၏ ဟု (ဟော တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၃ - ဇောသုတ်

၂၃။ “(အသျှင်ဘုရား) အကြင် တဏှာကို ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာ၊ ကိုယ်ပသန္တာန်၌ ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာဟု ဆိုအပ်ပါ၏။ ထို (ကိုယ်တွင်း၊ ကိုယ်ပ၌ဖြစ်သော) ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာသည် သတ္တဝါအပေါင်းကို ဖွဲ့ယှက်အပ်ပါ၏။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်ပါ၏။ ဤဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာကို အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြေရှင်းနိုင်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ပဋိသန္ဓေပညာရှိ၍ ပြင်းစွာ အားထုတ်မှုရှိသော ရင့်ကျက်သည့် ပညာရှိသော (သံသရာဘေးကို) ရှုလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလ၌ တည်၍ (သမာဓိ) စိတ်ကို လည်းကောင်း၊ (ဝိပဿနာ) ပညာကို လည်းကောင်း ပွားစေလျက် ဤဖွဲ့ယှက်တတ် သော တဏှာကို ဖြေရှင်းနိုင်ရာ၏။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တပ်စွန်းမှု ‘ရာဂ’ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’ မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’တို့ ကင်းပြတ် ကုန်၏။ အာသဝကုန်ပြီးဖြစ်၍ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာကို ဖြေရှင်း အပ်ပြီ။

အကြင်နိဗ္ဗာန်၌ နာမ်သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည် လည်းကောင်း၊ ထိပါးမှု ဟူသော အမှတ် ‘ပဋိသညာ’သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်၌ဖြစ်သော အမှတ် ‘ရူပသညာ’သည်လည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏။ ဤနိဗ္ဗာန်၌ ဤဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာသည် ကင်းပြတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၄ - မနောနိဝါရဏသုတ်

၂၄။ “အကြင် အကြင် ကောင်းမှု မကောင်းမှုမှ စိတ်ကို တားမြစ်ရာ၏။ ထိုထို ကောင်းမှု မကောင်းမှု ကြောင့် ဆင်းရဲသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့ မရောက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကောင်းမှု မကောင်းမှုမှ စိတ်ကို တားမြစ်ရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲမှ လွတ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အလုံးစုံ ကောင်းမှု မကောင်းမှုမှ စိတ်ကို မတားမြစ်ရာ၊ စောင့်စည်းခြင်းသို့ ရောက်သော စိတ်ကို မတားမြစ်ရာ။ အကြင် အကြင်သဘောမှ မကောင်းမှု ‘စိတ်’ ဖြစ်၏။ ထိုထိုသဘောမှ (မကောင်းမှု) စိတ်ကို တားမြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၅ - အရဟန္တသုတ်

၂၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီး ဖြစ်၏။ အာသဝကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကိုဆောင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ငါပြောဆို၏ ဟူ၍လည်း ဆိုရာ ပါသလော၊ ထိုရဟန်းသည် ငါ့ကို (တစ်ပါးသူတို့က) ပြောဆိုကုန်၏ဟူ၍လည်း ဆိုရာပါသလော” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်ရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီး ဖြစ်၏။ အာသဝ ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကို ဆောင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်း သည် ငါပြောဆို၏ဟူ၍လည်း ဆိုရာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ငါ့ကို(တစ်ပါးသူတို့က) ပြောဆိုကုန်၏ဟူ၍လည်း ဆိုရာ၏။ လောကဝယ် (ခန္ဓာစသည် တို့၌) လိမ္မာသော ထိုရဟန်းသည် ခေါ်ဝေါ်အပ်သော အမည်ကိုသိ၍ ခေါ်ဝေါ်မှုဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ရာ၏ ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အကြင်ရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၏။ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီး ဖြစ်၏။ အာသဝ ကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကို ဆောင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် (ကိုးပါးအပြားရှိသော) ထောင်လွှားမှု ‘မာန’သို့ ကပ်ရောက်၍ ငါပြောဆို၏ ဟူ၍လည်း ဆိုရာပါသလော၊ ထိုရဟန်းသည် ငါ့ကို (တစ်ပါးသူတို့က) ပြောဆိုကုန်၏ ဟူ၍လည်း ဆိုရာပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။

ထောင်လွှားမှု ‘မာန’ကို ပယ်ပြီးသော ရဟန်းအား ထုံးဖွဲ့မှု ‘ဂန္ထ’ တရားတို့သည် မရှိကုန်၊ ထိုရဟန်း သည် အလုံးစုံသော ထောင်လွှားမှု ‘မာန’၊ ထုံးဖွဲ့မှု ‘ဂန္ထ’ တို့ကို ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ ကောင်းသော ပညာရှိသော ထိုရဟန်းသည် (တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်) မှတ်ထင်မှုကို လွန်မြောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ငါပြောဆို၏ ဟူ၍လည်း ဆိုရာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ငါ့ကို (တစ်ပါးသူတို့က) ပြောဆိုကုန်၏ ဟူ၍လည်း ဆိုရာ၏။ လောကဝယ် (ခန္ဓာစသည်တို့၌) လိမ္မာသော ထိုရဟန်းသည် ခေါ်ဝေါ်အပ်သော အမည်ကို သိ၍ ခေါ်ဝေါ်မှုဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ရာ၏ ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

၆ - ပဇ္ဇောတသုတ်

၂၆။ “အကြင်အရောင်တို့ဖြင့် လောကသည် ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ လောက၌ ထွန်းလင်း တောက်ပသော ထိုအရောင်တို့သည် အဘယ်မျှ ရှိကုန်သနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားကို မေးခြင်းငှါ ရောက်လာ ပါကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ သိရပါအံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

လောက၌ အရောင်တို့သည် လေးမျိုးရှိကုန်၏။ ဤလောက၌ ငါးခုမြောက် အရောင်သည် မရှိ။ နေသည် နေအခါ၌ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ လသည် ညအခါ၌ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ ထိုမှတစ်ပါး မီးသည် နေ့ရောညပါ ထိုထိုအရပ်၌ ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။ မြတ်စွာဘုရားအရောင်တော်သည် အရောင်တကာတို့ထက် မြတ်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအရောင်တော်သည် အတုမရှိ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၇ - သရသုတ်

၂၇။ “သံသရာအိုင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ ဆုတ်နှစ်ကုန်သနည်း၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ သည် အဘယ်အရပ်၌ မဖြစ်သနည်း၊ နာမ်သည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည်လည်းကောင်း အဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်သနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်(နိဗ္ဗာန်) အရပ်၌ ဖွဲ့စည်းမှု ‘အာပေါ’ဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ခက်မာမှု ‘ပထဝီ’ဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ရင့်ကျက်မှု ‘တေဇော’ဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ထောက်ကန်မှု ‘ဝါယော’ဓာတ်သည် လည်းကောင်း မတည်နိုင်။ ထို (နိဗ္ဗာန်) အရပ်မှ သံသရာအိုင်တို့သည် ဆုတ်နှစ်ကုန်၏။ ဤနိဗ္ဗာန်အရပ်၌ ဝဋ်ဆင်းရဲသည် မဖြစ်၊ ဤ (နိဗ္ဗာန်) အရပ်၌ နာမ်သည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည်လည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏ ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၈ - မဟဒ္ဒနသုတ်

၂၈။ “များသော ဥစ္စာရှိကုန်သော များသော အသုံးအဆောင် ရှိကုန်သော နိုင်ငံပိုင်ရှင် ဘုရင် မင်းမြတ် တို့သော်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၌ မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အချင်းချင်း အလွန် တောင့်တ မက်မော ကုန်၏။

ဤလောက၌ ကြောင့်ကြမှု ရှိကုန်သော ဘဝရေအယဉ်သို့ အစဉ်လိုက်ကုန်သော ထိုသူတို့တွင် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ ကို ပယ်စွန့်ကုန်သနည်း၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောက၌ ကြောင့်ကြမှု မရှိကြကုန်သနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

(အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်) အိမ်ရာထောင်သော ဘဝကို ပယ်စွန့်၍ ချစ်အပ်သော သားသမီးကို လည်းကောင်း၊ (နွားစသော) သတ္တဝါကို လည်းကောင်း ပယ်စွန့်၍ တပ်စွန်းမှု ‘ရာဂ’ကိုလည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’ကို လည်းကောင်း ပယ်စွန့်၍ မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’ကိုလည်း ကင်းပြတ်စေ၍ ရှင်ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ အာသဝေါကုန်ပြီးသော ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောက၌ ကြောင့်ကြ မရှိကုန် ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၉ - စတုစက္ကသုတ်

၂၉။ “ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား (ဣရိယာပုတ်ဟူသော) စက်လေးပါးလည်း ရှိသော၊ ကိုးပါးသော အပေါက် ‘ဒွါရ’လည်းရှိသော၊ (မစင်တို့ဖြင့်) ပြည့်သော လိုချင်မှု ‘လောဘ’နှင့် စပ်ယှဉ်သော၊ (အမိဝမ်းတိုက်ဟူသော) ညွှန်၌ဖြစ်သော ကိုယ်သည် အဘယ်သို့ ထွက်မြောက်မှု ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ရန်ငြိုးဖွဲ့မှုကို လည်းကောင်း၊ (ကိလေသာဟူသော) လွန်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ လိုလားမှု ‘ဣစ္ဆာ’ကို လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော လိုချင်မှု ‘လောဘ’ ကိုလည်းကောင်း ဖြတ်၍ တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ကို အမြစ်နှင့်တကွ နုတ်ပယ်နိုင်သည် ရှိသော် ဤသို့ ထွက်မြောက်မှု ဖြစ်နိုင်လတ္တံ့ ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သတ္တိဝဂ် ===

၁၀ - ဧကိဇင်္ဂသုတ်

၃၀။ “ဧကိမည်သော သား၏ မြင်းခေါင်းနှင့်တူသော မြင်းခေါင်းရှိသော၊ ကြုံသော ကိုယ်ရှိသော၊ လုံ့လရှိသော၊ နည်းသော အာဟာရရှိသော၊ လျှပ်ပေါ်မှု ကင်းသော၊ တစ်ကောင်တည်း ကျက်စားသော ခြင်္သေ့ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်စီးတည်း လှည့်လည်သော ဆင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း တစ်ပါးတည်း ကျင့်တော်မူသော ကာမဂုဏ်တို့၌ ငဲ့ကွက်မှု ကင်းသော မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ မေးပါကုန်၏၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဆင်းရဲမှ လွတ်နိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

လောက၌ စိတ်လျှင် ခြောက်ခုမြောက်ရှိကုန်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို ဟောကြားအပ်ကုန်၏၊ ဤနာမ်ရုပ်တရား၌ လိုချင်မှု ‘ဆန္ဒရာဂ’ကို ကင်းပြတ်စေ၍ ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့် ဆင်းရဲမှ လွတ်နိုင်၏ ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

သုံးခုမြောက် သတ္တိဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဗ္ဗပကာယိကဝဂ် ===

၁ - သဗ္ဗိသုတ်

၃၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူတော် ကောင်းတရားကို ဟောပြော၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော နတ်သားတို့သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယမ်လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယမ်) အချိန်၌ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို (ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါဖြင့်) ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ကြကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော နတ်သားတစ်ဦးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်း တို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် မြတ်၏။ မယုတ်မာ” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်း တို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် ပညာကို ရနိုင်၏။ အခြား (သူမိုက်) ထံမှ ပညာကို မရနိုင်” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်း တို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် ပူဆွေးသူတို့၏ အလယ်၌ မပူဆွေးရ” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် ဆွေမျိုးတို့၏ အလယ်၌ တင့်တယ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်း တို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့သည် ကောင်းသောလားရာ (သုဂတိ) ဘဝသို့ ရောက်ရကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်း တို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့သည် အမြဲမပြတ် ချမ်းသာစွာ တည်နေရ ကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် “မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သူ၏ စကားသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သည် မည်ပါသနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ သင် နတ်သားအားလုံးတို့၏ စကားသည် အကြောင်းပရိယာယ်အားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်၏။ ထို့ပြင် ငါ၏ (စကားကို)လည်းနာကြကုန်လော့ -

“သူတော်ကောင်း တို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုနတ်တို့သည် နှစ်သက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက် လေကုန် သတည်း။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုလ္လပကာယိကဝဂ် ===

၂ - မစ္ဆရီသုတ်

၃၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူတော်ကောင်းတရားကို ပြောဟော၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော နတ်သားတို့သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ကုန်၏။ တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“ဝန်တို့မူ ‘မစ္ဆေရ’ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မေ့လျော့မှု ‘ပမာဒ’ကြောင့် လည်းကောင်း ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် အလှူကို မပေးလှူ။ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော (ကောင်းမှု၏ အကျိုးကို) သိသော ပညာရှိသည် ပေးလှူသင့်လှပေ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“ဝန်တို့မူ ‘မစ္ဆေရ’ ရှိသူသည် အကြင် (ဆင်းရဲငတ်ပြတ်မွဲတေမည့်)ဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ မပေးလှူ။ မပေးလှူသောကြောင့် ထို (ဆင်းရဲငတ်ပြတ်မွဲတေသည့်)ဘေးသည် ထိုသူမိုက်ကို တွေ့ထိ၏။ ဝန်တို့မူ ရှိသူသည် အကြင် ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုမှ ကြောက်၏။ ထို မိမိကြောက်သော ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုသည် ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်လောက၌ လည်းကောင်း ထိုသူမိုက်ကိုပင် တွေ့ထိ၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်တို့မူ ‘မစ္ဆေရ’ကို ပယ်ဖျောက်လျက် (ဝန်တို့မူ) အညစ်အကြေးကို နှိမ်နင်းသည်ဖြစ်၍ အလှူကို ပေးလှူရာ၏။ (မှန်၏)။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန် လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“ခရီးသွားကုန်သော သူတို့သည် ခရီးသွားဖော်ချင်းတို့အား အနည်းငယ်မျှ (ရိက္ခာ) ၌သော်လည်း ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ အကြင်သံသရာ ခရီးသွားတို့သည် သံသရာ ခရီးသွားဖော်ချင်း တို့အား အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌ ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးလှူကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေသူတို့တွင် မသေသူတို့ မည်ကုန်၏။ ဤ သဘောတရားသည် ရှေးထုံးစဉ်လာ ဖြစ်၏။

အချို့သူတို့သည် အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌သော်လည်း ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးလှူကုန်၏။ ဥစ္စာများစွာနှင့် ပြည့်စုံသူ အချို့တို့သည် ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ မပေးလှူ ကုန်၊ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌ ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ လှူအပ်သော အလှူကို အလှူတစ်ထောင်နှင့် အညီအမျှ နှိုင်းယှဉ်အပ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“ပေးလှူနိုင်ခဲ့သည်ကို ပေးလှူသူတို့၏ ပေးလှူမှုမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သော ကောင်းမှု ကံကို ပြုလုပ်သူတို့၏ ပြုလုပ်မှုမျိုးကိုလည်းကောင်း သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့သည် အတုလိုက်၍ မပြုလုပ်နိုင်ကြကုန်။ (မှန်၏)။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားသည် အတုလိုက်ရန် ခဲယဉ်း၏။

ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ သူယုတ်မာတို့၏လည်းကောင်း ဤလူ့ပြည်မှ လားရာ (ဂတိ)သည် ကွဲပြား၏။ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာတို့သည် ငရဲသို့ ရောက်ကုန်၏။ သူတော်ကောင်းတို့သည် နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် “မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သူ၏ စကားသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သည် မည်ပါသနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤစကားကို လျှောက်၏။ သင် နတ်သား အားလုံးတို့၏ စကားသည် အကြောင်း (ပရိယာယ်) အားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်၏။ ထို့ပြင် ငါ၏ စကားကိုလည်း နာကြကုန်လော့-

အကြင်သူသည် သားမယားကိုလည်း လုပ်ကျွေးမွေးမြူ၍ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌ သော်လည်း (ခွဲခြမ်းဝေဖန်ကာ) ပေးလှူလျက် (ကုသိုလ်ကမ္မပထ) တရားကို ကျင့်၏။ တံမြက်လှည်း ပစ္စည်းဖြင့် ပေးလှူမှု (သမုဉ္ဇကအလှူ) ကိုလည်း ပြုကျင့်ပေးလှူ၏။ အသပြာတစ်ထောင်တန် ပူဇော်မှု ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ယောက်ျား တစ်သိန်းတို့၏ ဆယ်ကုဋေသော အလှူတို့သည် ထိုသို့ သဘောရှိသော သမုဉ္ဇက (အလှူ)၏ အစိတ်တစ်ရာ စိတ်၍ တစ်စိတ်သော အဖို့မျှကိုလည်း မမီနိုင်ကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏-

“မြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သော ပြန့်ပြောသော ဤပူဇော်မှု (အလှူ) သည် အဘယ့်ကြောင့် သင့်သောအားဖြင့် လှူအပ်သော အလှူ၏ တန်ဖိုးကို မမီသနည်း၊ အသပြာတစ်ထောင်တန် ပူဇော်မှု ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ယောက်ျားတစ်သိန်းတို့၏ ဆယ် ကုဋေသော အလှူတို့သည် ထိုသို့သဘောရှိသော သမုဉ္ဇက (အလှူ)၏ အစိတ်တစ်ရာ စိတ်၍ တစ်စိတ်သော အဖို့မျှကိုလည်း အဘယ့်ကြောင့် မမီနိုင်ကုန်သနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အချို့သော သူတို့သည် မသင့်သော ကံသုံးပါး၌ တည်ကုန်လျက် ထောင်းထု ပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်၍ လည်းကောင်း၊ ပူဆွေးစေ၍လည်းကောင်း ပေးလှူကုန်၏။ ထို အလှူသည် မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ဒဏ်နှင့် တကွဖြစ်သောကြောင့် သင့်သော အကြောင်းအားဖြင့် ပေးလှူအပ်သော အလှူ၏ တန်ဖိုးကိုမမီနိုင်၊ ဤသို့ အသပြာတစ်ထောင်တန် ပူဇော်မှုရှိကုန်သည် ဖြစ်၍

ယောက်ျားတစ်သိန်းတို့၏ ဆယ်ကုဋေသော အလှူတို့သည် ထိုသို့သဘောရှိသော သမုဇ္ဈက (အလှူ)၏ အစိတ် တစ်ရာ စိတ်၍ တစ်စိတ်သော အဖို့မျှကိုလည်း မမီနိုင်ကုန်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ကောက်နယ်တလင်းစသည်ကို သုတ်သင်မှု ကောက်ရိုးကို ထုရိုက်နင်းနယ်မှု စသည်ဖြင့် ရသောပစ္စည်းကို ပေးလှူမှုမျိုးသည် သမုဇ္ဈကအလှူ မည်၏။ (အဋ္ဌကထာ)

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဗ္ဗပကာယိကဝဂ် ===

၃ - သာဓုသုတ်

၃၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို ပြောဟော၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော နတ်သားတို့သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးကုန်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏-

“အသျှင် ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် ကောင်းပေ၏။ ဝန်တို့မူ ‘မစ္ဆေရ’ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မေုလျော့မှု ‘ပမာဒ’ကြောင့် လည်းကောင်း ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် အလှူ ‘ဒါန’ ကို မပေးလှူနိုင်။ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော (ကောင်းမှု၏ အကျိုးကို)သိသော ပညာရှိသာ ပေးလှူနိုင်၏” ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏-

“အသျှင် ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် ကောင်းပေ၏။ စင်စစ်သော်ကား အနည်း ငယ်မျှသော်လည်း ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။ အချို့သူတို့သည် အနည်းငယ်မျှသော လှူဖွယ်၌ သော်လည်း ခွဲခြမ်း ဝေဖန်၍ ပေးလှူကုန်၏။ ဥစ္စာများစွာနှင့် ပြည့်စုံသူအချို့တို့သည် ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ မပေးလှူကုန်၊ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌ ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးလှူအပ်သော အလှူကို အလှူတစ်ထောင်နှင့် အမျှ နှိုင်းယှဉ်အပ်၏” ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်)၏-

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏-

“အသျှင် ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် ကောင်းပေ၏။ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူ ဖွယ်၌သော်လည်း ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။ စင်စစ်သော်ကား ယုံကြည်မှုဖြင့်လည်း ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။

ပေးလှူခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ စစ်ထိုးခြင်းသည် လည်းကောင်း တူမျှ၏ဟု ဆိုကုန်၏။ သူတော်ကောင်းတို့သည် အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်ကုန်သော်လည်း များစွာသော သူတို့ကို အောင်မြင်ကုန်၏။

(အကြင်သူသည်) ယုံကြည်သည် ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှကိုသော်လည်း အကယ်၍ ပေးလှူအံ့၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ထိုသူသည် တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာခြင်းရှိ၏” ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏-

“အသျှင် ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် ကောင်းပေ၏။ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌ သော်လည်း ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။ ယုံကြည်မှုဖြင့်လည်း ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။ စင်စစ်သော်ကား တရားသဖြင့် ရအပ်သော စည်းစိမ်ရှိသူ၏ (ရအပ်ပြီးသော လောကုတ္တရာတရားရှိ သူအား) ပေးလှူခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထကြွလုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ရအပ်သောပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့်၊ ရအပ်ပြီးသော လောကုတ္တရာတရားရှိသူအား အလှူဒါနကို ပေးလှူ၏။ ထိုသတ္တဝါသည် ယမမင်း၏ ကြိမ်ပိုက်ချောင်း ငရဲကို လွန်မြောက်၍ နတ်၌ဖြစ်သော ဘုံတို့သို့ ကပ်ရောက် ရ၏” ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏-

“အသျှင် ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် ကောင်းပေ၏။ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူ ဖွယ်၌သော်လည်း (ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍) ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။ ယုံကြည်မှုဖြင့် ပေးလှူခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏။ တရားသဖြင့်ရအပ်သော စည်းစိမ်ရှိသူ၏ (ရအပ်ပြီးသော လောကုတ္တရာတရားရှိသူအား) ပေးလှူခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏။ စင်စစ်သော်ကား ရွေးချယ်စိစစ်၍ ပေးလှူအပ်သော အလှူသည်လည်း ကောင်း၏။

ရွေးချယ်စိစစ်၍ ပေးလှူခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော်မူအပ်၏။ ကောင်းသော လယ်မြေ၌ စိုက်ပျိုးအပ်သော မျိုးစေ့တို့ကဲ့သို့ ထိုအတူ ဤသတ္တဝါလောက၌ မြတ်သောအလှူကို ခံထိုက်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူ အပ်ကုန်သော အလှူတို့သည် များသောအကျိုး ရှိကုန်၏” ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏-

“အသျှင် ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် ကောင်းပေ၏။ အနည်းငယ်မျှသော ပေးလှူဖွယ်၌သော်လည်း (ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍) ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏။ ယုံကြည်မှုဖြင့် ပေးလှူခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏။ တရားသဖြင့် ရအပ်သော စည်းစိမ်ရှိသူ၏ (ရအပ်ပြီးသော လောကုတ္တရာတရားရှိ သူအား) ပေးလှူခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏။ ရွေးချယ်စိစစ်၍ ပေးလှူအပ်သော အလှူသည်လည်း ကောင်း၏။

အကြင်သူသည် သတ္တဝါတို့ကို မညှဉ်းဆဲမှု၍ ကျင့်၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသူ၏ သတ္တဝါတို့၌ မညှဉ်းဆဲမှု ‘သံယမ’သည် ကောင်းသည် သာတည်း။ သတ္တဝါတို့သည် သူတစ်ပါး ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲမှုမှ ကြောက်သောကြောင့် မကောင်းမှုကို မပြုကြကုန်၊ (မကောင်းမှုမှ) ကြောက်တတ်သူကို (သူတော်ကောင်း တို့) ချီးမွမ်းကုန်၏။ ထို မကောင်းမှု၌ ရဲရင့်သူကို မချီးမွမ်းကြကုန်။ မှန်၏။ သူတော်ကောင်းတို့သည် (သူတစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲမှုမှ) ကြောက်သောကြောင့် မကောင်းမှုကို မပြုကုန်” ဟု (ဥဒါန်းကျူးရင့်၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် “မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သူ၏ စကားသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သည် မည်ပါသနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ သင်နတ်သား အားလုံးတို့၏ စကားသည် အကြောင်းပရိယာယ်အားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်၏။ ထို့ပြင် ငါ၏ (စကား ကိုလည်း) နာကြ ကုန်လော့-

“ယုံကြည်မှုဖြင့် ပေးလှူခြင်းကို များသောအပြားဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်၏။ စင်စစ်သော်ကား ပေးလှူခြင်း ထက် (နိဗ္ဗာန်) တရားအစုသည်သာလျှင် အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်း အပ်မြတ်၏။ မှန်၏။ ရှေး၌လည်းကောင်း၊ ထို့ထက်အလွန် ရှေး၌လည်းကောင်း ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့သာလျှင် ကပ်ရောက် ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဏ္ဏပကာယိကဝဂ် ===

၄ - နသန္တိသုတ်

၃၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူတော်ကောင်းတရားကို ပြောဟော၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော နတ်သားတို့သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်း ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်း စေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“လူတို့၌ မြဲကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့သည် မရှိကုန်၊ ဤလောက၌ နှစ်သက်ဖွယ် ကာမဂုဏ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းကာမဂုဏ်တို့၌ နှောင်ဖွဲ့အပ်သော ယင်းကာမ ဂုဏ်တို့၌ အပြားအားဖြင့် ယစ်မှုးသော ယောက်ျားသည် သေခြင်း၏ တည်ရာ (တေဘူမိကဝဋ်) မှ တစ်ဖန်မလာရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ မရောက်နိုင်” ဟု (လျှောက်၏)။

ခန္ဓာငါးပါးသည်အလိုရှိမှု ‘တဏှာဆန္ဒ’ကြောင့် ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲမှုသည် အလိုရှိမှု ‘တဏှာဆန္ဒ’ကြောင့် ဖြစ်၏။ အလိုရှိမှု ‘တဏှာဆန္ဒ’ကို ပယ်ဖျောက်သဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ခန္ဓာငါးပါး ကင်းပျောက်သဖြင့် ဆင်းရဲ ကင်းပျောက် ရ၏။

လောက၌ အကြင်အာရုံတို့သည် ဆန်းကြယ်ကုန်၏။ ထိုအာရုံတို့သည် ကာမဂုဏ် မမည်ကုန်။ ကြံစည်တပ်မက်မှု (သင်္ကပ္ပရာဂ)သည် ယောက်ျား၏ ကာမဂုဏ် မည်၏။ လောက၌ ဆန်းကြယ်ကုန်သော အာရုံတို့သည် တည်မြဲတိုင်း တည်ကုန်၏။ ပညာရှိတို့သည် ထိုအာရုံတို့၌ အလိုရှိမှု ‘တဏှာဆန္ဒ’ ကို ပယ်ဖျောက်ကုန်၏။

အမျက်ထွက်မှု ‘ကောဓ’ကို ပယ်စွန့်ရာ၏။ ထောင်လွှားမှု ‘မာန’ကို ပယ်စွန့်ရာ၏။ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်ကို လွန်မြောက်ရာ၏။ နာမ်ရုပ်၌ ကပ်ငြိမှု မရှိသော ကြောင်ကြခြင်း မရှိသော ထိုသူသို့ ဆင်းရဲတို့သည် မကျရောက်ကုန်။

(အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်) (တပ်မက်သူ၊ ပြစ်မှားသူ၊ တွေဝေသူ ဟူသော) အမည် ပညတ်ကို ပယ်ပြီးပြီ၊ ကိုးပါးသော ထောင်လွှားမှု ‘မာန’သို့လည်း မကပ်ရောက်၊ ဤနာမ်ရုပ်၌ တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ကို ဖြတ်ပြီးပြီ။ ထုံးဖွဲ့မှု ‘ဂန္ထ’ကို ဖြတ်ပြီးသော ဆင်းရဲမရှိသော တပ်မက်ခြင်းကင်းသော ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုကုန်သော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့သည်လည်းကောင်း ဤလောက၌ဖြစ်စေ၊

အခြားလောက၌ဖြစ်စေ၊ နတ်ပြည်တို့၌ဖြစ်စေ အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ မတွေ့မမြင်ရကျကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုထို (ကိလေသာ)မှလွတ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း ဤလောက၌ ဖြစ်စေ၊ တမလွန်လောက၌ဖြစ်စေ အကယ်၍ မတွေ့မြင်နိုင်ကြကုန်မူ လူတို့ထက်မြတ်သော လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်တော်မူတတ်သော ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြင် နတ်လူတို့သည် ရှိခိုးကြကုန်၏။ ထိုနတ်လူတို့ကို ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သလော ဟု အသျှင်မောဃရာဇသည် မေးလျှောက်၏။

မောဃရာဇမည်သော ရဟန်း အကြင်နတ်လူတို့သည် ထိုထို (ကိလေသာမှ) လွတ်မြောက်တော် မူသော ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိခိုးကုန်၏။ ထိုနတ်လူတို့ကိုလည်း ချီးမွမ်း အပ်ကုန်၏။ ရဟန်း ထိုရှိခိုးကုန်သော နတ်လူတို့သည်လည်း သစ္စာလေးပါး တရားကို သိကုန်၍ မဝေခွဲနိုင်မူ ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’ကို ပယ်စွန့်လျက် ငြိကပ်မှု ‘တဏှာ’ကို လွန်မြောက်သူတို့ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဏ္ဍပကာယိကဝဂ် ===

၅ - ဥဇ္ဈာနသညိသုတ်

၃၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌(သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချတတ်သောကြောင့် ဥဇ္ဈာန အမည်ရှိကုန်သော များစွာကုန်သော နတ်သားတို့သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ ရပ်တည်ကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အကြင် (သီလမရှိသော) ရဟန်းသည် တစ်ပါးသော (မစင်ကြယ်သော) အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော မိမိကိုယ်ကို တစ်ပါးသော (စင်ကြယ်သော) အခြင်းအရာ အားဖြင့် ပြောကြား၏။ ‘လှည့်ပတ်၍ စားတတ်သော ငှက်မုဆိုးကဲ့သို့’ ထိုရဟန်း၏ ထို (တိုင်းသားပြည်သူ ကြည်ဖြူစွာ လှူအပ်သောဆွမ်းကို) သုံးဆောင်ခြင်းသည် ခိုးဝှက်သဖြင့် သုံးဆောင်အပ်သည် မည်၏။

အကြင်အမှုကို ပြုလုပ်၏။ ထိုပြုလုပ်သောအမှုကိုသာ ပြောဆိုရာ၏။ အကြင်အမှုကို မပြုလုပ်၊ ထိုမပြုလုပ်သောအမှုကို မပြောဆိုရာ။ မပြုလုပ်ဘဲလျက် ပြောဆိုသော သူကို ပညာရှိတို့သည် သိကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

“အကြင်အကျင့်သည် မြဲမြံသော သဘောရှိ၏။ အကြင်အကျင့်ဖြင့် ပညာရှိတို့သည် မကောင်းမှုကို ရှို့မြှိုက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မာရ်တည်း ဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန်၏။ ဤအကျင့်ကို ပြောဆို ကာမျှဖြင့် လည်းကောင်း၊ စင်စစ် ကြားကာမျှဖြင့် လည်းကောင်း အစဉ်အတိုင်း သက်ဝင်ရန် မစွမ်း နိုင်ကုန်။

ပညာရှိတို့သည် လောက၏ အကြောင်းကို သိကုန်၍ ဤသို့မပြုကုန်၊ (သစ္စာ လေးပါးတရားကို) သိ၍ လောက၌ ကပ်ငြိမှု (တဏှာ)ကို လွန်မြောက် ကုန်ပြီးသော ပညာရှိတို့သည် ကိလေသာမှ ငြိမ်းကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုနတ်သားတို့သည် မြေ၌ တည်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ဦးခိုက်ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏- “အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို လွှမ်းမိုး၍ နေပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ထိပါးအပ်၏ဟု အောက်မေ့မိပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်းပါရခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူပါ” ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်သားတို့သည် အတိုင်းထက် အလွန် ကဲ့ရဲ့လိုကုန် သည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကုန်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်သော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အကြင်သူသည် (ဝန်ခံ) ပြောကြားကုန်သော သူတို့၏ အပြစ်ကို အကယ်၍ လက်မခံသည် ဖြစ်အံ့၊ အတွင်း၌ ဖြစ်သော အမျက်ဒေါသ ရှိသည်ဖြစ်၍ အပြစ်ကို အလေးပြု၍နေသော ထိုသူသည် ရန်ကို (မိမိ၌) စွပ်ထားသည် မည်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ပြစ်မှုသည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤလောက၌ အပြစ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ရန်တို့သည်လည်း မငြိမ်းကုန်ရာ၊ ဤလောက၌ အဘယ့်ကြောင့် လိမ်မာသူ ဖြစ်ရ အံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အဘယ်သူအား ပြစ်မှုတို့သည် မရှိကုန်သနည်း၊ အဘယ်သူအား ပြစ်မှားခြင်းသည် မရှိသနည်း၊ အဘယ်သူသည် တွေဝေခြင်းသို့ မရောက်သနည်း၊ အဘယ်သူသည် အခါခပ်သိမ်း သတိနှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိ မည်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သတ္တဝါအားလုံးတို့ကို အစဉ်သနားတော်မူတတ်သော ‘ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့’ လာခြင်း ကောင်းတော် မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ပြစ်မှုတို့သည် မရှိကုန်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ပြစ်မှားခြင်းသည် မရှိ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းစွာ တွေဝေခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင် အခါခပ်သိမ်း သတိနှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိ မည်၏။

အကြင်သူသည် (ဝန်ခံ) ပြောကြားကုန်သော သူတို့၏ အပြစ်ကို အကယ်၍ လက်မခံသည် ဖြစ်အံ့၊ အတွင်း၌ ဖြစ်သော အမျက်ဒေါသ ရှိသည်ဖြစ်၍ အပြစ်ကို အလေးပြု၍ နေသော ထိုသူသည် ရန်ကို (မိမိ၌) စွပ်ထားသည်မည်၏။ ထိုရန်ကို (ငါ) မနှစ်သက် (မတောင့်တ)၊ သင်တို့၏ အပြစ်ကို (ငါ) လက်ခံ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဗ္ဗပကာယိကဝဂ် ===

၆ - သဒ္ဓါသုတ်

၃၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူတော်ကောင်းတရားကို ပြောဟော၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော နတ်သားတို့သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိ ကုန်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’သည် ယောက်ျား၏ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်၏။ မယုံကြည်မှုသည် အကယ်၍ မတည်သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ မတည်သောကြောင့် အခြံအရံသည် လည်းကောင်း၊ အကျော်အစောသည် လည်းကောင်း ထိုသူ့အား ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ရသော် နတ်ပြည်သို့လည်း လားရ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အမျက်ထွက်မှု ‘ကောဓ’ကို ပယ်စွန့်ရာ၏။ ထောင်လွှားမှု ‘မာန’ကို ပယ်စွန့်ရာ၏။ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်ကို လွန်မြောက်ရာ၏။ နာမ်ရုပ်၌ ကပ်ငြိမှု မရှိသော ကြောင့်ကြမှု မရှိသော ထိုသူသို့ (ငါးပါးသော) ကပ်ငြိခြင်းတို့သည် မကျရောက် ကုန်” ဟု (လျှောက်၏)။

မိုက်ကုန်သော ပညာနည်းကုန်သော သူတို့သည် မေ့လျော့မှု ‘ပမာဒ’ကို အားထုတ်ကုန်၏။ ပညာရှိသည် ‘မြတ်သောဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့’ မမေ့မလျော့မှု ‘အပ္ပမာဒ’ ကိုလည်း စောင့်ရှောက်၏။

မေ့လျော့မှု ‘ပမာဒ’ကို အားမထုတ်ရာ၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်မှု ပေါင်းဖော်မှုကို အားမထုတ်ရာ။ မှန်၏။ မမေ့လျော့သည် ဖြစ်၍ မကောင်းမှုကို ရှိမြှိုက်သော သူသည် အလွန်မြတ်သော (အရဟတ္တဖိုလ်) ချမ်းသာသို့ ရောက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဗ္ဗပကာယိကဝဂ် ===

၇ - သမယသုတ်

၃၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် မဟာဝုန်တော၌ ငါးရာမျှသော အလုံးစုံ ရဟန္တာချည်းဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာ များစွာနှင့်အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ စကြဝဠာတစ်ထောင်စီ ရှိသော လောကဓာတ် တိုက်ဆယ်ခုတို့မှ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာကို လည်းကောင်း ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အများအားဖြင့် စည်းဝေးလာရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ နေကုန်သော ဗြဟ္မာလေးဦးတို့အား ဤ အကြံသည်ဖြစ်၏- “ဤမြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် မဟာဝုန်တော၌ ငါးရာမျှသော အလုံးစုံ ရဟန္တာချည်းဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းသံဃာ များစွာနှင့်အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ စကြဝဠာတစ်ထောင်စီ ရှိသော လောကဓာတ် တိုက်ဆယ်ခုတို့မှ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာကို လည်း ကောင်း ဖူးမြော်ခြင်းငှါ အများအားဖြင့် စည်းဝေးလာရောက်ကုန်၏။ ငါတို့ သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ အသီးသီး ဂါထာတစ်ပုဒ်စီ ရွတ်ဆိုရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု (အကြံ ဖြစ်၏)။

ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မာ (လေးဦး)တို့သည် ဥပမာအားဖြင့် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သောလက်ကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာဘုံမှ ကွယ်ခဲ့ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့၌ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထို့နောက် ထိုဗြဟ္မာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အလွန်ရှိသောစွာ ရှိခိုးပြီး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်ပြီးလျှင် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“(အသျှင်ဘုရား) မဟာဝုန်တော၌ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် စုရုံးလာရောက်ကြ သဖြင့် အစည်းအဝေးကြီး ဖြစ်လျက်ရှိနေပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း (ကိလေသာရန်သူတို့) မအောင်နိုင်သော သံဃာတော်ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ဤတရားသဘင် အစည်းအဝေးသို့ လာရောက် ပါကုန်၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထို့နောက် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“(အသျှင်ဘုရား) ထိုအစည်းအဝေး၌ ရဟန်းတို့သည် မိမိစိတ်ကို တည်ကြည်စေလျက် ဖြောင့်မတ်စွာ ပြုထားကုန်၏။ ‘ရထားထိန်းသည် (မြင်းဇက်) ကြိုးတို့ကို ကိုင်၍ ထိန်းသကဲ့သို့’ ပညာရှိ (ရဟန်း)တို့သည် ဣန္ဒြေတို့ကို ထိန်းသိမ်း တော်မူကြပါကုန်၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထို့နောက် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“(အသျှင်ဘုရား) မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဆုံးမထားအပ်ပြီး ဖြစ်၍ တဏှာကင်းလျက် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ထိုရဟန္တာငယ် တို့သည် (ရာဂ ဒေါသ မောဟ တည်းဟူသော) ခလုတ်၊ ငြောင့်တံသင်းနှင့် တံခါးကျည်၊ မင်းတုပ်ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် (ရာဂ ဒေါသ မောဟ တည်းဟူသော) တံခါးတိုင်ကို နုတ်၍ လှည့်လည်သွား လာနေကြကုန်၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထို့နောက် တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“(အသျှင်ဘုရား) မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်သူ အားလုံးတို့ သည် အပါယ်ဘုံသို့ မရောက်ရကုန် လတ္တံ့၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ပယ်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန် လတ္တံ့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဗ္ဗပကာယိကဝဂ် ===

၈ - သကလိကသုတ်

၃၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ဝယ် သားတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ မဒ္ဒကုစ္ဆိတော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ၏ ခြေတော်သည် ကျောက်ချပ်ဖြင့် ထိခိုက်မိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပြင်းပြသော ဝေဒနာ တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လိုအပ် ကုန်သော ကိုယ်၌ တည်သည့် ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေဒနာ တို့ကို မညည်းညူဘဲ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် လေးထပ်ခေါက်ထားသော ဒုက္ခင်္ဂုဏ်တော်ကို ခင်း၍ ခြေတစ်ဖက်၌ ခြေတစ်ဖက်ကို စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထားလျက် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လက်ယာနံတောင်းဖြင့် မြတ်သော အိပ်စက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ သူတော်ကောင်းတရားကို ပြောဟော၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော နတ်သားခုနစ်ရာတို့သည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ သားတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ မဒ္ဒကုစ္ဆိတော အလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ် ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည် ကုန်ပြီးသော် နတ်သားတစ်ဦးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဆင်ပြောင်နှင့် တူစွတကား၊ ဆင်ပြောင်နှင့် တူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သာလျှင် ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လို အပ်ကုန်သော ကိုယ်၌ တည်သည့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို မညည်းညူဘဲ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ထို့နောက် တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ခြင်္သေ့မင်းနှင့် တူစွတကား၊ ခြင်္သေ့မင်းနှင့် တူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လို အပ်ကုန်သော ကိုယ်၌တည်သည့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို မညည်းညူဘဲ သတိ သမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ထို့နောက် တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် အာဇာနည်ဖြစ်စွတကား၊ အာဇာနည်ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လို အပ်ကုန်သော ကိုယ်၌ တည်သည့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို မညည်းညူဘဲ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ထို့နောက် တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ရှေ့ဆောင်နွားလားဥသဘနှင့် တူစွတကား၊ ရှေ့ဆောင် နွားလားဥသဘနှင့် တူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာ အပ်ကုန် မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော ကိုယ်၌ တည်သည့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို မညည်းညူဘဲ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ထို့နောက် တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ဝန်ဆောင်နွားလားနှင့် တူစွတကား၊ ဝန်ဆောင် နွားလားနှင့် တူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော ကိုယ်၌တည်သည့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို မညည်း ညူဘဲ သတိသမ္ပဇင်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ထို့နောက် တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမသည် ယဉ်ကျေးစွတကား၊ ယဉ်ကျေးသည်၏အဖြစ် ကြောင့်သာလျှင် ဆင်းရဲကုန် ပြင်းထန်ကုန် ကြမ်းတမ်းကုန် ထက်ကုန်၍ မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လိုအပ် ကုန်သော ကိုယ်၌ တည်သည့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို မညည်းညူဘဲ သတိသမ္ပဇင်နှင့် ပြည့်စုံ သည်ဖြစ်၍ သည်းခံတော်မူ၏” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ထို့နောက် တစ်ပါးသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ဆို (ကျူးရင့်)၏- “ကောင်းစွာ ပွားများအပ်သော တည်ကြည်မှုကိုလည်းကောင်း၊ (ကိလေသာမှ) ကောင်းစွာ လွတ်သော စိတ်ကိုလည်းကောင်း ရှုလော့။ (ရာဂကြောင့်လည်း) မညွတ်၊ (ဒေါသကြောင့်လည်း) ဖဲမသွား၊ အားထုတ်မှုဖြင့် (ကိလေသာတို့ကို) နှိပ်၍ တားမြစ်မှုသို့လည်း မရောက်၊ အကြင်သူသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်တူသော ယောက်ျား၊ ခြင်္သေ့နှင့်တူသော ယောက်ျား၊ အာဇာနည် ဖြစ်သော ယောက်ျား၊ ရှေ့ဆောင်နွားလားဥသဘာနှင့်တူသော ယောက်ျား၊ ဝန်ဆောင်နွားလားနှင့်တူသော ယောက်ျား၊ ယဉ်ကျေးသော ယောက်ျားကို လွန်ကျူးအပ်၏ဟု မှတ်ထင်ရာ၏၊ (ထိုသူ့အား) မသိမြင်ခြင်း မှ တစ်ပါး အဘယ်အကြောင်း ရှိအံ့နည်း” ဟု (ကျူးရင့်၏)။

ဣတိဟာသကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက်သော ဗေဒင်ကျမ်းကို တတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး အကျင့်ကို မှီ၍ ကျင့်ကုန်သော်လည်း ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ စိတ်သည် (ကိလေသာမှ) ကောင်းစွာ မလွတ်၊ ယုတ်သော သဘောရှိကုန် သော ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် (နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော) တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မရောက်ကုန်။

တဏှာဖြင့် လွှမ်းမိုးကုန်သော (ခွေးနွားတို့၏) အလေ့အကျင့်တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းရှိကုန်သော သူတို့သည် ခေါင်းပါးသော အကျင့်ကို အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး ကျင့်ကုန်သော်လည်း ထိုသူတို့၏ စိတ်သည် (ကိလေသာမှ) ကောင်းစွာ မလွတ်၊ ယုတ်သော သဘောရှိကုန်သော ထိုသူတို့သည် (နိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော) တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မရောက်ကုန်။

ဤလောက၌ ထောင်လွှားလိုသောသူအား ယဉ်ကျေးမှုသည် မရှိ၊ တည်ကြည်ခြင်း မရှိသောသူအား (သစ္စာလေးပါးတရားကို) သိခြင်းသည်မရှိ၊ တော၌ တစ်ယောက်တည်း နေသော်လည်း မေ့လျော့သူသည် သေမင်း၏ တည်ရာ တေဘူမကဝဋ်၏ တစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်။

ထောင်လွှားခြင်းကို ပယ်၍ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသော ကောင်းသော စိတ်ရှိသော ခန္ဓာစသည့် အလုံးစုံတို့မှ လွတ်သော တော၌ တစ်ယောက်တည်း နေ၍ မမေ့လျော့သော ထိုသူသည် သေမင်း၏ တည်ရာ တေဘူမကဝဋ်၏ တစ်ဖက် ကမ်း နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုဗ္ဗပကာယိကဝဂ် ===

၉ - ပဌမ ပဇ္ဇနန္ဒီတုသုတ်

၃၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဇ္ဇနန္ဒနတ်၏ သမီးဖြစ်သော ကောကနဒါနတ်သမီးသည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ မဟာဝုန်တောအလုံးကို ထွန်းလင်းစေ၍ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“အကျွန်ုပ်သည် ပဇ္ဇနန္ဒနတ်၏သမီး ကောကနဒါမည်သောနတ်သမီး ဖြစ်ပါ၏။ ကောကနဒါမည်သော အကျွန်ုပ်သည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော၌ နေတော်မူသော သတ္တဝါအပေါင်းထက် မြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသော သစ္စာလေးပါးတရားကို ရှေးက ကြားဖူးရုံမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုအခါ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူအပ်သော သစ္စာလေးပါး တရားကို ထိုအကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင် သိရပါ၏။

ပညာမဲ့သူ ဟူသမျှတို့သည် အရိယာသစ္စာလေးပါးတရားကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြကုန် သည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ကြမ်းကြုတ်လှစွာသော ရောရူဝငဲ့သို့ ကပ်ရောက်ကုန်၍ ကြာမြင့်စွာသော ညဉ့်တို့ပတ်လုံး ဆင်းရဲကို ခံစားကြရ ကုန်၏။

အကြင်သူတို့သည်ကား အရိယာသစ္စာတရားတော်၌ နှစ်သက်ခြင်း၊ (ကိုလေသာ အပူ ခပ်သိမ်း) ငြိမ်းအေးခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သတုလ္လပကာယိကဝဂ် ===

၁၀ - ဒုတိယ ပဇ္ဇနန္ဒမီတုသုတ်

၄၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော၌ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဇ္ဇနန္ဒနတ်၏ သမီးဖြစ်သော စူဠကောကနဒါနတ်သမီးသည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ မဟာဝုန်တောအလုံးကို ထွန်းလင်းစေ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိသေစွာ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“လျှပ်စစ်ရောင် အဆင်းရှိသော ပဇ္ဇနန္ဒနတ်၏သမီး ကောကနဒါမည်သော နတ်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ တရားကို လည်းကောင်း ရှိခိုးလိုသည် ဖြစ်၍ ဤမဟာဝုန်တောသို့ လာပါ၏။ အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုပါ၏။

များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (အကျွန်ုပ်သည်) ထိုတရားတော်ကို ဝေဖန်လိုပါ၏။ တရားတော်သည် ထိုသို့ဝေဖန်အပ်သော သဘောရှိပါ၏။ အကြင်မျှလောက် အကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဖြင့် သင်အပ်၏။ ထိုမျှလောက် အကျဉ်းဖြစ်သော အနက်ကို ဆိုပါအံ့။

အလုံးစုံသော လောက၌ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ဖြင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မကောင်းမှုကို မပြုရာ၊ သတိ သမ္မဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို စွန့်၍ အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်သော ဆင်းရဲကို မမှီဝဲရာ” ဟု (လျှောက်၏)။

လေးခုမြောက် သတုလ္လပကာယိကဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္တဝဂ် ===

၁ - အာဒိတ္တသုတ်

၄၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်သား တစ်ယောက်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးယံလွန် ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“မီးလောင်သော အိမ်၌ အကြင်အိုးခွက်ကို ထုတ်ဆောင်၏။ ထိုအိုးခွက်သည် ထိုထုတ်ဆောင်သော သူ၏ အကျိုးငှါ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုမီးလောင်သော အိမ်၌ အကြင်အိုးခွက်ကို မထုတ်ဆောင်၊ (ထိုအိုးခွက်သည်) မီးလောင်ခံရသကဲ့သို့-

ထို့အတူ လောကသည် အိုခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေ၏။ ထိုတောက်လောင်နေသော လောကထဲမှ ပေးလှူခြင်းဖြင့် ထုတ်ဆောင်ရ၏။ ပေးလှူအပ်သော ဒါနသည် ကောင်းစွာ ထုတ် ဆောင်ထားပြီး (ဥစ္စာ) မည်၏။

ပေးလှူမှုသည် ချမ်းသာသော အကျိုးရှိ၏။ မပေးလှူမှုသည် ချမ်းသာသော အကျိုးမရှိ။ ထိုမပေးလှူဘဲ ထားသော ဥစ္စာကို ခိုးသူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မင်းတို့သည်လည်းကောင်း ဆောင်ယူနိုင် ကုန်၏။ မီးလောင်တတ်၏။ ပျက်စီးတတ်၏။

ထို့နောက် သေဆုံးသဖြင့် မိမိသိမ်းဆည်းသော ဥစ္စာနှင့်တကွ မိမိကိုယ်ကို စွန့်ရ၏။ ပညာရှိသည် ဤသဘောကို သိ၍ သုံးလည်းသုံးဆောင်ရာ၏။ ပေးလှူလည်း ပေးလှူရာ၏။ ပေးလှူပြီး၍လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ပြီး၍လည်းကောင်း အလှူ၏ အာနုဘော်အလျောက် အကဲ့ရဲ့ မခံရဘဲ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

၂ - ကိဒဒသုတ်

၄၂။ အဘယ်အရာကို ပေးလှူသူသည် ခွန်အားကို ပေးလှူသည် မည်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို ပေးလှူသူသည် အဆင်းကို ပေးလှူသည် မည်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို ပေးလှူသူသည် ချမ်းသာကို ပေးလှူသည် မည်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို ပေးလှူသူသည် မျက်စိကို ပေးလှူသည် မည်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် အလုံးစုံသော အရာကို ပေးလှူသည် မည်ပါသနည်း၊ ဤသို့မေးအပ်သော အကျွန်ုပ် အား ထိုအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါလော့ ဟု (လျှောက်၏)။

ဆွမ်းကို ပေးလှူသူသည် ခွန်အားကို ပေးလှူသည် မည်၏။ အဝတ်သင်္ကန်းကို ပေးလှူသူသည် အဆင်းကို ပေးလှူသည် မည်၏။ ယာဉ်ကို ပေးလှူသူသည် ချမ်းသာကို ပေးလှူသည် မည်၏။ ဆီမီးကို ပေးလှူသူသည် မျက်စိကို ပေးလှူသည် မည်၏။ နေရာ (ကျောင်းစသည်)ကို ပေးလှူသူသည်ကား အလုံးစုံကို ပေးလှူ သည် မည်၏။ တရားကို ပြုသပြောဟောသူသည် အမြိုက် (နိဗ္ဗာန်)ကို ပေးလှူသည် မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္တဝဂ် ===

၃ - အန္ဓသုတ်

၄၃။ နတ်လူ နှစ်မျိုးတို့သည် ထမင်းကိုသာလျှင် တောင့်တကုန်၏။ ထိုသို့ တောင့်တစွာဖြင့် ဖြစ်ပါလျက် ထမင်းကို မတောင့်တသော နတ်မည်သည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း။

အကြင်သူတို့သည် ယုံကြည်၍ ကြည်လင်သော စိတ်ဖြင့် နတ်လူတို့ တောင့်တသည့် ထမင်းကို ပေးလှူကုန်၏။ ထိုပေးလှူအပ်သော ထမင်းသည်သာလျှင် ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန် လောက၌ လည်းကောင်း ထိုသူတို့သို့ အစဉ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်တိုခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ (ဝန်တိုခြင်း) အညစ်အကြေးကို နှိမ်နင်း လျက် အလှူကို ပေးလှူရာ၏။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန်လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

၄ - ဧကမူလသုတ်

၄၄။ (တဏှာဟု ဆိုအပ်သော) အမြစ်အရင်း တစ်ခုရှိသော၊ (သဿတဒိဋ္ဌိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဟု ဆိုအပ်သော) လည်ခြင်း နှစ်ခုရှိသော၊ (ရာဂ ဒေါသ မောဟ ဟုဆိုအပ်သော) အညစ်အကြေး သုံးခုရှိသော၊ (ကာမဂုဏ်ငါးပါး ဟူသော)အပြန့် ငါးခုရှိသော၊ (အာယတန ဟူသော) ဝဲလှုပ် တစ်ဆယ့်နှစ်ခုရှိသော၊ မထောက်မီနိုင်သော (သံသရာ တည်းဟူသော) သမုဒ္ဒရာကို ရဟန္တာသည် ကူးမြောက်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္တဝဂ် ===

၅ - အနောမသုတ်

၄၅။ ပြည့်စုံသော အမည်တော်ရှိသော၊ သိမ်မွေ့နက်နဲသော အနက်သဘောကို မြင်လေ့ရှိသော၊ ပညာကိုလည်း ပေးတော်မူတတ်သော၊ ကပ်ငြိဖွယ် ကာမဂုဏ်၌ ကပ်ငြိခြင်းရှိတော် မမူသော၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိလေ့ရှိတော်မူသော၊ ကောင်းသော ပညာရှိတော်မူသော၊ အရိယာလမ်းခရီး၌ ကြွသွားတော်မူသော ထို မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ကြကုန်လော့ ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္ထဝဂ် ===

၆ - အစ္စရာသုတ်

၄၆။ နတ်သမီးအပေါင်းတို့ သီချင်းကျူးရင့်ရာဖြစ်သော မြေဘုတ်ဘီလူး အပေါင်းတို့ မှီဝဲရာဖြစ်သော မောဟနမည်သော ထိုနန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို အဘယ်သို့ သော အကြောင်းဖြင့် လွန်မြောက်ရပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

(အရိယာမဂ် တည်းဟူသော) လမ်းသည် လမ်းဖြောင့် မည်၏။ ထို (နိဗ္ဗာန်) အရပ်သည် ဘေးမရှိရာ အရပ်မည်၏။ တရားတည်းဟူသော စက်နှင့် ယှဉ်သော အရိယာမဂ်သည် အသံ မမြည်သော ရထား မည်၏။

ရှက်ခြင်း 'ဟိရီ' ကြောက်ခြင်း 'ဩတ္တပ္ပ'သည် အရိယာမဂ်ဟူသော ရထား၏ အမှီ တံကဲမည်၏။ အောက်မေ့ခြင်း 'သတိ'သည် အရိယာမဂ်ဟူသော ရထား၏ အကာအရံ မည်၏။ ကောင်းသောအမြင် 'သမ္မာဒိဋ္ဌိ'လျှင် ရှေ့သွားရှိသော တရားကို ရထားမှူး ဟူ၍ ဆို၏။

အကြင်မိန်းမအားဖြစ်စေ၊ အကြင်ယောက်ျားအားဖြစ်စေ ထိုသို့သဘောရှိသော ယာဉ်သည် ရှိ၏။ ထိုသူသည် စင်စစ် ထိုယာဉ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္ထဝဂ် ===

၇ - ဝနရောပသုတ်

၄၇။ အဘယ်သူတို့အား နေ့၌လည်းကောင်း၊ ည၌လည်းကောင်း အခါခပ်သိမ်း ကောင်းမှုသည် တိုးပွားပါသနည်း။ အဘယ်သူတို့သည် တရား၌ တည်ကုန်ရာ သနည်း။ အဘယ်သူတို့သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သနည်း။ အဘယ်သူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ သွားကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူတို့သည် သစ်သီးဥယျာဉ် ပန်းဥယျာဉ် စိုက်ပျိုးကုန်၏။ တောသစ်ပင် ကို စိုက်ပျိုးကုန်၏။ တံတားခင်းကုန်၏။ အကြင်သူတို့သည် ရေအိုးစင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေတွင်းကိုလည်းကောင်း၊ နေရာကျောင်းကိုလည်းကောင်း လှူဒါန်းကုန်၏။

ထိုသူတို့အား နေ့၌လည်းကောင်း၊ ည၌လည်းကောင်း အခါခပ်သိမ်း ကောင်းမှု သည် တိုးပွား၏။ ထိုသူတို့သည် တရား၌ တည်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ကောင်းသော အလေ့အထ စာရိတ္တသီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ သွားရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္တဝဂ် ===

၈ - ဇေတဝနသုတ်

၄၈။ ဤဇေတဝနကျောင်းတော်သည် ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အမြဲနေရာလည်း ဖြစ်၏။ တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား နှစ်သိမ့်ခြင်း 'ပီတိ' ကို ဖြစ်စေ၏။

အလုပ်ကိစ္စ၊ အသိဉာဏ်၊ တည်ကြည်မှု၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ မြတ်သော အသက်မွေးမှု ဟူသော ဤတရားအပေါင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ အမျိုး အနွယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာကြောင့် လည်းကောင်း စင်ကြယ်သည် မဟုတ်ကုန်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ရှုမျှော်၍ သင့်လျော်သော အကြောင်းအားဖြင့် တရားကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ရာ၏။ ဤသို့ ဆင်ခြင်သော် ထိုအရိယာမဂ်တရားတို့၌ စင်ကြယ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤ တစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရုံမျှသာလျှင် ရောက်၏။ သာရိပုတ္တရာသာလျှင် ပညာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သီလဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း (ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သော ရဟန်းဟူသမျှထက်) မြတ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္တဝဂ် ===

၉ - မစ္ဆရိသုတ်

၄၉။ ဤလောက၌ အကြင်လူတို့သည် ဝန်တိုကုန်၏။ စဉ်းလဲကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက် တတ်ကုန်၏။ ပေးလှူကုန်သော တစ်ပါးသော သူတို့အား အန္တရာယ်ကို ပြုတတ် ကုန်၏။

ထိုသူတို့၏ အကျိုးသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိပါသနည်း၊ တမလွန်ဘဝသည်လည်း အဘယ်သို့ သဘော ရှိပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရားကို မေးလျှောက်ခြင်းငှါလာ ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို အဘယ်သို့ သိရကုန်အံ့နည်း ဟု (မေးလျှောက်၏)။

ဤလောက၌ အကြင်လူတို့သည် ဝန်တိုကုန်၏။ စဉ်းလဲကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်တတ် ကုန်၏။ ပေးလှူ ကုန်သော တစ်ပါးသော သူတို့အား အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ငရဲသို့ လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးသို့ လည်းကောင်း၊ ယမမင်း၏ နိုင်ငံသို့ လည်းကောင်း ရောက်ရကုန်၏။ အကယ်၍ လူ၏အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆင်းရဲသော အမျိုး၌ ဖြစ်ရကုန်၏။

ယင်းအမျိုး၌ အဝတ်ကို လည်းကောင်း၊ ထမင်းကို လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရွှင်မြူးခြင်းကို လည်းကောင်း ပြုငြင်သဖြင့် ရအပ်၏။ သူမိုက်တို့သည် သူတစ်ပါးထံမှ (ဥစ္စာကို)

တောင့်တကုန်၏။ ထိုသူတို့အား ထိုဥစ္စာကိုလည်း မရအပ်၊ ထိုအကျိုးသည် မျက်မှောက်ဘဝအကျိုးတည်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ကား မကောင်းသော လားရာ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ ထိုအနက်သဘောကို အကျွန်ုပ်တို့သည် သိပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမ (အသျှင်အား) တစ်ပါးသော ပြဿနာကို မေးပါကုန်၏။ အကြင်သူတို့သည်လည်း လူ၏အဖြစ်ကို ရကုန်၍ (အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကို) သိတတ်ကုန်၏။ ဝန်တိုခြင်း ကင်းကုန်၏။

ဘုရား၌ လည်းကောင်း၊ တရား၌ လည်းကောင်း၊ သံဃာ၌ လည်းကောင်း ကြည်ညို ကုန်၏။ အလွန်အကဲ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ အကျိုးသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိပါသနည်း၊ တမလွန် ဘဝသည်လည်း အဘယ်သို့ သဘောရှိပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရားကို မေးခြင်းငှါ ရောက်လာပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်း ကို အဘယ်သို့ သိရအံ့နည်း ဟု(မေးလျှောက်၏)။

အကြင်သူတို့သည်လည်း လူ၏အဖြစ်ကို ရကုန်သည်ဖြစ်၍ (အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို) သိတတ်ကုန်၏။ ဝန်တိုခြင်း ကင်းကုန်၏။ ဘုရား၌လည်းကောင်း၊ တရား၌လည်းကောင်း၊ သံဃာ၌လည်းကောင်း ကြည်ညို ကုန်၏။ အလွန်အကဲ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော် ဗိမာန်ရောင်ဖြင့် ထွန်းတောက်ပကုန်၏။

လူ၏အဖြစ်သို့ အကယ်၍ ရောက်ကုန်သော် ကြွယ်ဝသော အမျိုး၌ ဖြစ်ရကုန်၏။ ယင်းအမျိုးတို့၌ အဝတ်ကို လည်းကောင်း၊ ထမင်းကို လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရွှင်မြူးခြင်းကို လည်းကောင်း မပင်ပန်းဘဲ ရကုန်၏။

သူတစ်ပါးတို့သည် စုဆောင်းအပ်ကုန်သော ဥစ္စာတို့၌ မိမိအလိုသို့ ပါသည်ဖြစ်၍ သာလျှင် ဝမ်းမြောက်ရကုန်၏။ ထိုအကျိုးသည် မျက်မှောက်ဘဝ အကျိုးတည်း၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်း နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၅ - အာဒိတ္တဝဂ် ===

၁၀ - ယဋိကာရသုတ်

၅၀။ အဝိဟာဘုံသို့ ရောက်ကုန်သော (ကိလေသာတို့မှ) လွတ်ကုန်သော စွဲမက်ခြင်း ‘ရာဂ’၊ အမျက် ထွက်ခြင်း ‘ဒေါသ’ ကုန်ပြီးကုန်သော လောက၌ ကပ်ငြိမှု ‘တဏှာ’ကို ကူးမြောက်ကုန်ပြီးသော ရဟန်း ခုနစ်ယောက်တို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း။

အဘယ် ရဟန်းတို့သည် သေမင်း၏ တည်ရာ ဖြစ်သော ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့သော (ကိလေသာ) ညွှန်ပျောင်းကို ကူးမြောက်ကုန်သနည်း၊ အဘယ်ရဟန်းတို့သည် လူ၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ကို စွန့်ကုန်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်း (သံယောဇဉ်) ကို လွန် မြောက်ကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပက၊ ပလဂဏှ၊ ပုတ္တုသာတိ ဟူသော ထိုသုံးယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ခဏှဒေဝ၊ ဗာဟုရဂ္ဂိ၊ သီဂီယတို့ လည်းကောင်း ထိုခုနစ်ယောက်တို့သည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ကုန်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်း (သံယောဇဉ်) ကို လွန်မြောက်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာရ်မင်း၏ ကျော့ကွင်းကို ပယ်တတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့၏ အပြစ်မရှိခြင်းကို ပြောဆို၏။ ထိုသူတို့သည် အဘယ်သူ၏ တရားကို သိကုန်၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကုန်သနည်း။

ထိုသူတို့သည် အကြင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကိုသိ၍ ဘဝ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကုန်ပြီး ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ထား၍ ဘဝ အနှောင်အဖွဲ့ကို မဖြတ်နိုင်ကုန်၊ အသျှင်ဘုရား၏ အဆုံးအမ တော်ကို ကြည်ထား၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို မဖြတ်နိုင်ကုန်။

အကြင်နိဗ္ဗာန်၌ နာမ်သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည် လည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏။ ဤ သာသနာတော်၌ ထိုသူတို့သည် ထို (နိဗ္ဗာန်)တရားကို သိကုန်၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

နက်နဲသော သိနိုင်ခဲ့သော လွန်စွာ သိနိုင်ခဲ့သော စကားကို ဆိုဘိ၏။ သင်သည် အဘယ်သူ၏ တရားကို သိ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ဆိုဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါက ဝေကဠိဂ်ရွာ၌ ယဇ္ဇိကာရ အိုးထိန်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးခဲ့၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဥပါသကာ ဖြစ်ခဲ့၏။

မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။ အာမိသကင်းသည် ဖြစ်၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်လေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနှင့် တစ်ရွာတည်းနေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ရှေးအခါက အသျှင်ဘုရားနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် (ကိလေသာတို့မှ) လွတ်ကုန်ပြီးသော တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’ ကုန်ပြီးသော လောက၌ ကပ်ငြိမှုတဏှာကို ကူးမြောက်ကုန် ပြီးသော ထိုခုနစ်ယောက်သော ရဟန်းတို့ကို သိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဘဝ္ဂဝ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ဆို၏။ ထိုအခါက ဤအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ရှေးအခါက ဝေကဠိဂ်ရွာ၌ ယဇ္ဇိကာရအမည်ရှိသော အိုးထိန်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အမိအဖကို လုပ်ကျွေး ခဲ့၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဥပါသကာ ဖြစ်ခဲ့၏။

မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ အာမိသ ကင်းသည်ဖြစ်၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်လေ့ရှိခဲ့၏။ တစ်ရွာတည်းနေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ရှေးအခါက ငါ၏အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော၊ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးကုန်သော၊ ပွားများအပ်သော စိတ်ရှိကုန်သော၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကိုဆောင်ကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ ဤသို့သော ပေါင်းဆုံ မိခြင်း သည် ဖြစ်သတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငါးခုမြောက် အာဒိတ္တဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၆ - ဇရာဝဂ် ===

၁ - ဇရာသုတ်

၅၁။ အဘယ် တရားသည် အိုသည်တိုင်အောင် ကောင်းပါသနည်း၊ အဘယ် တရားသည် တည်ရှိသော် ကောင်းပါ သနည်း၊ အဘယ် တရားသည် လူတို့၏ ရတနာမည် ပါသနည်း၊ အဘယ် တရားကို ခိုးသူတို့သည် ခိုးယူနိုင်ခဲ့ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အကျင့်သီလသည် အိုသည်တိုင်အောင် ကောင်း၏၊ ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’တရား တည် သည်ရှိသော် ကောင်း၏၊ ပညာသည် လူတို့၏ ရတနာမည်၏၊ ကောင်းမှုကို ခိုးသူတို့သည် ခိုးယူနိုင်ခဲ့၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂ - အဇရသာသုတ်

၅၂။ အဘယ်တရားသည် မအိုမဆွေးမြေ့ သဖြင့် ကောင်းပါသနည်း၊ အဘယ်တရား စွဲမြဲစွာ တည်သည် ရှိသော် ကောင်းပါသနည်း၊ အဘယ်တရားသည် လူတို့၏ ရတနာမည်ပါသနည်း၊ အဘယ် တရားကို ခိုးသူတို့သည် မယူဆောင်နိုင်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အကျင့်သီလသည် မဆွေးမြေ့သဖြင့် ကောင်း၏၊ ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’တရား စွဲမြဲစွာ တည်သည်ရှိသော် ကောင်း၏၊ ပညာသည် လူတို့၏ ရတနာမည်၏၊ ကောင်းမှုကို ခိုးသူတို့သည် မယူဆောင်ကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၃ - မိတ္တသုတ်

၅၃။ ခရီးသွားသော သူ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် အဘယ်နည်း၊ မိမိအိမ်၌ အဆွေခင်ပွန်းသည် အဘယ်နည်း၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသော သူ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် အဘယ်နည်း၊ တမလွန်၌ ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းသည် အဘယ်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ခရီးသွားသော သူ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် အတူသွားဖော်တည်း၊ မိမိ၏ အိမ်၌ အဆွေခင်ပွန်းသည် အမိတည်း၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသော သူ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် သူငယ်ချင်းတည်း၊ အဖန်ဖန် ကိုယ်တိုင် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန်၌ ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းမည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၆ - ဇရာဝဂ် ===

၄ - ဝတ္ထုသုတ်

၅၄။ လူတို့၏ မှီရာတည်ရာသည် အဘယ်မှာနည်း၊ ဤလောက၌ လွန်မြောက်သော အဆွေခင်ပွန်းသည် အဘယ်ပါနည်း၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် မြေ၌ မှီကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် အဘယ်ကို မှီ၍ အသက်မွေးပါကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လူတို့၏ မှီရာတည်ရာသည် သားသမီးတို့တည်း၊ ဤလောက၌ လွန်မြောက်သော အဆွေခင်ပွန်းသည် မယားတည်း၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည် မြေ၌ မှီကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ရွာချသော မိုးကို မှီ၍ အသက်မွေးကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅ - ပဌမ ဇနသုတ်

၅၅။ အဘယ်အရာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဖြစ်စေပါသနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အဘယ်အရာသည် ပြေးသွားသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် သံသရာသို့ ရောက်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ ကြီးစွာသော ဘေးဖြစ်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပ်မက်မှု 'တဏှာ'သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ စိတ်သည် ပြေးသွား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် သံသရာသို့ ရောက်၏၊ ဆင်းရဲသည် ထို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ ကြီးစွာသော ဘေးတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၆ - ဒုတိယ ဇနသုတ်

၅၆။ အဘယ်အရာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဖြစ်စေပါသနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အဘယ်အရာသည် ပြေးသွားသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် သံသရာသို့ ရောက်သနည်း၊ (ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည်) အဘယ်အရာမှ မလွတ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တဏှာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ စိတ်သည် ပြေးသွား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် သံသရာသို့ ရောက်၏၊ (ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည်) ဝဋ် ဆင်းရဲမှမလွတ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၆ - ဇရာဝဂ် ===

၇ - တတိယ ဇနသုတ်

၅၇။ အဘယ်အရာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဖြစ်စေပါသနည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အဘယ်အရာ သည် ပြေးသွားသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် သံသရာသို့ ရောက်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ မှီခိုရာဖြစ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တဏှာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ စိတ်သည် ပြေးသွား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် သံသရာသို့ ရောက်၏၊ ကံတရားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မှီခိုရာဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈ - ဥပ္ပထသုတ်

၅၈။ အဘယ်အရာကို ခရီးမဟုတ်ဟု ဆိုအပ်သနည်း၊ အဘယ်အရာသည် ညဉ့် နေ့တို့၌ ကုန်သနည်း၊ အကျင့်မြတ်၏ အညစ်အကြေးသည် အဘယ်နည်း၊ ရေ မဟုတ်သော ဆေးကြောဖွယ်သည် အဘယ်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’ကို (နိဗ္ဗာန်သို့ သွားသော သူ၏) ခရီးမဟုတ်ဟု ဆိုအပ်၏၊ အရွယ်သည် ညဉ့် နေ့တို့၌ ကုန်၏၊ အကျင့်မြတ်၏ အညစ်အကြေးသည် မိန်းမတည်း၊ ဤမိန်းမ၌ ဤ သတ္တဝါ အပေါင်းသည် ကပ်ငြိ၏၊ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော အကျင့်နှင့် မေထုန်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု အကျင့်မြတ်သည် ရေမဟုတ်သော ဆေးကြောဖွယ်မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၉ - ဒုတိယသုတ်

၅၉။ အဘယ်အရာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အဖော်ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာ သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဆုံးမပါသနည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် အဘယ်အရာ၌ မွေ့လျော်သည် ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’တရားသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အဖော်ဖြစ်၏၊ ပညာသည် ထို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဆုံးမ၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် နိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်သည် ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၆ - ဇရာဝဂ် ===

၁၀ - ကဝိသုတ်

၆၀။ ဂါထာတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကား အဘယ်နည်း၊ ထိုဂါထာတို့ကို ထင်စွာပြု ကြောင်းကား အဘယ်နည်း၊ ဂါထာတို့သည် အဘယ်ကို မှီကုန်ပါသနည်း၊ ဂါထာတို့၏ တည်ရာသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဂါထာတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကား (ဂါယတ္တိစသော) ဆန်းတည်း၊ ထိုဂါထာတို့ကို ထင်စွာပြု ကြောင်းကား အက္ခရာတည်း၊ ဂါထာတို့သည် အမည် (နာမပညတ်)ကို မှီကုန်၏၊ ဂါထာတို့၏ တည်ရာသည် ပညာရှိတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခြောက်ခုမြောက် ဇရာဝဂ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၁ - နာမသုတ်

၆၁။ အဘယ်အရာသည် အလုံးစုံသော အရာသို့ လျော်စွာ ကျပါသနည်း၊ အဘယ်အရာထက် လွန်သော သဘောသည် မရှိပါသနည်း၊ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်သာလျှင် အဘယ်မည်သော တစ်ခုသော တရား၏ အလိုသို့ အစဉ်လိုက် ရပါကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အမည်ပညတ်သည် အလုံးစုံသော အရာဝတ္ထုသို့ လျော်စွာ ကျ၏။ အမည် ပညတ်ထက် လွန်သော သဘောသည် မရှိ၊ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်သာလျှင် အမည်ပညတ်ဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခုသော တရား၏ အလိုသို့ အစဉ်လိုက်ရကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂ - စိတ္တသုတ်

၆၂။ အဘယ်အရာသည် လောကကို ဆောင်အပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် (လောကကို) ဆွဲငင်အပ်ပါသနည်း၊ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်သာလျှင် အဘယ်မည်သော တစ်ခုသော တရား၏ အလိုသို့ အစဉ်လိုက်ရပါကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

စိတ်သည် လောကကို ဆောင်အပ်၏။ စိတ်သည် (လောကကို) ဆွဲငင်အပ်၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်သာလျှင် စိတ်ဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခုသောတရား၏ အလိုသို့ အစဉ်လိုက်ရကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၃ - တဏှာသုတ်

၆၃။ အဘယ်အရာသည် လောကကို ဆောင်အပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် (လောကကို) ဆွဲငင်အပ်ပါသနည်း၊ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်သာလျှင် အဘယ် မည်သော တစ်ခုသော တရား၏ အလိုသို့ အစဉ်လိုက်ရပါကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’သည် လောကကို ဆောင်အပ်၏။ တဏှာသည် (လောကကို) ဆွဲငင်အပ်၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်သာလျှင် တဏှာဟု ဆိုအပ်သော တစ်ခု သော တရား၏ အလိုသို့ အစဉ်လိုက်ရကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၄ - သံယောဇနသုတ်

၆၄။ အဘယ်အရာသည် လောကကို နှောင်ဖွဲ့အပ်ပါသနည်း၊ ထိုလောက၏ ခြေတို့သည် အဘယ်သည်တို့ပါနည်း၊ အဘယ်တရားမှ ကင်းခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ဆိုအပ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပ်နှစ်သက်မှု 'နန္ဒီ'သည် လောကကို နှောင်ဖွဲ့အပ်၏၊ ထိုလောက၏ ခြေတို့သည် ကြံစည်မှု 'ဝိတက်'တည်း၊ တပ်မက်မှု 'တဏှာ'မှ ကင်းခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၅ - ဗန္ဓနသုတ်

၆၅။ အဘယ် အရာသည် လောကကို ဆက်စပ်အပ်ပါသနည်း၊ ထိုလောက၏ ခြေတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်း၊ အဘယ်အရာကို ပယ်ခြင်းကြောင့် အလုံးစုံသော အဆက်အစပ် ပြတ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပ်နှစ်သက်မှု 'နန္ဒီ'သည် လောကကို ဆက်စပ်အပ်၏၊ ထိုလောက၏ ခြေတို့ သည် ကြံစည်မှု 'ဝိတက်'တည်း၊ တပ်မက်မှု 'တဏှာ'ကို ပယ်ခြင်းကြောင့် အလုံးစုံသော အဆက်အစပ် ပြတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၆ - အတ္တဟတသုတ်

၆၆။ အဘယ်အရာသည် လောကကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက် အပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် (လောကကို) ခြိရံအပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်မည်သော မြားသည် စူးဝင်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် အခါခပ်သိမ်း တောက်လောင်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သေခြင်းသည် လောကကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်အပ်၏၊ အိုခြင်းတရားသည် (လောကကို) ခြိရံအပ်၏၊ တပ်မက်မှု 'တဏှာ' မြားသည် စူးဝင်၏၊ အလိုရမ္မက်သည် အခါ ခပ်သိမ်း တောက်လောင်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝင် ===

၇ - ဥဒ္ဓိတသုတ်

၆၇။ အဘယ်အရာသည် လောကကို ဆွဲချိတ်အပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် (လောကကို) ခြိရံအပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် လောကကို ပိတ်ဆို့အပ်ပါသနည်း၊ လောကသည် အဘယ်အရာ၌ တည်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တပ်မက်မှု 'တဏှာ'သည် လောကကို ဆွဲချိတ်အပ်၏၊ အိုခြင်းသည် (လောကကို) ခြိရံအပ်၏၊ သေမင်းသည် လောကကို ပိတ်ဆို့အပ်၏၊ လောကသည် ဆင်းရဲ၌ တည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈ - ပိဟိတသုတ်

၆၈။ အဘယ်အရာသည် လောကကို ပိတ်ဆို့အပ်ပါသနည်း၊ လောကသည် အဘယ်အရာ၌ တည်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် လောကကို ဆွဲချိတ်အပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် (လောကကို) ခြိရံအပ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သေမင်းသည် လောကကို ပိတ်ဆို့အပ်၏၊ လောကသည် ဆင်းရဲ၌ တည်၏၊ တပ်မက်မှု 'တဏှာ'သည် လောကကို ဆွဲချိတ်အပ်၏၊ အိုခြင်းတရားသည် (လောကကို) ခြိရံအပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝင် ===

၉ - ဣစ္ဆာသုတ်

၆၉။ အဘယ်အရာသည် လောကကို ဖွဲ့စပ်အပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်ကို ဆုံးမခြင်း ကြောင့် (လောကမှ) လွတ်မြောက်ပါသနည်း၊ အဘယ်ကို ပယ်ခြင်းကြောင့် အလုံးစုံသော အဖွဲ့အစပ် ပြတ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အလိုရမ္မက် 'ဣစ္ဆာ'သည် လောကကို ဖွဲ့စပ်အပ်၏၊ အလိုရမ္မက်ကို ဆုံးမခြင်းကြောင့် (လောကမှ) လွတ်မြောက်၏၊ အလိုရမ္မက်ကို ပယ်ခြင်းကြောင့် အလုံးစုံသော အဖွဲ့အစပ်ပြတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၇ - အဒ္ဓဝဂ် ===

၁၀ - လောကသုတ်

၇၀။ အဘယ်အရာသည် ဖြစ်လတ်သော် လောကသည် ဖြစ်ပါသနည်း၊ လောက သည် အဘယ်အရာ၌ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုပါသနည်း၊ လောကသည် အဘယ်အရာကို စွဲ၍ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် လောကကို နှိပ်စက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါးတို့ ဖြစ်လတ်သော် လောကသည် ဖြစ်၏၊ လောကသည် (အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါး) တို့၌ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြု၏၊ လောကသည် (အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါး) တို့ကိုသာလျှင် စွဲ၍ ဖြစ်၏၊ (အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါး)တို့သည် လောကကို နှိပ်စက်အပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခုနစ်ခုမြောက် အဒ္ဓဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၁ - ဆေတွာသုတ်

၇၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ထိုနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏-

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အဘယ်အရာကို ဖြတ်တောက်သော် ချမ်းသာစွာ နေရပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို ဖြတ်တောက်သော် မစိုးရိမ်ရပါသနည်း၊ အဘယ်မည်သော တစ်ခုသော တရားအား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို နှစ်သက်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

နတ်သား အမျက်ဒေါသကို ဖြတ်တောက်သော် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ အမျက် ဒေါသကို ဖြတ်တောက်သော် မစိုးရိမ်ရ၊ အဆိပ်လျှင် အရင်းအမြစ်ရှိသော ချိုမြိန်ခြင်းလျှင် အဖျားရှိသော အမျက်ဒေါသအား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို အရိယာတို့သည် ချီးမွမ်းကုန်၏။ ထိုအမျက်ဒေါသကို ပင်လျှင် ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် မစိုးရိမ်ရ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂ - ရထသုတ်

၇၂။ ရထာ၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း၊ မီး၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း၊ တိုင်းနိုင်ငံ၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း၊ မိန်းမ၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရထာ၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် တံခွန်တည်း၊ မီး၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် အခိုးတည်း၊ တိုင်းနိုင်ငံ၏ ထင်ရှားကြောင်းသည် မင်းတည်း၊ မိန်းမ၏ ထင်ရှား ကြောင်းသည် လင်ယောက်ျားတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃ - ဝိတ္တသုတ်

၇၃။ ဤလောက၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ မြတ်သောဥစ္စာကား အဘယ်နည်း၊ အဘယ်အရာကို လေ့ကျက်အပ်သော် ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တတ်ပါသနည်း၊ အရသာတို့တွင် စင်စစ် အကောင်းမြတ်ဆုံး အရသာသည် အဘယ်ပါနည်း၊ အဘယ်သို့ အသက်မွေးသောသူကို မြတ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသောသူ ဟူ၍ ဆိုပါကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဤလောက၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ မြတ်သော ဥစ္စာကား ယုံကြည်မှု “သဒ္ဓါတရား” တည်း၊ ဆယ်ပါးသောကုသိုလ်ကမ္မပထတရားကို ကောင်းစွာ လေ့ကျက်အပ်သော် ချမ်းသာကိုရွက်ဆောင်တတ်၏။ အရသာတို့တွင် စင်စစ် အကောင်းမြတ်ဆုံးသော အရသာသည် သစ္စာတရားတည်း၊ ပညာဖြင့် အသက်မွေးသောသူကို မြတ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသော သူဟူ၍ ဆိုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၄ - ဝုဠိသုတ်

၇၄။ တက်ကုန်သော ဝတ္ထုတို့တွင် အဘယ်ဝတ္ထုသည် မြတ်ပါသနည်း၊ ကျကုန်သော ဝတ္ထုတို့တွင် အဘယ်ဝတ္ထုသည် မြတ်ပါသနည်း၊ ခြေဖြင့် သွားတတ်ကုန်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူသည် မြတ်ပါသနည်း၊ ပြောကြားတတ်ကုန်သော သူတို့တွင် အဘယ်သူသည် မြတ်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

တက်ကုန်သော ဝတ္ထုတို့တွင် မျိုးစေ့သည် မြတ်၏၊ ကျကုန်သော ဝတ္ထုတို့တွင် မိုးရေမိုးပေါက်သည် မြတ်၏၊ ခြေဖြင့် သွားတတ်ကုန်သော သူတို့တွင် နွားသည် မြတ်၏၊ ပြောကြားတတ်ကုန်သော သူတို့တွင် သားသည် မြတ်၏ ဟု (နတ်သား တစ်ယောက်က ဖြေဆို၏)။

တက်ကုန်သော ဝတ္ထုတို့တွင် အသိဉာဏ်ဝိဇ္ဇာ (မဂ်ပညာ)သည် မြတ်၏၊ ကျကုန်သော ဝတ္ထုတို့တွင် မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ'သည် မြတ်၏၊ ခြေဖြင့် သွားတတ်ကုန်သော သူတို့တွင် သံဃာသည် မြတ်၏၊ ပြောကြားတတ်ကုန်သော သူတို့တွင် မြတ်စွာဘုရား သည် မြတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၅ - ဘီတာသုတ်

၇၅။ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဆိုအပ်၏၊ (ထိုသို့ ဆိုအပ်လျက်) ဤလောက၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ပါသနည်း၊ မြေကြီးအထုနှင့် တူသော ပညာရှိ တော်မူသော ဂေါတမနွယ်ဖွား မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားကို မေးလျှောက်ပါ၏၊ အဘယ်အရာ၌ တည်သော သူသည် တမလွန်လောကကို မကြောက်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

နှုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှု တို့ကို မပြုဘဲ များသော ထမင်းအဖျော်ရှိသော အိမ်၌ အုပ်စိုးလျက်နေသော သဒ္ဓါတရား၊ နူးညံ့ခြင်း၊ ခွဲခြမ်းဝေဖန်လေ့ရှိခြင်း၊ ပြောဆိုမှု၌ လိမ္မာခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ထိုလေးပါးသော တရားတို့၌ တည်သော သူသည် တရား၌ တည်သည် ဖြစ်၍ တမလွန် လောကကို မကြောက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၆ - နဒီရတိသုတ်

၇၆။ အဘယ်အရာသည် ဆွေးမြေ့ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် မဆွေးမြေ့ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို လမ်းမှားဟု ဆိုအပ်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် တရားတို့၏ ဘေးရန် မည်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် ညဉ့်နေ့တို့၌ ကုန်ပါသနည်း၊ အဘယ်အရာသည် မြတ်သော အကျင့်၏ အညစ်အကြေးပါနည်း၊ ရေမဟုတ်သော ဆေးကြောဖွယ်သည် အဘယ်နည်း၊ အကြင်အပေါက်၌ စီးပွားဥစ္စာသည် မတည်၊ လောက၌ ထိုအပေါက်တို့သည် အဘယ်မျှတို့ပါနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ခြင်းငှါ လာပါကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းကို အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့ သည် သိရပါကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သတ္တဝါတို့၏ ရုပ်သည် ဆွေးမြေ့တတ်၏၊ အမည်အနွယ်သည် မဆွေးမြေ့တတ်၊ စွဲမက်မှု ‘ရာဂ’ကို လမ်းမှား ဟု ဆိုအပ်၏၊ လိုချင်မှု ‘လောဘ’သည် တရားတို့၏ ဘေးရန်မည်၏၊ အရွယ်သည် ညဉ့်နေ့တို့၌ ကုန်၏၊ မိန်းမသည် မြတ်သော အကျင့်၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ဤမိန်းမ၌ သတ္တဝါအပေါင်းသည် ကပ်ငြိ၏၊ ကိလေသာကို ပူပန် (နှိပ်စက်) တတ်သော အကျင့်သည်လည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့် (မေထုန်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း) သည်လည်းကောင်း ရေမဟုတ်သော ဆေးကြောဖွယ် ဝတ္ထုမည်၏။

လောက၌ စီးပွားဥစ္စာ မတည်ကြောင်း အပေါက်တို့သည် ခြောက်ပါး တို့တည်း။ ပျင်းရိခြင်းလည်းကောင်း၊ မေ့လျော့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ထကြွလုံ့လ မရှိခြင်း လည်းကောင်း၊ မစောင့်စည်းခြင်းလည်းကောင်း၊ အအိပ်ကြူးခြင်း လည်းကောင်း၊ (အလုပ်၌) မပျော်မွေ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ထိုခြောက်ပါးသော အပေါက်တို့ကို အချင်း ခပ်သိမ်း ပိတ်ဆို့ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၇ - ဣဿရိယသုတ်

၇၇။ လောက၌ အစိုးရသည်၏ အဖြစ်သည် အဘယ်ပါနည်း၊ ဘဏ္ဍာတို့တွင် မြတ်သော ဘဏ္ဍာသည် အဘယ်ပါနည်း၊ လောက၌ ပညာလက်နက်၏ အညစ်အကြေးသည် အဘယ်ပါနည်း၊ လောက ဖ၌ ဘေးရန်သည် အဘယ်ပါနည်း။

အဘယ်ကို ယူဆောင်သော သူကို တားမြစ်ပါကုန်သနည်း၊ ယူဆောင်သော အဘယ်သူကို ချစ်အပ်ပါသနည်း၊ အဖန်တစ်လဲလဲ လာသော အဘယ်သူကို ပညာရှိတို့သည် နှစ်သက်ကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လောက၌ အစိုးရသည်၏ အဖြစ်သည် အာဏာတည်ခြင်းတည်း၊ ဘဏ္ဍာတို့တွင် မြတ်သော ဘဏ္ဍာသည် မိန်းမတည်း၊ လောက၌ ပညာလက်နက်၏ အညစ်အကြေး သည် အမျက် ‘ဒေါသ’တည်း၊ လောက၌ ဘေးရန်တို့သည် ခိုးသူတို့တည်း။

ဥစ္စာကို ယူဆောင်သော ခိုးသူကို တားမြစ်ကုန်၏၊ (စာရေးတံဆွမ်းစသည်တို့ကို) ယူဆောင်သော ရဟန်းကို ချစ်အပ်၏၊ အဖန်တစ်လဲလဲ လာသော ရဟန်းကို ပညာရှိတို့သည် နှစ်သက်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၈ - ကာမသုတ်

၇၈။ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော သူသည် အဘယ်ကို မပေးရာသနည်း၊ သတ္တဝါသည် အဘယ်ကို မစွန့်ရာသနည်း၊ ကောင်းသော အဘယ်အရာကို မြှောက်ဆိုရာသနည်း၊ ကြမ်းကြုတ် ယုတ်မာသော အဘယ်အရာကို မမြှောက်ဆိုရာသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် မိမိကိုယ်ကို (ကျွန်အလိုငှါ) မပေးရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် မိမိကိုယ်ကို (ကျား စသည်တို့အား စားရန်အလိုငှါ) မစွန့်ရာ၊ ကောင်းသော စကားကို မြှောက်ဆိုရာ၏၊ ကြမ်းကြုတ် ယုတ်မာသော စကားကို မမြှောက်ဆိုရာ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉ - ပါထေယျသုတ်

၇၉။ အဘယ်အရာဖြင့် လမ်းရိက္ခာကို ထုပ်ဖွဲ့ပါသနည်း၊ စည်းစိမ်တို့၏ တည်ရာသည် အဘယ် ပါနည်း၊ အဘယ်အရာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဆွဲငင်ပါသနည်း၊ လောက၌ အဘယ်အရာကို စွန့်နိုင်ခဲ့ ပါသနည်း၊ ‘ကျော့ကွင်းဖြင့် ငှက်ကို ဖွဲ့သကဲ့သို့’ အဘယ်အရာသည် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို ဖွဲ့ပါကုန် သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လမ်းရိက္ခာကို သဒ္ဓါတရားဖြင့် ထုပ်ဖွဲ့၏၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၏ တည်ရာသည် အစိုးရခြင်းတည်း၊ အလိုရမ္မက်သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို ဆွဲငင်၏၊ လောက၌ အလို ရမ္မက်ကို စွန့်နိုင်ခဲ့၏၊ ‘ကျော့ကွင်းဖြင့် ငှက်ကို ဖွဲ့သကဲ့သို့’ အလိုရမ္မက်သည် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို ဖွဲ့၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၁၀ - ပဇ္ဇောတသုတ်

၈၀။ လောက၌ အရောင်အလင်းသည် အဘယ်ပါနည်း၊ လောက၌ အဘယ်အရာသည် နိုးကြားခြင်း မည်သနည်း၊ အသက်မွေးကုန်သော သူတို့တွင် အလုပ်ကိစ္စ၌ (အဖော်သည်) အဘယ်ပါနည်း၊ ထိုသတ္တဝါ အပေါင်း၏ အသက်မွေးကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း။

ပျင်းသော သူကိုလည်းကောင်း၊ မပျင်းသော သူကိုလည်းကောင်း “အမိသည် သားကို မွေးသကဲ့သို့” အဘယ် အရာသည် မွေးမြူပါသနည်း၊ မြေ၌ မှီကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အဘယ်ကို မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

လောက၌ ပညာသည် အရောင်အလင်း မည်၏။ လောက၌ သတိသည် နိုးကြားခြင်း မည်၏။ အသက်မွေးကုန်သော သူတို့တွင် နွားတို့သည် အလုပ်ကိစ္စ၌ အဖော် မည်၏။ ထိုသတ္တဝါအပေါင်း၏ အသက်မွေးကြောင်းသည် ထွန်တုံးတည်း။

ပျင်းသော သူကိုလည်းကောင်း၊ မပျင်းသော သူကိုလည်းကောင်း “အမိသည် သားကို မွေးမြူ သကဲ့သို့’ မိုးသည် မွေးမြူ၏။ မြေ၌ မှီကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မိုးရွာခြင်းကို မှီ၍ အသက်မွေးကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဆေတွာဝဂ် ===

၁၁ - အရဏသုတ်

၈၁။ ဤလောက၌ ကိလေသာကင်းသော သူတို့သည် အဘယ်သူတို့ပါနည်း။ အဘယ်သူတို့၏ ကျင့်သုံးသော သီတင်းသီလသည် မပျက်စီးပါသနည်း။ အဘယ်သူတို့သည် အလိုရမ္မက်ကို ပိုင်းခြား၍ သိကုန်သနည်း။ အဘယ်သူတို့အား အခါ ခပ်သိမ်း တဏှာကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကုန်သနည်း။

သီလ၌ တည်သော အဘယ်သူကို အမိ၊ အဖ၊ အစ်ကိုတို့သည် ရှိခိုးကြကုန်သနည်း။ ဤလောက၌ ဇာတ်အားဖြင့် ယုတ်သော အဘယ်သူကို မင်းမျိုးတို့သည် ရှိခိုးကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဤလောက၌ ကိလေသာကင်းသော သူတို့သည် (ကိလေသာငြိမ်းပြီး) ရဟန်းတို့တည်း။ ကိလေသာ ငြိမ်းပြီး ရဟန်းတို့၏ ကျင့်သုံးသော သီတင်းသီလ (မဂ်)သည် မပျက်စီးနိုင်။ ကိလေသာငြိမ်းပြီး ရဟန်း တို့သည် အလိုရမ္မက်ကို ပိုင်းခြား၍ သိကုန်၏။ ကိလေသာငြိမ်းပြီး ရဟန်းတို့သည် အခါခပ်သိမ်း တဏှာကျွန် အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကုန်၏။

သီလ၌တည်သော ရဟန်းကို အမိ၊ အဖ၊ အစ်ကိုတို့သည် ရှိခိုးကုန်၏။ ဤလောက၌ ဇာတ်အားဖြင့် ယုတ်သော ရဟန်းကို မင်းမျိုးတို့သည် ရှိခိုးကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရှစ်ခုမြောက် ဆေတွာဝဂ် ပြီး၏။

ဒေဝတာသံယုတ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၂ - ဒေဝပုတ္တသံယုတ်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁ - ပဌမ ကဿပသုတ်

၈၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကဿပ နတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံကုန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်း အမျိုးအစား ကိုသာ ဟောပြောတော်မူ၏။ ရဟန်းအား ဆုံးမသော စကားကိုကား ဟောပြောတော် မမူ” ဟု ဤ စကားကို လျှောက်၏။ ကဿပ သို့ဖြစ်လျှင် ဤအဆုံးအမ ဟောပြောရာ၌ သင်သည်ပင် ထင်စွာ ပြလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော ဝစီသုစရိုက်ကိုလည်း ကျင့်ရာ၏။ ရဟန်းတို့ မှီဝဲအပ် သော ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကိုလည်း ကျင့်ရာ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ တစ်ယောက်တည်း နေခြင်းကိုလည်း ကျင့်ရာ၏။ (သမာပတ် ရှစ်ပါး၏ အစွမ်းဖြင့်) စိတ်၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုလည်း ကျင့်ရာ၏။

ဤစကားကို ကဿပနတ်သားသည်လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်သက်သဘော တူတော်မူ ၏။ ထိုအခါ ကဿပနတ်သားသည် “ငါ့စကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်သက်သဘော တူတော်မူ၏” ဟု သိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုလျက် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၂ - ဒုတိယ ကဿပသုတ်

၈၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ကဿပနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား ၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို အကယ်၍ အလိုရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဈာန်ဖြင့် ရှုလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ (ကိလေသာမှ) လွတ်မြောက်သော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ လောက၏ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းကိုလည်း သိ၍ ကောင်းသော စိတ်ရှိလျက် (တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ကို) မမှီ သည်ရှိသော် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော) အကျိုး အာနိသင်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၃ - မာဃသုတ်

၈၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မာဃနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံကုန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်၏-

အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်အရာကို ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေရပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် မစိုးရိမ်ရပါသနည်း၊ အဘယ်မည်သော တစ်ခုသော တရားအား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို နှစ်သက်ပါသနည်း။

သိကြားမင်း အမျက်ဒေါသကို ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ အမျက်ဒေါသကို ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် မစိုးရိမ်ရ၊ အဆိပ်လျှင် အရင်းအမြစ် ရှိသော ချိုမြိန်ခြင်းလျှင် အဖျားရှိသော အမျက်ဒေါသအား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို အရိယာတို့သည် ချီးမွမ်းကုန်၏။ ထိုအမျက်ဒေါသကိုပင်လျှင် ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် မစိုးရိမ်ရ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၄ - မာဂဓသုတ်

၈၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မာဂဓနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား အား ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏-

အကြင် အရောင်တို့ဖြင့် လောကသည် ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။ လောက၌ ထွန်းလင်း တောက်ပ ကုန်သော ထိုအရောင်တို့သည် အဘယ်မျှရှိကုန်သနည်း၊ အသျှင် ဘုရားကို မေးမြန်းခြင်းငှါ ရောက်လာ ပါကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ သိရပါကုန်အံ့နည်း။

လောက၌ ထွန်းလင်းတောက်ပသော အရောင်တို့သည် လေးမျိုးရှိကုန်၏။ ဤလောက၌ ငါးခု မြောက်သော အရောင်သည် မရှိ။ နေမင်းသည် နေ့အခါ၌ ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။ လသည် ညဉ့်အခါ၌ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ ထိုမှတစ်ပါး မီးသည် နေ့၌လည်းကောင်း၊ ညဉ့်၌လည်းကောင်း ထိုထိုအရပ်၌ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ ထို ထွန်းလင်းတောက်ပသော နေ၊ လ၊ မီးတို့ထက် မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်၏။ ထို မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော အရောင်သည် အတုမရှိ မြတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၅ - ဒါမလိသုတ်

၈၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ဒါမလိနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး ၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

(ဤသာသနာတော်၌) ကာမဂုဏ်တို့ကို ပယ်ပြီးသော ရဟန္တာသည် ပင်ပန်းခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ လုံ့လဝီရိယကို ပြုအပ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဘဝကို မတောင့်တ ဟု (လျှောက်၏)။

ဒါမလိ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိ။ မှန်၏။ ရဟန္တာသည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှကို ပြုအပ်ပြီးသည် သာတည်း။ အကြင်သတ္တဝါသည် အလုံးစုံသော ကိုယ်တို့ဖြင့် မြစ်တို့၌ ထောက်တည်ရာ မရသမျှ အားထုတ် (ကူး)၏။ ထိုသတ္တဝါသည် ထောက်တည်ရာ ရ၍ ကြည်းကုန်းထက်၌ တည်သော်ကား အားမထုတ်ရဘဲ တစ် ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သူ မည်သကဲ့သို့

ဒါမလိ ဤဥပမာအတူ မကောင်းမှုကို လောင်ကျွမ်းစေသော ရင့်ပြီးသော ပညာရှိ သော အာသဝကုန်ပြီးသော ရဟန္တာအား (ပြုဖွယ်ကိစ္စ) မရှိ။ ထိုရဟန္တာသည် ပဋိ သန္ဓေနေခြင်း သေခြင်း၏ အဆုံးသို့ ရောက်၍ အားမထုတ်ရဘဲ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူ မည်သည်သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၆ - ကာမဒသုတ်

၈၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ကာမဒနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား (ရဟန်းတရားကို) ပြုနိုင်ခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရား (ရဟန်းတရားကို) အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့၏” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။

ကာမဒနတ်သား ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ် (သေက္ခဒုနစ်ယောက်)တို့သည် သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သည် တည်တံ့သော သဘောရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ပြုနိုင်ခဲ့သော ရဟန်းတရားကိုလည်း ပြုကုန်၏။ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သောသူ၏ ရောင့်ရဲခြင်းသည် ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“မြတ်စွာဘုရား အကြင်ရောင့်ရဲခြင်းသည် ရှိ၏။ ထိုရောင့်ရဲခြင်းကို ရခဲ့ပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ကာမဒနတ်သား အကြင်သူတို့အား နေ့၌လည်းကောင်း၊ ည၌လည်းကောင်း ပွားများမှု ‘ဘာဝနာ’၌ စိတ်သည် မွေ့လျော်၏။ စိတ်၏ ငြိမ်းကြောင်း ‘ဘာဝနာ’၌ မွေ့လျော်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ရခဲ့သော ရောင့်ရဲခြင်းကိုသော်လည်း ရကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား အကြင်စိတ်သည် ရှိ၏။ ထိုစိတ်ကို ဆောက်တည်နိုင်ခဲ့ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ကာမဒနတ်သား အကြင် အရိယာတို့သည် ကုန္ဒုတ္တိ ငြိမ်သက်ခြင်း၌ မွေ့လျော်ကုန်၏။ ကာမဒနတ်သား အကြင် အရိယာတို့သည် သေမင်း၏ ကွန်ရက်ကို ဖြတ်တောက်၍ သွားကုန်၏။ ကာမဒနတ်သား ထိုအရိယာတို့သည် ဆောက်တည်နိုင်ခဲ့သော စိတ်ကို သော်လည်းကောင်းစွာ ဆောက်တည်နိုင်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား သည် မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား သွားနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ခရီးလမ်းသည် မညီညွတ်ပါ” ဟု (လျှောက်၏)။

ကာမဒနတ်သား အရိယာတို့သည် သွားနိုင်ခဲ့သော လမ်း၌လည်းကောင်း၊ မညီမညွတ်သော လမ်း၌လည်းကောင်း သွားနိုင်ကုန်၏။ ပုထုဇဉ်တို့သည် မညီမညွတ်သော လမ်း၌ ဦးခေါင်းစောက်ထိုးကျကုန်၏။ အရိယာတို့၏ ခရီးသည် ညီညွတ်၏။ အရိယာတို့သည်သာလျှင် မညီမညွတ်သော သတ္တဝါအပေါင်းတွင် ညီညွတ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၇ - ပဉ္စာလစက္ကသုတ်

၈၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ပဉ္စာလစက္က နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

မြေကြီး အထူနှင့်တူသော ပညာရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် (နိဝရဏတို့ဖြင့်) ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ (ဈာန်တည်းဟူသော) ရပ်တည်ရာကို ရတော်မူပြီ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်ကို သိတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မာနကို ပယ်သောသူတို့ထက် မြတ်တော်မူ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ပဉ္စာလစက္ကနတ်သား အကြင်သူတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသောဈာန်ကိုလည်း ရကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ အောက်မေ့မှု သတိကို ရကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် လောကုတ္တရာ သမာဓိဖြင့် ကောင်းစွာ တည်ကြကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈ - တာယနသုတ်

၈၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ရှေးဟောင်းအယူဝါဒကို တီထွင်သူဖြစ်သော တာယနနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံ ကုန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော မြတ်စွာဘုရား လုံ့လပြု၍ တဏှာအယဉ်ကို ဖြတ်ပါလော့၊ ကိလေသာကာမ ဝတ္ထုကာမတို့ကို ပယ်နုတ်ပါလော့၊ ရဟန်းသည် ကာမတို့ကို မပယ်မူ၍ တည်ကြည်မှု (ဈာန်) သို့ မရောက်နိုင်။

ထိုလုံ့လဝီရိယကို အကယ်၍ ပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ မဆုတ်မနစ် ပြုကုန်ရာ၏။ ထို လုံ့လဝီရိယကို မြဲစွာ အားထုတ်ရာ၏။ ထိုစကား မှန်၏။ လုံ့လလျော့သော ရဟန်း သည် ကိလေသာမြူကို လွန်စွာ ဖြန့်ကြဲသည် မည်၏။ မကောင်းသော အမှုကို မပြုခြင်းသည် မြတ်၏။ မကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်းသည် နောက်အခါ၌ ပူပန် ရတတ်၏။ အကြင်ကောင်းသော အမှုကို ပြုရသောကြောင့် နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန် ရခြင်း မရှိ၊ ထိုကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်းသည် မြတ်၏။

မကောင်းသဖြင့် ကိုင်အပ်သော သမန်းမြက်သည် လက်ကိုသာလျှင် ရှဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မကောင်းသဖြင့် သုံးသပ်သော ရဟန်းအဖြစ်သည် ငရဲသို့ ဆွဲငင်တတ်၏။

လျော့လျော့ ပြုအပ်သော အလုံးစုံသော ကံသည် လည်းကောင်း၊ ညစ်နွမ်းသော အကြင် အကျင့်သည် လည်းကောင်း၊ ယုံမှားဖွယ်ရှိသော အကြင် အကျင့်မြတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုအလုံးစုံသည် အကျိုးမများနိုင် ဟု (လျှောက်၏)။

တာယနနတ်သားသည် ဤစကားကို လျှောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုလျက် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုည၌ လွန်လတ်သော် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ ဤည၌ ရှေးဟောင်းအယူဝါဒကို တီထွင်သူဖြစ်သော တာယနနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံ ကုန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့ကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ငါဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏ -

မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော မြတ်စွာဘုရား လုံ့လပြု၍ တဏှာအယဉ်ကို ဖြတ်ပါလော့၊ ကိလေသာကာမ ဝတ္ထုကာမတို့ကို ပယ်နုတ်ပါလော့၊ ရဟန်းသည် ကာမတို့ကို မပယ်မူ၍ တည်ကြည်မှု (ဈာန်) သို့ မရောက်နိုင်။

ထိုလုံ့လဝီရိယကို အကယ်၍ ပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ အဆုတ်မနစ် ပြုကုန်ရာ၏။ ထို လုံ့လဝီရိယကို မြဲမြဲစွာ အားထုတ်ရာ၏။ ထိုစကား မှန်၏။ လုံ့လလျော့သော ရဟန်းသည် ကိလေသာမြူကို လွန်စွာ ဖြန့်ကြဲသည် မည်၏။

မကောင်းသော အမှုကို မပြုခြင်းသည် မြတ်၏။ မကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်း သည် နောက်အခါ၌ ပူပန်ရတတ်၏။ အကြင် ကောင်းသော အမှုကို ပြုရသောကြောင့် နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ရခြင်း မရှိ၊ ထိုကောင်းသော အမှုကို ပြုခြင်းသည် မြတ်၏။

မကောင်းသဖြင့် ကိုင်အပ်သောသမန်းမြက်သည် လက်ကိုသာလျှင်ရှဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မကောင်း သဖြင့် သုံးသပ်အပ်သော ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် ငရဲသို့ ဆွဲငင် တတ်၏။

လျော့လျော့ ပြုအပ်သော အလုံးစုံသော ကံသည် လည်းကောင်း၊ ညစ်နွမ်းသော အကြင် အကျင့်သည် လည်းကောင်း၊ ယုံမှားဖွယ်သော အကြင် အကျင့်မြတ်သည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုအလုံးစုံသည် အကျိုးမများနိုင် ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ တာယနနတ်သားသည် ဤစကားကို လျှောက်ပြီးလျှင် ငါဘုရားကို ရှိခိုးပြီး၍ အရိုအသေ ပြုလျက် ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ရဟန်းတို့ တာယနနတ်သား၏ ဂါထာတို့ကို သင်ယူကြကုန် လော့၊ ရဟန်းတို့ တာယနနတ်သား၏ ဂါထာတို့ကို ပို့ချကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တာယနနတ်သား၏

ဂါထာတို့ကို ဆောင်ကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ တာယနနတ်သား၏ ဂါထာတို့သည် အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်ကုန်၏။ အရိယာမဂ် ဟူသော အကျင့်အမြတ်၏ ရှေ့သွား ဖြစ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၉ - စန္ဒိမသုတ်

၉၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ လနတ်သားကို ရာဟုအသုရိန်သည် ဖမ်းယူအပ်၏။ ထိုအခါ လနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို အောက်မေ့လျက် ထိုဖမ်းယူသော အချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားအား ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ အသျှင်ဘုရားသည် အလုံးစုံသော ခန္ဓာအာယတနစသည်တို့၌ လွတ်မြောက်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ကျဉ်းမြောင်းခြင်းသို့ ရောက်နေပါ၏။ အသျှင် ဘုရားသည် ထိုအကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါလော့ ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လနတ်သားကို အကြောင်းပြု၍ ရာဟုအသုရိန်ကို ဂါထာဖြင့် မိန့်ဆို၏ -

ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို လနတ်သားသည် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ရာဟု အသုရိန် လနတ်သားကို လွှတ်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လူနတ်တို့ကို အစဉ် သနားတော်မူကုန်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ရာဟုအသုရိန်သည် လနတ်သားကို လွှတ်လျက် လျင်မြန်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိတ်လန့်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းထသည် ဖြစ်၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်နေသော ရာဟုအသုရိန်ကို ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် ဂါထာဖြင့် ဆို၏ -

ရာဟုအသုရိန် အဘယ်ကြောင့် အဆောတလျင် သာလျှင် လနတ်သားကို လွှတ်ခဲ့သနည်း။ ထိတ်လန့်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ရောက်လာပြီးလျှင် ကြောက်ရွံ့လျက် အဘယ့်ကြောင့် ရပ်တည်နေ သနည်း ဟု (ဆို၏)။

(ဝေပစိတ္တိအသုရိန်) ငါသည် မြတ်စွာဘုရား ဂါထာမှ အလွန်ကြောက်၏။ လနတ်သားကို အကယ်၍ မလွှတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲရာ၏။ အသက်ရှင်သော ငါသည် ချမ်းသာကို မရရာ ဟု (ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁၀ - သူရိယသုတ်

၉၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ နေနတ်သားကို ရာဟုအသုရိန်သည် ဖမ်းယူအပ်၏။ ထိုအခါ နေနတ် သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို အောက်မေ့လျက် ထိုဖမ်းယူသော အချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားအား ရှိခိုးခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ အသျှင်ဘုရားသည် အလုံးစုံသော ခန္ဓာအာယတနစသည်တို့၌ လွတ်မြောက်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ကျဉ်းမြောင်းခြင်းသို့ ရောက်နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုအကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူ ပါလော့ ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နေနတ်သားကို အကြောင်းပြု၍ ရာဟုအသုရိန်ကို ဂါထာဖြင့် မိန့်ဆို၏။

ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို နေနတ်သားသည် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ရာဟုအသုရိန် နေနတ်သားကို လွတ်လော့၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လူနတ်တို့ကို အစဉ် သနားတော်မူကုန်၏ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ရာဟုအသုရိန် မမြင်အောင် ပြုတတ်သော အမိုက်တိုက်၌ အရောင်အလင်းကို ပြုတတ်သော ထွန်းတောက်ပသော အဝန်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ထက်သော တန်ခိုးရှိသော အကြင်နေနတ်သားသည် ရှိ၏။ ကောင်းကင်၌ သွားသော ထိုနေနတ်သားကို မမျိုလင့်၊ ရာဟုအသုရိန် ငါဘုရား၏ သားတော်ဖြစ်သော ထိုနေနတ်သားကို လွတ်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရာဟုအသုရိန်သည် နေနတ်သားကို လွတ်လျက် လျင်မြန်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိတ်လန့်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းထသည်ဖြစ်၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်နေသော ရာဟုအသုရိန်ကို ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် ဂါထာဖြင့် ဆို၏ -

ရာဟုအသုရိန် အဘယ် ကြောင့် အဆောတလျင် သာလျှင် နေနတ်သားကို လွတ်ခဲ့သနည်း၊ ထိတ်လန့်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ရောက်လာပြီးလျှင် ကြောက်ရွံ့လျက် အဘယ့်ကြောင့် ရပ်တည်နေ သနည်း ဟု (ဆို၏)။

(ဝေပစိတ္တိအသုရိန်) ငါသည် မြတ်စွာဘုရားဂါထာမှ အလွန်ကြောက်၏။ နေနတ်သားကို အကယ်၍ မလွတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲရာ၏။ အသက်ရှင်သော ငါသည် ချမ်းသာကို မရရာ ဟု (ဆို၏)။

ပဌမဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၁ - စန္ဒိမသသုတ်

၉၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ စန္ဒိမသနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏ -

အကြင် သူတို့သည် ဈာန်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်၍ တည်ကြည်သောစိတ် ရင့်ကျက်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်လျက် သတိရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သာလျှင် 'မှတ်ခြင်မှ ကင်းသော တောင်ကြား မြစ်ကြား၌ သားသမင်တို့ ကဲ့သို့' ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက် ကုန်လတ္တံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူတို့သည် ဈာန်တို့ကို ပြည့်စုံစေကုန်၍ မမေ့မလျော့ကုန်ဘဲ ကိလေသာကို စွန့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သာလျှင် 'ကွန်ရက်ကို ဖြတ်၍ ချမ်းသာရာ အရပ်သို့သွားသော ငါးကဲ့သို့' နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သွားကုန်လတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၂ - ဝေဏ္ဍုသုတ်

၉၃။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ဝေဏ္ဍုနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏ -

အကြင် သတ္တဝါတို့သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ လုံ့လပြုကုန် လျက် မမေ့မလျော့ ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သို့ ဆည်းကပ်ခြင်းကြောင့် ချမ်းသာ ကုန်သည် သာလျှင်တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝေဏ္ဍုနတ်သား မကောင်းမှုကို လောင်းကျွမ်းစေတတ်ကုန်သော အကြင်သူတို့သည် ငါ ဟောဆိုအပ်သော ဆုံးမကြောင်းတရားတို့ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် လျှောက်ပတ်သော အခါ၌ မမေ့မလျော့ ကုန်သည်ဖြစ်၍ သေမင်း၏ အလိုနိုင်ငံသို့ မလိုက်ရကုန် ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၃ - ဒီပလဠိသုတ်

၉၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဒီပလဠိနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော(သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဝေဠုဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့၊ ဈာန်ဝင်စားလေ့ ရှိသည် ဖြစ်၍ ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ သင်္ခါရလောက၏ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကိုလည်း သိ၍ ကောင်းသော စိတ်ရှိလျက် တဏှာဒိဋ္ဌိကို မမီသည်ရှိသော် ထိုအရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော အကျိုး ‘အာနိသင်’ ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၄ - နန္ဒနသုတ်

၉၅။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နန္ဒနနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏-

မြေကြီး အထူနှင့်တူသော ပညာရှိတော်မူသော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားကို မေးမြန်း ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အမြင်သည် အပိတ်အပင်မရှိပါ။ အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို သီလရှိသောသူဟု ဆိုပါကုန်သနည်း၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသောသူကို ပညာရှိသောသူဟု ဆိုပါကုန် သနည်း၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူသည် ဆင်းရဲကို လွန်၍ ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို နတ်တို့သည် ပူဇော်ပါကုန်သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူသည် (လောကီလောကုတ္တရာ) သီလရှိ၏။ (လောကီလောကုတ္တရာ) ပညာရှိ၏။ ပွားများ ပြီးသော စိတ်ရှိ၏။ တည်ကြည်၏။ ဈာန်၌ မွေ့လျော်၏။ သတိနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အခါခပ်သိမ်း ပူဆွေးခြင်းမှ ကင်း၏။ ကိလေသာကို ပယ်ပြီး ဖြစ်၏။ အာသဝကုန်ပြီး ဖြစ်၏။ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကို ဆောင်လေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ သဘောရှိသော သူကို သီလရှိသောသူဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူကို ပညာရှိသောသူ ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူသည် ဆင်းရဲကို လွန်၍ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူကို နတ်တို့သည် ပူဇော်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၅ - စန္ဒနသုတ်

၉၆။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် စန္ဒနနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏ -

“အဘယ်သူသည် ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး မပျင်းရိသည်ဖြစ်၍ သံသရာတည်းဟူသော အယဉ်ကို ကူးသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ထောက်တည်ရာလည်း မရှိသော ဆွဲကိုင်ရာလည်း မရှိသော နက်စွာသော သံသရာအယဉ်၌ မနစ်မြုပ်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူသည် အခါခပ်သိမ်း သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ပညာရှိ၏။ ကောင်းစွာ တည်ကြည်၏။ ထက်သန်သော လုံ့လဝီရိယရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိ၏။ ထိုသူသည် ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့ သော သံသရာအယဉ်ကို ကူးမြောက်၏။

အကြင်သူသည် ကာမသညာမှ ကင်း၏။ ရူပသံယောဇဉ်ကို လွန်မြောက်၏။ နှစ်သက်စွဲမက်ခြင်း ‘နန္ဒီရာဂ’ ကုန်ပြီးပြီ။ ထိုသူသည် နက်စွာသော သံသရာတည်းဟူသော အယဉ်၌ မနစ်မြုပ်နိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၆ - ဝါသုဒတ္တသုတ်

၉၇။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ဝါသုဒတ္တနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“လုံဖြင့် အထိုးခံရသူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်း၌ မီးလောင်ခံရသူကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်၌ တပ်စွန်းမှု ‘ရာဂ’ကို ပယ်ရန် သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

လုံဖြင့် အထိုးခံရသူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်း၌ မီးလောင်ခံရသူ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရဟန်းသည် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော ခန္ဓာငါးပါး၌ အမြင်မှားမှု ‘သက္ကာယဒိဋ္ဌိ’ကို ပယ်ရန် သတိနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ နေရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၇ - သုဗြဟ္မသုတ်

၉၈။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် သုဗြဟ္မနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏ -

“မဖြစ်ကုန်သေးသော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့၌ လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် ဖြစ်ကုန်ပြီးသော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့၌ လည်းကောင်း (အကျွန်ုပ်၏) ဤစိတ်သည် အမြဲထိတ်၏၊ ဤစိတ်သည် အမြဲလန့်၏၊ မထိတ်လန့်ကြောင်း အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထို မထိတ်လန့်ခြင်းကို မေးအပ်သော အသျှင်ဘုရားသည် တရား ဟောကြားပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

ဗောဇ္ဈင်တရား ပွားများခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ဂုဏ်ကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထား၍ သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာခွင့်ကို ငါဘုရား မမြင်။ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းခြင်းကို ဖယ်ထား၍ သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာခွင့်ကို ငါဘုရား မမြင်၊ အလုံးစုံ ငြိတွယ်ခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို ဖယ်ထား၍ သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာခွင့်ကို ငါဘုရား မမြင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။ နတ်သားသည် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက် လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၈ - ကကုဓသုတ်

၉၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနားခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာကေတ မြို့ဝယ် သားတို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ အဉ္စနတော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ကကုဓနတ်သား သည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းကောင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အဉ္စနတောအလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း နှစ်သက်၏လော” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏၊ “အချင်းနတ်သား အဘယ်ကို ရ၍ နှစ်သက်ရမည်နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏၊ “ရဟန်း သို့ဖြစ်လျှင် စိုးရိမ်ပါသလော” ဟု လျှောက်၏၊ အချင်းနတ်သား အဘယ်ဝတ္ထုသည် ဆွေးမြေ့သည်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ရမည်နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏၊ “ရဟန်း သို့ဖြစ်လျှင် နှစ်သက်လည်း မနှစ်သက် စိုးရိမ်လည်း မစိုးရိမ်ပါသလော” ဟု လျှောက်၏၊ အချင်းနတ်သား သင်ဆိုတိုင်းဟုတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်း အသို့နည်း သင်သည် ဆင်းရဲမရှိသလော၊ အသို့နည်း (သင့်အား) နှစ်သက်ခြင်း မရှိသလော၊ တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိသော သင့်ကို အသို့နည်း မမွေ့လျော်ခြင်းသည် မနှိပ်စက်သလော ဟု (လျှောက်၏)။

နတ်သား ငါဘုရားသည် စင်စစ် ဆင်းရဲကင်း၏။ ထိုမှတစ်ပါး (ငါ့အား) နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုမှတစ်ပါး တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိသော ငါဘုရားကို မမွေ့လျော်ခြင်းသည် မနှိပ်စက် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်း သင်သည် အဘယ်သို့ ဆင်းရဲကင်းသနည်း၊ (သင့်အား) နှစ်သက်ခြင်း မရှိသနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိသော သင့်ကို မမွေ့လျော်ခြင်းသည် မနှိပ်စက်သလော ဟု (လျှောက်ပြန်၏)။

နတ်သား ဆင်းရဲဖြစ်သော သူ့အား စင်စစ် နှစ်သက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်သော သူ့အား စင်စစ် ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းသည် နှစ်သက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ဆင်းရဲခြင်းလည်း မရှိ၊ ဤသို့ သိလော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်သက်ခြင်းမရှိသော ဆင်းရဲခြင်း မရှိသော လောက၌ တဏှာကို ကူးမြောက် ပြီးသော၊ မကောင်းမှု ကို အပပြုပြီးသော၊ ငြိမ်းအေးပြီးသော ရဟန်းကို ကြာမြင့်မှ ဖူးမြင်ရလေစွတကား ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၉ - ဥတ္တရသုတ်

၁၀၀။ ရာဇဂြိုဟ်နိဒါန်း။ ဥတ္တရနတ်သားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား ၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏ -

“(အိုခြင်းတရားသည်) အသက်ကို (သေခြင်း၏) အနီးသို့ ဆောင်အပ်၏။ (သတ္တဝါတို့၏) အသက်သည် နည်း၏ (တိုတောင်းလှ၏။) အိုခြင်းတရားသည် (သေခြင်း၏) အနီးသို့ ဆောင်အပ်သော သူ့အား ကိုးကွယ်ရာတို့သည် မရှိကုန်၊ (ပညာရှိသည်) သေခြင်းတရား၌ ထိုကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

(အိုခြင်းတရားသည်) အသက်ကို (သေခြင်း၏) အနီးသို့ ဆောင်အပ်၏။ (သတ္တဝါတို့၏) အသက်သည် နည်း၏ (တိုတောင်းလှ၏။) အိုခြင်းတရားသည် (သေခြင်း၏) အနီးသို့ ဆောင်အပ်သော သူ့အား ကိုးကွယ်ရာတို့သည် မရှိကုန်၊ ငြိမ်းချမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်) ကို အလိုရှိသူသည် သေခြင်း၌ ထိုကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည် ဖြစ်၍ လောကာမိသ (တေဘူမကဝဋ်) ကို စွန့်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - အနာထပိဏ္ဍိကဝဂ် ===

၁၀ - အနာထပိဏ္ဍိကသုတ်

၁၀၁။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် အနာထပိဏ္ဍိကသားသည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော် ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“ဤဇေတဝန် ကျောင်းတော်သည် ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အမြဲနေရာလည်း ဖြစ်၏။ တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’ကို ဖြစ်စေ၏။

အလုပ်ကိစ္စ၊ အသိဉာဏ်၊ တည်ကြည်မှု၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ မြတ်သော အသက်မွေးမှု ဟူသော ဤတရား အပေါင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ အမျိုးအနွယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာကြောင့် လည်းကောင်း စင်ကြယ်သည် မဟုတ်ကုန်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ရှုမျှော်၍ သင့်လျော်သော အကြောင်းအားဖြင့် တရားကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ရာ၏။ ဤသို့ ဆင်ခြင် သည်ရှိသော် ထိုအရိယာ မဂ်တရားတို့၌ စင်ကြယ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (တစ်ဖက်ကမ်း) နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤတစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ရုံမျှသာလျှင် မြတ်၏။ သာရိပုတြာသာလျှင် ပညာဖြင့် လည်းကောင်း၊ သီလဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထို (တစ် ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်သော ရဟန်း ဟူသမျှထက် မြတ်၏”ဟု (လျှောက်၏)။

အနာထပိဏ္ဍိကသားသည် ဤစကားကို လျှောက်၏။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေ ပြု၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုည၌ လွန်သော် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ ဤည၌ တစ်ယောက်သော နတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယမ် ကုန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယမ်) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် ငါဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရား ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ငါဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏

‘ဤဇေတဝန်ကျောင်းတော်သည် ရဟန်းအပေါင်းတို့၏ အမြဲနေရာလည်း ဖြစ်၏။ တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’ကို ဖြစ်စေ၏။

အလုပ်ကိစ္စ၊ အသိဉာဏ်၊ တည်ကြည်မှု၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ မြတ်သော အသက်မွေးမှုဟူသော ဤတရား အပေါင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ အမျိုးအနွယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာကြောင့် လည်းကောင်း စင်ကြယ်သည် မဟုတ်ကုန်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ရှုမျှော်၍ သင့်လျော်သော အကြောင်းအားဖြင့် တရားကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်ရာ၏။ ဤသို့ ဆင်ခြင် သည်ရှိသော် ထိုအရိယာ မဂ်တရားတို့၌ စင်ကြယ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (တစ်ဖက်ကမ်း) နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဤ တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ရုံမျှသာလျှင် မြတ်၏။ သာရိပုတြာသာလျှင် ပညာဖြင့် လည်းကောင်း၊ သီလဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထို (တစ်ဖက်ကမ်းနိဗ္ဗာန်) သို့ရောက်သော ရဟန်း ဟူသမျှထက် မြတ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုနတ်သားသည် ဤစကားကို ဆိုပြီး၍ ငါဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထို နေရာ၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက် လေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ စကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား ထိုနတ်သားသည် အနာထပိဏ်နတ်သား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၌ အလွန် ကြည်ညို၏” ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ကောင်းစွာ ကောင်းစွာ အာနန္ဒာ ကြံစည်တွေးဆခြင်းဖြင့် ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အရာမှန်သမျှသို့ သင်ရောက်ပေ၏။ အာနန္ဒာ ထိုနတ်သားသည် အနာထပိဏ်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ခုမြောက် အနာထပိဏ်ကဝင် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၁ - သိဝသုတ်

၁၀၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ သိဝနတ်သားသည် ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် မြတ်၏။ မယုတ်မာ။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် ပညာကို ရနိုင်၏။ အခြား (သူမိုက်) ထံမှ ပညာကို မရနိုင်။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် ပူဆွေးသူတို့၏ အလယ်၌ မပူဆွေးရ။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် ဆွေမျိုးတို့၏ အလယ်၌ တင့်တယ်၏။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့ သည် ကောင်းသောလားရာ (သုဂတိဘဝ) သို့ ရောက်ကုန်၏။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့သည် အမြဲမပြတ် ချမ်းသာစွာ တည်နေရ ကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သိဝနတ်သားကို ဂါထာဖြင့် တုံ့ပြန်၍ မိန့်တော်မူ၏ -

“သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင် ပေါင်းဖော်ရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို သိသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲ အပေါင်းမှ လွတ်မြောက် နိုင်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၂ - ခေမသုတ်

၁၀၃။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ခေမနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“ပညာမဲ့ကုန်သော သူမိုက်တို့သည် ခါးစပ်သော အကျိုးရှိသည် ဖြစ်၍ ယုတ်ညံ့သော အမှုကို ပြုကုန်လျက် မိမိသည်ပင် (မိမိ၏) ရန်သူအဖြစ်ဖြင့် ကျင်လည်ရကုန်၏။

နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ရသော မျက်ရည်ယိုသော မျက်နှာရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုယိုလျက် ခံစားရသည့် အကျိုးမရှိသော အမှုကို ပြုခြင်းသည် မကောင်း။

နောင်တတစ်ဖန် မပူပန်ရသော နှစ်သက်၊ ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ ခံစားရသည့် အကျိုးရှိသော အမှုကို ပြုခြင်းသည် ကောင်း၏။

သူတော်ကောင်းဖြစ်သော ပညာရှိသည် မိမိ၏ အစီးအပွားကို သိငြားအံ့၊ ထို အစီးအပွားကို ရှေးဦးစွာပင် ပြုရာ၏။ ‘ဝင်ရိုးကျိုးသော လှည်းသမား၏ အကြံ ကဲ့သို့’ အားမထုတ်ရာ။

‘လှည်းသမားသည် ပြေပြစ်ညီညွတ်သော လမ်းမကြီးကို စွန့်၍ မညီညွတ်သော လမ်းခရီးသို့ တက်သောကြောင့် လှည်းဝင်ရိုး ကျိုးသည် ဖြစ်၍ ကြံ့မိုင်ရသကဲ့သို့’

ထို့အတူ ပညာနဲ့သော သူသည် တရားမှ ဖဲ၍ မတရားသို့ အစဉ်လိုက်သောကြောင့် သေမင်း၏ ခံတွင်းဝသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ‘လှည်းဝင်ရိုးကျိုးသော လှည်းသမားကဲ့သို့’ ကြံ့မိုင်ရ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၃ - သေရီသုတ်

၁၀၄။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် သေရီနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏ -

“နတ်လူ နှစ်မျိုးတို့သည် ထမင်းကိုသာလျှင် တောင့်တကုန်၏။ ထိုသို့တောင့်တစွာ ဖြစ်ပါလျက် ထမင်းကို မတောင့်တသော နတ်မည်သည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

အကြင်သူတို့သည် ယုံကြည်၍ ကြည်လင်စွာသော စိတ်ဖြင့် ထိုနတ်လူတို့ တောင့်တသည့် ထမင်းကို ပေးလှူကုန်၏။ ထိုသူတို့အား ထိုပေးလှူအပ်သော ထမင်းသည်သာလျှင် ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်လောက၌ လည်းကောင်း ထိုသူတို့သို့ အစဉ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်တိုခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ ဝန်တိုခြင်းတည်းဟူသော အညစ်အကြေးကို နှိမ်နင်းလျက် အလှူကို ပေးလှူရာ၏။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန် လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါ၏ -

“အသျှင်ဘုရား အကြင်သူတို့သည် ယုံကြည်၍ ကြည်လင်စွာသော စိတ်ဖြင့် ထိုနတ်လူတို့ တောင့်တသည့် ထမင်းကို ပေးလှူကုန်၏။ ထိုသူတို့အား ထိုပေးလှူအပ်သော ထမင်းသည် သာလျှင် ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်လောက၌ လည်းကောင်း ထိုသူတို့သို့ အစဉ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်တိုခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ ဝန်တိုခြင်းတည်းဟူသော အညစ်အကြေးကို နှိမ်နင်းလျက် အလှူကို ပေးလှူရာ၏။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန် လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို အလွန် ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား အကျွန်ုပ်သည် သေရီအမည်ရှိသောမင်း ဖြစ်ဖူး၏။ ပေးလှူ လေ့ရှိ၏။ အလှူရှင်တည်း၊ ပေးလှူခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုကျွန်ုပ်သည် မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌ သမဏဗြာဟ္မဏ သူဆင်းရဲ ခရီးသွား သူတောင်းစား ဖုန်းတောင်း ယာစကာတို့အား အလှူကို ပေးလှူ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ အကျွန်ုပ်ကို မောင်းမအပေါင်းသည် ချဉ်းကပ်၍ ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏- “အရှင်မင်းမြတ်သည်သာလျှင် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အလှူကို မပေးလှူရပါ။ တောင်းပန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အရှင်မင်းမြတ်ကို အမှီပြု၍ အလှူတို့ကို ပေးလှူလိုပါကုန်၏။ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပါ၏- “ငါသည် စင်စစ် အလှူပေးလေ့ရှိ၏။ အလှူရှင်တည်း၊ ပေးလှူခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်လျက် ‘အလှူကို ပေးလှူကုန်အံ့’ ဟု ဆိုသော သူတို့ကို အသို့လျှင် ဆိုရအံ့နည်း” ဟု (အကြံ ဖြစ်ပါ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပဌမတံခါးကို မောင်းမ အပေါင်းအား ပေးရ၏။ ထိုတံခါး၌ မောင်းမအပေါင်းသည် အလှူကိုပေးလှူ၏။ အကျွန်ုပ်၏ အလှူကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ၌ နောက်လိုက် လက်အောက်ခံမင်းတို့သည် အကျွန်ုပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ဤ စကားကို ဆိုကုန်၏- “အရှင်မင်းမြတ်သည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ မောင်းမအပေါင်းသည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အလှူကို မပေးလှူရပါ။ တောင်းပန်ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အရှင်မင်းမြတ်ကို အမှီပြု၍ အလှူတို့ကို ပေးလှူလိုပါကုန်၏။ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤအကြံသည် ဖြစ်ပါ၏။ “ငါသည် စင်စစ် အလှူပေးလေ့ရှိ၏။ အလှူရှင်တည်း၊ ပေးလှူခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ‘အလှူကို ပေးလှူကုန်အံ့’ ဟုဆိုသော သူတို့ကို အသို့လျှင် ဆိုရအံ့နည်း” ဟု (အကြံ ဖြစ်ပါ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယတံခါးကို နောက်လိုက် လက်အောက်ခံမင်းတို့အား ပေးရ၏။ ထိုတံခါး၌ နောက်လိုက် လက်အောက်ခံမင်းတို့သည် အလှူကိုပေးလှူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်၏ အလှူကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းရ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည် အကျွန်ုပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ဤသို့ ဆို၏- “အရှင်မင်းမြတ်သည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ မောင်းမအပေါင်းသည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ နောက်လိုက် လက်အောက်ခံမင်းတို့သည် အလှူကို ပေးလှူရကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အလှူကို မပေးလှူရပါ။ တောင်းပန်ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အရှင်မင်းမြတ်ကို အမှီပြု၍ အလှူတို့ကို ပေးလှူလို ပါကုန်၏။ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤအကြံ သည် ဖြစ်ပါ၏။ “ငါသည် စင်စစ် အလှူပေးလေ့ရှိ၏။ အလှူရှင်တည်း၊ ပေးလှူခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို

ဆိုလေ့ရှိ၏။ ‘အလှူ ကို ပေးလှူကုန်အံ့’ ဟု ဆိုသော သူတို့ကို အသို့လျှင် ဆိုရအံ့နည်း၊ အသျှင်ဘုရား စင်စစ် ထိုအကျွန်ုပ် သည် တတိယတံခါးကို ဗိုလ်ပါအပေါင်းအား ပေးရ၏။ ထိုတံခါး၌ ဗိုလ်ပါ အပေါင်းတို့သည် အလှူကိုပေးလှူ၏။ အကျွန်ုပ်၏ အလှူကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ၌ ပုဏ္ဏားနှင့် သူကြွယ်တို့သည် အကျွန်ုပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ဤစကားကို ဆိုကုန်၏- “အရှင်မင်းမြတ်သည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ မောင်းမအပေါင်းသည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ နောက်လိုက် လက်အောက်ခံမင်းတို့သည် အလှူကို ပေးလှူရ၏။ ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည် အလှူကို ပေးလှူ ရ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အလှူကို မပေးလှူရပါ။ တောင်းပန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အရှင်မင်းမြတ် ကို အမှီပြု၍ အလှူကို ပေးလှူလိုပါကုန်၏။ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အသျှင် ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤအကြံသည် ဖြစ်ပါ၏။ “ငါသည် စင်စစ် အလှူပေးလေ့ရှိ၏။ အလှူရှင်တည်း၊ ပေးလှူခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ‘အလှူကို ပေးလှူကုန်အံ့’ ဟု ဆိုသော သူတို့ကို အသို့လျှင် ဆိုရအံ့နည်း” ဟု (အကြံ ဖြစ်ပါ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် စတုတ္ထတံခါးကို ပုဏ္ဏားနှင့် သူကြွယ်တို့အား ပေးရ၏။ ထိုတံခါး၌ ပုဏ္ဏားနှင့် သူကြွယ်တို့သည် အလှူကိုပေးလှူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်၏ အလှူကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရ၏။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ၌ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် အကျွန်ုပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ “ယခုအခါ၌ အရှင်မင်းမြတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အလှူကို မပေးလှူရတော့ပါ” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့အား ဤစကားကို ဆိုပါ၏။ “အမောင်တို့ သို့ဖြစ် လျှင် အပဖြစ်ကုန်သော နယ်ပယ်တို့၌ အကြင်အခွန်အတုတ် (အတိုးအပွားဥစ္စာ)သည် ကောင်းစွာ ဖြစ်၏။ ထိုအခွန်အတုတ် (အတိုးအပွားဥစ္စာ)မှ ထက်ဝက်ကို နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်းကုန်လော့၊ ထက်ဝက်ကို ထို အရပ်၌သာလျှင် သမဏဗြာဟ္မဏ သူဆင်းရဲ ခရီးသွား သူတောင်းစား ဖုန်းတောင်း ယာစကာတို့အား အလှူကို ပေးလှူကုန်လော့” (ဟုဆိုပါ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ရှည်မြင့်စွာသော အနှစ် ရှစ်သောင်းကာလပတ်လုံး ပြုအပ်ကုန်သော ကောင်းမှု၊ ဤသို့ ရှည်မြင့်စွာသော အနှစ်ရှစ်သောင်းကာလပတ်လုံး ပြုအပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့၏ အပိုင်းအခြားကို “ကောင်းမှုသည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိ၏” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိ၏” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “နတ်ပြည်၌ ဤမျှလောက် တည်ရာရှိ၏” ဟူ၍လည်းကောင်း မသိနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါ၏ -

“အသျှင်ဘုရား အကြင်သူတို့သည် ယုံကြည်၍ ကြည်လင်စွာသော စိတ်ဖြင့် ထို နတ်လူတို့ တောင့်တသည့် ထမင်းကို ပေးလှူကုန်၏။ ထိုသူတို့အား ထိုပေးလှူသော ထမင်းသည် သာလျှင် ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ လည်းကောင်း ထိုပေးလှူသူတို့သို့ အစဉ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဝန်တိုခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ (ဝန်တိုခြင်းတည်းဟူသော) အညစ်အကြေးကို နှိမ်နင်း လျက် အလှူကို ပေးလှူရာ၏။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန်လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ တရားတော်ကို အလွန်ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၄ - ယဋိကာရသုတ်

၁၀၅။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ယဋိကာရနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော် ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏။

“အဝိဟာဘုံသို့ ရောက်ကုန်သော (ကိလေသာတို့မှ) လွတ်ကုန်သော စွဲမက်ခြင်း ‘ရာဂ’ , အမျက်ထွက်ခြင်း ‘ဒေါသ’ ကုန်ပြီးကုန်သော လောက၌ ကပ်ငြိမှု ‘တဏှာ’ကို ကူးမြောက်ကုန်ပြီးသော ရဟန်းခုနစ်ယောက်တို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း။

အဘယ်ရဟန်းတို့သည် သေမင်း၏ တည်ရာဖြစ်သော ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့သော (ကိလေသာ) ညွှန်ပျောင်းကို ကူးမြောက်ကုန်သနည်း။ အဘယ်ရဟန်းတို့သည် လူ၌ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွန့်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်း (သံယောဇဉ်) ကို လွန်မြောက်ကုန်သနည်း။” ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပက, ပလဂဏ္ဏ, ပုတ္တုသာတိဟူသော ထိုသုံးယောက်တို့ လည်းကောင်း၊ ဘဒ္ဒိယ, ခဏ္ဍဒေဝ, ဗာဟုရဂ္ဂိ, သီဂီယတို့၏ လည်းကောင်း ထိုခုနစ်ယောက်တို့သည် လူ၌ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုစွန့်ကုန်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်း (သံယောဇဉ်) ကို လွန်မြောက်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာရ်မင်း၏ ကျော့ကွင်းကို ပယ်တတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့၏ အပြစ်မရှိခြင်းကို ပြောဆို၏။ ထိုသူတို့သည် အဘယ်သူ၏ တရားကို သိကုန်၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကုန်သနည်း။

ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို သိ၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကာ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ကြဉ်ထား၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို မဖြတ်နိုင်ကုန်၊ အသျှင်ဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို ကြဉ်ထား၍ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်နိုင်သည် မဟုတ်ကုန်။

အကြင်နိဗ္ဗာန်၌ နာမ်သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည် လည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ထိုသူတို့သည် ထို (နိဗ္ဗာန်) တရားကို သိကုန်၍ ဘဝ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

နက်နဲသော သိနိုင်ခဲ့သော လွန်စွာ သိနိုင်ခဲ့သော စကားကို ဆိုဘိ၏။ သင်သည် အဘယ်သူ၏ တရားကို သိ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ဆိုဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါက ဝေကဠိဂ်ရွာ၌ ယဋိကာရအိုးထိန်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးခဲ့၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဥပါသကာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါ၏။ အာမိသကင်းသည် ဖြစ်၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်လေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနှင့် တစ်ရွာတည်းနေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ရှေးအခါက အသျှင်ဘုရားနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’, အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’ ကုန်ပြီးသော လောက၌ ကပ်ငြိမှု ‘တဏှာ’ကို ကူးမြောက်ကုန်ပြီးသော ထိုရဟန်း ခုနစ်ယောက်တို့ကို သိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အိုးထိန်းသည် အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ဆို၏။ ထိုအခါက ဤအတိုင်း ဖြစ်ဖူးပြီ။ ရှေးအခါက ဝေကဠိဂ်ရွာ၌ ယဋိကာရအိုးထိန်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးခဲ့၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဥပါသကာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၏။ အာမိသကင်းသည် ဖြစ်၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်လေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ ငါနှင့် တစ်ရွာတည်းနေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ရှေးက အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကုန်သော ပွားများအပ်သော စိတ်ရှိကုန်သော အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကို ဆောင်ကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော ဤသူတို့၏ ဤသို့သော ပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖြစ်သတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၅ - ဇန္တုသုတ်

၁၀၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဟိမဝန္တာတောင်နိပါး တောကျောင်း၌ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိကုန်သည် တက်ကြွ ထောင်လွှားကုန်သည် လျှပ်ပေါ်ကုန်သည် နှုတ်ကြမ်းကုန်သည် စည်းကမ်းမဲ့ (မစောင့်စည်း) ပြောဆို ကုန်သည် သတိလွတ်ကုန်သည် ပညာ အဆင်အခြင်ဉာဏ် မရှိကုန်သည် မတည်ကြည်ကုန်သည် ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဣန္ဒြေ ကင်းမဲ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဇန္တုနတ်သားသည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော ဥပုသ်နေ့၌ ထိုရဟန်းများ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို ဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်၏ -

“ရှေးအခါက ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာစွာ အသက် မွေးလေ့ရှိကုန်၏။ တပ်မက်ခြင်း မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆွမ်းကို ရှာမှီးကုန်၏။ တပ်မက်ခြင်း မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာနေရာကို ရှာမှီးကုန်၏။ ထို ရဟန်းတို့သည် လောက၌ မမြဲခြင်းကို သိကုန်၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုကုန်၏။

ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ‘ရွာ၌ ရွာသူကြီးတို့ကဲ့သို့’ မိမိကိုယ်ကို မကောင်းသဖြင့် အသက်မွေးမြူကာ လွန်စွာ စားကုန်လျက် သူတစ်ပါး အိမ်ရာတို့၌ မိန်းမောကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာတော်အား လက်အုပ်ချီလျက် လျှောက်ကြားလိုပါ၏။ ‘သူသေကောင်တို့ကို စွန့်အပ်ကုန်သကဲ့သို့’ ထို့အတူ ထောက်တည်ရာ မရှိသော ထိုရဟန်းတို့ကို စွန့်အပ်ကုန်၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် မေ့လျော့ကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို ရည်ညွှန်း၍ အကျွန်ုပ်သည် ဆိုအပ်ပါ၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်း တို့အား အကျွန်ုပ်သည် ရှိခိုးခြင်းကို ပြုပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၆ - ရောဟိတဿသုတ်

၁၀၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် ရောဟိတဿနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်၌ ပဋိသန္ဓေ မနေရာ မအိုရာ မသေရာ မရွေ့ရာ တစ်ဖန် မဖြစ်ရ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအရပ်သို့ ခြေဖြင့် သွားခြင်းဖြင့် လောက၏ အဆုံးကို သိခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ မြင်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ရောက်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း တတ်ကောင်း ပါသလော” ဟု လျှောက်၏။ ရောဟိတဿနတ်သား အကြင်အရပ်၌ ပဋိသန္ဓေ မနေရာ မအိုရာ မသေရာ မရွေ့လျောရာ တစ်ဖန် မဖြစ်ရ။ ထိုအရပ်သို့ ခြေဖြင့် သွားခြင်းဖြင့် လောက၏ အဆုံးကို သိအပ်၏။ မြင်အပ်၏။ သွားခြင်းဖြင့် ရောက်အပ်၏ဟူ၍ ငါဘုရားသည် ဟောတော်မူ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် “ရောဟိတဿနတ်သား အကြင်အရပ်၌ ပဋိသန္ဓေ မနေရာ မအိုရာ မသေရာ မရွေ့လျောရာ တစ်ဖန် မဖြစ်ရ။ ထိုအရပ်သို့ ခြေဖြင့် သွားခြင်းဖြင့် လောက၏ အဆုံးကို သိအပ် မြင်အပ် ရောက်အပ်၏ ဟူ၍ ငါဘုရားသည် ဟောတော်မူ” ဟု ဤစကားကို အလွန်လျှင် ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား အကျွန်ုပ်သည် မုဆိုး၏ သားဖြစ်သော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားလာနိုင်သော ရောဟိတဿမည်သော ရသေ့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်၏ လျင်မြန်ပုံမှာ ဤသို့သဘောရှိခဲ့ပါ၏- လေးအတတ်ကို သင်ကြားပြီး၍ လေးမြားအတတ်၌ လက်ကျင့်ရပြီးသော (လေးအတတ်၌) လေ့လာပြီးသော ပြုလုပ်ထားသော စက်ဝန်း၌ မြားကို ကျစေနိုင်သော မြဲမြံခိုင်ခံ့သော လေးရှိသော လေးဆရာသည် ပေါ့ပါးသော မြားဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မဟုတ်ဘဲ ဖီလာ ကန့်လန့် ထန်းပင်ရိပ်ကို လွန်စေနိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ (တစ်ခုသော စကြာဝဠာကို လွန်စေနိုင်၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ခြေလှမ်းသည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏- အရှေ့သမုဒ္ဒရာမှ အနောက်သမုဒ္ဒရာသည် ဝေးကွာသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဝေးကွာသော ခြေလှမ်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား “ငါသည် သွားခြင်းဖြင့် လောက၏ အဆုံးသို့ ရောက်အံ့” ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော အလို ဖြစ်ခဲ့၏။ အသျှင်ဘုရား စင်စစ် ဤသို့ သဘောရှိသော လျင်မြန်ခြင်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ခြေလှမ်းနှင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံသော ထိုအကျွန်ုပ်သည် စားခြင်း၊ သောက်ခြင်း၊ ခဲခြင်း၊ လျက်ခြင်း အချိန်ကို ဖယ်ထား၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်မှုကို ဖယ်ထား၍ အိပ်စက်မှု အပန်းဖြေနားနေမှုကို ဖယ်ထား ပြီးလျှင် အနှစ်တစ်ရာ အသက်ကြွင်းရှိသော အကျွန်ုပ်သည် အနှစ်တစ်ရာ အသက်ရှင်လျက် အနှစ်တစ်ရာ ပတ်လုံးသွား၍ လောက၏ အဆုံးသို့ မရောက်ဘဲ အကြား၌သာလျှင် သေရပါသည်။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် “အချင်းနတ်သား အကြင်လောက၌ ပဋိသန္ဓေ မနေရာ မအိုရာ မသေရာ မရွေ့လျောရာ တစ်ဖန် မဖြစ်ရ။ ထိုအရပ်သို့ ခြေဖြင့် သွားခြင်းဖြင့် လောက၏ အဆုံးကို သိအပ်၏။ မြင်အပ်၏။ ရောက်အပ်၏ ဟူ၍ ငါဘုရားသည် ဟောတော်မူ” ဟု ဤစကားကို အလွန်လျှင် ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အချင်း ရောဟိတဿနတ်သား လောက၏ အဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို မရောက်ဘဲ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးပြုခြင်း ကိုလည်း ငါဟောတော်မူ၊ အချင်းနတ်သား စင်စစ်အားဖြင့် သညာလည်းရှိ၊ စိတ်လည်းရှိသော

တစ်လံ့မျှ လောက်သော ဤခန္ဓာကိုယ်၌ လောက (ဒုက္ခသစ္စာ)ကို လည်းကောင်း၊ လောက၏ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း (သမုဒယ သစ္စာ)ကို လည်းကောင်း၊ လောက၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန် (နိရောဓသစ္စာ) ကိုလည်းကောင်း၊ လောက၏ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့် (မဂ္ဂသစ္စာ)ကို လည်းကောင်း ငါ ပညတ်တော်မူ၏။

လောက၏ အဆုံး (နိဗ္ဗာန်) သို့ ခြေဖြင့် သွားခြင်းဖြင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မရောက်နိုင်၊ လောက၏ အဆုံး (နိဗ္ဗာန်) သို့ မရောက်ဘဲ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ခြင်း မည်သည်လည်း မရှိ။

ထို့ကြောင့် စင်စစ်အားဖြင့် လောကကို သိပြီးသော လောက၏ အဆုံး (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ပြီးသော ကျင့်သုံးပြီးသော အကျင့်မြတ်ရှိသော မကောင်းမှုမှ ငြိမ်းပြီးသော ပညာရှိသည် လောက၏ အဆုံးကို သိ၍ ဤ (ပစ္စုပ္ပန်) လောကကို လည်းကောင်း၊ တမလွန် (လောက)ကို လည်းကောင်း မတောင့်တ တော့ချေ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၇ - နန္ဒသုတ်

၁၀၈။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နန္ဒနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏ -

“အချိန်အခါတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ ညဉ့်တို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ (ပဌမ မဇ္ဈိမ ပစ္စိမ) အရွယ်အစုတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) အစဉ်အတိုင်း စွန့်ကုန်၏၊ (ပညာရှိသည်) သေခြင်း၌ ထိုကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရာ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အချိန်အခါတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ ညဉ့်တို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) လွန်ကုန်၏၊ (ပဌမ မဇ္ဈိမပစ္စိမ) အရွယ်အစုတို့သည် (ပုဂ္ဂိုလ်ကို) အစဉ်အတိုင်း စွန့်ကုန်၏၊ ငြိမ်းချမ်းရာ (နိဗ္ဗာန်) ကို အလိုရှိသူသည် ထိုကြောက်ဖွယ် ဘေးသုံးမျိုးကို ရှုသည် ဖြစ်၍ လောကအာမိသ (တေဘူမကဝဋ်) ကို စွန့်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၈ - နန္ဒိဝိသာလသုတ်

၁၀၉။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နန္ဒိဝိသာလနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် လျှောက်၏ -

“ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား (ဣရိယာပုတ်) လေးပါးဟူသော စက်လေးပါး လည်းရှိသော ကိုးပါးသော အပေါက် (ဒွါရ)လည်းရှိသော (မစင်တို့ဖြင့်) ပြည့်သော လိုချင်မှု ‘လောဘ’နှင့် စပ်ယှဉ်သော (အမိဝမ်းတိုက်ဟူသော) ညွှန်ပျောင်း၌ ဖြစ်သော ကိုယ်သည် အဘယ်သို့လျှင် ထွက်မြောက်မှု ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ရန်ငြိုးဖွဲ့မှုကို လည်းကောင်း၊ ကိလေသာဟူသော လွန်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ လိုချင်မှု ‘ဣစ္ဆာ’ကို လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော ‘လောဘ’ကိုလည်းကောင်း ဖြတ်၍ တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ကို အမြစ်နှင့်တကွ နုတ်သည်ရှိသော် ဤသို့ ထွက်မြောက်သည် ဖြစ်နိုင်လတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၉ - သုသိမသုတ်

၁၁၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်အာနန္ဒာအား “အာနန္ဒာ သင်သည်လည်း သာရိပုတြာကို နှစ်သက်သလော” ဟု မြတ်စွာဘုရား သည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မမိုက်သော မပြစ်မှားတတ်သော မတွေဝေသော ဖောက်ပြန်သည်စိတ် မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ပညာရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ကြီးသော ပညာရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ကျယ်ပြန့်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ရွှင်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် လျင်မြန်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ထက်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် (ကိလေသာကို) ဖောက်ထွင်းနိုင်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် အလိုနည်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ရောင့်ရဲလွယ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် နီဝရဏတို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် (လူတို့နှင့်) ရောနှောခြင်းတို့မှ ကင်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ထက်သန်သော လုံ့လရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ဆိုဆုံးမတတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် စကားကို သည်းခံတတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား

အသျှင်သာရိပုတြာသည် ပြစ်တင်ဆုံးမတတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ယုတ်မာသော သူတို့၌ ရှုတ်ချလေ့ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မမိုက်သော မပြစ်မှားတတ်သော မတွေ့ဝေသော ဖောက်ပြန်သည့်စိတ်မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ အာနန္ဒာ ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ အာနန္ဒာ မမိုက်သော မပြစ်မှားတတ်သော မတွေ့ဝေတတ်သော ဖောက်ပြန်သည့်စိတ် မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် သာရိပုတြာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ကြီးသော ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ကျယ်ပြန့်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ရွှင်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် လျင်မြန်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ထက်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် (ကိလေသာကို) ဖောက်ထွင်းနိုင်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် အလိုနည်း၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ရောင့်ရဲလွယ်၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် နီဝရဏတို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်း ရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် (လူတို့နှင့်) ရောနှောခြင်းတို့မှ ကင်း၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ထက်သန်သော လုံ့လရှိ၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ဆိုဆုံးမတတ်၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် စကားကို သည်းခံတတ်၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ပြစ်တင်ဆုံးမတတ်၏။ အာနန္ဒာ သာရိပုတြာသည် ယုတ်မာသော သူတို့၌ ရှုတ်ချလေ့ရှိ၏။ အာနန္ဒာ မမိုက်သော မပြစ်မှားတတ်သော မတွေ့ဝေသော ဖောက်ပြန်သည့်စိတ် မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် သာရိပုတြာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သုသိမနတ်သားသည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုအပ်သည်ရှိသော် များစွာ သော နတ်သားပရိသတ် ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခု သော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

“မြတ်စွာဘုရား ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မမိုက်သော မပြစ်မှားတတ်သော မတွေ့ဝေသော ဖောက်ပြန်သည့်စိတ် မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို မနှစ် သက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ပညာရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိ ပုတြာသည် ကြီးသော ပညာရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ကျယ်ပြန့်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် ရွှင်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာရိပုတြာသည် လျင်မြန်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ ထက်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ (ကိလေသာကို) ဖောက်ထွင်းနိုင်သော ပညာလည်း ရှိပါ၏။ အလိုနည်းပါ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်ပါ၏။ နီဝရဏတို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်း ရှိပါ၏။ လူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းတို့မှ ကင်းပါ၏။ ထက်သန်သော လုံ့လရှိပါ၏။ ဆိုဆုံးမတတ်ပါ၏။ စကားကို သည်းခံတတ် ပါ၏။ ပြစ်တင်ဆုံးမတတ်ပါ၏။ အသျှင် သာရိပုတြာသည် ယုတ်မာသော သူတို့၌ ရှုတ်ချလေ့ ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မမိုက်သော မပြစ်မှား တတ်သော မတွေ့ဝေသော ဖောက်ပြန်သည့်စိတ် မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် အသျှင် သာရိပုတြာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ချဉ်းကပ်ရာရာ နတ်ပရိသတ်၌ များစွာသော ထိုခိုးမွမ်းသော အသံကို သာလျှင် ကြားရပါ၏။- ‘အသျှင်သာရိပုတြာသည် ပညာရှိ၏။ ကြီးသော ပညာလည်း ရှိ၏။ ကျယ်ပြန့်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ ရွှင်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ လျင်မြန်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ ထက်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ (ကိလေသာကို) ဖောက်ထွင်းနိုင်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ အလိုနည်း၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။ နီဝရဏတို့မှ ကင်းဆိတ်ခြင်း ရှိ၏။ လူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းမှ ကင်း၏။ ထက်သန်သော လုံ့လရှိ၏။ ဆိုဆုံးမတတ်၏။ စကားကို သည်းခံတတ်၏။ ပြစ်တင်ဆုံးမတတ်၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည်

ယုတ်မာသော သူတို့၌ ရှုတ်ချလေ့ ရှိ၏” ဟု (ကြားရပါ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမိုက်သော မပြစ်မှား တတ်သော မတွေ့ဝေသော ဖောက်ပြန်သည့်စိတ်မရှိသော အဘယ်မည်သော သူသည် အသျှင် သာရိပုတြာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ သုသိမနတ်သား၏ နတ်သားပရိသတ်သည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုသည် ရှိသော် နှစ်လိုသည် ဝမ်းမြောက်သည် နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်းအရောင်တို့ကို ထင်ရှားဖြစ်စေ၏။ ဥပမာသော်ကား တောက်ပသော အမျိုးမှန်သော ရှစ်မြှောင် ရှိသော ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီးသော ကမ္မလာနီ၌ ထားအပ်သော ကျောက်မျက်ရတနာသည် ထွန်းပ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောက်ပသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် သုသိမနတ်သား၏ နတ်သားပရိသတ်သည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုသည် ရှိသော် နှစ်လိုသည် ဝမ်းမြောက်သည် နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်း အရောင်တို့ကို ထင်ရှား ဖြစ်စေ၏။

ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား လိမ္မာသော ရွှေပန်းတိမ်သည်သားသည် ဖိုဝ၌ ကောင်းစွာ ကြည်စေပြီး အပြေအပြစ် ပြုပြီးသော ကမ္မလာနီ၌ ထားအပ်သော တစ်နိက္ခရှိသော ဇေယျရင်္ဂရွှေသည် ထွန်းပသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောက်ပသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် သုသိမနတ်သား၏ နတ်သားပရိသတ်သည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုသည်ရှိသော် နှစ်လိုသည် ဝမ်းမြောက်သည် နှစ်သိမ့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်းအရောင် တို့ကို ထင်ရှား ဖြစ်စေ၏။

ဥပမာ တစ်မျိုးသော်ကား တန်ဆောင်မုန်းလအခါ တိမ်တိုက်ကင်းစင်သည် ဖြစ်၍ ထုတ်ချင်းပေါက် သော ကောင်းကင်၌ ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ အခါဝယ် သောက်ရှူးကြယ်သည် ထွန်းပ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောက်ပသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် သုသိမနတ်သား၏ နတ်သားပရိသတ်သည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုသည်ရှိသော် နှစ်လိုသည် ဝမ်းမြောက်သည် နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်းအရောင် တို့ကို ထင်ရှားဖြစ်စေ၏။

ဥပမာ တစ်မျိုးသော်ကား တန်ဆောင်မုန်းလအခါ တိမ်တိုက်ကင်းစင်သည် ဖြစ်၍ ထုတ်ချင်းပေါက် သော ကောင်းကင်၌ နေမင်းသည် ကောင်းကင်သို့ တက်သည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ကောင်းကင်၌ ဖြစ်သော အမိုက်တိုက်ကို ပယ်၍ ထွန်းပသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောက်ပသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် သုသိမနတ်သား၏ နတ်သားပရိသတ်သည် အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုသည်ရှိသော် နှစ်လိုသည် ဝမ်းမြောက်သည် နှစ်သိမ့် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်းအရောင်တို့ကို ထင်ရှားဖြစ်စေ၏။

ထိုအခါ သုသိမနတ်သားသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး ၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏- “ပညာရှိဟူ၍ သမုတ်အပ်သော၊ အမျက် မရှိသော၊ အလိုနည်းသော၊ ရဲရင့်သော၊ ယဉ်ကျေးပြီးသော၊ ရဟန္တာဖြစ်သော သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားမှ ရအပ်သော ချီးမွမ်းခြင်း ရှိ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို အကြောင်းပြု၍ သုသိမနတ်သားကို ဂါထာဖြင့် တစ်ဖန် မိန့်ဆိုတော်မူပြန်၏- “ပညာရှိဟူ၍ သမုတ်အပ်သော၊ အမျက် မရှိသော၊ အလိုနည်းသော၊ ရဲရင့်သော၊ ယဉ်ကျေးပြီးသော၊ ရဟန္တာဖြစ်သော သာရိပုတြာသည် ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးသည် ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်ကို တောင့်တ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ===

၁၀ - နာနာတိတ္ထိယသာဝကသုတ်

၁၁၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသမ၊ သဟလိ၊ နိက၊ အာကောဋက၊ ဝေဠုဗြဟ္မာ၊ မာဏဝဂါမိယ ဟူသော များစွာကုန်သော အထူးထူးသော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော နတ်သားတို့သည် ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဝေဠုဝန် တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ကြကုန်ပြီးသော် အသမ နတ်သားသည် ပူရဏကဿပကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“ဤလောက၌ အကြင် (ပူရဏ) ကဿပသည် ဖြတ်အပ်သတ်အပ်သည်၌ လည်းကောင်း၊ ပုတ်ခတ်ခြင်း ဥစ္စာဆုံးရှုံးခြင်းတို့၌ လည်းကောင်း မကောင်းမှုကို အဖန်တလဲလဲ မရှုတတ်၊ မိမိ၏ ကောင်းမှုကိုလည်း အဖန်တလဲလဲ မရှုတတ်၊ ထိုဆရာ ဖြစ်သော ကဿပသည် (ဤသို့) သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာကို ပြောကြား၏။ စင်စစ် ဤကဿပကို မြတ်နိုးပူဇော် ထိုက်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် သဟလိနတ်သားသည် မက္ခလိဂေါသာလကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အကြင်အသျှင်သည် ကိုယ်ကို ပင်ပန်းစေမှုအကျင့်နှင့် မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းစွာ စောင့်စည်းသော စိတ်ရှိ၏။ လူနှင့် ငြင်းခုံသော စကားကို ပယ်၍ တွေ့တွေ့ဝေဝေ သိခြင်းမှ ကင်း၏။ မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် စင်စစ် ထိုသို့သဘောရှိသော မကောင်းမှုကို မပြု” ဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် နိကနတ်သားသည် နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်သော ရင့်ကျက်သော ပညာရှိသော နိဂဏ္ဌရဟန်းသည် လေးပါးသော စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် စောင့်စည်း၏။ မြင်အပ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြားအပ်သည်ကိုလည်းကောင်း ပြောကြားတတ်၏။ စင်စစ် ငါတို့ဆရာ နိဂဏ္ဌသည် မကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည် မဖြစ်ရာ” ဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် အာကောဋက နတ်သားသည် အထူးထူးသော တိတ္ထိတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို (လျှောက်၏)။

“ပကုဓကစွာယန , နိဂဏ္ဌ (နာဋပုတ္တ) , မက္ခလိဂေါသာလနှင့် ပူရဏ (ကဿပ) ဟူကုန်သော အကြင် ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည် ရဟန်းအဖြစ်၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထို ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည် စင်စစ် သူတော်ကောင်းတို့မှ မဝေးကြကုန်” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဝေဠုဗြဟ္မာနတ်သားသည် အာကောဋကနတ်သားကို ဂါထာဖြင့် တစ်ဖန် ရွတ်ဆို၏-

“ယုတ်မာသော မြေခွေးကြီးသည် ခြင်္သေ့နှင့် အတူ သွားကာမျှဖြင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ခြင်္သေ့နှင့် မတူနိုင်။ ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိဟူသမျှသည် အချည်းနီး တည်း၊ မမှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ရွံရှာဖွယ် အကျင့်ရှိ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် မတူနိုင်” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဝေဂဗ္ဗရိနတ်သားကို ပူးဝင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို လျှောက်၏-

“အကြင်ဆရာတို့သည် ကိုယ်ကို ပင်ပန်းစေမှုအကျင့်၊ မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် မပြတ် ယှဉ်ကုန်၏။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသို့ ကပ်သော အကျင့်ကို စောင့်ရှောက်သည် ဖြစ်၍ အဆင်း၌လည်း သက်ဝင်ကုန်၏။ နတ်ပြည်ကိုလည်း တောင့်တကုန်၏။ ထိုဆရာတို့သည် စင်စစ် တမလွန်လောက အကျိုးငှါ သူတစ်ပါးတို့အား ကောင်းစွာ ဆုံးမကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဤဂါထာဖြင့် ပြန်လည် မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

“ဤလူ့ပြည်၌ လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်၌ လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ လည်းကောင်း အကြင် အမှတ်မရှိသော အဆင်းတို့သည် ထွန်းလင်းသော အဆင်းရှိကုန်၏။ မာရ်နတ် သင် ချီးမွမ်းအပ်သော အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ထိုအဆင်းတို့ကို ‘ငါးတို့ကို သတ်ယူခြင်းငှါ ငါးများချိတ်၌ တပ်သော (ငါးစာ) အာမိသကို ပစ်ချသကဲ့သို့’ သတ္တဝါအပေါင်းအား သတ်ခြင်းငှါ ပစ်ချအပ်ကုန်၏” ဟု (မိန့်ဆို တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မာဏဝဂါဓိယနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော် ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို လျှောက်၏-

“ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို ဝိုင်းရံထားသော တောင်တို့တွင် ဝေပုလ္လတောင်ကို တောင်မြတ် ဟုဆိုအပ်၏။ ဟိမဝန္တာတောင်တို့တွင် ဧကလာသတောင်သည် မြတ်၏။ ကောင်းကင်၌ သွားကုန်သော အရာဝတ္ထု တို့တွင် နေမင်းသည် မြတ်၏။

ရေ၏ တည်ရာတို့တွင် သမုဒ္ဒရာသည် မြတ်၏။ နက္ခတ်တို့တွင် လသည်သာလျှင် မြတ်၏။ နတ်နှင့် တကွသော လောကတွင် မြတ်စွာဘုရားကို အမြတ်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

သုံးခုမြောက် နာနာတိတ္ထိယဝဂ် ပြီး၏။

ဒေဝပုတ္တသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၃ - ကောသလသံယုတ်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁ - ဒဟရသုတ်

၁၁၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် “အသျှင်ဂေါတမသည်လည်း ‘အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏’ဟူ၍ ဝန်ခံသလော” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မင်းကြီး “အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏” ဟူသော စကားကို ကောင်းစွာ ဆိုလိုသူသည် ငါ့ကိုသာလျှင် (ရည်ညွှန်း၍) ဆိုသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းကြီး မှန်၏။ ငါသည် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ အကြင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်လည်း သံဃာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်ကုန်၏။ ထင်ရှားကုန်၏။ များသော အခြံအရံ ရှိကုန်၏။ အယူဝါဒကို တီထွင်ကုန်၏။ လူအများက သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ဤသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း၊ ပူရဏကဿပ၊ မက္ခလိ ဂေါသာလ၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၊ ဗေလဋ္ဌ၏ သား သိဉ္ဇည်း၊ ပကုဓကစွာယန၊ လူတို့၏ ဆံပင်ဖြင့် ရက်သောကမ္မလာကို ဆောင်သော အဇိတတို့တည်း။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သော်မှလည်း ငါသည် “အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏ဟူ၍ ဝန်ခံကုန်သလော” ဟု မေးအပ်ကုန် သည်ရှိသော် “အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏” ဟု ဝန်ခံကုန်၊ အသျှင်ဂေါတမသည် ဇာတ်အနွယ်အားဖြင့် ငယ်လည်း ငယ်၏။ ရဟန်းပြုသစ်စလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ဝန်ခံသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်ကုန် ‘ငယ်၏’ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်ကုန်သော အရာတို့ကား ဤလေးပါးတို့တည်း။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ-

- (၁) မင်းကြီး မင်းသားကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- (၂) မင်းကြီး မြွေကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- (၃) မင်းကြီး မီးကို ‘သေးငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- (၄) မင်းကြီး ရဟန်းကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။

မင်းကြီး ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်ကုန် ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်ကုန်သော အရာတို့ကား ဤလေးပါးတို့တည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ ထိုမှတစ်ပါး လူနတ်တို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ -

မင်းကြီး လူသည် ဇာတ်အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ဇာတ်သုံးမျိုးကို လွန်၍ ဖြစ်သော များသော အခြံအရံရှိသော မင်းသားကို ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုရာ၊ ပြက်ရယ် မပြုရာ။

အကြောင်းမူကား လူတို့ထက်မြတ်သော ထိုမင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ကို ရသည်ရှိသော် အမှတ်ထွက်သည် ဖြစ်၍ ရာဇဒဏ်ဖြင့် ထိုသူအား ပြင်းစွာ လုံ့လပြုတတ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အသက်ကို စောင့်ရှောက်လိုသူသည် ထိုသို့ မထေမဲ့မြင် ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

လူသည် ရွာ၌လည်းကောင်း၊ တော၌လည်းကောင်း အကြင်အရပ်၌ မြေကို မြင် ရာ၏။ ထိုအရပ်၌ ထိုမြေကို 'ငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုရာ၊ ပြက်ရယ် မပြုရာ။

တန်ခိုးရှိသော မြေသည် အထူးထူး အပြားပြားသော အဆင်းသဏ္ဍာန်တို့ဖြင့် လှည့်လည်တတ်၏။ ထိုမြေသည် တစ်ရံတစ်ခါ မိမိအနီးသို့ ရောက်၍ မလိမ္မာသော လူယောက်ျားကို လည်းကောင်း၊ လူမိန်းမကို လည်းကောင်း ကိုက်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအသက်ကို စောင့်ရှောက်လိုသူသည် ထိုသို့ မထေမဲ့မြင် ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

မင်းကြီး လူသည် များသော လောင်စာရှိသော အလျှံရှိသော မည်းနက်သည့် သွားရာ လမ်းကြောင်း ရှိသော ထိုမီးကို 'သေးငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုရာ၊ ပြက်ရယ် မပြုရာ။

ထိုမီးသည် လောင်စာကို ရသော် ကြီးမားသည်ဖြစ်၍ တစ်ရံတစ်ခါ မိမိအနီးသို့ ရောက်လာသော မလိမ္မာသော လူယောက်ျားကို လည်းကောင်း၊ လူမိန်းမကို လည်းကောင်း လောင်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအသက်ကို စောင့်ရှောက်လိုသူသည် ထိုသို့ မထေမဲ့မြင် ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

လောင်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် သုတ်သင်တတ်သော မည်းနက်သည့် သွားရာ လမ်းကြောင်းရှိသော မီးသည် အကြင် တောကို လောင်၏။ ထိုတော၌ မြက်သစ်ပင် စသည်တို့သည် နေ့ညဉ့်များစွာ လွန်ကုန် သော်မှသာ ပေါက်ရောက်နိုင်ကုန်၏။

မင်းကြီး သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် (သီလတည်းဟူသော) တန်ခိုးဖြင့် အကြင် (မထေမဲ့မြင် ပြုအပ်သော) သူကို လောင်တတ်၏။ ထိုသူအား သားသမီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အခြေလေးချောင်းရှိ ကျွဲနွားစသော သားကောင်တို့သည် လည်းကောင်း မဖြစ်ထွန်းကုန်။ အမွေခံတို့သည်လည်း အမွေဥစ္စာကို မရကုန်။ ထိုသူတို့ သည် သားသမီး မရှိကုန်သည် အမွေခံ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ထန်းပင်ငုတ်နှင့် တူ ကုန်၏။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ သိမြင်သော ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြေကို လည်းကောင်း၊ မီးကို လည်းကောင်း၊ များသော အခြံအရံရှိသော မင်းကို လည်းကောင်း၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သာလျှင် ကျင့်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တရားတော် သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ‘မျက်စိအမြင်ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၂ - ပုရိသသုတ်

၁၁၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှ ကုန်သော တရားတို့သည် (သတ္တဝါ၏) ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာစွာ မနေရခြင်းငှါ လည်းကောင်း ဖြစ်ပါကုန် သနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး သုံးပါးသော တရားတို့သည် သတ္တဝါ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ချမ်းသာစွာ မနေရခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်းဟူမူ- (၁) မင်းကြီး လိုချင်မှု ‘လောဘ’တရားသည် သတ္တဝါ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ချမ်းသာစွာ မနေရခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

(၂) မင်းကြီး အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’တရားသည် သတ္တဝါ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ချမ်းသာစွာ မနေရခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

(၃) မင်းကြီး တွေဝေမှု ‘မောဟ’တရားသည် သတ္တဝါ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ချမ်းသာစွာ မနေရခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး ဤသုံးပါးကုန်သော တရားတို့သည် သတ္တဝါ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် အစီး အပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ချမ်းသာစွာ မနေရခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အခွံလျှင် အနှစ်ရှိသော (ဝါးပင်၊ကျူပင်စသော) အပင်ကို မိမိအသီးသည် ညှဉ်းဆဲ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့၊ မိမိကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတို့သည် မကောင်းသော စိတ်ရှိသော သတ္တဝါကို ညှဉ်းဆဲဖျက်ဆီးကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၃ - ဇရာမရဏသုတ်

၁၁၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား ပဋိသန္ဓေနေသောသူအား အိုခြင်း သေခြင်းမှ လွတ်ခြင်းမည်သည် ရှိပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ပဋိသန္ဓေနေသောသူအား အိုခြင်း သေခြင်းမှ လွတ်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ မင်းကြီး ကြွယ်ဝကုန်သော များသော ဥစ္စာရှိကုန်သော များသော စည်းစိမ်ရှိကုန်သော များသော ရွှေငွေရှိကုန်သော များသော အသုံးအဆောင် အဆောက်အဦ ရှိကုန်သော များသော ဥစ္စာစပါးရှိကုန်သော အကြင် ခတ္တိယမဟာသာလမင်းမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိကုန်သော ထိုမင်းတို့အား သော်မှလည်း အိုခြင်း သေခြင်းမှ လွတ်ခြင်းမည်သည် မရှိ။ အကြင် ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလပုဏ္ဏားမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ပ။ ကြွယ်ဝကုန်သော များသော ဥစ္စာရှိကုန်သော များသော စည်းစိမ် ရှိကုန်သော များသော ရွှေငွေရှိကုန်သော များသော အသုံးအဆောင် အဆောက်အဦ ရှိကုန်သော များသော ဥစ္စာစပါးရှိကုန်သော အကြင် ဂဟပတိ မဟာသာလသူကြွယ်မျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိကုန်သော ထိုသူကြွယ်တို့အားသော်မှလည်း အိုခြင်း သေခြင်းမှ လွတ်ခြင်းမည်သည် မရှိ။ မင်းကြီး ကိလေသာတို့မှ ဝေးကုန်ပြီးသော အာသဝ ကုန်ပြီးကုန်သော ကျင့်သုံးပြီးသော (မဂ်) အကျင့်ရှိကုန်သော ပြုအပ်ပြီးသော (မဂ်) ကိစ္စလည်း ရှိကုန်သော ချအပ်ပြီးသော ခန္ဓာဝန်ရှိကုန်သော အစဉ်ရောက်ပြီးသော မိမိအကျိုး (အရဟတ္တဖိုလ်) ရှိကုန်သောကုန်ပြီး သော ဘဝသံယောဇဉ်ရှိကုန်သော ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်ပြီးသော အကြင် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန္တာဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား သော်မှ လည်း ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ပျက်ခြင်း သဘောရှိ၏။ ပစ်ချခြင်း သဘောရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

ရွှေငွေ အစရှိသည်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆန်းကြယ်ကုန်သော မင်း၏ ရထားတို့သည် စင်စစ် ဆွေးမြေ့တတ်ကုန်၏။ ထိုမှတစ်ပါး ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဆွေးမြေ့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သူတော်ကောင်း တို့၏ (နိဗ္ဗာန်) တရားသည်ကား ဆွေးမြေ့ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် စင်စစ် သူတော်ကောင်းတို့နှင့်တကွ ပြောကြားကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၄ - ပိယသုတ်

၁၁၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကိုလျှောက်၏- အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်၍ တစ်ယောက် တည်း နေသော အကျွန်ုပ်အား “အဘယ်သူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်သနည်း၊ အဘယ်သူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်သည် မည်သနည်း” ဟု စိတ်အကြံသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထို အကျွန်ုပ်အား ထိုအကြံသည် ဖြစ်ပြန်ပါ၏- “အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့် ‘ကာယ ဒုစရိုက်’ သုံးပါးကို ကျင့်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘ဝစီဒုစရိုက်’လေးပါးကို ကျင့်ကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘မနောဒုစရိုက်’သုံးပါးကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ် သည်မမည်၊ ‘ငါတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်၏’ ဟု အကယ်၍ ဆိုကြစေကာမူ၊ ထိုသို့ပင် ဆိုကုန်သော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်သည် မည်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ မချစ်သော သူသည် မချစ်အပ်သော သူ၏အကျိုးငှါ ပြုလုပ်အပ်သော အမှုမျိုးကို မိမိအကျိုးငှါ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ်ကြကုန်သောကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်သည် မည်၏။

အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ကာယသုစရိုက်’ ကို ကျင့်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ဝစီသုစရိုက်’ ကို ကျင့်ကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘မနောသုစရိုက်’ ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်၏။ ‘ငါတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်’ဟု အကယ်၍ ဆိုကြစေကာမူ၊ ထိုသို့ပင် ဆိုကုန်သော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ ချစ်သော သူသည် ချစ်အပ်သော သူ၏ အကျိုးငှါ ပြုလုပ်အပ်သော အမှုမျိုးကို မိမိအကျိုးငှါ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ်ကြကုန်သောကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိ ကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်၏” ဟု (အကြံ ဖြစ်ပါ၏ဟု လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘ကာယဒုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် မကောင်း သောအကျင့် ‘ဝစီဒုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘မနောဒုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မမည်၊ ထိုသူတို့သည် ‘ငါတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်၏’ ဟု အကယ်၍ ဆိုကြစေကာမူ၊ ထိုသို့ ဆိုကုန်သော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်သည် မည်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ မင်းကြီး မချစ်သော သူသည် မချစ်အပ်သော သူ၏အကျိုးငှါ ပြုလုပ်အပ်သော အမှုမျိုးကို မိမိအကျိုးငှါ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ်ကြကုန်သောကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်သည် မည်၏။

မင်းကြီး အကြင်သူတို့ကား ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ကာယသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ဝစီသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘မနောသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်၏။ ထိုသူတို့သည် ‘ငါတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်အပ်’ဟု အကယ်၍ ဆိုကြစေကာမူ၊ ထိုသို့ဆိုကုန်သော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ ချစ်သော သူသည် ချစ်အပ်သော သူ၏အကျိုးငှါ ပြုလုပ်အပ်သော အမှုမျိုးကို မိမိအကျိုးငှါ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ်ကြကုန်သောကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်သည် မည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

မိမိကိုယ်ကို ချစ်အပ်၏ ဟူ၍ အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ ထိုမိမိကိုယ်ကို မကောင်းမှုနှင့် မယှဉ်စေရာ။ မှန်၏။ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည် ထိုချမ်းသာကို ရလွယ် သည် မဖြစ်။

မှန်၏။ သေမင်း နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လူ၌ ဖြစ်သော ဘဝကို စွန့်ရသော သူအား အဘယ်သည်လျှင် ထိုသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်ကိုလျှင် ယူ၍ သွားရသနည်း။ ထိုသူအား ‘အရိပ်သည် အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့’ အဘယ်သည်လျှင် အစဉ် လိုက်သနည်း။

ဤလောက၌ သတ္တဝါသည် နှစ်ပါးကုန်သော အကြင် ကောင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ အကြင် မကောင်းမှုကို လည်းကောင်း ပြု၏။ ထိုကောင်းမှု မကောင်းမှုသည်သာလျှင် ထိုသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်၏။ ထိုဥစ္စာကိုသာလျှင် ယူ၍ သွား၏။ အရိပ်သည် အစဉ်လိုက် သကဲ့သို့ ထိုကောင်းမှု မကောင်းမှု နှစ်ပါးသည်သာလျှင် အစဉ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တမလွန်၌ အကျိုးရှိသော ဆည်းပူးအပ်သော ကောင်းမှုကို ပြုရာ၏။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန်လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၅ - အတ္တရက္ခိတသုတ်

၁၁၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- အသျှင်ဘုရား ဤအရပ်၌ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ယောက် တည်း နေသော အကျွန်ုပ်အား “အဘယ်သူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်သနည်း၊ အဘယ်သူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မစောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်သနည်း” ဟု ဤသို့သော စိတ်အကြံသည် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်ပါ၏- “အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘ကာယဒုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘ဝစီဒုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသောအကျင့် ‘မနောဒုစရိုက်’ ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မမည်။ ထိုသူတို့ကို ဆင်အပေါင်း သည်လည်း အကယ်၍ စောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ မြင်းအပေါင်းသည်လည်း အကယ်၍ စောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ ရထားအပေါင်းသည်လည်း အကယ်၍ စောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ ခြေသည် သူရဲအပေါင်းသည်လည်း အကယ်၍ စောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ပင် စောင့်ရှောက် သော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်နည်း၊ အကြင်ကြောင့် ဤအစောင့်အရှောက်သည် အပဖြစ်သော အစောင့်အရှောက်တည်း၊ ဤအစောင့်အရှောက်သည် အတွင်း၌ ဖြစ်သော အစောင့်အရှောက် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိ ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် အပ်သည် မမည်။

အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ကာယသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ဝစီသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘မနောသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည်မည်၏။ ထိုသူတို့ကို ဆင်အပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက် ငြားအံ့၊ မြင်းအပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက် ငြားအံ့၊ ရထား

အပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက် ငြားအံ့၊ ခြေသည်သူရဲ အပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက် ငြားအံ့၊ ထိုသို့ပင် မစောင့်ရှောက် ကြသော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် အပ်သည် မည်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ အကြင် ကြောင့် ဤအစောင့်အရှောက်သည် အတွင်း၌ ဖြစ်သော အစောင့်အရှောက်တည်း၊ ဤအစောင့်အရှောက်သည် အပတ်ဖြစ်သော အစောင့်အရှောက် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်၏” ဟု (အကြံ ဖြစ်ပြန်ပါ၏ ဟု လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏၊ မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး အချို့ကုန်သော အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့် ‘ကာယဒုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏။ပ။ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ မင်းကြီး အကြင် ကြောင့် ဤအစောင့်အရှောက်သည် အပတ်ဖြစ်သော အစောင့်အရှောက်တည်း၊ ဤ အစောင့်အရှောက်သည် အတွင်း၌ ဖြစ်သော အစောင့်အရှောက် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ် ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မမည်။

မင်းကြီး အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘ကာယသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏၊ နှုတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့် ‘ဝစီသုစရိုက်’ကို ကျင့်ကုန်၏၊ စိတ်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့် ‘မနောသုစရိုက်’ ကို ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်၏။ ထိုသူတို့ကို ဆင်အပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ မြင်းအပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက် ငြားအံ့၊ ရထားအပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ ခြေသည်သူရဲ အပေါင်းသည် အကယ်၍ မစောင့်ရှောက်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ပင် မစောင့်ရှောက်ကြသော်လည်း ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် အပ်သည် မည်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း၊ မင်းကြီး အကြင် ကြောင့် ဤအစောင့်အရှောက်သည် အတွင်း အစောင့်အရှောက်တည်း၊ ဤ အစောင့်အရှောက်သည် အပတ် အစောင့်အရှောက် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ နှုတ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ စိတ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အလုံးစုံတို့၌ စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အလုံးစုံတို့၌ စောင့်စည်းသော ရှက်ခြင်းရှိသော သူကို မိမိ ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သော သူဟူ၍ သိအပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၆ - အပ္ပကသုတ်

၁၁၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-အသျှင်ဘုရား ဤအရပ်၌ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ယောက်တည်း နေသော အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော စိတ်အကြံသည် ဖြစ်ပေါ်ပါ၏ - “အကြင်သတ္တဝါတို့သည် မြတ်ကုန် များကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်၍ ယစ်လည်း မယစ်ကုန်၊ မေ့လည်း မမေ့လျော့ကုန်၊ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်၊ သတ္တဝါတို့၌ ဖောက်ပြန်၍လည်း မကျင့်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် လောက၌ နည်းကုန်၏။ စင်စစ်သော်ကား မြတ်ကုန်များကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်၍ ယစ်လည်း ယစ်ကုန်၏။ မေ့လည်း မေ့လျော့ကုန်၏။ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့၌ ဖောက်ပြန်၍လည်း ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် သာလျှင် လောက၌ အလွန်များကုန်၏” ဟု ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ပေါ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး အကြင်သတ္တဝါတို့သည် မြတ်ကုန်များကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်၍ ယစ်လည်း မယစ်ကုန်၊ မေ့လည်း မမေ့လျော့ကုန်၊ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်၊ သတ္တဝါတို့၌ ဖောက်ပြန်၍လည်း မကျင့်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် လောက၌ နည်းကုန်၏။ စင်စစ်သော်ကား မြတ်ကုန်များကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်၍ ယစ်လည်း ယစ်ကုန်၏။ မေ့လည်း မေ့လျော့ကုန်၏။ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။ သတ္တဝါတို့၌ ဖောက်ပြန်၍လည်း ကျင့်ကုန်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည်သာလျှင် လောက၌ အလွန်များကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အကြင် သူတို့သည် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တို့၌ အလွန် တပ်မက်ကုန်သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မက်မောကုန်သည် တွေဝေ မိန်းမောကုန်သည် ဖြစ်၍ ‘သားသမင်တို့သည် ထောင်ထားသော ထောင်ချောက်ကျော့ကွင်းကို မသိကုန်သကဲ့သို့’ မိမိ လွန်ကျူးမှုကို မသိကုန်၊ ထိုသူတို့အား နောင်အခါ၌ ခါးစပ်သော အကျိုးဖြစ်၏။ မှန်၏။ ထိုသူတို့အား ယုတ်ညံ့သော အကျိုးသာ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၇ - အဗ္ဗကရဏသုတ်

၁၁၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ - “အသျှင်ဘုရား တရားဆုံးဖြတ်ရာ ဤအရပ်၌ နေသော အကျွန်ုပ်သည် ကြွယ်ဝကုန်သော များသော ဥစ္စာရှိကုန်သော များသော စည်းစိမ်ရှိကုန်သော များသော ရွှေငွေရှိကုန်သော များသော အသုံးအဆောင် အဆောက်အဦရှိကုန်သော များသော ဥစ္စာစပါးရှိကုန်သော ကာမဟူသော အကြောင်းရင်းကြောင့် ကာမဟူသော အထောက်အပံ့ကြောင့် ကာမဟူသော အကြောင်း ခံကြောင့် သိလျက်မမှန်သောစကားကို ဆိုကုန်သော ခတ္တိယမဟာသာလ မင်းမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပြာဟ္မဏမဟာသာလ ပုဏ္ဏားမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဂဟပတိမဟာသာလ သူကြွယ်မျိုး တို့ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ‘ငါသည် ယခုအခါ၌ တရား ဆုံးဖြတ်သဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ ကောင်းသော မျက်နှာရှိသော ဝိဇ္ဇဗျူပသည် ယခုအခါ၌ တရားဆုံးဖြတ် ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားလတ္တံ့’ဟု အကြံ ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ကြွယ်ဝကုန်သော များသော ဥစ္စာရှိကုန်သော များသော စည်းစိမ်ရှိကုန်သော များသော ရွှေငွေရှိကုန်သော များသော အသုံးအဆောင် အဆောက်အဦရှိကုန်သော များသော ဥစ္စာစပါးရှိကုန်သော အကြင် ခတ္တိယမဟာသာလ မင်းမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ပြာဟ္မဏမဟာသာလ ပုဏ္ဏားမျိုး တို့သည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ဂဟပတိမဟာသာလ သူကြွယ်မျိုးတို့သည် လည်းကောင်း ကာမဂုဏ်ဟူသော အကြောင်းရင်းကြောင့် ကာမဂုဏ် ဟူသော အထောက်အပံ့ကြောင့် ကာမဂုဏ်ဟူသော အကြောင်းခံ ကြောင့် သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုကုန်၏။ ထိုသူတို့အား ထိုမမှန်သော စကားသည် ရှည်စွာသော ညဉ့်တို့ပတ်လုံး အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အကြင်သူတို့သည် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တို့၌ အလွန် တပ်မက်ကုန်သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မက်မော ကုန်သည် တွေဝေ မိန်းမောကုန်သည်ဖြစ်၍ ‘ငါးတို့သည် ထောင်ထားသော မြူးကို မသိကုန်သကဲ့သို့’ မိမိလွန်ကျူးမှုကို မသိကုန်၊ ထိုသူတို့အား ခါးစပ်သော အကျိုးဖြစ်၏။ မှန်၏။ ထိုသူတို့အား ယုတ်ညံ့သော အကျိုးသာ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၈ - မလ္လိကာသုတ်

၁၁၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မလ္လိကာမိဖုရားနှင့် အတူ မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မလ္လိကာမိဖုရားအား “မလ္လိကာ သင့်အား မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှိသလော”ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။ မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မရှိပါ။ မင်းကြီး သင့်အားမူ မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှိပါသေးသလော ဟု (မေးမြန်း၏)။ မလ္လိကာ ငါ့အားလည်း မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမရှိ ဟု (ပြောဆို၏)။

ထို့နောက် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ပြာသာဒ်မှ သက်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မလ္လိကာမိဖုရားနှင့်အတူ မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ ထိုင်နေလျက် မလ္လိကာမိဖုရားအား ‘မလ္လိကာ သင့်အား မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှိသလော’ဟု ဤစကားကို ဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် မလ္လိကာမိဖုရား သည် အကျွန်ုပ်အား ဤစကားကို ဆိုပါ၏- ‘မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မရှိပါ။ မင်းကြီး သင့်အားမူ မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြားတစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ရှိပါသေးသလော’ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် မလ္လိကာမိဖုရားအား ‘မလ္လိကာ ငါ့အားလည်း မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမရှိ’ ဟု ဆိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို စိတ်ဖြင့် အစဉ် လှည့်လည် ရှာဖွေ (သွားလာ) သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ မိမိထက် ပို၍ ချစ်အပ်သော သူကို မရနိုင်၊ ဤအတူပင် များစွာကုန်သော အခြားသူတို့သည်လည်း မိမိကိုယ်ကိုသာ ချစ်အပ်၏။ ထို့ကြောင့် အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော သူသည် သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲရာ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၉ - ယညသုတ်

၁၂၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် ကြီးစွာသော ယဇ်ပူဇော် ပသခြင်းကို ရှေးရှုစီရင် အပ်၏။ ဥဿဘာငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ နွားထီးငယ်ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ နွားမငယ်ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ သိုးငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယဇ် (ပူဇော်ပသခြင်း) အလို့ငှါ ယဇ်တိုင်၌ ဖွဲ့ချည် ဆောင်ထားအပ် ကုန်၏။ ထိုမင်း၏ ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမ အစေအပါး အလုပ်သမားတို့သည်လည်း ဒဏ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်ကုန်သည် ဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်သော မျက်နှာရှိကုန်လျက် ငိုကြွေးကြကာ ယဇ်အမှုတို့ကို ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းခံပြီး သည့်နောက်၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခွဲကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကြကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏ - “အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ကြီးစွာသော ယဇ်ပူဇော် ပသခြင်းကို ရှေးရှုစီရင် အပ်ပါ၏။ ဥဿဘာငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ နွားထီးငယ်ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ နွားမငယ် ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ သိုးငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယဇ် (ပူဇော်ပသခြင်း) အလို့ငှါ ယဇ်တိုင်၌ ဖွဲ့ချည်ဆောင်ထားအပ်ပါ ကုန်၏။ ထိုမင်း၏ ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမ အစေအပါး အလုပ်သမားတို့သည် ဒဏ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်ကုန်သည် ဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက် အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်သော မျက်နှာရှိကုန်လျက် ငိုကြွေးကြကာ ယဇ်အမှုတို့ကို ပြုပါကုန်၏” ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“အသာမေမယဇ်၊ ပုရိသမေမယဇ်၊ သမ္မာပါသယဇ်၊ ဝါဇပေယျ ယဇ်၊ နိရဂ္ဂ လယဇ် ဟူသောများ သော ပြုဖွယ်ရှိကုန်သော ထိုယဇ်ကြီးတို့သည် အကျိုးမကြီးကုန်။

ထိုယဇ်ကြီးတို့၌ အထူးထူးအပြားပြားသော ဆိတ်နှင့်သိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နွားတို့ကိုလည်းကောင်း သတ်ရကုန်၏။ ညီညွတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော အမြတ် (သီလစသည့် ဂုဏ်အထူး) ကိုရှာမှီးလေ့ ရှိကုန်သော (ရဟန္တာ) ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုယဇ်သို့ မချဉ်းကပ်ကုန်။

အကြင် ယဇ်တို့သည်ကား (သူတစ်ပါးတို့ကို) သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲမှု မရှိကုန်၊ အခါခပ်သိမ်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အလျှောက်ပူဇော် ကုန်၏။ ဤသို့ အထူးထူး အပြားပြားသော ဆိတ်နှင့်သိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ နွားတို့ကိုလည်းကောင်း မသတ်ဖြတ်ရကုန်။ ညီညွတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော အမြတ် (သီလစသည့်ဂုဏ်အထူး)ကို ရှာမှီးလေ့ရှိကုန်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ထိုယဇ်သို့ ချဉ်းကပ် ကုန်၏။

ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုယဇ်ကို ပူဇော်ရာ၏။ ထိုယဇ်သည် ကြီးမြတ်သော အကျိုးရှိ၏။ ထိုယဇ်ကို ပူဇော်သူအား မြင့်မြတ်သည်သာ ဖြစ်၏။ ယုတ်ညံ့မှု မဖြစ်၊ ယဇ်သည်လည်း ပြန့်ပြော၏။ နတ်တို့ သည်လည်း ကြည်ညိုကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁၀ - ဗန္ဓုနသုတ်

၁၂၁။ ထိုအခါ၌ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် လူများအပေါင်းကို နှောင်ဖွဲ့ထားအပ်၏။ အချို့သောသူတို့ကို ကြီးတို့ဖြင့်၊ အချို့သောသူတို့ကို လက်ထိပ်တို့ဖြင့်၊ အချို့သောသူတို့ကို သံခြေကျဉ်းတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားအပ် ကုန်၏။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွဲကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏- “အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် လူများအပေါင်းကို နှောင်ဖွဲ့ထားအပ်၏။ အချို့သောသူတို့ကို ကြီးတို့ဖြင့်၊ အချို့သောသူတို့ကို လက်ထိပ်တို့ဖြင့်၊ အချို့သော သူတို့ကို သံခြေကျဉ်းတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားအပ်ပါကုန်၏” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“သံဖြင့်ပြုအပ်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို လည်းကောင်း၊ သစ်သားဖြင့်ပြုအပ်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို လည်းကောင်း၊ လျှော်ဖြင့်ပြုအပ်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို လည်းကောင်း၊ ခိုင်မြဲသော အနှောင်အဖွဲ့ဟူ၍ ပညာရှိတို့ မဆိုကုန်။ ကျောက်မျက်ရတနာ နားတောင်းတို့၌ လည်းကောင်း၊ သားသမီးတို့၌လည်းကောင်း၊ မယားတို့၌ လည်းကောင်း အလွန်အမင်း တက်မက်နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ အကြင် ငဲ့ကွက်ခြင်းသည် ရှိ၏။

အပါယ်သို့ ဆောင်တတ်သော လျော့သော အဖြေခက်သော ထိုငဲ့ကွက်ခြင်း အနှောင်အဖွဲ့ကို မြဲသော အနှောင်အဖွဲ့ ဟူ၍ ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်၏။ (ပညာရှိတို့သည်) ထိုအနှောင်အဖွဲ့ကိုလည်း ဖြတ်ကုန်၍ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ပယ်လျက် ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိကုန်ဘဲ ထွက်မြောက်ကုန်၏” ဟု (ရွတ်ဆိုတော်မူ၏)။

ပဌမဝဂ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁ - သတ္တဇဋိလသုတ်

၁၂၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရသူဌေး၏ အမိအရာ၌ တည်သော ဝိသာခါ ဆောက်လုပ်သည့် ပြာသာဒ်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်း အချိန် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူရာမှ ထတော်မူ၍ တံခါးမုခ်အပြင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေစဉ် ရှည်သောလက်ကတီးမွေး ရှည်သောခြေသည်းလက်သည်း ရှည်သော အမွေးရှိကုန်သော ဆံကျစ်ထုံး ရသေ့ခုနစ်ယောက်၊ နိဂဏ္ဏ တက္ကတွန်းခုနစ်ယောက်၊ အစေလက တက္ကတွန်းခုနစ်ယောက်၊ တစ်ထည်တည်းဝတ်သော တိတ္ထိခုနစ်ယောက်၊ ပရိပိုဇ် ခုနစ်ယောက်တို့ ရှိရာသို့ လက်အုပ်ကို ညွတ်၍- “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းပါတည်း။။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း။” ဟု သုံးကြိမ် အမည်ကို ပြောကြား၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် နေရာမှထကာ ပခုံးတစ်ဖက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်၍ လက်ယာပုဆစ်ဒူးဝန်းကို မြေ၌ ထောက်လျက် ထိုဆံကျစ်ထုံး ရသေ့ခုနစ်ယောက်၊ နိဂဏ္ဏ တက္ကတွန်းခုနစ် ယောက်၊ အစေလက တက္ကတွန်းခုနစ်ယောက်၊ တစ်ထည်တည်းဝတ်သော တိတ္ထိခုနစ်ယောက်၊ ပရိပိုဇ် ခုနစ်ယောက်တို့ ရှိရာသို့ လက်အုပ်ကို ညွတ်၍- “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းပါတည်း။။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း။” ဟု သုံးကြိမ် အမည်ကို ပြောကြား၏။

ထို့နောက် ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ထိုဆံကျစ်ထုံး ရသေ့ခုနစ်ယောက်၊ နိဂဏ္ဏ တက္ကတွန်း ခုနစ်ယောက်၊ အစေလက တက္ကတွန်းခုနစ်ယောက်၊ တစ်ထည်တည်းဝတ်သော တိတ္ထိခုနစ်ယောက်၊ ပရိပိုဇ်ခုနစ်ယောက်တို့ ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား- “အရှင်ဘုရား လောက၌ အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်ကို ရကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုရသေ့တက္ကတွန်း ပရိပိုဇ်တို့သည် ထိုရဟန္တာ အရဟတ္တမဂ် ရသူတို့တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလေ့ရှိသော သားသမီးတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာ၌ နေသော ကာသိတိုင်းထွက် စန္ဒကူးကို သုံးဆောင်သော ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းကို ဆောင်လေ့ရှိသော ရွှေငွေကို သာယာသော လူဖြစ်သော သင်သည် “ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကုန်၏” ဟူသော အကြောင်းကို သိနိုင်ခဲ့သည်သာတည်း။

မင်းကြီး သီလကို အတူတကွ နေသဖြင့် သိနိုင်၏။ ထိုသိနိုင်ခြင်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး စင်ကြယ်သော အဖြစ်ကို နှီးနှောပြောဆိုသဖြင့် သိနိုင်၏။ ထိုသိနိုင်ခြင်းသည်လည်း ကာလ ကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံး မသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး ဘေးရန်ရှိသော အခါတို့၌ ဉာဏ်စွမ်းကို သိနိုင်၏။ ထိုဉာဏ်စွမ်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး ပညာကို ဆွေးနွေးသဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ ထိုဆွေးနွေးခြင်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် “မင်းကြီး ကာမဂုဏ်ကို ခံစားလေ့ရှိသော သားသမီးတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာ၌ နေသော ကာသိတိုင်းထွက် စန္ဒကူးကို သုံးဆောင်သော ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းကို ဆောင်လေ့ရှိသော ရွှေငွေကို သာယာသော လူဖြစ်သော သင်မင်းကြီးသည် ‘ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကုန်၏’ ဟူသော ဤအကြောင်းကို သိနိုင်ခဲ့သည်သာတည်း။

မင်းကြီး သီလကို အတူတကွ နေသဖြင့် သိနိုင်၏။ ထိုသိခြင်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကို နှီးနှောပြောဆိုသဖြင့် သိနိုင်၏။ ထိုသိခြင်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး ဘေးရန်ရှိသော အခါတို့၌ ဉာဏ်စွမ်းကို သိနိုင်၏။ ထိုဉာဏ်စွမ်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး ပညာကို ဆွေးနွေးသဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ ထိုသိခြင်းကိုလည်း ကာလကြာမြင့်မှသာ သိနိုင်၏။ တိုသောကာလဖြင့် မသိနိုင်။ နှလုံးသွင်းသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ နှလုံးမသွင်းသော သူသည် မသိနိုင်။ ပညာရှိသော သူသည်သာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သော သူသည် မသိနိုင်” ဟု မိန့်ဆိုအပ်သော ဤစကားသည် အလွန် ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကား ဖြစ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ မင်းချင်းယောက်ျားဖြစ်ကုန်သော လျှို့ဝှက်လှည့်လည်ကုန်သော ထိုသူလျှို့ဝှက်သည် ဇနပုဒ်ကို စူးစမ်း၍ လာကုန်၏။ ထိုသူလျှို့ဝှက်သည် ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းအပ်ပြီးသည်ကို အကျွန်ုပ်သည် နောက်မှ ဆုံးဖြတ်ပြီးစီးစေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ ထိုမင်းချင်းတို့သည် ထိုမြူအညစ်အကြေးကို မျှောကုန်၍ ကောင်းစွာ ရေချိုးကုန်သည် ကောင်းစွာ လိမ်းကျံအပ်ကုန်သည် ပြုပြင်ပြီးသော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဖြူစင်သော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံကြသည် ဖြစ်၍ မွေ့လျော်ကုန်လတ္တံ့ ဟု (လျှောက်လေ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် လူကို သိလွယ်သည်မဟုတ်၊ အခိုက်အတန့် မြင်ကာမျှဖြင့် အကျွမ်းမဝင်ရာ။ မှန်၏။ (ကိုယ်နှုတ်နှလုံး) မစောင့်စည်းသော သူတို့သည် ကောင်းစွာ (ကိုယ်နှုတ်နှလုံး) ကို စောင့်စည်းသော သူတို့၏ အသုံးအဆောင်ဖြင့် ဤလောကကို လှည့်လည်ကုန်၏။

အတွင်း၌ မစင်ကြယ်ကုန်သော သူတို့သည် အတုဖြစ်သော မြေနားတောင်း ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြေးပဲဝက်မျှထိုက်သော ရွှေရည်ပွတ်နားတောင်း ကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်၍ အပ၌ တင့်တယ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အခြံအရံဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်သည် ဖြစ်၍ ဤလောက၌ လှည့်လည်ကုန်၏” ဟု (ရွတ်ဆိုတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၂ - ပဉ္စရာဇသုတ်

၁၂၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံကုန်သည် ဖြစ်၍ မွေ့လျော် ကုန်သော ပသေနဒီအမှူးရှိကုန်သော ငါးယောက်ကုန်သော မင်းတို့အား- “ကာမဂုဏ်တို့တွင် အဘယ် သည် မြတ်သနည်း” ဟူသော ဤအကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုမင်းတို့တွင် အချို့သော မင်းတို့သည် “ကာမဂုဏ်တို့တွင် ရူပါရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏” ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် “ကာမဂုဏ်တို့တွင် သဒ္ဓါရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏” ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် “ကာမဂုဏ် တို့တွင် ဂန္ဓာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏” ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် “ကာမဂုဏ်တို့တွင် ရသာရုံ တို့သည် မြတ်ကုန်၏” ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် “ကာမဂုဏ်တို့တွင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏” ဟုဆိုကုန်၏။ မင်းတို့သည် အချင်းချင်း သိစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ထိုမင်းတို့အား ဤစကားကို ဆို၏- “အချင်းတို့ လာ သွားကြကုန်စို့၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက် ကြကုန်စို့၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ထိုအကြောင်းကို မှတ်ကုန်အံ့” (ဟုဆို၏) “အကြည်တော် ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုမင်းတို့သည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ စကားကို ဝန်ခံကြကုန်၏။

ထို့နောက် ပသေနဒီအမှူးရှိကုန်သော ထိုမင်းငါးဦးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံကုန် သည်ဖြစ်၍ မွေ့လျော်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ မင်းငါးယောက်တို့အား ‘ကာမဂုဏ်တို့တွင် အဘယ်သည် မြတ်သနည်း’ ဟူသော အကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပါ၏။ “အချို့သော မင်းတို့သည် ‘ကာမဂုဏ် တို့တွင် ရူပါရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏’ ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် ‘ကာမဂုဏ်တို့တွင် သဒ္ဓါရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏’ ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် ‘ကာမဂုဏ်တို့တွင် ဂန္ဓာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏’ ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် ‘ကာမဂုဏ်တို့တွင် ရသာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏’ ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် ‘ကာမဂုဏ်တို့တွင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏’ ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သော မင်းတို့သည် ‘ကာမဂုဏ်တို့တွင် အဘယ်သည် မြတ်သနည်း’ ဟု (လျှောက်၏)။

“မင်းကြီး ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ နှစ်သက်ခြင်းလျှင် အထွတ်အထိပ်ရှိသော ကာမဂုဏ်ကို စင်စစ် မြတ်၏” ဟူ၍ ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။ ထိုရူပါရုံတို့သည်ပင် အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် မဖြစ်ကုန်၊ အကြင်သူသည် အကြင်ရူပါရုံတို့ဖြင့် နှစ်လို၏။ ပြည့်စုံသော အကြံရှိ၏။ ထိုသူသည် ဤရူပါရုံတို့မှ တစ်ပါးသော အထူးသဖြင့် လွန်သည်လည်းဖြစ်သော အထူးသဖြင့် မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ရူပါရုံကို မတောင့်တ၊ ထိုသူအား ထိုရူပါရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏။ ထိုသူအား ထိုရူပါရုံတို့သည် အတူမရှိကုန်။

မင်းကြီး ထိုသဒ္ဓါရုံတို့သည်ပင် အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် မဖြစ်ကုန်၊ အကြင်သူသည် အကြင် သဒ္ဓါရုံတို့ဖြင့် နှစ်လို၏။ ပြည့်စုံသော အကြံရှိ၏။ ထိုသူ သည် ထိုသဒ္ဓါရုံတို့မှ တစ်ပါးသော အထူးသဖြင့် လွန်သည်လည်းဖြစ်သော အထူးသဖြင့် မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော သဒ္ဓါရုံကို မတောင့်တ၊ ထိုသူအား ထိုသဒ္ဓါရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏။ ထိုသူအား ထိုသဒ္ဓါရုံ တို့သည် အတူမရှိကုန်။

မင်းကြီး ထိုဂန္ဓာရုံတို့သည်ပင် အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် မဖြစ်ကုန်၊ အကြင်သူသည် အကြင် ဂန္ဓာရုံတို့ဖြင့် နှစ်လို၏။ ပြည့်စုံသော အကြံရှိ၏။ ထိုသူ သည် ထိုဂန္ဓာရုံမှ တစ်ပါးသော အထူးသဖြင့် လွန်သည်လည်းဖြစ်သော အထူးသဖြင့် မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော ဂန္ဓာရုံကို မတောင့်တ၊ ထိုသူအား ထိုဂန္ဓာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏။ ထိုသူအား ထိုဂန္ဓာရုံတို့သည် အတူမရှိကုန်။

မင်းကြီး ထိုရသာရုံတို့သည်ပင် အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် မဖြစ်ကုန်၊ အကြင်သူသည် အကြင်ရသာရုံတို့ဖြင့် နှစ်လို၏။ ပြည့်စုံသော အကြံရှိ၏။ ထိုသူ သည် ထိုရသာရုံတို့မှ တစ်ပါးသော အထူးသဖြင့် လွန်သည်လည်းဖြစ်သော အထူးသဖြင့် မြတ်သည် လည်းဖြစ်သော ရသာရုံကို မတောင့်တ၊ ထိုသူအား ထိုရသာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏။ ထိုသူအား ထိုရသာရုံတို့သည် အတူမရှိကုန်။

မင်းကြီး ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည်ပင် အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူအား နှစ်သက်ဖွယ် မဖြစ်ကုန်၊ အကြင်သူသည် အကြင်ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့် နှစ်လို၏။ ပြည့်စုံသော အကြံရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့မှ တစ်ပါးသော အထူးသဖြင့် လွန်သည်လည်းဖြစ်သော အထူးသဖြင့် မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို မတောင့်တ၊ ထိုသူအား ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် မြတ်ကုန်၏။ ထို သူအား ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် အတူမရှိကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ၌ စန္ဒနင်္ဂလိကဥပါသကာသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ စန္ဒနင်္ဂလိက ဥပါသကာသည် နေရာမှထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား လက်အုပ်ချီကာ ဤစကားကို လျှောက်၏- “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်အား (တစ်ခုသောအကြောင်းသည်) ထင်လာပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်အား (တစ်ခုသောအကြောင်းသည်) ထင်လာပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။ စန္ဒနင်္ဂလိက သင့်အား ထိုတစ်ခုသော အကြောင်းသည် ထင်စေလော့ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ စန္ဒနင်္ဂလိကဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ထိုအား လျှောက်ပတ်သော ဂါထာဖြင့် ချီးကျူး၏-

“ကောင်းသော အနံ့ရှိသော၊ နံနက်အခါ၌ ပွင့်သော၊ မကင်းသော အနံ့ရှိသော၊ ကောကနဒ အမည်ရှိသော ပဒုမ္မာကြာကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ ထွန်းတောက်ပသော နေမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း တင့်တယ်တော်မူသော ကိုယ်တော်မှ ပြီးပြီးပြက်ပြက် ထွက်သော အရောင်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လော့” ဟု (ချီးကျူး၏)။

ထိုအခါ၌ ထိုမင်းငါးယောက်တို့သည် စန္ဒနင်္ဂလိကဥပါသကာအား ငါးထည်သော စုလျားပုဆိုးတို့ကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ စန္ဒနင်္ဂလိကဥပါသကာသည် ငါးထည်သော စုလျားပုဆိုးတို့ကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၃ - ဒေါဏပါကသုတ်

၁၂၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် တစ်စိတ်ချက် ထမင်းကို စား၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ထမင်းစားပြီးသော် မအီမသာ ပင်ပန်းလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထမင်းစားပြီး၍ မအီမသာ ပင်ပန်းနေသော ပသေနဒီကောသလမင်းကို သိ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်တော်မူ၏-

“အခါခပ်သိမ်း သတိနှင့်ပြည့်စုံသော ရအပ်သော စားသုံးဖွယ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသော ထိုသူအား ဝေဒနာတို့သည် နည်းပါးကုန်၏။ (သုံးဆောင်အပ်သော အာဟာရသည်လည်း) အသက်ကို စောင့်သည်ဖြစ်၍ နူးညံ့စွာ ကြေညက်၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ သုဒဿနလုလင်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ နောက်၌ တည်ရှိနေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် သုဒဿနလုလင်အား “အချင်းသုဒဿန သင်သည် လာခဲ့လော့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို သင်ယူ၍ ငါထမင်းစားတိုင်း ထမင်းစားတိုင်းသော အခါ၌ ရွတ်ဆိုလော့၊ ငါသည်လည်း သင့်အား နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ရာ အသပြာတစ်ရာ ရိက္ခာကို အမြဲပေးအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သုဒဿနလုလင်သည် “မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ” ဟု ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို သင်ယူပြီးလျှင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး ထမင်းစားသော အခါ၌-

“အခါခပ်သိမ်း သတိနှင့် ပြည့်စုံသော ရအပ်သော စားသုံးဖွယ်တို့၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသော ထိုသူအား ဝေဒနာတို့သည် နည်းပါးကုန်၏။ (သုံးဆောင်အပ်သော အာဟာရသည်လည်း) အသက်ကို စောင့်သည်ဖြစ်၍ နူးညံ့စွာ ကြေညက်၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အစဉ်သဖြင့် တကွမ်းစားချက်ထမင်း အတိုင်းအရှည်၌ တည်၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် နောက်ကာလ၌ ကောင်းစွာ လျော့ပါးသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တို့ကို လက်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ သုံးသပ်လျက် ထိုအချိန်၌ “မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဖြစ်သော အကျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ဖြစ်သော အကျိုးဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်ပါးစုံသော အကျိုးဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနား စောင့်ရှောက်တော်မူ၏” ဟု ဥဒါန်းစကား ကျူးရင့်မြွက်ဆို၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၄ - ပဌမ သင်္ဂါမသုတ်

၁၂၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ချီတက်၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် “မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သား အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ငါ့ကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ချီတက်လာသတိ” ဟု ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို (ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ကြိုတင်ချီတက်၏။ ထိုအခါ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည်လည်းကောင်း စစ်တိုက်ကြကုန်၏။ ထိုစစ်မြေပြင်၌ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သား အဇာတသတ်မင်းသည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကို အောင်နိုင်၏။ စစ်ရှုံးသော ပသေနဒီကောသလမင်းသည် စစ်မြေပြင်မှ မိမိနေပြည်တော် ဖြစ်သော သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ဆုတ်လာ၏။

ထိုအခါ၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီး သည့်နောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွဲကုန်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန် လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏-

အသျှင်ဘုရား မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ် မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ချီတက်၏။ အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းသည် “မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ငါ့ကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာ သို့ ချီတက်လာသတိ” ဤသို့ ကြားလေ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သား အဇာတသတ်မင်းကို (ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ကြိုတင်ချီတက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း သည် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည်လည်းကောင်း စစ်တိုက်ကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုစစ်မြေပြင်၌ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကို အောင်နိုင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား စစ်ရှုံးသော ပသေနဒီကောသလမင်းသည် စစ်မြေပြင်မှ နေပြည်တော်ဖြစ်သော သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆုတ်လာပါ၏ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းရှိ၏။ ယုတ်မာသော အပေါင်းအဖော်ရှိ၏။ ယုတ်မာသော သူတို့၌ ကိုင်းညွတ်သော စိတ်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ပသေနဒီကောသလမင်းသည်ကား ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း ရှိ၏။ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိ၏။ ကောင်းသော သူတို့၌ ကိုင်းညွတ်သော စိတ်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယနေ့သာလျှင် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် စစ်ရှုံးသည် ဖြစ်၍ ဤညဉ့်ပတ်လုံး ဆင်းရဲစွာ နေရလတ္တံ့။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အောင်နိုင်သော သူသည် ရန်ကို ပွားစေ၏။ ရှုံးသော သူသည် ဆင်းရဲစွာ နေရ၏။ အောင်နိုင်ခြင်း ရှုံးခြင်းကို စွန့်၍ ငြိမ်သက်စွာ နေသော သူသည်သာ ချမ်းသာစွာ နေရလတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၅ - ဒုတိယ သင်္ဂါမသုတ်

၁၂၆။ ထိုအခါ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ချီတက်၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် “မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ငါ့ကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ချီတက်လာသတတ်” ဟု ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို (ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ကြိုတင်ချီတက်၏။ ထိုအခါ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် လည်းကောင်း စစ်တိုက်ကြကုန်၏။ ထိုစစ်မြေပြင်၌ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို အောင်နိုင်၏။ ထိုအဇာတသတ်မင်းကို အရှင်ဖမ်းမိ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏- “မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော ဤအဇာတသတ်မင်းသည် မပြစ်မှားအပ်သော ငါ့အား ပြစ်မှားကား ပြစ်မှား၏။ ထိုသို့ ပြစ်မှားသော်လည်း (ထိုအဇာတသတ်မင်းသည်) ငါ၏ တူဖြစ်၏။ ငါသည် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း၏ အလုံးစုံသော ဆင်တပ်၊ အလုံးစုံသော မြင်းတပ်၊ အလုံးစုံသော ရထားတပ်၊ အလုံးစုံသော ခြေသည်သူရဲတပ်ကို သိမ်းယူ၍ အသက်ရှင်စေလျက်ပင်လျှင် (မသတ်မူ၍) ထိုအဇာတသတ်မင်းကို လွှတ်ရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု (အကြံဖြစ်၏)။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီ မိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း၏ အလုံးစုံသော ဆင်အပေါင်း၊ အလုံးစုံသော မြင်းအပေါင်း၊ အလုံးစုံသော ရထားအပေါင်း၊ အလုံးစုံသော ခြေသည်သူရဲအပေါင်းကို သိမ်းယူ၍ အသက်ရှင်စေလျက်ပင်လျှင် (မသတ်မူ၍) ထိုအဇာတသတ်မင်းကို လွှတ်၏။

ထိုအခါ၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွဲကုန်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏-

အသျှင်ဘုရား မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်တို့ကို စုရုံး၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ချီတက်၏။ အသျှင်ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းသည် “မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ ငါ့ကို (စစ်တိုက်ရန်) ကာသိ ရွာသို့ ချီတက်လာသတတ်” ဟု ကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ပသေနဒီ

ကောသလမင်းသည်လည်း အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စုရုံး၍ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို (ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်) ကာသိရွာသို့ ကြိုတင်ချီတက် ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ၌ မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် လည်းကောင်း စစ်တိုက်ကြ ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုစစ်မြေပြင်၌ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို အောင်နိုင်ပါ၏။ ထိုအဇာတသတ်မင်းကို အရှင် ဖမ်းမိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပါ၏- “မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် မပြစ်မှား အပ်သော ငါ့အား ပြစ်မှားကား ပြစ်မှား၏။ ထိုသို့ ပြစ်မှားသော်လည်း (ထိုအဇာတသတ်မင်းသည်) ငါ၏ တူဖြစ်၏။ ငါသည် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီမိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း၏ အလုံးစုံသော ဆင်တပ်၊ အလုံးစုံသော မြင်းတပ်၊ အလုံးစုံသော ရထားတပ်၊ အလုံးစုံသော ခြေသည် သူရဲတပ်ကို သိမ်းယူ၍ အသက်ရှင်စေလျက်ပင်လျှင် (မသတ်မူ၍) ထိုအဇာတသတ်မင်းကို လွှတ်ရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု (အကြံဖြစ်ပါ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ၌ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဝေဒေဟီ မိဖုရား၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း၏ အလုံးစုံသော ဆင်တပ်၊ အလုံးစုံသော မြင်းတပ်၊ အလုံးစုံသော ရထားတပ်၊ အလုံးစုံသော ခြေသည်သူရဲတပ်ကို သိမ်းယူ၍ အသက်ရှင်စေလျက်ပင်လျှင် (မသတ်မူ၍) ထိုအဇာတသတ်မင်းကို လွှတ်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအခါ၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

ယောက်ျားသည် အကြင်မျှလောက် (သူတစ်ပါးအား) လုယက်ဖျက်ဆီး၏။ ထိုသူအား ထိုမျှလောက် ပင် လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရသည်သာလျှင်တည်း။ အကြင်အခါ၌ ထိုသူ့ကို တစ်ပါးသော သူတို့သည် လုယက် ဖျက်ဆီး ကုန်၏။ ထိုအခါ လုယက်ဖျက်ဆီးခံရသော ထိုသူသည် ပြန်လည် လုယက် ဖျက်ဆီးတတ်၏။

အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး မကောင်းမှုသည် အကျိုးမပေးသေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး သူမိုက်သည် သင့်လျော်သော အကြောင်းဟူ၍သာလျှင် မှတ်ထင်၏။ အကြင်အခါ၌ကား မကောင်း မှုသည် အကျိုးပေး၏။ ထိုအခါ သူမိုက်သည် ဆင်းရဲသို့ ရောက်၏။

သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲတတ်သော သူသည် မိမိအား သူတစ်ပါး သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းကို ခံရ၏။ သူတစ်ပါးကို အောင်နိုင်သော သူသည် မိမိအား သူတစ်ပါး အနိုင်ခံရ၏။ သူတစ်ပါးကို ဆဲရေးတတ်သော သူသည်လည်း မိမိအား သူတစ်ပါး ဆဲရေးခြင်း ခံရ၏။ သူတစ်ပါးကို ချုပ်ချယ်တတ်သော သူသည် မိမိအား သူတစ်ပါး ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံရ၏။ စင်စစ် အကျိုးပေး (ဝိပါက်) လည်သဖြင့် လုယက်ဖျက်ဆီးတတ်သော ထိုယောက်ျားသည် တစ်ဖန် လုယက်ခြင်းကို ခံရ၏ ဟု (ရွတ်ဆိုတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၆ - မလ္လိကာသုတ်

၁၂၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ၌ တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ နားရင်းသို့ ကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး “မလ္လိကာမိဖုရားသည် သမီးတော်ကို ဖွားမြင်ပါ၏” ဟု ကြားလျှောက်၏။ ဤသို့ ကြားလျှောက်သည် ရှိသော် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် နှလုံးမသာယာ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်း နှလုံးမသာယာသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

လူတို့ကို အစိုးရသောမင်း (သမီးတော်ကို) ကျွေးမွေးသုတ်သင်လော့၊ ပညာရှိသော၊ အကျင့် သီလရှိသော၊ ယောက္ခမကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသော၊ လင်ကို လုပ်ကျွေးသော၊ အချို့သော မိန်းမသည်လည်း မြတ်၏။

အရပ်မျက်နှာတို့၏ အရှင်ဖြစ်သောမင်း ထိုမိန့်မအား အကြင်သားယောက်ျားကို မွေးဖွား၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော မိန့်မကောင်း၏ သားသည် ရဲရင့်၏။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း (အုပ်ချုပ်) ဆုံးမနိုင်၏ ဟု (ရွတ်ဆိုတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၇ - အပ္ပမာဒသုတ်

၁၂၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသော အကျိုး ဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းကျုံးယူ၍ တည်သော တစ်ခုသော တရားသည် ရှိပါသလော” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ မင်းကြီး မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသော အကျိုးဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းကျုံးယူ၍ တည်သော တစ်ခုသော တရားသည် ရှိသည်သာလျှင်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသော အကျိုးဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းကျုံးယူ၍ တည်သော တစ်ခုသော တရားသည် အဘယ်ပါနည်း ဟု (ဤသို့ လျှောက်၏)။ မင်းကြီး မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုး ဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းကျုံးယူ၍ တည်သော တစ်ခုသော တရားဟူသည် မမေ့လျော့မှု “အပ္ပမာဒတရား” ပင်တည်း။

မင်းကြီး ဥပမာသော်ကား ကုန်းသတ္တဝါတို့၏ ခြေရာဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် ဆင်ခြေရာ၌ ပေါင်းစုခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဆင်ခြေရာကို ကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုကုန်းသတ္တဝါတို့၏ ခြေရာ တို့ထက် လွန်ကဲ၏ ဟူ၍ ပြောကြားအပ်သကဲ့သို့ မင်းကြီး ဤအတူသာလျှင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသော အကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုးဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းကျုံးယူ၍ တည်သော တစ်ခုသော တရားဟူသည် မမေ့မလျော့မှု “အပ္ပမာဒတရား”ပင်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အသက်ရှည်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါမရှိခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အဆင်းလှခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်ကို လည်းကောင်း၊ အမျိုးမြတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် အမြတ်တို့ကို တောင့်တသောသူသည် (မမေ့မလျော့ ပြုအပ်၏)။

ပညာရှိတို့သည် ကုသိုလ်ပြုရာ ပုညကိရိယာဝတ္ထုတို့၌ မမေ့မလျော့ခြင်းကို ချီးမွမ်းကုန်၏။ မမေ့မလျော့သော ပညာရှိသည် အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းယူနိုင်၏။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသော အကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုးဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးကို ရခြင်းကြောင့် ပညာရှိသော သူကို “ပဏ္ဍိတ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၈ - ကလျာဏမိတ္တသုတ်

၁၂၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်းနေသော အကျွန်ုပ်အား ဤသို့ စိတ်အကြံသည် ထင်ရှားဖြစ်ပါ၏။ ‘မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏။ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော ထိုတရားသည် လည်းကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏။ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏။ ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူအားမဖြစ်၊ ယုတ်မာသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူအားမဖြစ်၊ ယုတ်မာသော သူတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူအားမဖြစ်’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ငါဘုရားသည် တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်၏။ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော ထိုတရားသည်လည်းကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏။ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏။ မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူအားမဖြစ်၊ မကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူအားမဖြစ်၊ ယုတ်မာသော သူတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူအားမဖြစ်။

မင်းကြီး အခါတစ်ပါး၌ ငါဘုရားသည် သက္ကတိုင်း သာကီဝင်တို့၏ နဂရကမည်သော နိဂုံး၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ အာနန္ဒာရဟန်းသည် ငါဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ -

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူ၏အဖြစ်သည် မြတ်သော (မဂ်အကျင့်၏) ထက်ဝက်ကို ပြီးစေနိုင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် ငါဘုရားသည် အာနန္ဒာရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “အာနန္ဒာ ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ ဤသို့ မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ ကောင်းသော အဆွေ ခင်ပွန်းရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူ၏အဖြစ်သည် မြတ်သော (မဂ်အကျင့်) အားလုံးကိုပင် ပြီးစေနိုင်၏။ အာနန္ဒာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူအား မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကို ပွားလတ္တံ့၊ မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလတ္တံ့ ဟူသော ဤအကျိုးကို မချွတ်ရလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်အပ်၏။

အာနန္ဒာ အဘယ်သို့လျှင် ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော် ရှိသော၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ သော မဂ်ကို ပွားသနည်း၊ မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုသနည်း။ အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်မှု ‘ဝိဝေက’ကို မှီသော ရာဂကင်းခြင်းကိုမှီသော ချုပ်ခြင်းကိုမှီသော ကိလေသာကို စွန့်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်သော မှန်ကန်သောအမြင် ‘သမ္မာဒိဋ္ဌိ’ကို ပွား၏။ မှန်ကန်သောအကြံ ‘သမ္မာသင်္ကပ္ပ’ကို ပွား၏။ မှန်ကန်သောစကား ‘သမ္မာဝါစာ’ကို ပွား၏။ မှန်ကန်သော အမှု ‘သမ္မာကမ္မန္တ’ကို ပွား၏။ မှန်ကန်သောအသက်မွေးမှု ‘သမ္မာအာဇီဝ’ကို ပွား၏။ မှန်ကန်သော အားထုတ်မှု ‘သမ္မာဝါယာမ’ကို ပွား၏။ မှန်ကန်သောအောက်မေ့မှု ‘သမ္မာသတိ’ကို ပွား၏။ ဆိတ်ငြိမ်မှု ‘ဝိဝေက’ကိုမှီသော ရာဂကင်းခြင်းကို မှီသော ချုပ်ခြင်းကိုမှီသော ကိလေသာကို စွန့်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်သော မှန်ကန်သောတည်ကြည်မှု ‘သမ္မာ သမာဓိ’ ကိုပွား၏။ အာနန္ဒာ ဤသို့လျှင် ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော၊ ကောင်းသော အပေါင်း အဖော်ရှိသော၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကို ပွားများ၏။ မြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြု၏။ အာနန္ဒာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူ၏အဖြစ်သည် မြတ်သော (မဂ်အကျင့်) အားလုံးကိုပင် ပြီးစေနိုင်၏ဟူသော ထိုစကားကို ဤအကြောင်းဖြင့်ပင် သိအပ်၏။

အာနန္ဒာ မှန်၏။ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်သော ငါဘုရားကို အကြောင်းပြု၍ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သဘောရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ အိုခြင်းသဘောရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အိုခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ နာခြင်းသဘောရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် နာခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ သေခြင်း သဘော ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း သဘော ရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့မှ လွတ်ကုန်၏။ အာနန္ဒာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော သူ၏အဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူ၏အဖြစ်သည် မြတ်သော (မဂ်အကျင့်) အားလုံးကိုပင် ပြီးစေနိုင်၏ ဟူသော ထိုစကားကို ဤအကြောင်းဖြင့်ပင် သိအပ်၏။

မင်းကြီး ထိုသို့ အလုံးစုံသော မြတ်သော မဂ်အကျင့်ကိုလည်း ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းကို မှီ၍ ရသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင်သည် ဤသို့ ကျင့်ရမည်- “ငါသည် ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသူ၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသူ၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သူဖြစ်အံ့” ဟု ကျင့်ရ မည်။ မင်းကြီး သင်သည် ဤသို့လျှင် ကျင့်ရမည်။

မင်းကြီး ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသော၊ သူတော် ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိသော သင်သည် ကုသိုလ်တရားတို့၌ မမေ့မလျော့မှု ဟူသော ဤ တစ်ခုသော အပုမာဒတရားကို မှီ၍ နေအပ်၏။

မင်းကြီး မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့နေသော သင်မင်းကြီး၏ နောက်လိုက် မောင်းမ အပေါင်းအား ဤအကြံသည် ဖြစ်လတ္တံ့- “မင်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေ၏။ ယခု ငါတို့သည်လည်း မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်လတ္တံ့။

မင်းကြီး မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့နေသော သင်၏ နောက်လိုက် မင်းတို့အားလည်း ဤအကြံသည် ဖြစ်လတ္တံ့- “မင်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေ၏။ ယခု ငါတို့သည် လည်း မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်လတ္တံ့။

မင်းကြီး မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့နေသော သင်၏ ဗိုလ်ပါအပေါင်းအားလည်း ဤ အကြံသည် ဖြစ်လတ္တံ့- “မင်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေ၏။ ယခု ငါတို့သည်လည်း မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်လတ္တံ့။

မင်းကြီး မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့နေသော သင်၏ နိဂုံးဇနပုဒ်၌ နေသူအားလည်း ဤအကြံသည် ဖြစ်လတ္တံ့- “မင်းသည် မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေ၏။ ယခု ငါတို့သည် လည်း မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့ နေကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်လတ္တံ့။

မင်းကြီး မမေ့မလျော့ခြင်းကို မှီ၍ မမေ့မလျော့နေသော သင်၏ ကိုယ်သည်လည်း လုံခြုံစေအပ် သည် စောင့်ရှောက်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ မောင်းမအပေါင်းသည်လည်း လုံခြုံစေအပ်သည် စောင့်ရှောက် အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘဏ္ဍာတိုက် ကျီကြသည်လည်း လုံခြုံစေအပ်သည် စောင့်ရှောက်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အဆင့်ဆင့် မြတ်ကုန်သော စည်းစိမ်တို့ကို တောင့်တသော သူသည် (မမေ့မလျော့) ပြုအပ်၏။ ကုသိုလ်ပြုရာ (ပုညကိရိယာ) ဝတ္ထုတို့၌ မမေ့မလျော့ခြင်းကို ပညာရှိသူတို့သည် ချီးမွမ်းကုန်၏။

မမေ့မလျော့သော ပညာရှိသည် အကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို သိမ်းယူနိုင်၏။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသော အကျိုး၊ တမလွန်ဘဝ၌ ခံစားရသောအကျိုးဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးကို ရခြင်းကြောင့် ပညာရှိသော သူကို “ပဏ္ဍိတ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၉ - ပဌမ အပုတ္တကသုတ်

၁၃၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် နေမွန်းတည့်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား မြတ်စွာဘုရားသည် “မင်းကြီး သင်သည် ယခု နေမွန်းတည့် အခါ၌ အဘယ်အရပ်က လာခဲ့သနည်း” ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ သူဌေးကြီးသည် သေခဲ့၏။ (အမွေခံ) သားမရှိသော ထိုသူဌေး ကြီး၏ ဥစ္စာကို အကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်း၍ လာခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ရွှေချည်းပင် ရှစ် သန်းရှိပါ၏။ ငွေမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုသူဌေးကြီး၏ ထမင်း သုံးဆောင်ခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိပါ၏- ပုန်းရည်လျှင် နှစ်ခွက်မြောက်သော ဆန်ကွဲ ထမင်းကို စားသုံး၏။ အဝတ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိပါ၏- သုံးလွှာစပ်၍ ချုပ်သော ပိုက်ဆံလျှော် အဝတ်ကို ဝတ်၏။ ယာဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိပါ၏ - သစ်ရွက်ထီးကို ဆောင်းလျက် ဆွေးမြေ့သော ရထားငယ်ဖြင့် သွားပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး သူတော်မဟုတ်သော သူယုတ်သည် များမြတ်ကုန်သော စည်းစိမ်တို့ကို ရ၍ မိမိကိုယ်ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ အမိအဖတို့ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ သားမယားကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ ကျွန်အလုပ်သမားတို့ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ မိတ်ဆွေခင်ပွန်းတို့ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ အထက်နတ်ဘုံ၌ မြတ်သောအကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော၊ ချမ်းသာသော အကျိုးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မွန်မြတ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော အလှူကို သမဏဗြာဟ္မဏတို့၌ မဖြစ်စေ။ ထိုသူ၏ ဤသို့ ကောင်းစွာ မသုံးဆောင်အပ်ကုန်သော ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မင်းတို့သည် မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ခိုးသူတို့သည်မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ မီးသည်မူလည်း လောင်ကုန်၏။ ရေ၌မူလည်း မျော၏။ မချစ်မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော အမွေခံတို့သည်မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ မင်းကြီး ဤသို့ ထိုသူ၏ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ကောင်းစွာ မသုံးဆောင်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ သုံးဆောင်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်။

မင်းကြီး ဥပမာသော်ကား လူမရှိသော အရပ်၌ ကြည်လင်သော ရေရှိသော၊ ချမ်းအေးသော ရေရှိသော၊ ချိုမြိန်သော ရေရှိသော၊ ဖြူသော ရေရှိသော၊ ကောင်းသော ရေဆိပ်ရှိသော၊ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိသော ရေကန်သည် ရှိ၏။ ထိုရေကို လူအပေါင်းသည် မဆောင်ယူရာ၊ မသောက်ရာ၊ မချိုးရာ၊ အလိုရှိတိုင်း မပြုရာ။ မင်းကြီး ဤသို့ မပြုသော်လည်း ထိုရေသည် ကောင်းစွာ မသုံးဆောင် ဘဲလျက် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ သုံးဆောင်ခြင်းသို့ မရောက်ရာ။

မင်းကြီး ဤအတူသာလျှင် သူတော်မဟုတ်သော သူယုတ်သည် များမြတ်ကုန်သော စည်းစိမ်တို့ကို ရ၍ မိမိကိုယ်ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ အမိအဖတို့ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ သားမယားကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ ကျွန်အလုပ်သမားတို့ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ မိတ်ဆွေခင်ပွန်းတို့ကို မချမ်းသာစေ၊ မပြည့်ဖြိုးစေ။ အထက်နတ်ဘုံ၌ မြတ်သောအကျိုးကို ဖြစ်စေ တတ်သော၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော၊ ချမ်းသာသော အကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ မွန်မြတ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော အလှူကို သမဏဗြာဟ္မဏတို့၌ မဖြစ်စေ။ ထိုသူ၏ ဤသို့ ကောင်းစွာ မသုံးဆောင် အပ်ကုန်သော ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မင်းတို့သည်မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ခိုးသူတို့သည်

မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ မီးသည်မူလည်း လောင်၏။ ရေ၌မူလည်း မျော၏။ မချစ်မနှစ် လိုအပ်ကုန်သော အမွေခံတို့သည်မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ မင်းကြီး ဤသို့ ထိုသူ၏ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ကောင်းစွာ မသုံးဆောင်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ သုံးဆောင်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်။

မင်းကြီး စင်စစ် သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သူသည် များမြတ်ကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရ၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ အမိအဖတို့ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ သားမယားကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ ကျွန်အလုပ်သမားတို့ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ အထက်နတ်ဘုံ၌ မြတ်သောအကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော၊ ချမ်းသာသော အကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ မွန်မြတ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော အလှူကို သမဏဗြာဟ္မဏတို့၌ ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူ၏ ကောင်းစွာ သုံးဆောင် အပ်ကုန်သော ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မင်းတို့သည်မူလည်း မဆောင်ကုန်၊ ခိုးသူတို့သည်မူလည်း မဆောင်ကုန်၊ မီးသည်မူလည်း မလောင်၊ ရေ၌မူလည်း မမျော၊ မချစ်မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော အမွေခံ တို့သည် မူလည်း မဆောင်ကုန်။ မင်းကြီး ဤသို့ ထိုသူ၏ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ကောင်းစွာ သုံးဆောင်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ မရောက်ကုန်။

မင်းကြီး ဥပမာသော်ကား ရွာ၏လည်းကောင်း၊ နိဂုံး၏လည်းကောင်း၊ မနီးမဝေး၌ ကြည်လင်သော ရေရှိသော၊ ချမ်းအေးသောရေရှိသော၊ ချိုမြိန်သောရေရှိသော၊ ဖြူသောရေရှိသော၊ ကောင်းသောရေဆိပ် ရှိသော၊ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာရှိသော ရေကန်သည် ရှိ၏။ ထိုရေကို လူအပေါင်းသည် ဆောင်လည်း ဆောင်ရာ၏။ သောက်လည်း သောက်ရာ၏။ ချိုးလည်း ချိုးရာ၏။ အလိုရှိတိုင်း ပြုလည်း ပြုရာ၏။ မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ထိုရေသည် ကောင်းစွာ သုံးဆောင်အပ်သည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ မရောက်ရာ။

မင်းကြီး ဤအတူသာလျှင် သူတော်ကောင်းသည် များမြတ်ကုန်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရ၍ မိမိ ကိုယ်ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ အမိအဖတို့ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ သားမယားကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ ကျွန်အလုပ်သမားတို့ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို ချမ်းသာစေ၏။ ပြည့်ဖြိုးစေ၏။ အထက်နတ်ဘုံ၌ မြတ်သောအကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော၊ ချမ်းသာသော အကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ မွန်မြတ်သော အကျိုးကို ဖြစ်စေ တတ်သော အလှူကို သမဏဗြာဟ္မဏတို့၌ ဖြစ်စေ၏။ ထိုသူ၏ ကောင်းစွာ သုံးဆောင်အပ်ကုန်သော ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မင်းတို့သည်မူလည်း မဆောင်ကုန်၊ ခိုးသူတို့သည်မူလည်း မဆောင်ကုန်၊ မီးသည်မူလည်း မလောင်၊ ရေ၌မူလည်း မမျော၊ မချစ်မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော အမွေခံတို့သည်မူလည်း မဆောင်ကုန်။ မင်းကြီး ဤသို့ ထိုသူ၏ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ကောင်းစွာ သုံးဆောင်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ မရောက်ကုန်။

လူမရှိရာ အရပ်၌ အေးမြသော ရေသည် မသောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ခြောက်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ယုတ်မာသော ယောက်ျားသည် ဥစ္စာကိုရ၍ မိမိသည်မူလည်း မသုံးဆောင်၊ သူတစ်ပါးကိုမူလည်း မပေး၊ (ထိုဥစ္စာသည် အလိုလို ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်၏)။

သိကြား လိမ္မာသော ပညာရှိသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရ၍ သုံးဆောင်ခံစား၏။ ကိစ္စကိုလည်း ပြု၏။ ထိုပညာရှိသည် ဆွေမျိုးအပေါင်းအား ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုလျက် မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းမှုကို ပြုသော သူတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁၀ - ဒုတိယ အပုတ္တကသုတ်

၁၃၁။ ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် နေမွန်းတည့်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် “မင်းကြီး သင်သည် ယခု နေမွန်းတည့်အခါ၌ အဘယ်အရပ်က လာခဲ့သနည်း” ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ သူဌေးကြီးသည် သေပါ၏။ (အမွေခံ) သားမရှိသော ထိုဥစ္စာကို အကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်း၍ လာခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ရွှေချည်းပင် သိန်းတစ်ရာ ရှိပါ၏။ ငွေမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုသူဌေးကြီး၏ ထမင်းသုံးဆောင်ခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိပါ၏- ပုန်းရည်လျှင် နှစ်ခွက်မြောက်သော ဆန်ကွဲထမင်းကို စားသုံး၏။ အဝတ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိပါ၏- သုံးလွှာစပ်၍ ချုပ်သော ပိုက်ဆံလျှော်အဝတ်ကို ဝတ်၏။ ယာဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိပါ၏ - သစ်ရွက်ထီးကို ဆောင်းလျက် ဆွေးမြေ့သော ရထားငယ်ဖြင့် သွားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ထိုသူဌေးကြီးသည် တဂ္ဂရသိဒ္ဓိအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူစေ၏။ “ရဟန်းအား ဆွမ်းလှူကြကုန်လော့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွား၏။ ပေးလှူပြီး နောက်၌ကား “ထိုဆွမ်းကို ကျွန်ယောက်ျားတို့သည်လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သမားတို့သည်လည်းကောင်း စားရကုန်မူ ကား မြတ်သေး၏” ဟု နှလုံးမသာခြင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ အစ်ကို၏ တစ်ယောက်တည်းသော သားကိုလည်း ဥစ္စာ ဟူသောအကြောင်းကြောင့် အသက်ကို သတ်ခဲ့၏။

မင်းကြီး ထိုသူဌေးကြီးသည် တဂ္ဂရသိဒ္ဓိအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းကို လှူဒါန်း၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးကြောင့် ကောင်းသောလားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ခုနစ်ကြိမ် ရောက်ရ၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးကြွင်းဖြင့် သာလျှင် ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ပင်လျှင် သူဌေး ခုနစ်ကြိမ်ဖြစ်၏။ မင်းကြီး ထိုသူဌေးကြီး သည် ပေးလှူပြီးနောက် “ထိုဆွမ်းကို ကျွန်ယောက်ျားတို့သည် လည်းကောင်း၊ အမှု လုပ်သမားတို့သည် လည်းကောင်း စားရကုန်မူကား မြတ်သေး၏” ဟု နှလုံးမသာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးကြောင့် မွန်မြတ်သော ထမင်းကို သုံးဆောင်ခြင်း၌ စိတ်မညွတ်၊ မွန်မြတ်သော အဝတ်ကို သုံးဆောင်ခြင်း၌ စိတ်မညွတ်၊ မွန်မြတ်သော ယာဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်း၌ စိတ်မညွတ်၊ မွန်မြတ်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို သုံးဆောင်ခြင်း၌ စိတ်မညွတ်။ မင်းကြီး ထိုသူဌေးကြီးသည် အစ်ကို၏ တစ်ယောက်တည်းသော သားကို ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့် အသက်ကို သတ်၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးကြောင့် များစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း၊ များစွာသော နှစ်အရာတို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း၊ များစွာသော နှစ်အထောင်တို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း၊ များစွာသော နှစ်အသိန်းတို့ပတ် လုံးလည်းကောင်း ငရဲ၌ ကျက်ဖူး၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးကြွင်းဖြင့်သာလျှင် (အမွေခံ) သားမရှိသော ဤဥစ္စာကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မင်း၏ ဘဏ်တိုက်သို့ သွင်းစေ၏။

မင်းကြီး စင်စစ်ကား ထိုသူဌေးကြီးအား အဟောင်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ကံသည်လည်း ကုန်ပြီ၊ အသစ်ဖြစ်သော ကုသိုလ်ကံကိုလည်း မဆည်းပူးအပ်၊ မင်းကြီး ယနေ့ကား သူဌေးကြီးသည် မဟာရောရုံဝ ငရဲ၌ ကျက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သူဌေးကြီးသည် မဟာရောရုံဝငရဲသို့ ရောက်၏။

ဟူသည် ဤအတိုင်း မှန်ပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ဤအတိုင်း မှန်၏။ သူဌေးကြီးသည် မဟာဧရာရဝ ငရဲ၌ ကျက်ရ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

အကြင်စပါးသည် လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာသည် လည်းကောင်း၊ ငွေသည် လည်းကောင်း၊ ရွှေသည် လည်းကောင်း၊ သိမ်းဆည်းအပ်သော တစ်စုံတစ်ရာသော အရာဝတ္ထုသည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုသူအား မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သော အကြင် ကျွန်ယောက်ျားတို့သည် လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အခိုင်းအစေတို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။

အလုံးစုံသော ဥစ္စာကျေးကျွန်ကို ယူ၍ မသွားနိုင်၊ အလုံးစုံကို စွန့်၍ သွားရ၏။ ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း အကြင်ကံကို ပြု၏။

ထိုကံသည်သာလျှင် ထိုသူ၏ ဥစ္စာဖြစ်၏။ ထိုကံကိုလျှင် ယူ၍ သွားရ၏။ အရိပ်သည် ကိုယ်သို့ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ ထိုကံသည်ပင် ထိုသူအား အစဉ်လိုက်၏။

ထိုကြောင့် တမလွန်၌ ဖြစ်သောအကျိုးကို ဆည်းပူးသော သူသည် ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ပြုရာ၏။ ကောင်းမှုတို့သည် တမလွန်ဘဝ၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယဝဂ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၁ - ပုဂ္ဂလသုတ်

၁၃၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ပသေနဒီကောသလမင်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “မင်းကြီး လောက၌ ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက် တို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ အဘယ် လေးယောက်တို့နည်း ဟူမူ-

- (၁) အမှောင်မှ လာ၍ အမှောင်သို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၂) အမှောင်မှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၃) အလင်းမှ လာ၍ အမှောင်သို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၄) အလင်းမှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ် ဤလေးယောက်တို့တည်း။

မင်းကြီး အဘယ်သို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှောင်မှ လာ၍ အမှောင်သို့ သွားသနည်း။ မင်းကြီး ဤ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်းရဲ၍ ထမင်း၊ အဖျော်စားဖွယ် နည်းလျက် ခဲယဉ်းငြိုငြင်စွာ အသက်မွေးရသော ဒွန်းစဏ္ဍာအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ နီးသမားအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ တံငါမုဆိုးအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ သားရေ လုပ်သမားအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုး၌ဖြစ်စေ ယုတ်နိမ့်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ ယင်းအမျိုး၌ ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် အစားအဝတ်ကို ရ၏။ ထိုသူသည် အဆင်းမလှ၊ ရှုချင်ဖွယ် မရှိ၊ ပုကွ၏။ ကန်းသည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ကောက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ခွင်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ခြေဆွံ့သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း အနာများ၏။ ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်ပုဆိုး၊ ယာဉ်၊ ပန်း နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း အိပ်ရာ နေရာ ဆီမီးကို မရနိုင်။ ထိုသူသည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်၊ နှုတ် စိတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်သောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီးကျရောက်ရာ ငရဲ၌ ဖြစ်ရ၏။

မင်းကြီး ယောက်ျားသည် အမိုက်တိုက်မှ လာ၍ အမိုက်တိုက်သို့ သွားရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အမှောင်မှလာ၍ အမှောင်သို့ သွားရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အညစ်အကြေး ရှိရာမှ လာ၍ အညစ်အကြေး ရှိရာသို့ သွားရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုဥပမာနှင့်တူ၏ ဟု ငါဆို၏။ မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှောင်မှလာ၍ အမှောင်သို့ သွားသူ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး အဘယ်သို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှောင်မှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသနည်း။ မင်းကြီး ဤ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်းရဲ၍ ထမင်း၊ အဖျော်စားဖွယ် နည်းလျက် ခဲယဉ်းငြိုငြင်စွာ အသက်မွေးရသော ဒွန်းစဏ္ဍာအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ နီးသမားအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ တံငါမုဆိုးအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ သားရေ လုပ်သမားအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုး၌ဖြစ်စေ ယုတ်နိမ့်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ ယင်းအမျိုး၌ ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် အစားအဝတ်ကို ရ၏။ ထိုသူသည် အဆင်းမလှ၊ ရှုချင်ဖွယ် မရှိ၊ ပုကွ၏။ ကန်းသည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ကောက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ခွင်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ခြေဆွံ့သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း အနာများ၏။ ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်ပုဆိုး၊ ယာဉ်၊ ပန်း နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း အိပ်ရာ နေရာ ဆီမီးကိုလည်း မရနိုင်။ ထိုသူသည် ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ နှုတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ စိတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်၊ နှုတ်

စိတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်သောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။

မင်းကြီး ယောက်ျားသည် မြေမှလည်း ပလ္လင်သို့ တက်ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပလ္လင်မှလည်း မြင်းကျောက်ကုန်းသို့ တက်ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြင်းကျောက်ကုန်းမှလည်း ဆင်ကျောက်ကုန်းသို့ တက်ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆင်ကျောက်ကုန်းမှလည်း ပြာသာဒ်သို့ တက်ရာသကဲ့သို့လည်းကောင်း မင်းကြီး ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုဥပမာနှင့်တူ၏ ဟု ငါဆို၏။ မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှောင်မှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသူ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး အဘယ်သို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလင်းမှ လာ၍ အမှောင်သို့ သွားသနည်း။ မင်းကြီး ဤ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြွယ်ဝ၍ များသောဥစ္စာ၊ များသော အသုံးအဆောင်၊ များသော ရွှေငွေ၊ များသော နှစ်သက်ဖွယ် အဆောက်အဦ၊ များသော ဥစ္စာစပါးရှိသော ခတ္တိယမဟာသာလ အမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ဂဟပတိမဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်စေ မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ ထိုသူသည် အလွန် အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ကြည်လင်၏။ မြတ်သော အဆင်း အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်ပုဆိုး၊ ယာဉ်၊ ပန်း နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း အိပ်ရာနေရာ ဆီမီးကို ရ၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ စိတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်၊ နှုတ် စိတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်သောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာ ကင်းသော မကောင်းသဖြင့် လားရာ ပျက်စီးကျရောက်ရာ ငရဲ၌ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး ယောက်ျားသည် ပြာသာဒ်မှမူလည်း ဆင်ကျောက်ကုန်းသို့ သက်ဆင်းရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ မူလည်း မြင်းကျောက်ကုန်းသို့ သက်ဆင်းရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြင်းကျောက်ကုန်းမှ မူလည်း ပလ္လင်သို့ သက်ဆင်းရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပလ္လင်မှမူလည်း မြေသို့ သက်ဆင်းရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြေမှမူလည်း အမိုက်တိုက်သို့ ဝင်ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း မင်းကြီး ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုဥပမာနှင့်တူ၏ ဟု ငါဆို၏။ မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလင်းမှ လာ၍ အမှောင်သို့ သွားသူ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး အဘယ်သို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလင်းမှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသနည်း။ မင်းကြီး ဤ လောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြွယ်ဝ၍ များသောဥစ္စာ၊ များသော အသုံးအဆောင်၊ များသော ရွှေငွေ၊ များသော နှစ်သက်ဖွယ် အဆောက်အဦ၊ များသော ဥစ္စာစပါးရှိသော ခတ္တိယမဟာသာလ အမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်စေ၊ ဂဟပတိမဟာသာလအမျိုး၌ဖြစ်စေ မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ရ၏။ ထိုသူသည် အလွန် အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ကြည်လင်၏။ မြတ်သော အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်ပုဆိုး၊ ယာဉ်၊ ပန်း နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း အိပ်ရာနေရာ ဆီမီးကို ရ၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ နှုတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ စိတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်၊ နှုတ် စိတ်ဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်သောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။

မင်းကြီး ယောက်ျားသည် ပလ္လင်တစ်ခုမှမူလည်း ပလ္လင်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြင်းကျောက်ကုန်းမှ မူလည်း မြင်းကျောက်ကုန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆင်ကျောက်ကုန်းမှမူလည်း ဆင်ကျောက်ကုန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်မှ မူလည်း ပြာသာဒ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း မင်းကြီး ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုဥပမာနှင့် တူ၏ ဟု ငါဆို၏။ မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလင်းမှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသူ ဖြစ်၏။ မင်းကြီး

လောက၌ လေးယောက်ကုန်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

မင်းကြီး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်းရဲ၏၊ သဒ္ဓါတရား မရှိ၊ ဝန်တို၏၊ စေးနွဲ့၏၊ ယုတ်ညံ့သော အကြံရှိ၏။ မကောင်းသော အယူရှိ၏။ ရိုသေခြင်း မရှိ။

သမဏတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပြာဟ္မဏတို့ကို လည်းကောင်း၊ အခြားတောင်းစားတတ်သူတို့ကို လည်းကောင်း ဆဲရေးတတ်၏။ ရေရွတ်တတ်၏။ အလိုမရှိ၊ ချုပ်ချယ်တတ်၏။

အစာကို တောင်းကုန်သော သူတို့အား ပေးသည်ကို တားမြစ်တတ်၏။ လူတို့ကို အစိုးရသော မင်းကြီး- ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေသည်ရှိသော် ကြမ်းတမ်းလှစွာသော ငရဲသို့ ရောက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှောင်မှ လာ၍ အမှောင်သို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။ (၁)

မင်းကြီး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်းရဲ၏၊ သဒ္ဓါတရားရှိ၏၊ ဝန်တိုခြင်းမရှိ၊ ပေးလှူတတ်၏။ မြတ်သော အကြံကို ကြံတတ်၏။ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိ၏။

သမဏတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပြာဟ္မဏတို့ကို လည်းကောင်း၊ အခြားတောင်းစားတတ်သော သူတို့ကို လည်းကောင်း နေရာမှ ထ၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုး၏။ ညီမျှသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။

အစာကို တောင်းကုန်သော သူတို့အား ပေးလှူသည်ကို မတားမြစ်။ လူတို့ကို အစိုးရသော မင်းကြီး- ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေသည်ရှိသော် ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်ဌာနသို့ ရောက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှောင်မှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ် မည်၏။(၂)

မင်းကြီး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြွယ်ဝ၏၊ သဒ္ဓါတရား မရှိ၊ ဝန်တို၏၊ စေးနွဲ့၏၊ ယုတ်ညံ့သော အကြံရှိ၏။ မှားသော မကောင်းသော အယူရှိ၏။ ရိုသေခြင်း မရှိ။

သမဏတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပြာဟ္မဏတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားတောင်းစားတတ်သော သူတို့ကို လည်းကောင်း ဆဲရေးတတ်၏။ ရေရွတ်တတ်၏။ အလိုမရှိ၊ ချုပ်ချယ်တတ်၏။

အစာကို တောင်းကုန်သော သူတို့အား ပေးလှူသည်ကို တားမြစ်တတ်၏။ လူတို့ကို အစိုးရသော မင်းကြီး- ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေသည်ရှိသော် ကြမ်းတမ်းလှစွာသော ငရဲသို့ ရောက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလင်းမှ လာ၍ အမှောင် သို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ် မည်၏။ (၃)

မင်းကြီး ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြွယ်ဝ၏၊ သဒ္ဓါတရား ရှိ၏၊ ဝန်တိုခြင်းမရှိ၊ ပေးလှူတတ်၏။ မြတ်သော အကြံကို ကြံတတ်၏။ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိ၏။

သမဏတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပြာဟ္မဏတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားတောင်းစားတတ်သော သူတို့ကို လည်းကောင်း နေရာမှ ထ၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးတတ်၏။ ညီမျှသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။

အစာကို တောင်းကုန်သော သူတို့အား ပေးလှူသည်ကို မတားမြစ်တတ်။ လူတို့ကို အစိုးရသော မင်းကြီး- ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေသည်ရှိသော် ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည်ဌာနသို့ ရောက်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အလင်းမှ လာ၍ အလင်းသို့ သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်မည်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (၄)

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၂ - အယျိကာသုတ်

၁၃၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် “မင်းကြီး သင်သည် ယခု နေ့မှန်းတည့်အခါ၌ အဘယ်အရပ်က လာခဲ့သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အိုသော ကြီးသော ရင့်သော ရှေးမှီသော အဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်သော အသက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် သေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဖွားကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါ၏။ အသျှင်ဘုရား “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေပါစေလင့်” ဟု ဆင်ရတနာကို ပေး၍ လဲလှယ်ရနိုင်ပါမူ “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေပါစေလင့်” ဟု ဆင်ရတနာကိုလည်း ပေးပါအံ့။ အသျှင်ဘုရား “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေပါစေလင့်” ဟု မြင်းရတနာကို ပေး၍ လဲလှယ်ရနိုင်ပါမူ “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေပါစေလင့်” ဟု မြင်းရတနာကိုလည်း ပေးပါအံ့။ အသျှင်ဘုရား “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေပါစေလင့်” ဟု ရွာမြတ်ကို ပေး၍ လဲလှယ်ရနိုင်ပါမူ “အကျွန်ုပ်၏ အဖွား သည် မသေပါစေလင့်” ဟု ရွာမြတ်ကိုလည်း ပေးပါအံ့။ အသျှင်ဘုရား “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေပါစေလင့်” ဟု ဇနပုဒ်နယ်ပယ်ကို ပေး၍ လဲလှယ်ရနိုင်ပါမူ “အကျွန်ုပ်၏ အဖွားသည် မသေ ပါစေလင့်” ဟု ဇနပုဒ်နယ်ပယ်ကိုလည်း ပေးပါအံ့ ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်၏။ သေခြင်းကို မလွန်နိုင်ကုန် ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အံ့ဖွယ်ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ် ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား “အလုံးစုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်၏။ သေခြင်းကို မလွန်နိုင်ကုန်” ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော ဤစကားသည် အလွန်လျှင် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားဖြစ်ပါသည် ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ မင်းကြီး ဤစကားသည် ဤအတိုင်း မှန်၏။ အလုံးစုံ ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်၏။ သေခြင်းကို မလွန် နိုင်ကုန်။ မင်းကြီး မဖုတ်ရသေး အစိမ်းသက်သက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုတ်ပြီးအကျက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အိုးထိန်းသည်တို့၏ အိုးခွက်ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် ကွဲခြင်းသဘောရှိကုန်သကဲ့သို့ ကွဲခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသကဲ့သို့ ကွဲခြင်းကို မလွန်နိုင်ကုန်သကဲ့သို့ မင်းကြီး ဤဥပမာအတူပင်လျှင် သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်၏။ သေခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင် ကုန် ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူလေ၏။ပ။

သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် သေကုန်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ အသက်ရှင်ခြင်းသည် သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။ သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးကို ရကုန်၍ မိမိတို့ ကံအားလျော်စွာ လားရကုန်လတ္တံ့။ မကောင်းမှုကိုပြုသော သူတို့သည် ငရဲသို့ လားကုန်လတ္တံ့။ ကောင်းမှုကို ပြုသော သူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ လားကုန်လတ္တံ့။

ထို့ကြောင့် တမလွန်အကျိုးကို ဆည်းပူးသော သူသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုရာ၏။ ကောင်းမှု တို့သည် တမလွန်လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၃ - လောကသုတ်

၁၃၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှကုန်သော တရားတို့သည် လူအပေါင်းအား ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် အစီးအပွားမဲ့ရန် ဆင်းရဲရန် ချမ်းသာစွာမနေရရန် ဖြစ်ပါကုန် သနည်း” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး သုံးပါးကုန်သော တရားတို့သည် လူအပေါင်းအား ဖြစ်ကုန်သည် ရှိသော် အစီးအပွားမဲ့ရန် ဆင်းရဲရန် ချမ်းသာစွာမနေရရန် ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) မင်းကြီး လိုချင်မှု ‘လောဘ’တရားသည် လူအပေါင်းအား ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွားမဲ့ရန် ဆင်းရဲရန် ချမ်းသာစွာမနေရရန် ဖြစ်၏။

(၂) မင်းကြီး အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’တရားသည် လူအပေါင်းအား ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွားမဲ့ ရန် ဆင်းရဲရန် ချမ်းသာစွာမနေရရန် ဖြစ်၏။

(၃) မင်းကြီး တွေဝေမှု ‘မောဟ’တရားသည် လူအပေါင်းအား ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွားမဲ့ရန် ဆင်းရဲရန် ချမ်းသာစွာမနေရရန် ဖြစ်၏။

မင်းကြီး သုံးပါးကုန်သော တရားတို့သည် လူအပေါင်းအား ဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွားမဲ့ရန် ဆင်းရဲရန် ချမ်းသာစွာမနေရရန် ဖြစ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

လိုချင်မှု ‘လောဘ’သည် လည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’သည် လည်းကောင်း၊ တွေဝေမှု ‘မောဟ’သည် လည်းကောင်း ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သည် ရှိသော် ‘အခွံလျှင် အနှစ်ရှိသော (ဝါးကျူစသော) အပင်ကို မိမိအသီးသည် ညှဉ်းဆဲဖျက်ဆီးသကဲ့သို့’ မကောင်းသော စိတ်ရှိသော ယောက်ျားကို ဖျက်ဆီးကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၄ - ဣဿတ္တသုတ်

၁၃၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား- “အသျှင်ဘုရား အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၌ အလှူကို ပေးလှူအပ်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ စိတ်သည် ကြည်ညို၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးလှူအပ်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၌ အလှူကို ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးကြီးပါသနည်း ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီး အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၌ အလှူကို ပေးလှူအပ်ပါသနည်း ဤအမေးသည် တစ်မျိုးသာတည်း။ ထို့ပြင် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးကြီးပါသနည်း ဤအမေးသည် တစ်မျိုးသာတည်း။ မင်းကြီး စင်စစ် သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးကြီး၏။ သီလမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား

ပေးလှူခြင်းသည် အကျိုးမကြီး။ မင်းကြီး သို့ဖြစ်လျှင် ဤအရာ၌ သင်မင်းကြီးကိုပင်လျှင် တစ်ဖန် မေးဦးအံ့။ ထိုအမေးကို သင်နှစ်သက်သလို ဖြေကြားလော့။ မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင် သနည်း။ ဤအရာ၌ သင့်အား စစ်သည် စုရုံး၍ စစ်ထိုးခြင်းသည် ရှေးရှုထင်၏။ ထိုသို့ ထင်လတ်သော် လေးအတတ်ကို မသင်ရသေး၍ လေးမြားအတတ်၌ လက်ကျင့်မရသေးသော (လေးအတတ်၌) မလေ့လာဖူးသေးသော ပြုလုပ်ထားသော စက်ဝန်း၌ မြားကို မကျစေနိုင်သော ကြောက်တတ်သော တုန်လှုပ်တတ်သော ထိတ်လန့်တတ်သော ပြေးတတ်သော မင်းသားသည် လာရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို (သင်သည်) မွေးမြူမည်လော၊ သင့်အား ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုရှိမည်လော ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျွန်ုပ်သည် မမွေးမြူ။ အကျွန်ုပ်အား ထိုသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုမရှိပါ။ ထို့ပြင် လေးအတတ်ကို မသင်ရသေးသော ပုဏ္ဏားလုလင်သည် လာရာ၏။ပ။

ထို့ပြင် လေးအတတ်ကို မသင်ရသေးသော ကုန်သည်လုလင်သည် လာရာ၏။ပ။ ထို့ပြင် လေးအတတ်ကို မသင်ရသေးသော သူဆင်းရဲလုလင်သည် လာရာ၏။ပ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ သဘော ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုမရှိပါ ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ဤအရာ၌ သင့်အား စစ်သည် စုရုံး၍ စစ်ထိုးခြင်းသည် ရှေးရှုထင်၏။ ထိုသို့ ထင်လတ်သော် လေးအတတ်ကို သင်ပြီး၍ လေးမြားအတတ်၌ လက်ကျင့်ရပြီးသော (လေးအတတ်၌) လေ့လာပြီးသော ပြုလုပ်ထားသော စက်ဝန်း၌ မြားကို ကျစေနိုင်သော မကြောက်တတ်သော မတုန်လှုပ်တတ်သော မထိတ်လန့်တတ်သော မပြေးတတ်သော မင်းသားသည် လာရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို (သင်သည်) မွေးမြူမည်လော၊ သင့်အား ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုရှိမည်လော ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျွန်ုပ်သည် မွေးမြူလိုပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုရှိပါ၏။ ထို့ပြင် ပုဏ္ဏားလုလင်သည် လာရာ၏။ပ။ ထို့ပြင် ကုန်သည်လုလင်သည် လာရာ၏။ပ။ ထို့ပြင် လေးအတတ်ကို သင်ပြီး၍ (လေးမြားအတတ်၌) လက်ကျင့်ရပြီးသော (လေးအတတ်၌) လေ့လာပြီးသော ပြုလုပ်ထားသော စက်ဝန်း၌ မြားကို ကျစေနိုင်သော မကြောက်တတ်သော မတုန်လှုပ်တတ်သော မထိတ်လန့်တတ်သော မပြေးတတ်သော သူဆင်းရဲလုလင်သည် လာရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်သည် မွေးမြူမည်လော၊ သင့်အား ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုရှိမည်လော၊ အသျှင်ဘုရား ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျွန်ုပ်သည် မွေးမြူလို၏။ အကျွန်ုပ်အား ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုရှိပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ဤအတူသာလျှင် မည်သည့်အမျိုးမှမဆို ထွက်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုအံ့။ ထိုရဟန်းသည်လည်း အင်္ဂါငါးပါးကို ပယ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ် အံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၌ လှူအပ်သော အလှူသည် အကျိုးကြီး၏။ အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ပယ်အပ်ကုန် သနည်း-

- (၁) ကာမဂုဏ်ကို လိုလားမှု ‘ကာမစ္ဆန္ဒ’ကို ပယ်အပ်၏။
- (၂) ပျက်စီးစေလိုမှု ‘ဗျာပါဒ’ကို ပယ်အပ်၏။
- (၃) လေးလံထိုင်းမှိုင်းမှု ‘ထိနမိဒ္ဓ’ကို ပယ်အပ်၏။
- (၄) ပျံ့လွင့်မှု နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်မှု ‘ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စ’ကို ပယ်အပ်၏။
- (၅) မခွဲဝေနိုင်မှု ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’ကို ပယ်အပ်၏။ ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ပယ်အပ်ကုန်၏။

အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်း-

- (၁) ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- (၂) ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သမာဓိဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- (၃) ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပညာဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- (၄) ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ဝိမုတ္တိဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- (၅) ရဟန္တာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော ဉာဏ်အမြင် ဝိမုတ္တိဉာဏ ဒဿနဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ပယ်ပြီး၍ အင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးလှူအပ်သော အလှူသည် အကျိုးကြီး၏ ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ လူနတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ပ။

“အကြင်လူလင်၌ လေးအတတ်သည်လည်းကောင်း၊ ခွန်အားလုံ့လသည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ မင်းသည် ထိုလူလင်ကိုသာ စစ်ထိုးရာ၌ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ မွေးမြူရာ၏။ ရဲရင့်ခြင်း မရှိသောသူကို အမျိုးဟူသော အကြောင်းကြောင့် မမွေးမြူရာ။

ထို့အတူသာလျှင် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ သည်းခံခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ရဲရင့်သည်၏ အဖြစ် (အရဟတ္တဖိုလ်) သည်လည်းကောင်း တရားနှစ်ပါးတို့သည် တည်ကုန်၏။ အရိယာတို့၏ အသက်မွေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသော ပညာရှိသူကို အမျိုးပင် ယုတ်သော်လည်း ပူဇော်ရာ၏။

နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ဖြစ်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းတို့ကို ပြုလုပ်ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ အကြားအမြင် များသူတို့ကို နေစေရာ၏။ တောအရပ်၌ ရေအိုးစင်တို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ရာ၏။ မညီညွတ်သော အရပ်၌ တံတားလမ်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ရာ၏။

ဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကြည်လင်သော စိတ်ဖြင့် ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ အဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ်သင်္ကန်း ကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ရာနေရာ တို့ကိုလည်းကောင်း ပေးလှူရာ၏။

လျှပ်စစ်နွယ်ရှိသော အရာသော တိမ်ထွတ်ရှိသော မိုးသည် ထစ်ချုန်း၍ မြေကြီးကို စိုစွတ်စေလျက် ကြည်းကုန်းကိုလည်းကောင်း၊ နိမ့်ရာအရပ်ကိုလည်းကောင်း ပြည့်စေသကဲ့သို့-

ထို့အတူပင်လျှင် သဒ္ဓါတရားရှိသော အကြားအမြင်များသော ပညာရှိသည် စားသုံးဖွယ်ကို စီရင်၍ တောင်းစားတတ်သူတို့ကို ထမင်းအဖျော်ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၏။

အလွန်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၏။ “လှူကြပါကုန် လှူကြပါကုန်” ဟု ပြောဆို၏။ ရွာသောမိုး၏ ထစ်ချုန်းသံကဲ့သို့ ထိုသို့ဆိုခြင်း သည်သာလျှင် ထိုပညာရှိ၏ ထစ်ချုန်းသံ မည်၏။ ပြန့်ပြောသော ထိုကောင်းမှုအယဉ်သည် ပေးလှူတတ် သူကို စိုစွတ်စေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၅ - ပဗ္ဗတူပမသုတ်

၁၃၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ တစ်ခုသော နေရာ၌ထိုင်နေသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် “မင်းကြီး ယခု နေမွန်းတည့်အခါ၌ အဘယ်အရပ်က လာခဲ့သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ရေမြေကို အစိုးရကုန်သော ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးကုန်သော အစိုးရခြင်းမာန်ဖြင့် ယစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်မက်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော ဇနပုဒ်၌ မြဲမြံစွာ တည်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ကြီးသော မြေအဝှန်းကို အောင်၍ အုပ်စိုးလျက် နေကုန်သော မင်းတို့အား မင်းရေး မင်းရာ ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုကိစ္စတို့၌ ယခုအခါ ကြောင့်ကြခြင်းသို့ ရောက်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ယုံကြည်အပ်သော စကားရှိသော လူယုံတော် ဖြစ်သော မင်းချင်းယောက်ျားသည် အရှေ့အရပ်မှ လာရာ၏။ ထိုယောက်ျားသည် သင်မင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ဆိုရာ၏- “မင်းကြီး သိတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှေ့အရပ်မှ လာခဲ့၏။ ထိုအရှေ့အရပ်၌ ကြီးစွာသော တိမ်တိုက်နှင့်တူသော တောင်ကို မြင်ခဲ့ပါ၏။ (ထိုတောင်သည်) အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို ကြိတ်လျက် လာ၏။ မင်းကြီး သင်မင်းကြီးအား ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ရှိ၏။ ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုလော့” ဟု ဤသို့ ဆိုရာ၏။ ထို့ပြင် ဒုတိယမင်းချင်းယောက်ျားသည် အနောက်အရပ်မှ လာရာ၏။ပ။ ထို့ပြင် တတိယမင်းချင်းယောက်ျားသည် မြောက်အရပ်မှ လာရာ၏။ ထို့ပြင် ယုံကြည်အပ်သော စကားရှိသော လူယုံတော်ဖြစ်သော စတုတ္ထမင်းချင်းယောက်ျားသည် တောင်အရပ်မှ လာရာ၏။ ထိုယောက်ျားသည် သင်မင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ဆိုရာ၏ - “မင်းကြီး သိတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် တောင်အရပ်မှ လာခဲ့၏။ ထိုတောင်အရပ်၌ ကြီးစွာသော တိမ်တိုက်နှင့်တူသော တောင်ကို မြင်ခဲ့ပါ၏။ (ထိုတောင်သည်) အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို ကြိတ်လျက်လာ၏။ မင်းကြီး သင်မင်းကြီးအား ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ရှိ၏။ ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုလော့” ဟု ဆိုရာ၏။ မင်းကြီး လူအဖြစ်သည် ရခဲ့ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော လူကုန်လောက်အောင် ပြင်းထန်ကြမ်းကြုတ်သော ဘေးကြီး ဖြစ်လာခဲ့သော် သင်အဘယ်သို့ ပြုလုပ်မည်နည်း ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား လူအဖြစ်သည် ရခဲ့ပါလျက် ဤသို့ သဘောရှိသော လူကုန်လောက်အောင် ပြင်းထန်ကြမ်းကြုတ်သော ဘေးကြီးဖြစ်လာခဲ့သော် တရားကျင့်ခြင်း၊ အညီအမျှကျင့်ခြင်း၊ ကုသိုလ်ပြုခြင်း၊ ကောင်းမှု ပြုခြင်း မှတစ်ပါး အခြားအဘယ်မှာ ပြုဖွယ် ရှိပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး သင့်အား ပြောကြားအံ့၊ မင်းကြီး သင့်အား သိစေအံ့၊ မင်းကြီး သင့်အား စင်စစ် အိုခြင်း သေခြင်းတရားသည် လွှမ်းမိုးသည်သာလျှင်တည်း၊ မင်းကြီး သင့်အား အိုခြင်း သေခြင်းသည် လွှမ်းမိုးသည်ရှိသော် အဘယ်သို့ ပြုလုပ်မည်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား အိုခြင်း သေခြင်းသည် လွှမ်းမိုးသည် ရှိသော်ကား တရားကျင့်ခြင်း၊ အညီအမျှကျင့်ခြင်း၊ ကုသိုလ်ပြုခြင်း၊ ကောင်းမှု ပြုခြင်းမှ တစ်ပါး အခြား အဘယ်မှာ ပြုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။

အရှင်ဘုရား ရေမြေကို အစိုးရကုန်သော ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးကုန်သော အစိုးရခြင်းမာန်ဖြင့် ယစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော ဇနပုဒ်၌ မြဲမြံစွာ တည်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ကြီးသော မြေအဝှန်းကို အောင်၍ အုပ်စိုးနေကုန်သော မင်းတို့အား ဆင်တို့ဖြင့် စစ်ထိုးခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဆင်တို့ဖြင့် စစ်ထိုးကုန်သော ထိုသူတို့အား လည်း အိုခြင်း သေခြင်းတရားတို့သည် လွှမ်းမိုးသည်ရှိသော် လားရာ မရှိပါ။ မှီရာ မရှိပါ။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၄ - မာရသံယုတ်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁ - တပေါကမ္မသုတ်

၁၃၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ရှေးဦးစွာ ဥရုဝေလတော နေရူရာမြစ်ကမ်းနား အပေါလညောင်ပင်ရင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော စိတ်အကြံသည် ထင်ရှားဖြစ်၏- “ထိုပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းမှ ငါသည် လွတ်မြောက် ပြီတကား၊ အကျိုးမဲ့နှင့် စပ်သော ထိုပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်းသည် ကောင်းစွတကား၊ ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ကောင်းစွာရခြင်း ဖြစ်သည်ကား ကောင်းစွတကား” ဟု (စိတ်အကြံ ဖြစ်၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သတ္တဝါတို့သည် ခေါင်းပါးသော အကျင့်မှ ဖဲကုန်သောကြောင့် မစင်ကြယ်ကြကုန်၊ သင်သည် မစင်ကြယ်ဘဲလျက် စင်ကြယ်၏ဟူ၍ မှတ်ထင်ဘိ၏။ စင်ကြယ်သော ခရီးမှ လွဲချော်လေစွတကား” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်းဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သားကို ဂါထာတို့ဖြင့် မိန့်ဆိုတော်မူ၏-

“ကြည်းကုန်းထက်၌ လှော်တက်သည် အချည်းနီး ဖြစ်သကဲ့သို့ အလုံးစုံသော အတ္တကိလမထ အကျင့်မျိုးသည် အကျိုးမဲ့ကို ဆောင်ရွက်တတ်၏။ ဤသို့ သိ၍ အကျိုးမဲ့နှင့် စပ်သော မသေခြင်းငှါ ကျင့်အပ်သော အလုံးစုံသော အတ္တကိလမထ အကျင့်ကို ငါ စွန့်ပြီ။

အရိယာမဂ်ကို သိခြင်းငှါ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို ပွားများသည်ဖြစ်၍ လွန်စွာ စင်ကြယ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ဟယ်... မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၂ - ဟတ္ထိရာဇဝဏ္ဏသုတ်

၁၃၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ရှေးဦးစွာ ဥရုဝေလတော နေရဉ္စရာမြစ်ကမ်းနား အပေါလညောင်ပင်ရင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အချိန် လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ဆွတ်ဖျန်း၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍ ကြီးစွာသော ဆင်မင်းအသွင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုဆင်၏ ဦးခေါင်းသည် ‘မည်းနက်သော ကျောက်တုံးကြီးကဲ့သို့’ ဖြစ်၏။ ထိုဆင်၏ အစွယ်တို့သည် ‘ငွေစင်ကဲ့သို့’ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဆင်၏ နှာမောင်းသည် ‘ထွန်တုံးကြီးကဲ့သို့’ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏-

“ယုတ်မာသော မာရ်နတ် ကောင်းသော အဆင်း မကောင်းသော အဆင်းကို သင်ပြုလုပ်ခဲ့၍ ရှည်စွာသော သံသရာခရီးသို့ လာခဲ့ရ၏။ မာရ်နတ် ထိုသို့ ပြုခြင်းဖြင့် သင့်အား အကျိုးမရှိ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၃ - သုဘသုတ်

၁၃၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် - အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ် တော်မူပြီး၍ ရှေးဦးစွာ ဥရုဝေလတော နေရဇ္ဇရာမြစ်ကမ်းနား အပေါလညောင်ပင်ရင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေ တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ည၌အခါ လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ဆွတ်ဖျန်း၏။ ထိုအခါ၌ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးဝယ် အမြတ်အယုတ် တင့်တယ် မတင့်တယ်ဖြစ်ကုန်သော အဆင်းအရောင်တို့ကို ပြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း ဟုသိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏-

“ယုတ်မာသော မာရ်နတ် ကောင်းသောအဆင်း မကောင်းသောအဆင်းကို သင်ပြုလုပ်ခဲ့၍ ရှည်စွာ သော သံသရာခရီးသို့ လာခဲ့ရ၏။ မာရ်နတ် ထိုသို့ပြုခြင်းဖြင့် သင့်အား အကျိုးမရှိ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီ။

မာရ်နတ် အကြင်သူတို့သည် ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ စောင့်စည်းကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မာရ်နတ် အလိုသို့ မလိုက်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် မာရ်နတ်နှင့်စပ် သူတို့ မဖြစ်ကုန်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မာရ်နတ်သည်။။။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၄ - ပဌမ မာရပါသသုတ်

၁၄၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီ ပြည် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် သင့်လျော်သောအားဖြင့် ကောင်းစွာ လုံ့လပြုခြင်းကြောင့် လွန်မြတ်သော ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ အစဉ်ရောက် တော်မူအပ်၏။ လွန်မြတ်သော ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း (အရဟတ္တဖိုလ်) ကို မျက်မှောက် ပြုတော်မူအပ်၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်လည်း သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်း၍ သင့်လျော်သော အားဖြင့် ကောင်းစွာ လုံ့လပြုကုန်၍ လွန်မြတ်သော ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ရောက် ကုန်လော့၊ လွန်မြတ်သော ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်း (အရဟတ္တဖိုလ်) ကို မျက်မှောက် ပြုကြကုန်လော့ ဟု

မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူ၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုမာရ်နတ် တည်းဟူသော ကျော့ကွင်းဖြင့် သင့်ကို နှောင်ဖွဲ့အပ်၏။ မာရ်တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့၌ သင်မိနေ၏။ ရဟန်း သင်သည် ငါ့နိုင်ငံမှ မလွတ်ရလတ္တံ့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုမာရ်တည်းဟူသော ကျော့ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ မာရ်မင်းအနှောင်အဖွဲ့မှ ငါလွတ်မြောက်ပြီ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည်။။။။။။။။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၅ - ဒုတိယ မာရပါသသုတ်

၁၄၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် နတ်လူတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ကိလေသာကျော့ကွင်း အားလုံးတို့မှ လွတ်ပြီ၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်လည်း နတ်လူတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ကိလေသာကျော့ကွင်း အားလုံးတို့မှ လွတ်ကြကုန်ပြီ။ ရဟန်းတို့ များစွာသော လူတို့၏ အစီးအပွားဖြစ်ခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ လောကကို စောင့်ရှောက် ရန်အလို့ငှါ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းအလို့ငှါ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြ ကုန်လော့၊ ခရီးလမ်းတစ်ကြောင်းဖြင့် ရဟန်းနှစ်ပါး မသွားကြကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့်ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောကြကုန်လော့၊ အလုံးစုံ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံသော ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ပြကြကုန်လော့၊ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ နည်းသော သဘောရှိ ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ မကြားနာရခြင်းကြောင့် တရားတော်မှ ဆုတ်ယုတ်ကြကုန်၏။ တရားတော်ကို သိလွယ်ကုန်သော သူတို့သည် ရှိကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည်လည်း ဥရုဝေလတော၊ သေနာနိဂုံးသို့ တရားဟောရန် ချဉ်းကပ်တော်မူအံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူ၌ ဖြစ်ကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုကျော့ကွင်းတို့ဖြင့် သင့်ကို နှောင်ဖွဲ့အပ်၏။ ကြီးစွာသော မာရ်မင်းအနှောင်အဖွဲ့၌ သင်မိနေ၏။ ရဟန်း သင်သည် ငါ့နိုင်ငံမှ မလွတ်ရလတ္တံ့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် နတ်၌ ဖြစ်ကြကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူ၌ ဖြစ်ကြကုန်သော အကြင် ကျော့ကွင်းတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ငါဘုရားသည် ထိုကျော့ကွင်း အားလုံးတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ကြီးစွာသော မာရ်မင်း အနှောင်အဖွဲ့မှ ငါ လွတ်မြောက်ပြီ၊ ဟယ် မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည်။ပ။ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၆ - သပ္ပသုတ်

၁၄၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာပေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် မှောင်မိုက်သော ည၌အချိန် လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေ၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ဆွတ်ဖြန်း၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိန်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍ ကြီးစွာသော မြွေမင်း၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုမြွေမင်း၏ ကိုယ်သည် 'ကြီးစွာသော လုံးထွင်း လှေကဲ့သို့' ဖြစ်၏။ ထိုမြွေမင်း၏ ပါးယျဉ်းသည် 'အရက်ချက်သမားတို့၏ ကြီးစွာသော မုန့်ညက်လှန်းဖျာကဲ့သို့' ဖြစ်၏။ ထိုမြွေမင်း၏ မျက်စိတို့သည် 'ကောသလမင်း၏ ကြေးခွက်ကြီးကဲ့သို့' ဖြစ်၏။ ထိုမြွေမင်း၏ လျှာတို့သည် မိုးထစ်ချုန်းသောအခါ လျှပ်စစ်ပြက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုမြွေမင်း၏ ထွက်သက်ဝင်သက် ရှူရှိုက်သံသည် 'ပန်းပဲဖိုမှ လေမှုတ်သော (ဖိုထိုးသံ) ကဲ့သို့' ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်းဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏-

“မိမိကိုယ်ကို စောင့်စည်းလျက် ကိန်းအောင်းရန် ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းတို့ကို မှီဝဲသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော၌ (တပ်မက်ခြင်းကို) စွန့်၍ ကျင့်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုစွန့်၍ ကျင့်ခြင်းသဘောသည် လျောက်ပတ်သည်သာလျှင်တည်း။

များစွာသော အခြေလေးချောင်းရှိ သတ္တဝါတို့ လည်းကောင်း၊ များစွာသော (သက်ရှိသက်မဲ့) ဘေးရန်တို့ လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် များစွာသော ခြင်းမြွေတို့ လည်းကောင်း (ရှိကုန်၏)။

ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ကပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘေးရန်ရှိရာ အရပ်တို့၌ မွေးညင်း မျှလည်း မတုန်လှုပ်။

ကောင်းကင်အမြွှာမြွှာ ကွဲစေကာမူ မြေကြီး တုန်လှုပ်စေကာမူ ထို့ပြင် သတ္တဝါအားလုံးတို့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စေကာမူ ရင်ဝ၌ လှံကို ထိုးစိုက်စေကာမူ ဘုရားရှင်တို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတို့၌ ခိုကိုးရာ မပြုကုန်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၇ - သုပတိသုတ်

၁၄၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှုဇ္ဈနက်တို့ကို အစာပေး၍ မွေးရာဖြစ် သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ညဉ့် ပတ်လုံး လွင်တီးခေါင်၌ စကြိုကြွတော်မူလျက် ညဉ့်မိုးသောက်အချိန်၌ ခြေဆေးတော်မူ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်တော်မူပြီးလျှင် (လက်ယာ) ခြေ၌ (လက်ဝဲ) ခြေကို စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထား၍ အောက်မေ့မှု ‘သတိ’ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ‘သမ္မဇဉ်’ ရှိသည် ဖြစ်လျက် ထအံ့ဟူသော အမှတ်ကို နှလုံးသွင်းကာ လက်ယာ နံတောင်းဖြင့် မြတ်သော လျောင်းစက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သင်အဘယ်သို့ အိပ်သနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် အိပ်သနည်း၊ အသို့နည်း ဤအိပ်ခြင်းသည် မိန်းမောသော သူကဲ့သို့ အိပ်ခြင်းလော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော အိမ်ကို ရ၏ ဟု အိပ်သလော၊ ဤအိပ်ခြင်းသည် နေထွက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်ခြင်းလော” ဟု ရွတ်ဆို၏။

တစ်စုံတစ်ရာသော ဘဝသို့ ဆောင်ခြင်းငှါ အကြင်မြတ်စွာဘုရားအား ကွန်ရက်သဖွယ်ဖြစ်သော ငြိကပ်တတ်သော တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’သည် မရှိ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော တည်ရာ (ဥပမိ) တို့ကုန်ခြင်းကြောင့် အိပ်၏။ မာရ်နတ် ဤအရာ၌ သင့်အား (ပြုစုခြင်းသည်) အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည်။ပ။ ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၈ - နန္ဒတိသုတ်

၁၄၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“သားသမီးများစွာ ရှိသူသည် သားသမီးတို့ဖြင့် နှစ်သက်ရ၏။ ထို့အတူသာလျှင် နွားများစွာ ရှိသူသည် နွားတို့ဖြင့် နှစ်သက်ရ၏။ လူအပေါင်းအား ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ ‘ဥပမိ’တို့ဖြင့် နှစ်သက်ရ၏။ အကြင်သူသည် ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ ‘ဥပမိ’ မရှိ၊ ထိုသူသည် မနှစ်သက်ရသည်သာတည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

သားသမီးများစွာ ရှိသူသည် သားသမီးတို့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ နွားများစွာ ရှိသူသည် နွားတို့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ လူအပေါင်းအား ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ ‘ဥပမိ’တို့ဖြင့် စိုးရိမ်ရ၏။ အကြင်သူသည် ကာမချမ်းသာ၏ တည်ရာ ‘ဥပမိ’ မရှိ၊ ထိုသူသည် မစိုးရိမ်ရသည်သာတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၉ - ပဌမ အာယုသုတ်

၁၄၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာပေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား”ဟူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

“ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ဤအသက်သည် နည်း၏။ တမလွန်ဘဝသို့ သွားရ၏။ ကုသိုလ်ကို ပြုအပ်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်အပ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသော သူအား မသေခြင်း မည်သည် မရှိ၊ ရဟန်းတို့ ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှင်သော သူသည် အနှစ်တစ်ရာဖြစ်စေ၊ အနှစ်တစ်ရာထက် အနည်းငယ် လွန်၍ ဖြစ်စေ အသက်ရှင်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“လူတို့၏ အသက်သည် ရှည်၏။ ထိုအသက်ကို သူတော်ကောင်းသည် မကဲ့ရဲ့ရာ၊ ‘နို့ရည်ဖြင့် ယစ်သော သူငယ်ကဲ့သို့’ ကျင့်ရာ၏။ သေမင်း၏ လာခြင်းသည် မရှိ” ဟု ရွတ်ဆို၏။

လူတို့၏ အသက်သည် နည်း၏။ ထိုအသက်ကို သူတော်ကောင်းသည် ကဲ့ရဲ့ရာ၏။ ‘ဦးခေါင်း၌ မီးလောင်သော ယောက်ျားကဲ့သို့’ ကျင့်ရာ၏။ သေမင်း၏ မရောက်မလာရာ အရပ်သည် မရှိနိုင် ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်သည်။ပ။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁၀ - ဒုတိယ အာယုသုတ်

၁၄၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်။ပ။ ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့ ဤအသက်သည် နည်း၏။ တမလွန်ဘဝသို့ သွားရ၏။ ကုသိုလ်ကို ပြုအပ်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်အပ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသော သူအား မသေခြင်းမည်သည် မရှိ။ ရဟန်းတို့ ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှင်သောသူသည် အနှစ်တစ်ရာဖြစ်စေ၊ အနှစ်တစ်ရာထက် အနည်းငယ် လွန်၍ ဖြစ်စေ အသက်ရှင်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

ရထားလှည်းဘီး၏ အကွပ်သည် ရထားပုံတောင်းသို့ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် (သတ္တဝါသို့) အစဉ်လိုက်၏။ နေ့ညဉ့်တို့သည် မလွန်နိုင်ကုန်၊ အသက်သည် မချုပ်” ဟု ရွတ်ဆို၏။

မြစ်ငယ်တို့၏ ရေအလျဉ်သည် ကုန်သကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည် ကုန်၏။ နေ့ညဉ့်တို့သည် လွန်ကုန်၏။ အသက်သည် ချုပ်၏ ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ပဌမဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁ - ပါသာဏသုတ်

၁၄၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝိဇ္ဇကုဋ်တောင်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ည၌အခါ လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက် တစ်ပေါက် ဆွတ်ဖျန်း၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေ လို၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကျောက်တုံးကြီးတို့ကို ပစ်ခွဲ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်းဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏။

(မာရ်နတ်) သင်သည် ဝိဇ္ဇကုဋ်တောင် တစ်ခုလုံးကိုလည်း အကယ်၍ လှုပ်စေဦးတော့၊ ကိလေသာမှ ကောင်းစွာ လွတ်ကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်တို့အား တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၂ - ကိန္နုသီဟသုတ်

၁၄၈။ အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား “ဤရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟော၏။ ငါသည် (ပရိသတ်၏) ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိသတ်၌ ရဲရင့်သည် ဖြစ်၍ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ကြီးဝါးဘိသနည်း။ သင့်အား ပြိုင်ဘက် လက်ဝှေ့သတ်သူသည် ရှိသလော၊ အောင်ပြီး နိုင်ပြီးသူဟူ၍ သင် အောက်မေ့ လေသလော” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ကြီးသော လုံ့လရှိကုန်သော ဘုရားသျှင်တို့သည် ပရိသတ်တို့၌ စင်စစ် ရဲရင့်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြီးဝါးကုန်၏။ လောက၌ ကပ်ငြိမှု (တဏှာ) ကို လွန်မြောက်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အား (ဆယ်ပါး) နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၃ - သကလိကသုတ်

၁၄၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မဒ္ဒကုဏ္ဍိမည်သော သမင်တော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်သည် ကျောက်ခဲဖြင့် ထိခိုက်မိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဆင်းရဲကုန်သော ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းကုန်သော စပ်ရှားကုန်သော မသာယာအပ်ကုန် မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော ကိုယ်၌ ဖြစ်သော ပြင်းပြသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေဒနာတို့ကို သတိသမ္ပဇင်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ မပင်မပန်း သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုက္ခဋီတော်ကို လေးထပ်ခင်း၍ (လက်ယာ) ခြေ၌ (လက်ဝဲ) ခြေကို စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထား၍ အောက်မေ့မှု ‘သတိ’ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ‘သမ္ပဇင်’ ရှိသည် ဖြစ်လျက် လက်ယာနံတောင်းဖြင့် မြတ်သော လျောင်းစက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထို့နောက် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သင်သည် မိန်းမောတွေဝေသဖြင့် အိပ်သလော၊ သို့မဟုတ် ရွတ်ဆိုဖွယ် ကြံစည်မှုဖြင့် ယစ်သည် ဖြစ်၍ အိပ်သလော၊ သင့်အား များစွာသော အကျိုးတို့သည် မရှိကုန်သလော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ၌ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ခြင်းသို့ ရှေးရှုလျက် အဘယ့်ကြောင့် အိပ်ဘိသနည်း” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ငါသည် မိန်းမောတွေဝေသဖြင့် အိပ်သည်မဟုတ်၊ ရွတ်ဆိုဖွယ် ကြံစည်မှုဖြင့် ယစ်သည် ဖြစ်၍ အိပ်သည်မဟုတ်၊ ငါသည် အကျိုးသို့ ကောင်းစွာ ရောက်ပြီး ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မရှိဘဲ ဆိတ်ငြိမ်သော အိပ်ရာနေရာ၌ အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့အား အစဉ်သနားခြင်း ရှိလျက် တစ်ယောက် တည်း အိပ်၏။

ဤလောက၌ အကြင်သူတို့၏ ရင်ဝယ် မြားစူးဝင်သောကြောင့် နှလုံးသား တလှုပ်လှုပ် တုန်လှုပ် နေ၏။ ထိုသူတို့သော်မှလည်း မြားတန်းလန်း ရှိသည် ဖြစ်လျက်ပင် အိပ်ခြင်းကို ရတုံဘိသေး၏။ မြားစူးဝင်ခြင်း ကင်းနေသော ငါကား အဘယ့်ကြောင့် မအိပ်ဘဲ ရှိမည်နည်း။

ငါသည် ဘေးရန်ရှိသော ခရီးဆိုး၌သော်လည်း တွေးတောယုံမှားမှု မရှိ၊ ဘေးရန်ရှိသော ခရီးဆိုး၌ အိပ်ခြင်ငှါလည်း ငါ မကြောက်၊ ညဉ့်နေ့တို့သည် ငါ့ကို မပူပန်စေကုန်၊ လောက၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို မမြင်၊ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား အစဉ်သနားခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အိပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၄ - ပတိရူပသုတ်

၁၅၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း ပုဏ္ဏားရွာ ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လူပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား “ဤရဟန်းဂေါတမသည် လူပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟော၏။ ငါသည် (လူပရိသတ်တို့၏) ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သင်သည် သူတစ်ပါးအား ဆိုဆုံးမဘိ၏။ သူတစ်ပါးအား ဆိုဆုံးမခြင်းသည် သင့်အား မလျောက်ပတ်။ ထိုတရားဟောမှုကို ပြုကျင့်သော သင်သည် လိုက်လျောခြင်း ‘ရာဂ’ ဆန့်ကျင်ခြင်း ‘ဒေါသ’ တို့၌ မကပ်ငြိစေလင့်” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျတို့၏ အစီးအပွားကို လိုလားသည်ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးတို့အား ဆုံးမတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လိုက်လျောခြင်း ‘ရာဂ’ ဆန့်ကျင်ခြင်း ‘ဒေါသ’တို့မှ လွတ်တော်မူ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၅ - မာနသသုတ်

၁၅၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“စိတ်နှင့်ယှဉ်သော အကြင် ရာဂတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းသည် ကောင်းကင်၌ သွားသူကိုလည်း ဖွဲ့လျက် လှည့်လည်၏။ ထိုကျော့ကွင်းဖြင့် သင့်ကို ဖမ်းအံ့၊ ရဟန်း သင်သည် ငါ၏ (ကျော့ကွင်းမှ) လွတ်လိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

စိတ်ကို မွေ့လျော်စေတတ်ကုန်သော အဆင်း ‘ရူပါရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊ အသံ ‘သဒ္ဒါရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊ အရသာ ‘ရသာရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊ အနံ့ ‘ဂန္ဓာရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊

အတွေ့ ‘ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ဤအာရုံငါးပါးတို့၌ ငါ့အား အလိုဆန္ဒသည် ကင်း၏။ ဟယ်မာရ်နတ်ယုတ် သင်ကား ရှုံးလေပြီ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===
၆ - ပတ္တသုတ်

၁၅၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတို့အား တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အကျိုးရှိသည်ကို ပြုကာ နှလုံးသွင်း၍ အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ကုန်၍ နားစိုက်လျက် တရားနာကုန်၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား “ဤရဟန်းဂေါတမသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတို့အား တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အကျိုး ရှိသည်ကို ပြုကာ နှလုံးသွင်း၍ အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ကုန်၍ နားစိုက်လျက် တရားနာကုန်၏။ ထိုငါသည် ရဟန်း (ပရိသတ်)၏ ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ များစွာကုန်သော သပိတ်တို့ကို လွင်တီးခေါင်၌ ထားကုန်၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် နွားလားအသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုသပိတ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး သည် ရဟန်းတစ်ပါးအား “ရဟန်း ဤနွားလားသည် သပိတ်တို့ကို ခွဲရာ၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်း ထိုသည်ကား နွားလားမဟုတ်။ ထိုနွားသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း။ သင်တို့၏ ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ လာ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်းဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့် မိန့်ဆိုတော်မူ၏-

အကြင် ရူပက္ခန္ဓာသည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည် လည်းကောင်း၊ အကြင် သညာက္ခန္ဓာသည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် လည်းကောင်း၊ အကြင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ သည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ဤခန္ဓာငါးပါးသည် ငါ မဟုတ်။ ဤ ခန္ဓာငါးပါးသည် ငါ၏ ဥစ္စာ မဟုတ်ဟု ရှုသည် ဖြစ်၍ ထိုခန္ဓာငါးပါး၌ တပ်ခြင်း ကင်း၏။

ဤသို့ တပ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်ကို လွန်သည်ဖြစ်၍ ဘေးမရှိသော အတ္တဘောကို အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌ ရှာသော်လည်း မာရ်စစ်သည်သည် မမြင်နိုင်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည်။ပ။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၇ - ဆယသယတနသုတ်

၁၅၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သော ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တွေ့ထိမှု ခြောက်ပါး တို့၏ စုဝေးရာ ‘ဖဿာယတန’တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတို့အား တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းကုန်၍ အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ကုန်၍ နားစိုက်ကုန်လျက် တရားနာကုန်၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား “ဤရဟန်းဂေါတမသည် တွေ့ထိမှုခြောက်ပါးတို့၏ စုဝေးရာ ‘ဖဿာယတန’တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတို့အား တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့ သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းကုန်၍ အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ကုန်၍ နားစိုက်ကုန်လျက် တရားနာကုန်၏။ ငါသည် (ပရိသတ်၏) ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ မြေပြို သကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကို ပြု၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းတစ်ပါးအား “ရဟန်း ရဟန်း ဤမြေ ပြိုသကဲ့သို့ ထင်ရ၏” ဟု ဆို၏။ ဤသို့ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်း ဤ သည်ကား မြေပြိုသည် မဟုတ်၊ ဤသည်ကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် သင်တို့၏ ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါလာ၏” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ် တည်းဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“အလုံးစုံကုန်သော အဆင်း ‘ရူပါရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊ အသံ ‘သဒ္ဒါရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊ အနံ့ ‘ဂန္ဓာရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း၊ အရသာ ‘ရသာရုံ’တို့သည်လည်းကောင်း၊ အတွေ့ ‘ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ’ တို့သည် လည်းကောင်း၊ သဘောတရား ‘ဓမ္မာရုံ’တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ဤအာရုံခြောက်ပါး သည် လောက၏ သုံးဆောင်ဖွယ် ‘အာမိသ’ မည်၏။ ကြမ်းတမ်းလှ၏။ ဤအာရုံခြောက်ပါးတို့၌ လူ အပေါင်းသည် နစ်မြုပ်၏။

သတိနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် ဤအာရုံခြောက်ပါးကိုလည်းကောင်းစွာ လွန်မြောက်၍ မာရ်၏ တည်ရာ (တေဘူမိကဝဋ်) ကိုလွန်လျက် နေမင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်၏” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည်။။။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၈ - ပိဏ္ဏသုတ်

၁၅၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း ပဉ္စသာလာမည်သောပုဏ္ဏားရွာ၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စသာလာမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ သတို့သမီးတို့၏ လက်ဆောင်ပေးပွဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူ ပြီးလျှင် ပဉ္စသာလာမည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ “ရဟန်းဂေါတမ ဆွမ်းမရစေလင့်” ဟု ပဉ္စသာလာမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ နေကုန်သော ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ပူးဝင်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆေးပြီးသော သပိတ်ဖြင့် ပဉ္စသာလာပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ ယင်းဆေးပြီးတိုင်းသော သပိတ်ဖြင့်ပင် ပြန်ကြွတော်မူခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း သင်သည် ဆွမ်းရပါ၏လော” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ မာရ်နတ်ယုတ် ငါ ဆွမ်းမရနိုင်ရာသော အခြင်းအရာဖြင့် သင် ပြုသည် မဟုတ်လော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပဉ္စသာလာ ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းကို ရလတ္တံ့သော အခြင်းအရာဖြင့် အကျွန်ုပ် ပြုအံ့ ဟု (လျှောက်၏)။

“မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ထိပါးချုပ်ချယ်၍ မကောင်းမှုကို ပွားစေ၏။ မာရ်နတ်ယုတ် အသို့နည်း ‘ငါ့အား မကောင်းမှုသည် အကျိုးမပေး’ ဟု (သင်) ထင်မှတ်လေသလော။

အကြင် ငါတို့အား ရာဂစသော ကြောင့်ကြခြင်း မရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုငါတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာစွာ အသက်ရှင်ကုန်၏။ အာဘဿရာဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ဗြဟ္မာတို့ကဲ့သို့ နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’လျှင် အစာရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်အံ့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၉ - ကဿကသုတ်

၁၅၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းကုန်၍ အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ကုန်၍ နားစိုက် ကုန်လျက် တရားနာကုန်၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား “ဤရဟန်းဂေါတမသည် ရဟန်းတို့အား နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော တရားစကားဖြင့်ပ။ ငါသည် ရဟန်း (ပရိသတ်၏) ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် လယ်သမားအသွင် ဖန်ဆင်း၍ ကြီးစွာသော ထွန်တုံးကို ပခုံး၌ ထမ်းလျက် နှင်တံရှည်ကို ကိုင်ကာ ဖရိုဖရဲကျသော ဆံပင်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံလျှော် ပုဆိုးကို ဝတ်လျက် ညွှန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကုန်သော ခြေတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း နွားတို့ကို မြင်လိုက်ပါ၏လော” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ မာရ်နတ်ယုတ် သင့်အား နွားတို့ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်း ငါ့အားသာလျှင် မျက်စိသည် ရှိ၏။ ငါ့အား ရူပါရုံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါ့အား မျက်စိဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာ ‘စက္ခုသမ္ပဿဝိညာဏာယတန’သည် ရှိ၏။ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွား၍ ငါ၏ နယ်ပယ်မှ လွတ်အံ့နည်း။ ရဟန်း ငါ့အားသာလျှင် နားသည် ရှိ၏။ ငါ့အား သဒ္ဓါရုံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်း ငါ့အားသာလျှင် နှာခေါင်းသည် ရှိ၏။ ငါ့အား ဂန္ဓာရုံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်း ငါ့အားသာလျှင် လျှာသည် ရှိ၏။ ငါ့အား ရသာရုံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်း ငါ့အား သာလျှင် ကိုယ်သည် ရှိ၏။ ငါ့အား ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်း ငါ့အားသာလျှင် စိတ်သည် ရှိ၏။ ငါ့အား ဓမ္မာရုံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါ့အား စိတ်ဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာ ‘မနောသမ္ပဿဝိညာဏာယတန’သည် ရှိ၏။ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွား၍ ငါ၏ (နယ်ပယ်မှ) လွတ်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မာရ်နတ်ယုတ် မျက်စိသည် သင့်အားသာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ရူပါရုံတို့သည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ မျက်စိဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ မာရ်နတ်ယုတ် အကြင်အရပ်၌ မျက်စိသည် မရှိ၊ ရူပါရုံတို့သည် မရှိကုန်၊ မျက်စိဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် မရှိ၊ မာရ်နတ်ယုတ် ထိုအရပ်၌ သင့်အား ရောက်ခြင်းသည် မရှိ။ မာရ်နတ်ယုတ် နားသည် သင့်အားသာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ သဒ္ဓါရုံတို့သည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ နားဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ မာရ်နတ်ယုတ် အကြင်အရပ်၌ နားသည် မရှိ၊ သဒ္ဓါရုံတို့သည် မရှိကုန်၊ နားဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် မရှိ၊ မာရ်နတ်ယုတ် ထိုအရပ်၌ သင့်အား ရောက်ခြင်းသည် မရှိ။ မာရ်နတ်ယုတ် နှာခေါင်းသည် သင့်အားသာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ဂန္ဓာရုံတို့သည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ နှာခေါင်းဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ မာရ်နတ်ယုတ် အကြင်အရပ်၌ နှာခေါင်းသည် မရှိ၊ ဂန္ဓာရုံတို့သည် မရှိကုန်၊ နှာခေါင်းဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် မရှိ၊ မာရ်နတ်ယုတ် ထိုအရပ်၌ သင့်အား ရောက်ခြင်းသည် မရှိ။ မာရ်နတ်ယုတ် လျှာသည် သင့်အားသာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ရသာရုံတို့သည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ လျှာဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော

ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ။။ မာရ်နတ်ယုတ် ကိုယ်သည် သင့်အား သာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့သည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိအပ် သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ။။ မာရ်နတ်ယုတ် စိတ်သည် သင့်အားသာလျှင် ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ဓမ္မာရုံတို့သည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ စိတ်ဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် သင့်အား ရှိသည် ဖြစ်ပါစေ။ မာရ်နတ်ယုတ် အကြင်အရပ်၌ စိတ်သည် မရှိ၊ ဓမ္မာရုံတို့သည် မရှိကုန်၊ စိတ်ဖြင့် တွေ့ထိအပ်သော ဝိညာဏ်၏ တည်ရာစုဝေးရာသည် မရှိ၊ မာရ်နတ်ယုတ် ထိုအရပ်၌ သင့်အား ရာက်ခြင်းသည် မရှိ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်း အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြင်ဥစ္စာကို ‘ဤဥစ္စာသည် ငါ၏ ဥစ္စာတည်း’ ဟု ဆိုကုန်၏၊ ‘ငါ၏ သိမ်းဆည်းသော ဥစ္စာတည်း’ ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ ဤပြောဆိုသော အရာတို့၌ သင်၏ စိတ်သည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သင်သည် ငါ၏ (နယ်ပယ်မှ) လွတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု (လျှောက်၏)။

မာရ်နတ်ယုတ် အကြင် သူတို့သည် အကြင် ရွှေငွေစသော ဥစ္စာကို ‘ငါ၏ ဥစ္စာ’ ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ ထိုဥစ္စာမျိုးသည် ငါ့အား မရှိ၊ အကြင် သူတို့သည် ဤသို့ ပြောဆိုကုန်၏၊ ထိုသို့ ပြောဆိုသူတို့သည် ငါ မဟုတ်။ ငါ၏ သွားရာ ခရီးကိုလည်း သင် မမြင်နိုင်၊ မာရ်နတ်ယုတ် ဤသို့ သိလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည်။။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁၀ - ရဇ္ဇသုတ်

၁၅၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း ဟိမဝန္တာအရပ် တောကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားအား “ကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်စေ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း မပြု၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပြုစေ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မပူဆွေး၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူဆွေးစေဘဲ တရားသဖြင့် မင်းပြုရန် တတ်နိုင်အံ့လော့” ဟု ဤသို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိ၏စိတ်ဖြင့် သိ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား- “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တိုင် လည်း မသတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်စေ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း မပြု၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပြုစေ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မပူဆွေး၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူဆွေးစေဘဲ တရားသဖြင့် မင်းပြုတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းပြုတော်မူ ပါလော့” ဟု ဆို၏။ မာရ်နတ်ယုတ် သင်သည် ငါ့ကို “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တိုင် လည်း မသတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်စေ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း မပြု၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပြုစေ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မပူဆွေး၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မပူဆွေးစေဘဲ တရားသဖြင့် မင်းပြုတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းပြုတော်မူ

ပါလော့” ဟူသော ယင်းစကားကို ဆို၏။ သင်သည် ငါ့အား အဘယ်ကို မြင်၍ ဆိုသနည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွားများအပ်ကုန်၏။ ကြိမ်ဖန် များစွာ ပြုအပ်ကုန်၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုအပ်ကုန်၏။ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုအပ်ကုန်၏။ အစဉ်တည် ကုန်၏။ ဆည်းပူးအပ်ကုန်၏။ ကောင်းစွာ အားထုတ် အပ်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိတော်မူ လတ်သော် ဟိမဝန္တာတောင်မင်းကို ရွှေဟု နှလုံးသွင်းလျှင် ရွှေဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ မြင်ပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

တောင်တစ်တောင်လုံးသည် ကောင်းသော အဆင်းရှိသော ရွှေတောင် ဖြစ်နိုင်ရာ၏။ (တစ်ခုသော တောင်ကား ရှိစေဦးတော့) နှစ်ဆကြီးသော ရွှေတောင်ကြီးသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား (အလိုပြည့်အောင်) မစွမ်းနိုင်ရာဟု သိ၍ လျော်စွာ ကျင့်ရာ၏။

အကြင်သတ္တဝါသည် အကြင် (ကာမဂုဏ်) အကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲကို မြင်၏။ ထိုသတ္တဝါသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အဘယ်ကြောင့် ညွတ်ရအံ့နည်း၊ လောက၌ ဥပဓိကို ငြိတွယ်တတ်သော တရား ဟု သိ၍ ထိုဥပဓိကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါသာလျှင် ကျင့်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သိတော်မူ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ဒုတိယဝဂ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၁ - သမ္မဟုလသုတ်

၁၅၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကျောက်တံတိုင်းအကာအရံရှိသော ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ပုဏ္ဏားအသွင်ကို ဖန်ဆင်းကာ ကြီးမားစွာ ဆံကျစ်ထုံးလျက် သစ်နက်ရေ ဝတ်ရုံပြီးလျှင် အိုမင်းရကား အိမ်အခြင်ကဲ့သို့ ကိုင်းသည်၊ ယုရုယုရုဟု ရှူသော ဝင်သက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေသဖန်းသားတောင်ဝှေးကို ကိုင်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းများထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုရဟန်းတို့အား ဤစကားကို ဆို၏- “အသျှင်တို့ သင်တို့ ရဟန်းပြုကုန်သည်ကား ငယ်ကုန်သေး၏။ ပျိုနုကုန်သေး၏။ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှိကုန်သေး၏။ ပဌမအရွယ် အားဖြင့် အရွယ်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သေး၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ကစားမြူးထူးလေ့ မပျောက်ကုန်သေး။ အသျှင်တို့သည် လူ၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားကြကုန်ဦးလော့၊ မျက်မှောက် ကာမဂုဏ်ကို စွန့်၍ နောက်၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်သို့ မလိုက်ကြကုန်လင့်” ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏား ငါတို့သည် မျက်မှောက်ကာမဂုဏ်ကို စွန့်၍ နောက်၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို လိုက်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏား ငါတို့သည် နောက်၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်ကို စွန့်၍ မျက်မှောက်၌ (အရိယာမဂ်) အကျိုးသို့ လိုက်ကုန်၏။ မှန်၏။ ပုဏ္ဏား နောက်၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို များသော ဆင်းရဲခြင်းရှိကုန်၏။ များသော ပင်ပန်းခြင်းရှိကုန်၏ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်သည် များလှ၏။ ဤအရိယာမဂ်တရားသည်ကား ကိုယ်တိုင် မြင်နိုင်သော တရားဖြစ်၏။ အခါမလင့် အကျိုးပေး၏။ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြုထိုက်၏။ မိမိ ကိုယ်ထံစိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်၏။ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်င သိထိုက်၏ဟုဆိုသည် ရှိသော် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်၍ လျှာထုတ်လျက် နဖူး၌ အရေးသုံးကြောင်း ထစေပြီးလျှင် တောင်ဝှေးထောက်၍ ဖဲသွား၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏ - “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်သည် ကြီးမားစွာ ဆံကျစ်ထုံးလျက် သစ်နက်ရေကို ဝတ်ရုံပြီးလျှင် အိုမင်းရကား အိမ်အခြင်ကဲ့သို့ ကိုင်းသည်၊ ယုရု ယုရုဟု ရှူသော ဝင်သက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေသဖန်းသားတောင်ဝှေးကို ကိုင်ပြီးလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် အကျွန်ုပ်တို့အား ဤစကားကို ဆိုပါ၏။ ‘အသျှင်တို့ သင်တို့ ရဟန်းပြုကုန်သည်ကား ငယ်ကုန်သေး၏။ ပျိုနုကုန်သေး၏။ မည်းနက်သောဆံပင် ရှိကုန်သေး၏။ ပဌမအရွယ်အားဖြင့် အရွယ်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သေး၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ကစားမြူးထူးလေ့ မပျောက်ကုန်သေး။ အသျှင်တို့သည် လူ၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားကြကုန်ဦးလော့၊ မျက်မှောက် ကာမဂုဏ်ကို စွန့်၍ နောက်၌ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်သို့ မလိုက်ကြကုန်လင့်’ ဟု ဆိုပါသည်။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုပုဏ္ဏားအား ဤစကားကို ဆိုကြပါကုန်၏- ‘ပုဏ္ဏား ငါတို့သည် မျက်မှောက်ကာမဂုဏ်ကို စွန့်၍ နောက်၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်သို့ လိုက်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ပုဏ္ဏား ငါတို့သည် နောက်၌ ဖြစ်မည့် နတ်ကာမဂုဏ်ကို စွန့်ကုန်၍ မျက်မှောက်ဖြစ်သော အရိယာမဂ်အကျိုးသို့ လိုက်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏား မှန်၏။ နောက်၌ ဖြစ်မည့်

နတ်ကာမဂုဏ်တို့ကို များသော ဆင်းရဲခြင်းရှိကုန်၏။ များသော ပင်ပန်းခြင်းရှိကုန်၏ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်သည် များလှ၏။ ဤ (အရိယာမဂ်) တရားသည်ကား ကိုယ်တိုင် မြင်နိုင်သော တရား ဖြစ်၏။ အခါမလင့် အကျိုးပေးတတ်၏။ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြုထိုက်၏။ မိမိတို့ ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားထိုက်၏။ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်င သိထိုက်သည် ဖြစ်၏’ ဟု ဆိုကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏားသည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်၍လျှာထုတ်လျက် နဖူး၌ အရေးသုံးကြောင်း ထစေပြီးလျှင် တောင်ဝှေး ထောက်၍ ဖဲသွားပါသည်” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသူသည်ကား ပုဏ္ဏား မဟုတ်၊ ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ သင်တို့၏ ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါလာ၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“အကြင်သတ္တဝါသည် အကြင် (ကာမဂုဏ်) ငါးပါး အကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲကို မြင်၏။ ထိုသတ္တဝါ သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အဘယ့်ကြောင့် ညွတ်ရအံ့နည်း၊ လောက၌ ဥပဓိကို ငြိတွယ်တတ်သော တရားဟု သိ၍ ထိုဥပဓိကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါသာလျှင် ကျင့်ရာ၏” ဟု (ရွတ်ဆိုတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၂ - သမိဒ္ဓိသုတ်

၁၅၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကျောက်တံတိုင်းအကာအရံရှိသော ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သမိဒ္ဓိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းနေသော အရှင်သမိဒ္ဓိအား- “အကြင်ငါ၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်၏။ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူ၏။ ငါ့အား အရတော်လေစွတကား၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုရသော ငါ့အား အရတော်လေစွ တကား၊ ငါ့အား ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား။ ငါ၏ သီတင်းသုံးဖော်တို့သည် သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏။ ငါ့အား အရတော်လေစွတကား၊ ငါ့အား ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား” ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် အရှင်သမိဒ္ဓိ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ အရှင်သမိဒ္ဓိ ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် အရှင်သမိဒ္ဓိ၏ မနီးမဝေး၌ မြေပြိုသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကို ပြု၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်သမိဒ္ဓိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ - “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းနေသော အကျွန်ုပ်အား- ‘အကြင်ငါ၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်၏။ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ

သိတော်မူ၏။ ငါ့အား အရတော်စွတကား၊ ငါ့အား ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုရသော ငါ့အား အရတော်စွတကား၊ ငါ့အား ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား။ ငါ၏ သီတင်းသုံးဖော်တို့သည် သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏။ ငါ့အား အရတော်စွတကား၊ ငါ့အား ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား’ ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အနီး၌ မြေပြိုသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော အသံကြီးသည် ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

သမိဒ္ဓိ ဤသည်ကား မြေပြိုသည် မဟုတ်၊ ဤသည်ကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ သင်၏ ပညာမျက်စိကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ လာ၏။ သမိဒ္ဓိ သင်သည် သွားလေ၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အရှင်သမိဒ္ဓိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေ ပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သမိဒ္ဓိသည် ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍နေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းနေသော အရှင်သမိဒ္ဓိအား။ပ။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် အရှင်သမိဒ္ဓိ၏ စိတ်အကြံကို မိမိ စိတ်ဖြင့် သိ၍။ပ။ မြေပြိုသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အရှင်သမိဒ္ဓိသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“ငါသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ သဒ္ဓါတရားဖြင့် ဝင်ရောက် (ရဟန်းပြု)၏။ ငါသည် သတိကိုလည်းကောင်း၊ ပညာကိုလည်းကောင်း သိအပ်၏။ စိတ်ကိုလည်းကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်၏။ (ကြောက်မက်ဖွယ်သော) ရုပ်အဆင်းတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ပြုလော့၊ ငါ့ကို တုန်လှုပ်စေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “သမိဒ္ဓိရဟန်းသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၃ - ဂေါဓိကသုတ်

၁၅၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဂေါဓိကသည် ဣသိဂိလိတောင်နံပါး မည်းနက်သော ကျောက်ဖျာ၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဂေါဓိကသည် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေလတ်သော် ဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း လောကီဈာန် သမာပတ်ကို ရ၏။ ထိုသို့ပင်ရသော်လည်း အသျှင်ဂေါဓိကသည် ထိုဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း ရအပ်သော ထိုလောကီ ဈာန်သမာပတ်မှ လျော့ကျ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဂေါဓိကသည် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေလတ်သော် ဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း လောကီဈာန် သမာပတ်ကို ရ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဂေါဓိကသည် ထိုဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း ရအပ်သော ထိုလောကီ ဈာန်သမာပတ်မှ လျော့ကျ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်းကောင်း၊ လေးကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း၊ ငါးကြိမ်မြောက်လည်းကောင်း ဤအတူ ထိုဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း ရအပ်သော လောကီဈာန် သမာပတ်မှ လျော့ကျ၏။

ခြောက်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဂေါဓိကသည် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေလတ်သော် ဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း လောကီဈာန် သမာပတ်ကို ရ၏။ ခြောက်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဂေါဓိကသည် ထိုဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း ရအပ်သော ထိုလောကီ ဈာန်သမာပတ်မှ လျော့ကျ၏။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်ဂေါဓိကသည် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာအား ထုတ်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေလတ်သော် ဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း လောကီဈာန်သမာပတ်ကို ရ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဂေါဓိကအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- “ငါသည် ခြောက်ကြိမ်မြောက်တိုင် အောင် ဝင်စားတိုင်း ဝင်စားတိုင်း ရအပ်သော လောကီဈာန်သမာပတ်မှ လျော့ကျ၏။ ငါသည် ဓား လက်နက်ကို ဆောင်၍ (သတ်သေရမူ) ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် အရှင်ဂေါဓိက၏ စိတ်အကြံကို မိမိ စိတ်ဖြင့် သိ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆိုလျှောက်ထား၏-

“ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော၊ ကြီးသော ပညာရှိတော်မူသော၊ တန်ခိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ (အကျော်အစော)ဖြင့်လည်းကောင်း ထွန်းပတော်မူသော၊ အလုံးစုံသော ဘေးရန်တို့ကို လွန်တော်မူသော၊ စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား (အသျှင်ဘုရား၏) ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပါ၏။

ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရား၏ တပည့် (ဂေါဓိက) သည် သေခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ သေခြင်းကို တောင့်တ၏။ စေ့ဆော် လုံ့လပြု၏။ ဘုန်းတန်ခိုးကို ဆောင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုဂေါဓိကကို တားမြစ်တော်မူပါလော့။

မြတ်စွာဘုရား လူ၌ ထင်ရှားကျော်စော၍ သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်သော အသျှင်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်မူ၍ ကျင့်ဆဲ သေက္ခသာ ဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် သေရအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဂေါဓိကသည် ဓားလက်နက်ကို ဆောင်၍ အသက်ကို သတ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုတော်မူ၏-

“အမြစ်အရင်းနှင့် တကွသော တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ကို နုတ်ပယ်၍ ဂေါဓိကသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့လျှင် ပြုကုန်၏။ မိမိအသက်ကို အလိုမရှိ ကြကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ ဂေါဓိက အမျိုးကောင်းသား သည် လက်နက်ကိုဆောင်၍ သေရာ ကူသိဂိလိတောင်နံပါး မည်းနက်သော ကျောက်ဖျာသို့ သွားကြ ကုန်စို့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “မြတ်စွာဘုရား ကောင်းပါပြီ”ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကူသိဂိလိတောင်နံပါး မည်းနက်သော ကျောက်ဖျာသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူလတ်သော် အဝေးမှသာလျှင် ညောင်စောင်း၌ ဦးခေါင်းလည်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိလျက် လဲနေသော အသျှင်ဂေါဓိကကို မြင်တော်မူသည် သာလျှင်တည်း။ ထိုအခါ အခိုးကဲ့သို့ အမိုက်မှောင်ကဲ့သို့ ထင်သော အရာသည် အရှေ့အရပ်သို့ သွား၏။ အနောက်အရပ်သို့ သွား၏။ မြောက်အရပ်သို့ သွား၏။ တောင်အရပ်သို့ သွား၏။ အထက်သို့ သွား၏။ အောက်သို့ သွား၏။ အထောင့် အရပ်သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ အခိုးကဲ့သို့ အမိုက်မှောင် ကဲ့သို့ ထင်၍ အရှေ့အရပ် အနောက်အရပ် မြောက်အရပ် တောင်အရပ် အထက်အရပ် အောက်အရပ် အထောင့်အရပ်သို့ သွားသော ထိုအရာကို မြင်ကြကုန်၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအရာသည်ကား မာရ်နတ်တည်း။ ဤမာရ်နတ်သည်- “အဘယ် အရပ်၌ ဂေါဓိကအမျိုးကောင်းသား၏ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် တည်လေသနည်း” ဟု ဂေါဓိက အမျိုးကောင်းသား၏ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ရှာမှီး၏။ ရဟန်းတို့ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ဖြင့် မတည်ခြင်းကြောင့် ဂေါဓိကအမျိုးကောင်းသားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဥသျှစ်သီးမှည့်ကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသော စောင်းကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“အထက်သို့ လည်းကောင်း၊ အောက်သို့ လည်းကောင်း၊ ဖီလာအရပ်သို့လည်းကောင်း၊ တူရူအရပ်သို့ လည်းကောင်း၊ အထောင့်အရပ်သို့လည်းကောင်း ရှာမှီးသော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ‘ထိုဂေါဓိက အဘယ် အရပ်သို့ သွားသည်’ ဟု မတွေ့မြင်ရပါ” ဟု ရွတ်ဆို၏။

မြဲမြဲသော ပညာရှိသော တည်ကြည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အကြင်ဂေါဓိကသည် နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အားထုတ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍ ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိ၏။ အခါခပ်သိမ်း ဈာန်၌ ဓမ္မလျော်၏။ မိမိ အသက်ရှည်ခြင်းကိုပင် အလိုမရှိ။

ထိုဂေါဓိကသည် သေမင်း၏ စစ်သည်ကို အောင်ပြီး၍ တစ်ဖန် ဘဝသစ်သို့ မပြန်လည်မူ၍ အဝိဇ္ဇာနှင့် တကွသော တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ကို နုတ်ပယ်လျက် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပူဆွေးခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော ထိုမာရ်နတ်၏ လက်ကတီးမှ စောင်းသည် လျှောက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ထိုမာရ်နတ်သည် နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၄ - သတ္တဝဿာနုပန္နသုတ်

၁၆၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥရုဝေလတော နေရဇ္ဇရာမြစ်ကမ်း အပေါ်လညောင်ပင်ရင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အခွင့်ကို စောင့်မျှော် နေသော ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် အခွင့်ကို မရသည် ဖြစ်၍ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သင်သည် ဥစ္စာပစ္စည်း ဆုံးရှုံးသောကြောင့် ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဝင်သည်ဖြစ်၍ တော၌ ကြံ့မြိုင်နေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ ဥစ္စာကို တောင့်တလျက် ကြံ့မြိုင်နေသလော၊ ရွာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မကောင်းမှုကို ပြုမိသလော၊ အဘယ့်ကြောင့် လူအပေါင်းနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကို မပြုသနည်း၊ သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အဆွေခင်ပွန်း မပြည့်စုံသလော” ဟု ရွတ်ဆို၏။

မာရ်နတ် ငါဘုရားသည် ပူဆွေးခြင်း၏ အလုံးစုံသော အမြစ်ကို တူး၍ အပြစ်မရှိ ပူဆွေးခြင်း မရှိဘဲ ဈာန်ဝင်စား၏။ အလုံးစုံသော ဘဝ၌ လိုချင်မှု ‘လောဘ’ဟု ဆိုအပ်သော တဏှာကို ဖြတ်ပြီးလျှင် အာသဝေါ ကင်းသည်ဖြစ်၍ ဈာန်ဝင်စား၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်း အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြင်ဥစ္စာတို့ကို ‘ဤဥစ္စာသည် ငါ၏ ဥစ္စာတည်း’ ဟု ဆိုကုန်၏။ ‘ငါ၏ သိမ်းဆည်းသော ဥစ္စာတည်း’ဟူ၍လည်း ဆိုကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ပြောဆိုသော အရာတို့၌ သင်၏ စိတ်သည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သင်သည် ငါ၏ (နယ်ပယ်မှ) မလွတ်လတ္တံ့ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

မာရ်နတ် အကြင်သူတို့သည် အကြင်ရွှေငွေစသော ဥစ္စာတို့ကို ‘ငါ၏ ဥစ္စာ’ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ထိုဥစ္စာမျိုးသည် ငါ့အား မရှိ။ အကြင်သူတို့သည် ဤသို့ ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုပြောဆိုသူတို့သည် ငါ မဟုတ်။ ငါ၏ သွားရာခရီးကိုလည်း သင် မမြင်နိုင်၊ မာရ်နတ်ယုတ် ဤသို့ သိလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နိဗ္ဗာန်သို့ သွားသောသူတို့၏ ဘေးမရှိသော ခရီးသို့ အစဉ်လိုက်သည် ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ဖဲလေလော့၊ သင်တစ်ယောက်တည်းသာ သွားလေလော့၊ အဘယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါးကို ဆုံးမလိုသနည်းဟု ဆို၏။

တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်) သို့သွားလိုကုန်သော အကြင်သူတို့သည် သေမင်း၏ တည်ရာ မဟုတ်သော (နိဗ္ဗာန်) ကို မေးကုန်၏။ အကြင်နိဗ္ဗာန်သည် အမှန်ရှိ၏။ ဥပမိမရှိသော ထိုနိဗ္ဗာန်ကို အမေးခံရသော ငါသည် ထိုသူတို့အား ဟောကြား၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား ရွာ၏လည်းကောင်း၊ နိဂုံး၏လည်းကောင်း မနီးမဝေး၌ ရေကန် ရှိ၏။ ထိုရေကန်၌ ပုစွန်ရှိရာ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ၌ များစွာကုန်သော ယောက်ျားပျို တို့သည် လည်းကောင်း၊ မိန်းမပျိုတို့သည် လည်းကောင်း ထိုရွာမှ လည်းကောင်း၊ ထိုနိဂုံးမှ လည်းကောင်း ထွက်ကုန်၍ ထိုရေကန်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီးလျှင် ထိုပုစွန်ကို ရေမှထုတ်၍ ကြည်းကုန်း၌ ထားကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုပုစွန်သည် လက်မကိုသာလျှင် အထက်သို့မူလည်း ထောင်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ထောင်သော လက်မကိုသာလျှင် ထိုယောက်ျားပျိုတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုမိန်းမပျိုတို့သည်လည်းကောင်း သစ်သား ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ်အိုးခြမ်းဖြင့်လည်းကောင်း ဖြတ်မူလည်း ဖြတ်ကုန်ရာ၏။ ချိုးမူလည်း ချိုးကုန်ရာ၏။ ဖဲ့မူလည်း ဖဲ့ကုန်ရာ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ထိုပုစွန်သည် ပြတ်ကုန်ပြီး သော ချိုးကုန်ပြီးသော ဖဲ့ကုန်ပြီးသော အလုံးစုံသော လက်မတို့ဖြင့် ထိုရေကန်သို့ သက်ဆင်းခြင်းငှါ မထိုက်။ အသျှင်ဘုရား ဤဥပမာအတူသာလျှင် ဆန့်ကျင်သဖြင့် မှီဝဲအပ်ကုန်သော တုန်လှုပ်စေအပ်

ကုန်သော အလုံးစုံကုန်သော မာရ်၏ တံကျင်ဟူသမျှတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဖြတ်အပ်ကုန်၏။ ချိုးအပ်
ကုန်၏။ ဖဲ့အပ်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ၌ အခွင့်ကို စောင့်မျှော်လင့်လျက်
မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ဖန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မထိုက်သည်သာလျှင်တည်းဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ
ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ဤငြီးငွေ့ဖွယ် ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“ကျီးသည် အဆီခဲနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ကျောက်ကို (မြင်၍ ငါသည်) ဤဝတ္ထု၌
နူးညံ့ခြင်းကို ရတန်ရာ၏။ သာယာခြင်းသည် ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟု အစဉ်လိုက်၍ ချဉ်းကပ်ငြားအံ့။

ကျီးသည် ထိုကျောက်၌ သာယာခြင်းကို မရသည်ဖြစ်၍ ထိုကျောက်မှ ဖဲသွား၏။ ထို့အတူ ကျီးနှင့်
တူသော အကျွန်ုပ်သည် ကျောက်နှင့်တူသော အသျှင်ဂေါတမသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ အသျှင်ဂေါတမထံမှ
ဖဲသွားတော့အံ့” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၅ - မာရဓိတုသုတ်

၁၆၁။ ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ဤငြီးငွေ့ဖွယ်ဂါထာတို့ကို
ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ထိုအရပ်မှ ဖဲ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးမြေ၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်
နေလျက် မျက်နှာ မသာမယာ လည်ပင်း ငိုက်စိုက် မျက်နှာ အောက်ချသည် ဖြစ်၍ ကြံ့မှိုင်လျက် စကား
မဆိုဘဲ သစ်သားဖြင့် မြေကြီးကို ရေးခြစ်လျက် ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော
မာရ်နတ်၏ သမီးသုံးယောက်တို့သည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မာရ်နတ်ကို ဂါထာဖြင့်
ရွတ်ဆို ပြောကြားကြ ကုန်၏-

“ဖခင် အဘယ့်ကြောင့် နှလုံးမသာ ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြံစည်ပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်
တို့သည် တောဆင်ကို ဆောင်သကဲ့သို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရာဂကျော့ကွင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ ဆောင်ပါကုန်အံ့၊
သင်၏ အလိုသို့ လိုက်ရသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့” ဟု ပြောကြားကုန်၏။

လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော
မြတ်စွာဘုရားကို ရာဂဖြင့်ဆောင်ရန် မလွယ်ကူ၊ မာရ်၏ တည်ရာကို လွန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ပြင်းစွာ
ပူဆွေး၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထိုအခါ၌ တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်
ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးပါကုန်အံ့” ဟု
လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပဓိ၏ ကုန်ရာ အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့်
ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’ စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ၌ တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည် တစ်ခုသော နေရာသို့ ဖဲကုန်၍
ဤသို့အညီအညွတ် ကြံကြကုန်၏- “ယောက်ျားတို့၏ အလိုဆန္ဒသည် အထူးထူးအပြားပြား ရှိကုန်၏။
ငါတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာစိတစ်ရာစိ မိန်းမပျိုသဏ္ဍာန် တစ်ရာစိကို ဖန်ဆင်းရမှုကား ကောင်း
လေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့နောက် တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည်
တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာစိတစ်ရာစိ မိန်းမပျိုသဏ္ဍာန် တစ်ရာစိကို ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း

ကပ်ကုန်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးပါကုန်အံ့” ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပမိ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသော အားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ၌ တဏှာ, အရတိ, ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည် တစ်ခုသော နေရာသို့ ဖဲကုန်၍ ဤသို့ အညီအညွတ် ကြံကြကုန်၏- “စင်စစ် ယောက်ျားတို့၏ အလို့တို့သည် အထူးထူးအပြားပြား ရှိ ကုန်၏။ ငါတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာစီတစ်ရာစီ သားမဖွားသေးသော မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်းရကုန်မှုကား ကောင်းလေစွ”ဟု အကြံ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် တဏှာ, အရတိ, ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာစီတစ်ရာစီ သားမဖွားသေးသော မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း အကျွန်ုပ်တို့ သည် သင်၏ ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးပါကုန်အံ့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပမိ၏ ကုန်ရာ ဖြစ်သော အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’ စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ၌ တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ ငါတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာစီတစ်ရာစီ တစ်ကြိမ် သားဖွားပြီးသော မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီကို ဖန်ဆင်းရကုန်မှုကား ကောင်းလေစွဟု ကြံကြကုန်၏။ ထို့နောက် တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ တစ်ကြိမ်သားဖွားပြီးသော မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပမိ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အတုမဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသော အားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ၌ တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ ငါတို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာစီ တစ်ရာစီ သား နှစ်ယောက် မွေးဖွားသော မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီကို ဖန်ဆင်းရကုန်မှုကား ကောင်းလေစွဟု အကြံ ဖြစ် ကြကုန်၏။ ထို့နောက် သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားသော မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့။ပ။ ဥပမိ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ၌ တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ မိန်းမလတ်သဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်းရကုန်မှုကား ကောင်းလေစွဟု ကြံကြကုန်၏။ ထို့နောက် တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ မိန်းမလတ်သဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်း၍။ပ။ ဥပမိ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’ စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ၌ တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ မိန်းမကြီးသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်းရကုန်မှုကား ကောင်းလေစွဟု ကြံကြကုန်၏။ ထို့နောက် တဏှာသည်လည်းကောင်း။ပ။ မိန်းမကြီးသဏ္ဍာန် တစ်ရာစီ ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့။ပ။ ဥပမိ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘အရဟတ္တဖိုလ်’ စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ (ယင်းစကားကို) နှလုံးမသွင်း။

ထိုအခါ တဏှာ, အရတိ, ရဂါ ဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည် တစ်ခုသော အရပ်သို့ ဖဲကုန်၍ ဤစကားကို ဆိုကုန်၏-

လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို ရာဂဖြင့် ဆောင်ရန် မလွယ်ကူ၊ မာရ်၏ တည်ရာကို လွန်၏။ ထို့ကြောင့် ‘ငါသည် ပြင်းစွာ ပူဆွေး၏’ ဟု ငါတို့၏ အဖသည် မှန်သော စကားကို ဆို၏။

မှန်၏။ ငါတို့သည် မကင်းသော ရာဂရှိသော အကြင်သမဏကိုလည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကို လည်းကောင်း ဤကြိုးစားမှုဖြင့် ကြိုးစားကုန်ငြားအံ့။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏ၏ နှလုံးသည်မူလည်း ကွဲရာ၏။ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည်မူလည်း အန်ရာ၏။ ရူးသွပ်ခြင်းသို့မူလည်း ရောက်ရာ၏။ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းသို့မူလည်း ရောက်ရာ၏။ ရိတ်ထားသော စိမ်းသော ကျူသည် ခြောက်သွေ့ ညှိုးနွမ်းသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ခြောက်သွေ့ ညှိုးနွမ်းရာ၏ ဟု (ဆိုကုန်၏)။

ထို့နောက် တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏ သမီးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း ကပ်ကုန်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကုန်ပြီးသော် တဏှာမည်သော မာရ်နတ်၏ သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုလျှောက်ထား၏-

“သင်သည် ဥစ္စာပစ္စည်း ဆုံးရှုံးသောကြောင့် ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဝင်သည်ဖြစ်၍ တော၌ ကြံ့မှိုင်နေ သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ ဥစ္စာကို တောင့်တလျက် ကြံ့မှိုင်နေသလော၊ ရွာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မကောင်းမှုကို ပြုမိသလော၊ အဘယ့်ကြောင့် လူ့အပေါင်းနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ခြင်းကို မပြုသနည်း၊ သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အဆွေခင်ပွန်း မပြည့်စုံသလော” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ချစ်ခင်ဖွယ်၊ သာယာဖွယ်သဘောဟု ဆိုအပ်သော (ကိလေသာ) စစ်သည်ကို အောင်ပြီး၍ တစ်ယောက်တည်း ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိသော ငါသည် အကျိုးစီးပွားသို့ ရောက်သော စိတ်နှလုံး၏ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ရှိသော (အရဟတ္တဖိုလ်) ချမ်းသာကို သိတော်မူပြီ၊ ထို့ကြောင့် လူ့အပေါင်းနှင့် အဆွေ ခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကို မပြု၊ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်မျှ အဆွေခင်ပွန်းမဖြစ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် အရတိမည်သော မာရ်နတ်၏ သမီးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အဘယ် မည်သော နေခြင်းဖြင့် များစွာနေသော ရဟန်းသည် ငါးဒွါရ၌ဖြစ်သော ဩဃကို ကူးမြောက်၍ ခြောက်ခုမြောက် မနောဒွါရ၌ဖြစ်သော ကိလေသာအလျှင်ကို ကူးမြောက်ပြီး ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ် မည်သော ဈာန်ဖြင့် များစွာဝင်စားလေ့ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကာမသညာတို့သည် အခွင့် မရကုန်မူ၍ အပပြုကုန်သနည်း” ဟု ရွတ် ဆို၏။

ငြိမ်းပြီးသော ကိုယ်ရှိသော ကောင်းစွာ ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်ရှိသော (ကံတို့သည်) မပြုပြင်အပ်သော သတိနှင့်ပြည့်စုံသော ကိလေသာ၏ တည်ရာ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သစ္စာလေးပါး တရားကို သိ၍ ကြံစည်မှု ‘ဝိတက်’ ကင်းသော စတုတ္ထဈာန်ဖြင့် နေလေ့ရှိ၏။ အမျက် မထွက်၊ မအောက်မေ့၊ မထိုင်းမှိုင်း။

ဤသို့ နေခြင်းဖြင့် များစွာနေသော ရဟန်းသည် ငါးဒွါရ၌ဖြစ်သော ဩဃကို ကူးမြောက်၍ ခြောက်ခုမြောက် မနောဒွါရ၌ ဖြစ်သော ကိလေသာအလျှင်ကို ကူးမြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ဤသို့ စတုတ္ထဈာန်ဖြင့် များစွာဝင်စားလေ့ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကာမသညာတို့သည် အခွင့်မရကုန်မူ၍ အပ ပြုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် ရဂါမည်သော မာရ်နတ်၏ သမီးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“မြတ်စွာဘုရားသည် တဏှာကို ဖြတ်တောက်ပြီး၍ ဂိုဏ်းသံဃာ့အလယ်၌ ကျက်စားတော်မူနေ ပါပေ၏။ များစွာကုန်သော သဒ္ဓါတရားရှိကုန်သော တပည့်တို့သည်လည်း မချွတ်ဧကန် ကျင့်ကြကုန် လတ္တံ့၊ တဏှာအိမ်မရှိသော ဤမြတ်စွာဘုရားသည် များစွာစွာသော သတ္တဝါအပေါင်းကို သေမင်း၏ လက်တွင်းမှ လုယက်၍ နိဗ္ဗာန် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ဆောင်လတ္တံ့” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ကြီးသော လုံ့လရှိကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် သူတော်ကောင်းတရားတို့ဖြင့် စင်စစ် ဆောင်ကုန်၏။ တရားဖြင့် ဆောင်ကုန်သော ပညာရှိတို့အား ငြူစူခြင်းသည် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော မာရ်နတ်၏သမီးတို့သည် မာရ်နတ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ ကုန်၏။ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါဟူသော မာရ်နတ်သမီးတို့ လာသည်ကို အဝေးမှ မြင်သောကြောင့် ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“မိုက်ကုန်သော သင်တို့သည် ကြာရိုးတို့ဖြင့် တောင်ကိုရိုက်ခတ်ကြကုန်၏။ တောင်ကို လက်သည်း ဖြင့် တူးဖဲ့ကြ ကုန်၏။ သံကို သွားတို့ဖြင့် ခဲစားကြကုန်၏။

ဦးခေါင်းဖြင့် ကျောက်ကို ရွက်၍ ထောက်တည်ရာ မရှိသော ရေဝဲ၌ ထောက်တည်ရာကို ရှာဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရင်၌ သစ်ငုတ် ဆောင့်မိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမမှ ငြီးငွေ့၍ ဖဲကြကုန်လော့” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

တဏှာ၊ အရတိ၊ ရဂါတို့သည် ထွန်းတောက်ပသည် ဖြစ်၍ လာကုန်၏။ ထိုသို့ လာရာ၌ လေသည် လဲဝါဝွမ်းကို မှုတ်လွင့်သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမာရ်နတ်၏ သမီးသုံးယောက်တို့ကို မှုတ်လွင့် နှင်ထုတ်လေ၏။

တတိယဝဂ်ပြီး၏။

မာရသံယုတ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၁ - အာဠဝိမြို့သူတော်

၁၆၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အာဠဝိမြို့သူ ဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲသည် ရှိသော် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ အန္ဓဝန်တောသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် အာဠဝိမြို့သူ ဘိက္ခုနီမအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေခြင်းမှ ရွှေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း အာဠဝိမြို့သူ ဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“လောက၌ ထွက်မြောက်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သည် မရှိ၊ သင်သည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် အသို့ပြုလိမ့်မည်နည်း၊ ကာမဂုဏ်မွေ့လျော်မှုကို ခံစားဦးလော့၊ နောင်အခါမှ ပူပန်ခြင်း မဖြစ်စေလင့်” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ အာဠဝိမြို့သူ ဘိက္ခုနီမအား “ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုသော ထိုသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် “ဤသူသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေခြင်းမှ ရွှေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။ ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ် တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“မာရ်နတ်ယုတ် လောက၌ ထွက်မြောက်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သည် ရှိ၏။ ငါသည် ပညာဖြင့် ကောင်းစွာ တွေ့ထိရ၏။ သင်သည်မူကား ထို (နိဗ္ဗာန်) ကို မသိ။

မာရ်နတ်ယုတ် ကာမဂုဏ်တို့သည် လှံသွားနှင့် တူကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ခန္ဓာတို့သည် စဉ်းတီတုံး ဖြစ်ကုန်၏။ သင်သည် အကြင်ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်မှုကို ဆိုဘိ၏။ ငါ့အား ထိုကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်မှု မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “အာဠဝိမြို့သူ ဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၂ - သောမာသုတ်

၁၆၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ သောမာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည် ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ၍ အန္ဓဝန်တောသို့ နေ့သန်းစင်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် သောမာဘိက္ခုနီမ အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍ လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း သောမာဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“ရောက်နိုင်ခဲ့သော အကြင်အရဟတ္တဖိုလ်သို့ သူတော်ကောင်းတို့သည် ရောက်အပ်၏။ သင်သည် မိန်းမ၏ လက်နှစ်သစ်မျှသော ပညာဖြင့် ထိုအရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ သောမာဘိက္ခုနီမအား “ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသော ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် “ဤသူသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျော စေလို၍ လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သောမာဘိက္ခုနီမ အား “ဤသူသည်ကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟုသိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာ တို့ဖြင့်ပြန်ပြော၏-

“ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ်၌ ဖလသမာပတ်ဉာဏ် ဖြစ်သည်ရှိသော် တရားကို ကောင်းစွာ မြင်သောသူအား မိန်းမအဖြစ်သည် အဘယ်ပြုအံ့နည်း။

အကြင် သူအား ငါကား မိန်းမဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါကား ယောက်ျားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါကား တခြား တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်၏ဟူ၍လည်းကောင်း (တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်) ဤသို့ ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသူကိုသာလျှင် မာရ်နတ်သည် ဆိုခြင်းငှါ ထိုက်၏” ဟု (ပြန်ပြော၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “သောမာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၃ - ကိသာဂေါတမီသုတ်

၁၆၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ကိသာဂေါတမီဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံဝင်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲပြီးလျှင် အန္ဓဝန်တောသို့ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်၍ အမှတ်မရှိသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ကိသာဂေါတမီဘိက္ခုနီမအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ကိသာဂေါတမီဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“အသျှင်မ သင်သည် သားသေသော သူကဲ့သို့ ငိုသော မျက်နှာရှိသည် ဖြစ်၍ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေရသနည်း၊ တစ်ယောက်တည်း တောကြီး အလယ်သို့ ရောက်လာသည်ကား ယောက်ျားကို ရှာသလော” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ကိသာဂေါတမီဘိက္ခုနီမအား “ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစား၏။ “ဤသူသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီဘိက္ခုနီမသည် “ဤသူ ကား မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်ပြော၏-

“အချင်းမာရ်နတ် ငါသည် သေခြင်းမှလည်း လွန်မြောက်ပြီ၊ ယောက်ျားကို ရှာခြင်းမှလည်း ဤအတူ လွန်မြောက်ပြီ၊ ငါသည်မူကား မစိုးရိမ်၊ မငိုကြွေး၊ သင့်ကို မကြောက်။

အလုံးစုံသော ခန္ဓာစသည်တို့၌ နှစ်သက်မှု ကင်းပြီ၊ (အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော) အမှိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ၊ သေမင်း၏ စစ်သည်ကို အောင်ပြီး၍ အာသဂေါကင်းလျက် ငါ နေ၏” ဟု (ပြန်ပြော၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “ကိသာဂေါတမီဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၄ - ဝိဇယာသုတ်

၁၆၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ဝိဇယာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍။ပ။ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ၌ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဝိဇယာ ဘိက္ခုနီမအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဝိဇယာဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“(အရှင်မ) သင်သည် ငယ်သေး၏၊ အဆင်းလှ၏၊ ငါသည်လည်း ငယ်သေး၏၊ ပျိုမြစ်၏၊ အရှင်မ လာပါလှည့်၊ အင်္ဂါငါးပါးရှိသော တူရိယာဖြင့် ငါတို့ မွေ့လျော် ပျော်ပါးပါကုန်အံ့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ဝိဇယာဘိက္ခုနီမအား “ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသော ထိုသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစား၍ “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ် လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျောစေ လို၍လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ဝိဇယာဘိက္ခုနီမသည် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်ပြော၏-

“မာရ်နတ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိကုန်သော အဆင်း ‘ရူပါရုံ၊ အသံ ‘သဒ္ဒါရုံ၊ အနံ့ ‘ဂန္ဓာရုံ၊ အရသာ ‘ရသာရုံ၊ အတွေ့အထိ ‘ဖောဠဗ္ဗာရုံ’တို့ကို သင့်အားသာလျှင် အပ်နှင်းပါ၏၊ ငါမူကား ထိုအာရုံငါးပါးဖြင့် အလိုမရှိ။

ကွဲပျက်ခြင်းသဘောရှိသော မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေပျက်ခြင်းသဘောရှိသော ဤအကောင်ပုပ်ဖြင့် ငါ ငြီးငွေ့၏၊ ငါ ရှက်၏၊ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်မှု ‘တဏှာ’ ကို ငါ နုတ်အပ်ပြီးပြီ။

ရူပဘုံသို့ ရောက်သော သတ္တဝါ အရူပဘုံ၌ တည်သော သတ္တဝါ ငြိမ်သက်သော သမာပတ်ဟူသော အရာဌာနအားလုံးတို့၌ အဝိဇ္ဇာအမှိုက်ကို ငါ ပယ်ဖျောက်အပ်ပြီ” ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “ဝိဇယာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၅ - ဥပ္ပလဝဏ္ဏာသုတ်

၁၆၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ဥပ္ပလဝဏ္ဏဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍။ပ။ အဖျားမှ စ၍ ကောင်းစွာ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော တစ်ခုသော အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ရပ်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဥပ္ပလဝဏ္ဏဘိက္ခုနီမအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဥပ္ပလဝဏ္ဏ ဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“ရဟန်းမ သင်သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဘိ၏။ သင်၏ အဆင်းဓာတ်နှင့်တူသော နှစ်ခုမြောက်သော အဆင်း ဓာတ်သည် မရှိ၊ အမိုက်မ သင်သည် လူဆိုးတို့ကို မကြောက်သလော” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ဥပ္ပလဝဏ္ဏဘိက္ခုနီမအား “ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသော ဤသူသည်ကား အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစား၏။ “ဤသူသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဥပ္ပလဝဏ္ဏ ဘိက္ခုနီမသည် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်ပြော၏-

“မာရ်နတ် သင့်ကဲ့သို့ သဘောရှိသော သေသောက်ကြူး ရာထောင်တို့သည် ဤအရပ်သို့ လာစေကာမူ ငါသည် မွေးညင်းတစ်ချောင်းမျှ မတုန်လှုပ်၊ မထိတ်လန့်၊ တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်သော် လည်း သင့်ကို ငါ မကြောက်။

ဤသို့ သဘောရှိသော ငါသည် ကွယ်ပျောက်အံ့၊ သင်၏ ဝမ်းတွင်းသို့မူလည်း ဝင်အံ့၊ သင်၏ မျက်မှောင်ကြား၌ တည်သော ငါ့ကိုမူလည်း သင် မမြင်ရလတ္တံ့၊ ငါသည် စိတ်၌ အလေ့အလာပြုပြီးဖြစ်၍ ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ပွားပြီး ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကင်းပြီး ဖြစ်၏။ အချင်းမာရ်နတ် သင့်ကို ငါ မကြောက်” ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “ဥပ္ပလဝဏ္ဏဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၆ - စာလာသုတ်

၁၆၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ စာလာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍။ပ။ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် စာလာဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ရဟန်းမ သင်သည် အဘယ်ကို မနှစ်သက်သနည်း” ဟု ပြောဆို၏။ “အချင်းမာရ်နတ် ငါသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို မနှစ်သက်” ဟု ပြောဆို၏။

“ရဟန်းမ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို မနှစ်သက်သနည်း၊ ပဋိသန္ဓေနေသူသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားရ၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်ဟူသော ဤအယူကို အဘယ်သူက ယူစေသနည်း” ဟု ပြောဆို၏။

(မာရ်နတ်ယုတ်) ပဋိသန္ဓေနေသူအား သေခြင်း ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေသူသည် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ သတ်ခြင်း အထူးထူးအပြားပြားသော ဘေးရန်ဟူသော ဆင်းရဲတို့ကို တွေ့ထိရ၏။ ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို ငါ မနှစ်သက်။

ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမှ လွန်မြောက်ကြောင်း တရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ ငါ့ကို ပရမတ္ထသစ္စာ၌ သက်ဝင်စေတော်မူ၏။

ရူပဘုံသို့ ရောက်သော အကြင် သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ အရူပဘုံ၌ တည်ကုန်သော အကြင် သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း ရှိကြကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ဒုက္ခချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) ကို မသိကုန်သောကြောင့် တစ်ဖန် ဘဝသစ်သို့ လာရကုန်၏ ဟု (ပြန်ပြော၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “စာလာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၇ - ဥပစာလာသုတ်

၁၆၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ဥပစာလာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍။ပ။ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဥပစာလာ ဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဥပစာလာဘိက္ခုနီမအား “ရဟန်းမ သင်သည် အဘယ်ဘုံ၌ ဖြစ်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါသနည်း” ဟု ပြောဆို၏။ အချင်းမာရ်နတ် ငါသည်“တစ်စုံတစ်ခုသောဘုံ၌ ဖြစ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ” ဟု ဆို၏။

“အကြင်သို့သော တာဝတိံသာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ယာမာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တုသိတာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နိမ္မာနရတီနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဝသဝတ္ထီနတ်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့၏ နေရာဘုံ၌ သင်၏ စိတ်ကို ညွှတ်စေလော့၊ ထိုနတ်ဘုံတို့၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို ခံစားရလတ္တံ့ ဟု (ဆို၏)။

အကြင်သို့သော တာဝတိံသာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ယာမာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တုသိတာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နိမ္မာနရတီနတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဝသဝတ္ထီနတ်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် ကာမဂုဏ် အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခံရကုန်လျက် တစ်ဖန် မာရ်နတ်၏ အလိုနိုင်ငံသို့ ရောက် ကုန်၏။

အလုံးစုံသော လောကသည် ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေ၏။ အလုံးစုံသော လောကသည် အခိုးတလူလူ ထနေ၏။ အလုံးစုံသော လောကသည် မီးတောက်မီးလျှံ ထွက်နေ၏။ အလုံးစုံသော လောကသည် တုန်လှုပ်နေ၏။

အကြင်အရပ်၌ မတုန်လှုပ်၊ အလျှံ မထွက်၊ အရိယာတို့ မှီဝဲအပ်၏။ မာရ်၏ လားရာ မဟုတ်၊ ထို (နိဗ္ဗာန်) အရပ်၌ ငါ၏ စိတ်သည် မွေ့လျော်၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “ဥပစာလာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၈ - သီသုပစာလာသုတ်

၁၆၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ သီသုပစာလာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍။ပ။ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် သီသုပစာလာဘိက္ခုနီထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သီသုပစာလာဘိက္ခုနီမအား “ရဟန်းမ သင်သည် အဘယ် သူ၏ ပါသဏ္ဍာအယူဝါဒကို နှစ်သက်သနည်း” ဟု ဆို၏။ အချင်းမာရ်နတ် ငါသည် “တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ ပါသဏ္ဍာအယူဝါဒကို မနှစ်သက်” ဟု ဆို၏။

“သင့်ကို ရဟန်းမနှင့် တူစွာ တွေ့မြင်ရ၏။ သင်သည် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်မှတ်၍ ဦးပြည် သနည်း၊ အယူကို အကယ်၍ မနှစ်သက်အံ့၊ အဘယ်ကြောင့် ယောင်ယောင်ဝါးဝါး ကျင့်ဘိသနည်း ဟု ဆို၏။

မာရ်နတ် ဤသာသနာတော်မှ အပ၌သာလျှင် ပါသဏ္ဍာ (အယူ)တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိစ္ဆာအယူ၌ နစ်မြုပ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ တရားကို ငါ မနှစ်သက်၊ ထိုသူတို့သည် (သစ္စာလေးပါး) တရား၌ မလိမ္မာကုန်။

သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ဖြစ်သော၊ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော၊ အလုံးစုံ (ခန္ဓာစသည်)တို့ကို လွှမ်းမိုး၍ တည်သော၊ မစ္ဆာမာရ်စသည်တို့ကို နှုတ်ပြီးသော၊ အလုံးစုံသော အရာဌာနတို့၌ (သူတစ်ပါးတို့) မအောင် နိုင်သော၊ အလုံးစုံ (ခန္ဓာစသည်)တို့၌ လွတ်မြောက်တော်မူသော၊ အလုံးစုံသော တဏှာဒိဋ္ဌိ တို့သည် မမှီအပ်သော၊ စက္ခုငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော တရားကို မြင်တော်မူ၏။

အလုံးစုံ ကံတို့၏ကုန်ရာ (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ဥပမိကုန်ရာ (နိဗ္ဗာန်)၌ (အာရုံပြု သောအားဖြင့် ကိလေသာမှ) လွတ်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ဆရာတည်း၊ ထိုဆရာ၏ အဆုံးအမကို ငါသည် နှစ်သက်၏ ဟု ပြော ပြန်၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “သီသုပစာလာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၉ - သေလာသုတ်

၁၇၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ သေလာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍။ပ။ မေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် သေလာဘိက္ခုနီမအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း။ပ။ သေလာဘိက္ခုနီမကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏။

“ဤရုပ်ပုံ (အတ္တဘော)ကို အဘယ်သူ ဖြစ်စေအပ်သနည်း၊ ဤရုပ်ပုံ (အတ္တဘော)ကို ပြုတတ်သူကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤရုပ်ပုံ (အတ္တဘော)သည် ဖြစ်ပေါ်လာသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤရုပ်ပုံ (အတ္တဘော)သည် ချုပ်သနည်း” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ထိုအခါ၌ သေလာဘိက္ခုနီမအား “ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသော ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် “ဤသူသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သေလာဘိက္ခုနီမသည် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်ပြော၏-

“ဤအတ္တဘောကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပြုအပ်သည် မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးလည်း ပြုအပ်သည် မဟုတ်၊ ဤအတ္တဘောသည် အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်၏၊ အကြောင်း ပျက်ခြင်းကြောင့် ချုပ်၏၊

လယ်၌ စိုက်ပျိုးအပ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော မျိုးစေ့သည် မြေဩဇာနှင့် အစေး ယင်းနှစ်ပါးကို စွဲ၍ ပေါက်သကဲ့သို့-

ဤအတူ ခန္ဓာတို့လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ခြောက်ပါးတို့လည်းကောင်း၊ အာယတနခြောက်ပါး တို့လည်းကောင်း ဤတရားတို့သည် အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်၏။ အကြောင်းပျက်ခြင်းကြောင့် ချုပ်ကုန်၏” ဟု (ပြန်ပြော၏)။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “သေလာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၅ - ဘိက္ခုနီသံယုတ်

၁၀ - ဝဇီရာသုတ်

၁၇၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ဝဇီရာဘိက္ခုနီမသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခွဲပြီးလျှင် အန္ဓဝန်တောသို့ နေ့သန့်စင်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ဝဇီရာဘိက္ခုနီမအား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျောစေလို၍လည်းကောင်း ဝဇီရာဘိက္ခုနီမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏ -

“အဘယ်သူသည် ဤသတ္တဝါကို ဖြစ်စေသနည်း၊ သတ္တဝါကို ပြုတတ်သူကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်လာသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် သတ္တဝါ ချုပ်သနည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ဝဇီရာဘိက္ခုနီမအား “ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသော ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူလေလော နတ်လေလော” ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း၊ ငါ့အား ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍လည်းကောင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိမှ ရွေ့လျော စေလို၍ လည်းကောင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝဇီရာဘိက္ခုနီမသည် “ဤသူကား ယုတ်မာသော မာရ်နတ်တည်း” ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြန်ပြော၏-

“မာရ်နတ် သင်သည် အဘယ်ကို သတ္တဝါဟူ၍ ယုံကြည်ဘိသနည်း၊ သင့်အား မကောင်းသော အမြင်သည် အစဉ်လိုက်၏။ ဤသတ္တဝါဟူသည် သင်္ခါရအစု သက်သက်သာတည်း၊ ဤသင်္ခါရအစု၌ သဘောအားဖြင့် သတ္တဝါဟူသည်ကို မရအပ်။

လှည်းသန်၊ ဝင်ရိုးစသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ ပေါင်းစုမိသောကြောင့် ‘ရထား’ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုသော အသံ (သဒ္ဓါဝေါဟာရ)သည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ခန္ဓာငါးပါးတို့ ထင်ရှား ကုန်လတ်သော် ‘သတ္တဝါ’ဟူ၍ သမုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစကား မှန်၏။ (ခန္ဓာငါးပါးဟူသော) ဒုက္ခသည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည် တည်လည်း တည်၏။ ပျက်လည်း ပျက်၏။ (ခန္ဓာငါးပါးဟူသော) ဒုက္ခကို ဖယ်ထား၍ ခန္ဓာငါးပါးဟူသော ဒုက္ခမှတစ်ပါး အခြားသော တရားသည် မဖြစ်၊ ဒုက္ခကို ဖယ်ထား၍ ခန္ဓာငါးပါးဟူသော ဒုက္ခမှတစ်ပါး အခြားသော တရားသည် မချုပ်” ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုအခါ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် “ဝဇီရာဘိက္ခုနီမသည် ငါ့ကို သိ၏” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ဘိက္ခုနီ သံယုတ်ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၆ - ဗြဟ္မသံယုတ်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁ - ဗြဟ္မာယာစနသုတ်

၁၇၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးစ ဥရုဝေလတော နေရဇ္ဇရာမြစ်ကမ်း ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း နေတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏- “ငါ သိထားသော ဤတရားကား နက်နဲ၏။ မြင်နိုင်ခဲ့၏။ သိနိုင်ခဲ့၏။ ငြိမ်သက်၏။ မွန်မြတ်၏။ တက္ကိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျက်စားရာ မဟုတ်။ သိမ်မွေ့၏။ ပညာရှိတို့သာ သိနိုင်၏။ ဤသတ္တဝါများကား ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ကြကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ပျော်ပိုက်ကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန်နှစ်ခြိုက်နေကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက် အလွန် နှစ်ခြိုက်နေကြသော ဤသတ္တဝါများသည် အကျိုးတရားတို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို မြင်နိုင်ခဲ့၏။ ပြုပြင်မှုအားလုံး၏ ငြိမ်းရာ ဥပဓိအားလုံးကို ပယ်စွန့်ရာ တဏှာ၏ ကုန်ရာ ရာဂ၏ ကင်းရာ ချုပ်ရာ ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော ဤ (နိဗ္ဗာန်) တရားကိုလည်း မြင်နိုင်ခဲ့၏။ ငါသည် တရားကို ဟောငြားအံ့။ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါ၏ တရားကို မသိနားမလည်နိုင်ရာ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ထို (တရားဟောမှု) သည် ငါ့အား ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့ကို(ငါ) ညည်းဆဲရုံသာ ဖြစ်ရာ၏” ဟု (စိတ်အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏)။ ထို့အပြင် အလွန်အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော ဤဂါထာတို့သည်လည်း ရှေးက မကြားဖူးဘဲ မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်၌ ထင်လာပြန် ကုန်၏-

“ငါသည် ခဲယဉ်းစွာ ကျင့်သဖြင့် သိထားသော တရားကို ယခုအခါ ဟောပြုခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေ။ ရာဂ, ဒေါသ နှိပ်စက်ခံနေရသော သူတို့သည် ဤတရားကို လွယ်ကူစွာ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

အဝိဇ္ဇာအမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းလျက် ရာဂစွဲကပ်နေသော သူတို့သည် သိမ်မွေ့နက်နဲ၍ အဏုမြူသဖွယ် မြင်နိုင်ခဲ့သော (သံသရာ)အဆန်တရားကို မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ” ဟု (စိတ်တော်၌ ထင်ပေါ်လာ ပြန်ကုန်၏)။

ဤသို့ ဆင်ခြင်တော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်နှလုံးတော်သည် တရားဟောရန် ညွှတ်တော်မမူ သေးဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့နေရန် ညွှတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာအား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာ၏- “အချင်းတို့ လောကသည် ပျက်စီးတော့မည်တကား၊ အချင်းတို့ လောကသည် ပျက်စီးတော့မည်တကား၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်နှလုံးတော်သည် တရားဟောရန် ညွှတ်တော်မမူသေးဘဲ ကြောင့်ကြမဲ့နေရန် ညွှတ်တော်မူတုံ့ဘိ၏” ဟု (အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာ၏)။

ထို့နောက် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးထားသော လက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်ရုံးကို ကွေးထားသကဲ့သို့လည်းကောင်း သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ဗြဟ္မာ့ဘုံမှ ကွယ်ခဲ့ ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ထိုသဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် အပေါ်ရုံကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ တင်၍ လက်ျာဒူးကို မြေ၌ထောက်လျက် မြတ်စွာဘုရားသို့လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် “မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟော တော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူပါလော့၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ)မြူ နည်းပါးသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ (ထိုသတ္တဝါတို့သည်) တရားကို

မနာရသောကြောင့် ဆုံးရှုံးနေပါကုန်၏။ တရားကို သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် ထိုမှတစ်ပါး ဤစကားကို လျှောက်ပြန်၏-

“ရှေးအခါက မဂဓတိုင်း၌ (ရာဂစသော)အညစ်အကြေးရှိသူ ဝိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည် ကြံဆအပ်သော မစင်ကြယ်သော မိစ္ဆာအယူတရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တော်မူပါလော့၊ အညစ်အကြေးကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သဘာဝနှင့်အလျော် သိတော်မူအပ်သော (သစ္စာလေးပါး)တရားကို (သတ္တဝါအများ) နာကြားကြပါစေကုန်လော့။

ကောင်းမြတ်သော ပညာရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ထက်ဝန်းကျင် (မြင်စွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်) မျက်စိရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကျောက်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တည်လျက်ရှိသော ယောက်ျားသည် ထက်ဝန်းကျင် လူအပေါင်းကို ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ထို့အတူ စိုးရိမ်ပူဆွေး ကင်းဝေး တော်မူသော အသျှင်ဘုရားသည် ပညာ (ဓမ္မ)ဖြင့်ပြီးသော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း အိုခြင်းတို့ အနှိပ်စက် ခံနေရသဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသို့ သက်ဆင်း ကျရောက်နေသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကြည့်ရှုတော်မူပါလော့။

ရဲရင့်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အောင်ပွဲယင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား ထတော်မူပါလော့။ ယာဉ်မှူးနှင့် တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ (ကိလေသာ) ကြွေးကင်းဝေးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား လောက၌ လှည့်လည်တော်မူပါလော့။ ဘုန်းကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူပါလော့။ (တရားကို) သိသူတို့သည် ရှိပါကုန်လတ္တံ့” ဟု (လျှောက်ပြန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာ၏ တောင်းပန်ခြင်းကို အသိအမှတ် ပြုပြီးလျှင် သတ္တဝါတို့၌ သနားခြင်းကိုလည်း အကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ နည်းပါးသူ၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ များပြားသူ၊ ဣန္ဒြေရင့်ကျက်ပြီးသူ၊ ဣန္ဒြေနုသေးသောသူ၊^၂ ကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ၊ မကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ၊ သိစေရန် လွယ်ကူသူ၊ သိစေရန် ခက်ခဲသူ၊ တမလွန် လောက အပြစ်တို့ကို ဘေးဟု ရှုလျက်နေလေ့ရှိသူအချို့နှင့် တမလွန်လောကအပြစ်တို့ကို ဘေးဟု မရှုဘဲနေလေ့ရှိသူ အချို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ဥပမာသော်ကား ဥပ္ပလက္ခာ^၃တော၌လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာတော၌လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏရိက်ကြာတော၌လည်းကောင်း အချို့သော ဥပ္ပလက္ခာ၊ ပဒုမ္မာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏။ ရေ၌ ကြီးပွားကုန်၏။ ရေမှ မပေါ်ထွက်သေးကုန်၊ ရေထဲ၌ မြုပ်၍ ဖုံးဖျိုးကုန်၏။ အချို့သော ဥပ္ပလက္ခာ၊ ပဒုမ္မာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏။ ရေ၌ ကြီးပွားကုန်၏။ ရေနှင့်အညီ တည်ကုန်၏။ အချို့သော ဥပ္ပလက္ခာ၊ ပဒုမ္မာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိက်ကြာတို့သည် ရေ၌ ပေါက်ကုန်၏။ ရေ၌ ကြီးပွားကုန်၏။ ရေပေါ်သို့ တက်၍ တည်ကုန်၏။ ရေနှင့် မလိမ်းကပ်ကုန်။

ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ နည်းပါးသူ၊ (ပညာ) မျက်စိ၌ (ကိလေသာ) မြူ များပြားသူ၊ ဣန္ဒြေရင့်ကျက်သူ၊ ဣန္ဒြေနုသေးသူ၊ ကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ၊ မကောင်းသော အခြင်းအရာရှိသူ၊ သိစေရန် လွယ်ကူသူ၊ သိစေရန် ခက်ခဲသူ၊ တမလွန်လောက အပြစ်တို့ကိုဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသူအချို့နှင့် တမလွန်လောက အပြစ်တို့ကို ဘေးဟု မရှုဘဲနေလေ့ရှိသူ အချို့တို့ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာအား ဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏-

“ဗြဟ္မာ လေ့လာပြီးသော တရားမြတ်ကို ပင်ပန်းရုံသာဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ လူတို့အား မဟောခဲ့ပြီ (မဟောဘဲနေရန် အကြံ ဖြစ်ခဲ့ပြီ)၊ (ပညာ) တည်းဟူသော နားနှင့်ပြည့်စုံသော သူတို့သည် ယုံကြည်ခြင်း (သဒ္ဓါတရား) ကို စေလွှတ်ကြကုန်လော့၊ ထိုသူတို့အတွက် နိဗ္ဗာန်တံခါးကို ငါ ဖွင့်ထားပြီ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောရန် ငါ့အား ခွင့်ပြုတော်မူပြီ” ဟု (သိသဖြင့်) မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်သွားလေ၏။

- ၁။ (က) သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိသော ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်။ (ခ) သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကိန်းဝပ်ရာ အာသယနှင့်အနုသယကိလေသာတို့ကို သိသော အာသယာနုသယဉာဏ် ဤဉာဏ်နှစ်ပါးကို ဗုဒ္ဓစက္ခုဟုခေါ်သည်။
- ၂။ အခြားပါဠိတော်များ၌ ဒွါကာရေ ဒုဝိညာပယေ အပ္ပေကစ္စေန ပရလောကဝဇ္ဇာယဒဿာဝိနေ ဝိဟရန္တေ ပုဒ်များမပါ။
- ၃။ ဥပ္ပလ=ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာညို။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၂ - ဂါရဝသုတ်

၁၇၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္စရာမြစ်ကမ်း ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ စိတ်အကြံသည် ထင်ရှားဖြစ်၏- “ရိုသေရာ မှီခိုရာ မရှိဘဲ နေခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။ ငါသည် အဘယ်သို့သော သမဏကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကို သော်လည်းကောင်း အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေရပါအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်၏- “ငါသည် မပြည့်စုံသေးသော သီလအစုကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အခြားသော သမဏကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကို သော်လည်းကောင်း အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေနိုင်လောက်သော မိမိထက် အထူးသဖြင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံသည့် ငါမှတစ်ပါး အခြားသော သမဏကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော်လည်းကောင်း နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောက၌ ငါ မမြင်။

မပြည့်စုံသေးသော သမာဓိအစုကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အခြားသော သမဏကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော် လည်းကောင်း အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေရာ၏။ စင်စစ် သော်ကား အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေနိုင်လောက်သော မိမိထက် အထူးသဖြင့် သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသည့် ငါမှတစ်ပါး အခြားသော သမဏကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော် လည်းကောင်း နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့ လောက၌ ငါ မမြင်။

မပြည့်စုံသေးသော ပညာအစုကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အခြားသော သမဏကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော် လည်းကောင်း အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေရာ၏။ စင်စစ်

သော်ကား အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေနိုင်လောက်သော မိမိထက် အထူးသဖြင့် ပညာနှင့်ပြည့်စုံသည့် ငါမှ တစ်ပါး အခြားသော သမဏကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော်လည်းကောင်း နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့ လောက၌ ငါ မမြင်။

မပြည့်စုံသေးသော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်အစုကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အခြားသော သမဏကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော် လည်းကောင်း အရိုအသေ အလေး အမြတ် အမှီသဟဲပြု လျက်နေရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေနိုင်လောက်သော မိမိထက် အထူးသဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် ငါမှတစ်ပါး အခြားသော သမဏကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော်လည်းကောင်း နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောက၌ ငါ မမြင်။

မပြည့်စုံသေးသော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်ကို သိမြင်တတ်သည့် ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်ကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ အခြားသော သမဏကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော်လည်းကောင်း အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေနိုင်လောက်သော မိမိထက် အထူးသဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို သိမြင်တတ်သည့် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် ငါမှတစ်ပါး အခြားသော သမဏကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏကိုသော် လည်းကောင်း နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောက၌ ငါ မမြင်။

ငါသည် အကြင်လောကုတ္တရာတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ ငါသည် ထိုတရားကိုသာလျှင် အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်ရုံးကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ဗြဟ္မာ့ဘုံမှ ကွယ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် အပေါ်ရုံကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ တင်လျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ထား၏ -

“ဘုန်းကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်လှပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ဤအကြံသည် ဤအတိုင်း မှန်လှပါ၏။ အသျှင်ဘုရား လွန်လေပြီးသော အတိတ်အခါတို့၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော အကြင် မြတ်စွာဘုရား တို့သည်လည်း ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်း တရားကိုသာလျှင် အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေတော်မူကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်အခါတို့၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော အကြင် မြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်း ပွင့်တော်မူကုန်လတ္တံ့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်း တရားကို သာလျှင် အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြုလျက် နေတော်မူကုန်လတ္တံ့။ အသျှင်ဘုရား ယခု ပစ္စုပ္ပန်အခါ၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တရားကိုသာလျှင် အရိုအသေ အလေးအမြတ် အမှီသဟဲပြု လျက် နေတော်မူပါလော့” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးလျှင် ထိုမှ တစ်ပါးသော ဤစကားကို လျှောက်ပြန်၏ -

“အတိတ်၌ ပွင့်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်၌ ပွင့်တော် မူလတ္တံ့သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လည်းကောင်း၊ များစွာသော သတ္တဝါတို့၏ ပူဆွေးခြင်းကို ဖျောက်တတ်သော ယခုပစ္စုပ္ပန်၌ ပွင့်ဆဲမြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း ရှိ၏။

အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် သူတော်ကောင်းတရားကို အလေးအမြတ် ပြုကုန်သည်ဖြစ်၍ နေတော်မူကုန်ပြီ၊ နေတော်မူကုန်ဆဲ၊ နေတော်မူကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ နေခြင်းသည်ကား မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သဘောဓမ္မတာတည်း။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော သူသည် ကြီးမြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို တောင့်တ သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးမတော်ကို အောက်မေ့လျက် သူတော်ကောင်း တရားကို အလေးပြုအပ်သတည်း” ဟု လျှောက်ပြန်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၃ - ဗြဟ္မဒေဝသုတ်

၁၇၄။ အက္ခနိပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားမ၏ ဗြဟ္မဒေဝမည်သော သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြု၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝသည် တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်ကာ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် မကြာမီပင် အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးငှါ ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် (ရဟန်းပြု) သော အမျိုးသားများ လိုလားအပ်သော အတူမရှိသော အကျင့်မြတ်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စအလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူ ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သည် ရှိသော် မိမိ၏ အမိအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝ၏ အမိ ပုဏ္ဏားမသည် ဗြဟ္မာအား အမြဲပသဖွယ် နို့ကို တင်ကိုးပသ၏ (‘ပူဇော်ပသ၏’) ထိုအခါ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာကြီးအား ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏- “အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝ၏ အမိဖြစ်သော ဤပုဏ္ဏားမသည် ဗြဟ္မာအား အမြဲပသဖွယ် နို့ကို တင်ကိုး ပသနေ၏ (‘ပူဇော်ပသနေ၏’) ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားမသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိတ်လန့်စေရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်ရုံးကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူပင်လျှင် ဗြဟ္မာပြည်မှ ကွယ်ခဲ့၍ အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝ၏ အမိအိမ်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုအခါ

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် အသျှင်ဗြဟ္မဒေဝ၏ အမိဖြစ်သော ပုဏ္ဏားမကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုပြောကြား၏ -

“ပုဏ္ဏားမ အကြင်ဗြဟ္မာအား အမြဲပသဖွယ် နို့ကို တင်ကိုးပသ၏ (‘ပူဇော် ပသ၏’)၊ ထိုဗြဟ္မာ၏ ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် ဤလူ့ပြည်မှ ဝေးလှ၏။ ပုဏ္ဏားမ ဤသို့ သဘောရှိသော ပသဖွယ်သည် ဗြဟ္မာ၏ အစာမဟုတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကို မသိဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းဘိသနည်း။

ပုဏ္ဏားမ သင့်သားဖြစ်သော ထိုဗြဟ္မဒေဝထေရ်သည်သာလျှင် (ကိလေသာ) ဥပမိ ကင်း၏။ နတ်ဗြဟ္မာ တို့ထက် လွန်သော နတ်ဗြဟ္မာ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ကြောင့်ကြခြင်း မရှိသော သူတစ်ပါး တို့ကို မမွေးမြူတတ်သည့် ရဟန်းတည်း။ ထိုဗြဟ္မဒေဝသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ သင်၏ အိမ်သို့ ဝင်၏။

ဆောင်ယူလာသော အလှူကို ခံထိုက်၏။ မဂ်ပညာဖြင့် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးသို့ ရောက်၏။ မိမိကိုယ်ကို ပွားများ လေ့လာပြီး ဖြစ်၏။ လူနတ်တို့၏ မြတ်သောအလှူကို ခံထိုက်၏။ မကောင်းမှုတို့ကို အပ ပြုသောကြောင့် (တဏှာစသည်တို့ဖြင့်) မလိမ်းကျံ၊ အေးချမ်းသာယာစွာ ဖြစ်လျက် အစာ ရှာမှီး၏။

ထိုဗြဟ္မဒေဝရဟန်းအား နောက်အဖို့ ရှေ့အဖို့ မရှိ၊ ငြိမ်သက်၏။ အမျက်တည်း ဟူသော အခိုးကင်း၏။ ဆင်းရဲမရှိ၊ ကပ်ငြိခြင်းမရှိ၊ ထိတ်လန့်တတ်သူနှင့် ကြံ့ခိုင်၊ ရဲရင့်သူတို့၌ တုတ်လက်နက်ကို ပယ်ချထားပြီး ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မဒေဝသည် သင်၏ ပသဖွယ်ဆွမ်းဦး၊ ဆွမ်းမြတ်ကို ဘုဉ်းပေးပါစေလော့။

ကိလေသာစစ်သည် ကင်းသည်သာဖြစ်သော ငြိမ်းအေးပြီးသော စိတ်ရှိသော ဗြဟ္မဒေဝရဟန်းသည် တဏှာကင်းသည် ဖြစ်၍ ‘ယဉ်ကျေးသော ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့’ သွားလာ၏။ ကောင်းသော သီလရှိသော (ကိလေသာတို့မှ) ကောင်းစွာ လွတ်မြောက်သည့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်ရှိသော ထိုဗြဟ္မဒေဝရဟန်းသည် သင်၏ ပသဖွယ်ဖြစ်သော ဆွမ်းဦး၊ ဆွမ်းမြတ်ကို ဘုဉ်းပေးပါစေလော့။

မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်သော ထိုဗြဟ္မဒေဝရဟန်း၌ ကြည်ညိုကာ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိမူ၍ မြတ်သော အလှူကို တည်ပါစေလော့။ ပုဏ္ဏားမ ဩဃလေးပါးမှ ကူးမြောက်ပြီးသော ဗြဟ္မဒေဝရဟန်းကို ဖူးမြင်၍ နောက်အခါ၌ ချမ်းသာသော အကျိုးကို ဆောင်တတ်သော ကောင်းမှုကို ပြုပါလော့” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ပုဏ္ဏားမသည် မြတ်သော အလှူခံထိုက်သော ထိုဗြဟ္မဒေဝရဟန်း၌ ကြည်ညိုကာ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိမူ၍ မြတ်သော အလှူကို တည်စေပြီ။ ဩဃလေးပါးမှ ကူးမြောက် ပြီးသော ဗြဟ္မဒေဝရဟန်းကို ဖူးမြင်၍ နောက်အခါ၌ ချမ်းသာသော အကျိုးကို ဆောင်တတ်သော ကောင်းမှုကို ပြုပြီ။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၄ - ဗကဗြဟ္မာသုတ်

၁၇၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ဗကဗြဟ္မာအား ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်ညံ့သော (သဿတဒိဋ္ဌိ)အယူ ဖြစ်၏- “ဤ (ကိုယ်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား မြဲ၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား ခိုင်ခံ့၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား အခါခပ်သိမ်း ရှိ၏။ ဤ(ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည် သည်)ကား မပြတ်မစဲ တစ်ဆက်တည်း တည်၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်) ကား ရွှေ့လျော့ခြင်းသဘောမရှိ။ မှန်၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်) ကား ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိ။ အိုခြင်း မရှိ။ သေခြင်းမရှိ။ ရွှေ့လျော့ခြင်း မရှိ။ တစ်ဖန်ဖြစ်ခြင်းသဘော မရှိ။ ဤ (ကိုယ်နှင့် တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်) မှတစ်ပါး အခြားလွန်ကဲသော ထွက်မြောက်ရာ မရှိ” ဟု (အယူ ဖြစ်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်ရုံးကို ကွေး သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူပင်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ဗကဗြဟ္မာသည် ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးကပင် မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အချင်း လာပါလော့၊ အချင်း သင်၏ လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်းတည်း၊ အချင်း စင်စစ် ဤဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လာရန် အလှည့်အကြိမ်ကို ကြာမြင့်မှ ပြုဘိ၏။ အချင်း ဤ(ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား မြဲ၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား ခိုင်ခံ့၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွ သော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား အခါခပ်သိမ်း ရှိ၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား မပြတ်မစဲ တစ်ဆက်တည်း တည်၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွ သော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည်)ကား ရွှေ့လျော့ခြင်းသဘောမရှိ။ မှန်၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ ပြည်သည်)ကား ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိ။ အိုခြင်း မရှိ။ သေခြင်းမရှိ။ ရွှေ့လျော့ခြင်း မရှိ။ တစ်ဖန်ဖြစ်ခြင်း သဘော မရှိ။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်) မှ တစ်ပါး အခြားလွန်ကဲသော ထွက်မြောက်ရာ မရှိ” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ - “အချင်းတို့ ဗကဗြဟ္မာသည် အဝိဇ္ဇာမှောင် ဖုံးလေပြီတကား၊ အချင်းတို့ ဗကဗြဟ္မာသည် အဝိဇ္ဇာမှောင် ဖုံးလေပြီ တကား၊ မမြဲသည်သာလျှင် ဖြစ်လျက် ‘မြဲ၏’ ဟူ၍ ဆိုဘိ၏။ မခိုင်ခံ့သည်သာလျှင် ဖြစ်လျက် ‘ခိုင်ခံ့၏’ ဟူ၍ ဆိုဘိ၏။ အခါခပ်သိမ်း ထင်ရှားမရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်လျက် ‘အခါခပ်သိမ်း ထင်ရှားရှိ၏’ ဟူ၍ ဆိုဘိ၏။ မပြတ်မစဲ တစ်ဆက်တည်း မတည်ဘဲလျက် ‘မပြတ်မစဲ တစ်ဆက်တည်း တည်၏’ ဟု ဆိုဘိ၏။ ရွှေ့လျော့တတ်သော သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်လျက် ‘မရွှေ့လျော့တတ်သော သဘောရှိ၏’ ဟူ၍ ဆိုဘိ၏။ အကြင် ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းလည်း ရှိ၏။ အိုခြင်းလည်း ရှိ၏။ သေခြင်းလည်း ရှိ၏။ ရွှေ့လျော့ခြင်းလည်း ရှိ၏။ တစ်ဖန်ဖြစ်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိ။ အိုခြင်း မရှိ။ သေခြင်း မရှိ။ ရွှေ့လျော့ခြင်း မရှိ။ တစ်ဖန်ဖြစ်ခြင်း သဘော မရှိဟု ဆိုဘိ၏။ ဤ (ကိုယ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာ့ပြည်)မှ တစ်ပါး အခြား လွန်ကဲသော ထွက်မြောက်ရာ ရှိပါလျက် အခြား လွန်ကဲသော ထွက်မြောက်ရာ မရှိ။ ဤသို့ ဆိုဘိ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အသျှင်ဂေါတမ ခုနစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းမှုကံကြောင့် ဖြစ်လာ ကုန်၏။ (သူတစ်ပါးတို့ကို) မိမိ အလိုသို့ လိုက်စေနိုင်ကုန်၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်းကို လွန်ကုန်ပြီ၊ ဤဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်းသည် အဆုံးစွန်သော ဉာဏ်တို့ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်းတည်း။ များစွာကုန်သော လူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တောင့်တမြတ်နိုးကုန်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

“ဗကဗြဟ္မာ သင်၏ နိရဗျာဒတစ်သိန်း အရေအတွက်ရှိကုန်သော အကြင်အသက်ကို ရှည်သော အသက် ဟူ၍ သင်အောက်မေ့ဘိ၏။ ထိုအသက်သည် နည်းသည်သာ လျှင်တည်း။ ရှည်သောအသက် မဟုတ်။ ဗကဗြဟ္မာ သင်၏ အသက်ကို ငါသိ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပူဆွေးခြင်းကို လည်းကောင်း လွန်မြောက်ပြီးဖြစ်၍ ငါသည် အဆုံးမရှိ မြင်သူ ဖြစ်၏ဟု ဆိုတော်မူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်၏ ရှေးဟောင်း အကျင့်သီလသည် အဘယ်သို့ပါနည်း။ ထိုအကြောင်းအရာကို သိနိုင်လောက်အောင် အကျွန်ုပ်အား ပြောကြားတော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

“ဗကဗြဟ္မာ နွေလ၌ အပူဖြင့် နှိပ်စက်ခံရကုန်သော ရေမွတ်သိပ်ကုန်သော များစွာကုန်သော လူတို့ကို သင်သည် ရေတိုက်ခဲဖူးပြီ၊ ရေတိုက်ခဲခြင်းဟူသော ထိုအကျင့်သည် သင်၏ ရှေးဟောင်း အကျင့် သီလတည်း။ ငါသည် ထိုအကြောင်းကို ‘အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသော သူကဲ့သို့’ အစဉ်အောက်မေ့နိုင်၏။

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ ဖမ်းယူခံရသော သို့ပန်းအပေါင်းကို သင် လွတ်စေခဲ့ဖူးပြီ၊ ထို လွတ်စေခဲ့ခြင်းဟူသော အကျင့်သည် သင်၏ ရှေးဟောင်း အကျင့်သီလတည်း။ ငါသည် ထိုအကြောင်းကို ‘အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသောသူကဲ့သို့’ အစဉ်အောက်မေ့နိုင်၏။

ကြမ်းကြုတ်သော နဂါးသည် လူတို့ကို အလိုရှိသောကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေအလျဉ်၌ ဖမ်းယူအပ် သော လှေကို အဘိညာဉ်အားအစွမ်းဖြင့် လွှမ်းမိုးနှိမ်နှင်း၍ သင် လွတ်စေခဲ့ဖူးပြီ၊ ထို လွတ်စေ ခဲ့ခြင်း ဟူသော အကျင့်သည် သင်၏ ရှေးဟောင်း အကျင့်သီလတည်း။ ငါသည် ထိုအကြောင်းကို ‘အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသော သူကဲ့သို့’ အစဉ်အောက်မေ့နိုင်၏။

“ငါသည် သင်၏ ကပ္ပအမည်ရှိသော တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဤအသျှင်ကား ကောင်းသော ပညာရှိ၏။ အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံ၏ ဟု သိခဲ့၏။ ထိုအကျင့်သည် သင်၏ ရှေးဟောင်းအကျင့်သီလတည်း။ ငါသည် ထိုအကြောင်းကို ‘အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသော သူကဲ့သို့’ အစဉ်အောက်မေ့နိုင်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ထိုအသက်ကို အမှန်စင်စစ် သိတော်မူပေ၏။ တစ်ပါးသော အကြောင်း တို့ကိုလည်း သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဗုဒ္ဓမည်တော်မူ ပါပေ၏။ ထိုသို့ဗုဒ္ဓ မည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် အသျှင်ဘုရား၏ တောက်ပတော်မူသော ဤအာနုဘော်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ထွန်းလင်းစေလျက် တည်ပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၅ - အညတရဗြဟ္မသုတ်

၁၇၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ တစ်ယောက်သော ဗြဟ္မာအား “ဤဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လာနိုင်သော သမဏသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာဏသည်လည်းကောင်း မရှိ” ဟု ယူသော ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်ညံ့သော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗြဟ္မာ၏ အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည်။။ ထိုထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗြဟ္မာ၏ အထက်ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား “ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ နေတော်မူ သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိ အမြင်ထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ဖြင့် ထိုဗြဟ္မာ၏ အထက်ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ သဖြင့် တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စားလျက် ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေလျှင် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသောလက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သောလက်ရုံးကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အရှေ့အရပ်ကို မှီ၍ ထိုဗြဟ္မာ၏ အထက် ကောင်းကင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏အောက် နိမ့်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် တေဇော ကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပအား “ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ နေတော်မူသ နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ “အသျှင်မဟာကဿပသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိ အမြင်ထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ဖြင့်။။ တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေလျှင် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည်။။ဤအတူသာလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် တောင်အရပ်ကို မှီ၍ ထိုဗြဟ္မာ၏ အထက်ကောင်းကင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏အောက် နိမ့်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် တေဇော ကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကပ္ပိနအား “ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ နေတော်မူသ နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိအမြင် ထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ဖြင့်။။ တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စားလျက် ထိုင်နေတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေလျှင် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည်။။ ဤအတူသာလျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် အနောက်အရပ် ကို မှီ၍ ထိုဗြဟ္မာ၏ အထက်ကောင်းကင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏အောက် နိမ့်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါအား “ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အရပ်၌ နေတော်မူသနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ထက် သာလွန်သော နတ်မျက်စိ ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ဖြင့်။။ တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စားလျက် ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေလျှင် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည်။။ ဤအတူသာလျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ သည်မြောက်အရပ်ကို မှီ၍

ထိုပြဟော၏ အထက်ကောင်းကင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏အောက် နိမ့်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် တေဇော ကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပြဟောကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုပြောကြား၏ -

“အချင်းပြဟော သင့်အား ရှေးဘဝ၌ အကြင် (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) အယူသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ယခု ဘဝ၌လည်း သင့်အား ထို (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) အယူသည် ဖြစ်ပြန်၏။ သင်သည် ပြဟောဘုံ၌ အရောင်အားလုံးကို လွန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ အရောင်ကို မြင်၏လော” ဟု ဆို၏။

“အချင်း အကျွန်ုပ်အား ရှေးဘဝ၌ အကြင် (မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ) အယူသည် ဖြစ်ဖူး၏။ ယခု ထိုအယူသည် အကျွန်ုပ်အား မဖြစ်တော့ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် ပြဟောဘုံ၌ အရောင်အားလုံးကို လွန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ အရောင်ကို မြင်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ‘ယခုအခါ၌ ငါသည် အမြဲဖြစ်၏၊ ငါသည် အမြဲတည်သည် ဖြစ်၏’ ဟု အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုအံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပြဟောကို ထိတ်လန့်စေပြီးသော် ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ရုံးကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်ရုံးကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ထိုပြဟောပြည်မှ ကွယ်ခဲ့၍ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုပြဟောသည် အလုပ်အကျွေး ပြဟောတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ “အချင်း လာလော့၊ သင်သည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား ဤသို့ လျှောက်ဆိုလော့၊ ‘အသျှင်- အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသျှင်မဟာကဿပကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသျှင် မဟာကပ္ပိနကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထို့အတူ ဤသို့ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိကုန်သော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အခြားတပည့်တို့သည် ရှိကုန်သေး သလော၊ ဤသို့ လျှောက်လော့” ဟု (မိန့်ဆို၏)။ “အသျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုအလုပ်အကျွေး ပြဟောသည် ထိုပြဟော၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်အား ဤစကားကို လျှောက်၏။ “အသျှင်- အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသျှင်မဟာကဿပ ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသျှင်မဟာကပ္ပိနကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ ကဲ့သို့လည်းကောင်း ထို့အတူ ဤသို့ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိကုန်သော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အခြား တပည့်တို့သည် ရှိကုန်သေးသလော” ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအလုပ်အကျွေး ပြဟောကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုပြောပြ၏ -

အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီးသော၊ သူတစ်ပါး တို့၏ စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း၌ လိမ္မာကုန်သော၊ အာသဝ ကုန်ပြီးကုန်သော၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည် များကုန်၏” ဟု (ရွတ်ဆို ပြောပြ၏)။

ထိုအခါ၌ ထိုအလုပ်အကျွေးပြဟောသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မိန့်တော်မူသော စကားကို အလွန် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ ထိုမဟာပြဟောထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုပြဟောအား ဤစကားကို ဆို၏။ အသျှင် -အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဤသို့ ဆိုပါ၏ -

အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီးသော၊ သူတစ်ပါး တို့၏ စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း၌ လိမ္မာကုန်သော၊ အာသဝ ကုန်ပြီးသော၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တို့သည် များကုန်၏။ ဤသို့ ဆိုပါ၏” ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုအလုပ်အကျွေးပြဟောသည် ဤစကားကို ဆို၏။ ထိုမဟာပြဟောသည်လည်း ထိုအလုပ်အကျွေး ပြဟော ဆိုအပ်သော စကားကို နှစ်လိုသည် ဖြစ်၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၆ - ဗြဟ္မာလောကသုတ်

၁၇၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူလျက် နေ့သန့်စင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုဗြဟ္မာအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓါဝါသမည်သော ပစ္စေကဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ အသီးသီး ဂန္ဓကုဋိတိုက်တံခါးပေါင် ကို မှီ၍ ရပ်တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ သုဗြဟ္မာပစ္စေကဗြဟ္မာသည် သုဒ္ဓါဝါသပစ္စေကဗြဟ္မာအား ဤစကားကို ဆို၏- “အချင်း မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ရန် အခါ မဟုတ်သေး၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူလျက် နေ့သန့်စင်နေတော်မူသေး၏။ ဤမည်သော ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် ပြည့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဖွံ့လည်း ဖွံ့ဖြိုး၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဗြဟ္မာသည်ကား မေ့လျော့၍ နေလျက် ရှိ၏။ အချင်း သွားကြကုန်စို့၊ ထိုဗြဟ္မာ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီးလျှင် ထိုဗြဟ္မာကို ထိတ်လန့်စေကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အချင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု သုဒ္ဓါဝါသပစ္စေကဗြဟ္မာသည် သုဗြဟ္မာပစ္စေကဗြဟ္မာအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ၌ သုဗြဟ္မာပစ္စေကဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓါဝါသပစ္စေကဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း ခွန်အားရှိသော ယောကျ်ားသည်။။။ ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့မှ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဗြဟ္မာသည် လာကုန်သော ထိုဗြဟ္မာတို့ကို အဝေးကပ် မြင်ပြီးနောက် ထိုဗြဟ္မာတို့အား “အချင်းတို့ ယခု သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ကုန်သနည်း” ဟု ဆို၏။ အချင်း ငါတို့သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အထံမှ လာခဲ့ကုန်၏။ အချင်း သင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားအား ဆည်းကပ်ခံစားရန် သွားပါ လော့ ဟု ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ထိုဗြဟ္မာသည် ထိုစကားကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ အကြိမ်တစ်ထောင် မိမိကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းလျက် သုဗြဟ္မာပစ္စေကဗြဟ္မာအား “အချင်း သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်၏လော” ဟု ဆို၏။ အချင်း ငါသည် သင်၏ ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ပါ၏ ဟု ဆို၏။ ငါသည် ဤသို့ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်မည်သောအခြား သမဏအားသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏအားသော် လည်းကောင်း ဆည်းကပ်ခံစားရန် သွားရအံ့နည်း ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သုဗြဟ္မာပစ္စေကဗြဟ္မာသည် အကြိမ်နှစ်ထောင် မိမိကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုဗြဟ္မာအား “အချင်း သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်၏လော” ဟု ဆို၏။ အချင်း ငါသည် သင်၏ ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်ပါ၏ဟု ပြန်ပြော၏။ အချင်း စင်စစ် သင့်ထက် လည်းကောင်း၊ ငါ့ထက် လည်းကောင်း ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင် အထူးသဖြင့် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးတော်မူ၏။ အချင်း ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဆည်းကပ်ခံစားရန် သွားပါလော့ ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မာသည် သုဗြဟ္မာပစ္စေကဗြဟ္မာကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို ပြောပြ၏ -

“ပစ္စေကဗြဟ္မာ ဈာန်ဝင်စားသော ငါ၏ ဂဠုန်ရုပ်သုံးရာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဟင်္သာရုပ် လေးရာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျားနှင့်တူသော အရုပ်ငါးရာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ထိုဗိမာန်သည် လည်းကောင်း (သင်တို့ နေရာမှ) မြောက်အရပ်၌ ထွန်းလင်းလျက် တောက်ပသည် သာလျှင်တည်း” ဟု (ရွတ်ဆို ပြောပြ၏)။

ပြဟွာ သင်၏ ထိုဗိမာန်သည် မြောက်အရပ်၌ ထွန်းလင်းလျက် အကယ်၍ကား တောက်ပ၏။ ထိုသို့ပင် တောက်ပသော်လည်း ရုပ်၌ ဖြစ်ခြင်း၊ ရင့်ရော်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း ဟူသော အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခါခပ်သိမ်း ရုပ်၏ တုန်လှုပ် ဖောက်ပြန်ခြင်းကို လည်းကောင်း မြင်သောကြောင့် ကောင်းသော ပညာရှိသည် ရုပ်၌ မမေ့လျော်ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ သုပြဟွာပစ္စေကပြဟွာသည်လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓါဝါသပစ္စေကပြဟွာသည်လည်းကောင်း ထို ပြဟွာကို ထိတ်လန့်စေပြီး ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ ထိုပြဟွာသည် နောက်အခါ၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဆည်းကပ်ရန် သွားရောက်သည်သာလျှင်တည်း။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၇ - ကောကာလိကသုတ်

၁၇၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူလျက် နေ့ သန့်စင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုပြဟွာပစ္စေကပြဟွာသည်လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓါဝါသပစ္စေကပြဟွာသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ အသီးအသီး ဂန္ဓကုဋ်တိုက် တံခါးပေါင်ကို မှီ၍ ရပ်တည် ကုန်၏။ ထိုအခါ သုပြဟွာပစ္စေကပြဟွာသည် ကောကာလိကရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏ -

“(ကောကာလိကသည်) မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိုင်းယှဉ် ဘိ၏။ ဤအရာ၌ အဘယ် ပညာရှိ သည် ကြံဆနိုင်အံ့နည်း၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား နှိုင်းယှဉ်သော ထိုသူ့ကို ဉာဏ်အမြင် မှောက်မှားသော ပုထုဇဉ်ဟူ၍ ထင်မှတ်ပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

၈ - ကတမောဒကတိဿသုတ်

၁၇၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူလျက် နေ့ သန့်စင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုပြဟွာပစ္စေကပြဟွာသည်လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓါဝါသပစ္စေကပြဟွာသည် လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ အသီးအသီး ဂန္ဓကုဋ်တိုက် တံခါးပေါင်ကို မှီ၍ ရပ်တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ သုပြဟွာပစ္စေကပြဟွာသည် ကတမောဒကတိဿကရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏ -

“(ကတမောဒကတိဿကသည်) မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိုင်းယှဉ်ဘိ၏။ ဤအရာ၌ အဘယ် ပညာရှိသည် ကြံဆနိုင်အံ့နည်း၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား နှိုင်းယှဉ်သော ထိုသူ့ကို ဉာဏ်အမြင် မှောက်မှားသော ပညာမဲ့သူဟူ၍ ထင်မှတ်ပါ ကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၉ - တုရုပ္ပတ္တသုတ်

၁၈၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ကောကာလိကရဟန်းသည် အဖူးပေါက်သော အနာရှိရကား ပြင်းစွာ မကျန်းမာ၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပစ္စေကဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော် (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် ကောကာလိကရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် “ကောကာလိက သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သီလကို ချစ်ကုန်၏။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စေလော့” ဟု ပြောဆို၏။ အချင်း သင်သည်ကား အဘယ်သူ ဖြစ်သနည်းဟု ဆို၏။ ငါသည် တုရုပ္ပတ္တကဗြဟ္မာတည်း ဟု ပြန်ပြော၏။ အချင်းဗြဟ္မာ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အနာဂါမ်ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူသည် မဟုတ်လော့။ သို့ဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်း။ သင်၏ ဤမျှ အပြစ်ကိုရှုလော့ ဟု ဆို၏။ (ထို့နောက် တုရုပ္ပတ္တကဗြဟ္မာသည် ကောကာလိကရဟန်းအား ဂါထာဖြင့်ရွတ်ဆို၏) -

“ဖြစ်လာသော ယောက်ျား၏ ပါးစပ်၌ ဓားမနှင့်တူသော ကြမ်းကြုတ်သော စကားသည် ဖြစ်၏။ သူမိုက်သည် မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားကို ဆိုကာ ယင်းဓားမနှင့်တူသော ကြမ်းကြုတ်သော စကားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဖြတ်၏။

အကြင် သူသည် ကဲ့ရဲ့သင့်သူကို ချီးမွမ်း၏။ အကြင် သူသည်ကား ချီးမွမ်းသင့်သူကို ကဲ့ရဲ့၏။ ထိုသူသည် ပါးစပ်ဖြင့် အပြစ်ကို ဆည်းပူးသည် မည်၏။ ထိုအပြစ်ကြောင့် ချမ်းသာကို မရနိုင်။

ကြွေအန်လောင်းရာတို့၌ မိမိကိုယ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်းဟူသော အပြစ်သည် အနည်းငယ်မျှ (မပြောပလောက်သော) အပြစ်သာတည်း။ ကောင်းမြတ်သော တရား (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ရောက်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ စိတ်ပြစ်မှားသော ဤအပြစ်သည်သာ ကြီးလေးသော အပြစ်မည်၏။

ယုတ်ညံ့သော စကားကို လည်းကောင်း၊ စိတ်ကို လည်းကောင်း ဆောက်တည်၍ အရိယာကို ကဲ့ရဲ့သော သူမိုက်သည် တစ်သိန်းသုံးဆယ့်ခြောက်နိရုဗ္ဗဒနှင့် ငါးအဗျဒတို့ပတ်လုံး ငရဲသို့ ရောက်ရ၏ ဟု ရွတ်ဆို၏။

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁၀ - ကောကာလိကသုတ်

၁၈၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ကောကာလိကရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အလိုဆိုး ရှိကုန်၏။ အလိုဆိုး၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောကာလိကအမည်ရှိသော ရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “ကောကာလိက ဤသို့ မဆိုလင့်၊ ကောကာလိက ဤသို့ မဆိုလင့်၊ ကောကာလိက သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကောကာလိက ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အလိုဆိုး ရှိကုန်၏။ အလိုဆိုး၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကောကာလိကရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ “ကောကာလိက ဤသို့ မဆိုလင့်၊ ကောကာလိက ဤသို့ မဆိုလင့်၊ ကောကာလိက သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကောကာလိကရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား အား။ပ။ အလိုဆိုး၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏ဟု လျှောက်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကောကာလိကရဟန်းအား။ပ။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန် တို့သည် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ကောကာလိကရဟန်းသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။ ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီပင် ကောကာလိကရဟန်းအား မုန်ညင်းစေ့မျှလောက်ရှိကုန်သော အဖုတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး နှံ့၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ မုန်ညင်းစေ့ပမာဏမှ ပဲနောက်စေ့မျှလောက်၊ ပဲနောက်စေ့ ပမာဏမှ ကုလားပဲမျှလောက်၊ ကုလားပဲပမာဏမှ ဆီးစေ့မျှလောက်၊ ဆီးစေ့ပမာဏမှ ဆီးသီးမျှလောက်၊ ဆီးသီးပမာဏမှ သျှိသျှားသီးမျှလောက်၊ သျှိသျှားသီးပမာဏမှ ဥသျှစ်သီးနုမျှလောက်၊ ဥသျှစ်သီးနုပမာဏမှ ဥသျှစ်သီးကြီးမျှလောက် ဖြစ်ကုန်၏။ ဥသျှစ်သီးကြီးမျှလောက်ဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲ ကုန်ပြီးလျှင် ပြည်သွေးတို့ ယိုစီးကုန်၏။ ထိုအခါ ကောကာလိကရဟန်းသည် ထိုအနာကြောင့်သာလျှင် သေလေ၏။ သေပြီးသော ကောကာလိကရဟန်းသည် သာရိပုတ္တရာ၊ အမောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ပြစ် မှားသောကြောင့် ပဒုမင်္ဂရံ၌ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း ကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား ကောကာလိကရဟန်းသည် သေပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား သေပြီးသော ကောကာ လိကရဟန်းသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ပြစ်မှားမိသောကြောင့် ပဒုမင်္ဂရံ၌ ဖြစ်လေ၏” ဟု လျှောက်၏။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုကာ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏ - “ရဟန်းတို့ ဤညဉ့်၌ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက် ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် ငါဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် ငါ့အား ဤစကားကို လျှောက်၏ -

‘အသျှင်ဘုရား ကောကာလိကရဟန်းသည် သေပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား သေပြီးသော ကောကာလိက ရဟန်းသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ပြစ်မှားမိသောကြောင့် ပဒုမဝရဲ၌ ဖြစ်လေ၏’ ဟု လျှောက်၏။ ရဟန်းတို့ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ဤစကားကို လျှောက်၏။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီး၍ ငါဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား ပဒုမဝရဲ၌ အသက်အတိုင်းအရှည်သည် အဘယ်မျှ ရှည်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ ရဟန်း ပဒုမဝရဲ၌ အသက်အတိုင်း အရှည်သည် ရှည်လျားလှ၏။ ထိုပဒုမဝရဲ၏ အသက်အတိုင်းအရှည်ကို ဤမျှကုန်သော နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤမျှကုန်သော နှစ်အရာတို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤမျှကုန်သော နှစ်အထောင် တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤမျှကုန်သော နှစ်အသိန်းတို့ဟူ၍လည်းကောင်း ရေတွက်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာပြုရန် တတ်ကောင်းပါသလော ဟု လျှောက်၏။ “ရဟန်း တတ်ကောင်း၏” ဟု မြတ်စွာဘုရား သည် မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်း ကောသလတိုင်းဖြစ်တို့၌ နှစ်ဆယ်ဝင်သော နှမ်းလှည်းတစ်စီးသည် ရှိရာ၏။ ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ထိုနှမ်းလှည်းမှ အနှစ်တစ်ရာ အနှစ်တစ်ရာ လွန်သောအခါ၌ တစ်စေ့တစ်စေ့သော နှမ်းကို ထုတ်ပစ်ရာ၏။ ရဟန်း ကောသလတိုင်းဖြစ်တို့နှစ်ဆယ်ဝင်သော ထိုနှမ်းလှည်းသည် ဤလုံ့လဖြင့် လျင်မြန်စွာသာလျှင် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ တစ်ခုသော အဗျဒဝရဲသည် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ မရောက်ရာ။ ရဟန်း အဗျဒဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် နိရဗျဒဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း နိရဗျဒဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် အပဗဇဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း အပဗဇဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် အဋ္ဌဋ္ဌဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း အဋ္ဌဋ္ဌဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် အဟဟဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း အဟဟဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် ကုမုဒဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း ကုမုဒဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် သောဂန္ဓိကဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း သောဂန္ဓိကဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် ဥပ္ပလဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း ဥပ္ပလဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် ပုဏ္ဏရိကဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရဟန်း ပုဏ္ဏရိကဝရဲ နှစ်ဆယ်သည် ပဒုမဝရဲ တစ်ခုဖြစ်၏။

ရဟန်း ကောကာလိကရဟန်းသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၌ စိတ်ပြစ်မှားမိသောကြောင့် ပဒုမဝရဲ၌ ဖြစ်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမှနောက်၌ ဤစကားတော်ကို မိန့်တော်မူပြန်၏ -

“ဖြစ်လာသော ယောက်ျား၏ ပါးစပ်၌ ဓားမနှင့်တူသော ကြမ်းကြုတ်သော စကားသည် ဖြစ်၏။ လူမိုက်သည် မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားကို ပြောဆိုကာ ယင်းဓားမနှင့်တူသော ကြမ်းကြုတ် သော စကားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဖြတ်၏။

အကြင်သူသည် ကဲ့ရဲ့ထိုက်သောသူကို ချီးမွမ်း၏။ ချီးမွမ်းထိုက်သောသူကို ကဲ့ရဲ့၏။ ထိုသူမိုက်သည် ပါးစပ်ဖြင့် အပြစ်ကို ဆည်းပူးသည် မည်၏။ ထိုသူမိုက်သည် ထိုအပြစ်ကြောင့် ချမ်းသာကို မရနိုင်။

ကြွေအန်လောင်းရာတို့၌ မိမိကိုယ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှ (မပြောပလောက်သော) အပြစ်သာတည်း။ ကောင်းမြတ်သော တရား (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ ရောက်ပြီးသော သူတို့၌ စိတ်ပြစ်မှားသော ဤ အပြစ်သာလျှင် ကြီးလေးသော အပြစ်မည်၏။

ယုတ်မာသော စကားကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ကိုလည်းကောင်း ဆောက်တည်၍ အရိယာကို ကဲ့ရဲ့သော သူမိုက်သည် တစ်သိန်းသုံးဆယ့်ခြောက် နိရဗျဒနှင့် ငါးအဗျဒတို့ပတ်လုံး ငရဲသို့ ရောက်ရ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမဝဂ် ပြီး၏။

၁။ တစ်တို့မှာ လေးတင်းရှိသည်။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁ - သနက္ခိမာရသုတ်

၁၈၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သပိန္နဲမြစ်ကမ်းနား၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သနက္ခိမာရဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သပိန္နဲမြစ်ကမ်း တစ်ဝန်းလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏ -

“လူများအပေါင်း၌ အမျိုးအနွယ်ကို စိစစ်လေ့ရှိသော သူတို့တွင် မင်းမျိုးသည် မြတ်၏။ နတ်လူ အပေါင်း တို့တွင် အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’၊ အကျင့် ‘စရဏ’နှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် မြတ်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

သနက္ခိမာရဗြဟ္မာသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်သက် (လက်ခံ) တော်မူ၏။ ထိုအခါ သနက္ခိမာရဗြဟ္မာသည် “ငါ့စကား ကို မြတ်စွာဘုရား နှစ်သက် (လက်ခံ) တော်မူ၏” ဟု သိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၂ - ဒေဝဒတ္တသုတ်

၁၈၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် -အခါတစ်ပါး၌ ဒေဝဒတ် (ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်မှ ဂယာသီသသို့) ထွက်ခွာသွား၍ မကြာမြင့်မီ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝိဇ္ဇကုဋ် တောင်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံလွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇကုဋ်တောင်အလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး ၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏ -

“ငှက်ပျောပင်ကို ငှက်ပျောသီးသည် ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဝါးပင်ကို ဝါးသီးသည် ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကျူပင်ကို ကျူသီးသည် ဖျက်ဆီး သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်သည် အသတိရှိခြင်းမရှိ သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ပူဇော်သက္ကာရသည် သူယုတ်ကို ဖျက်ဆီး၏” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၃ - အန္ဓကဝိန္ဒသုတ်

၁၈၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း အန္ဓကဝိန္ဒရွာ၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ည၌အခါ လွင်တီးခေါင်၌ နေတော်မူသည် ဖြစ်၍ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက် တစ်ပေါက် ဆွတ်ဖျန်း၏။ ထိုအခါ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ညဉ့်ဦးယံ လွန်ပြီးသော (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်၌ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အန္ဓကဝိန္ဒ တစ်ရွာလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်းသည် အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ကို မှီဝဲရာ၏။ သံယောဇဉ် ဆယ်ပါးမှ လွတ်ရန် အလို့ငှါ ကျင့်ရာ၏။ ထိုကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို အကယ်၍ မရသည် ဖြစ်အံ့၊ စောင့်ရှောက်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သတိနှင့်ပြည့်စုံလျက် သံဃာ့ဘောင်၌ နေရာ၏။

ဣန္ဒြေကို စောင့်ရှောက်ကာ ရင့်ကျက်သော ပညာ၊ သတိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းသို့ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းသည် ဝဋ်ဆင်းရဲဘေးမှ လွတ်လိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘေးကင်းရာ (နိဗ္ဗာန်) ၌ နှလုံးသွင်းလျက် အစွန် အဖျားကျသော ကျောင်းတို့ကို မှီဝဲရာ၏။

အကြင်အရပ်၌ (ခြင်္သေ့၊ သစ်ကျား၊ သစ်ငှက်စသော) ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးရန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ မြေတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ အလွန်မှောင်မိုက်သော ည၌ လျှပ်စစ်ပြက်၏။ မိုးထစ်ချန်း၏။ ထိုအရပ်၌ ရဟန်းသည် ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ဤစကားကို အကျွန်ုပ်သည် တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် စိတ်ကူး၍ ပြောသည်မဟုတ်။ သေခြင်းသဘောကို စွန့်ပြီးဖြစ်သော ရဟန္တာ တစ်ထောင့်ငါးရာကျော်၊ အပါယ်သို့လားမည် မဟုတ်သော သောတာပန် သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် တစ်ရာတစ်ဆယ် အားလုံးတို့သည် တစ်ခုသော တရားဒေသနာပွဲ၌ပင် ရှိနေသည်ကို စင်စစ် အကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရပါ၏။

ဤမှတစ်ပါးသော ဤသတ္တဝါအပေါင်းကား ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ ရှိ၏ ဟု အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဖြင့် ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။ (အကြောင်းသော်ကား) မုသာဝါဒမှ ကြောက်သော ကြောင့်ပါတည်း” ဟု လျှောက်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၄ - အရုဏဝတီသုတ်

၁၈၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ပ။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ -

ရဟန်းတို့ ရှေးက ဖြစ်ဖူးသည်ကား အရုဏဝါမည်သောမင်း ဖြစ်ဖူးလေပြီ၊ ရဟန်းတို့ အရုဏဝါ မင်း၏ အရုဏဝတီမည်သော မင်းနေပြည်သည် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရားသည် အရုဏဝတီ မင်းနေပြည်ကို မှီ၍ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူဖူးပြီ၊ ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရားအား အဘိဘူ၊ သမ္ဘဝ အမည်ရှိသော ကောင်းမြတ်သော သာဝကအစုံ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုသိခီ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘိဘူ ရဟန်းအား “မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း သွားကြစို့၊ တစ်ခုသော ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ဆွမ်းစားချိန် တိုင်အောင် ချဉ်းကပ်ကြကုန်စို့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ အဘိဘူ ရဟန်းသည် “အသျှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပြီ” ဟု ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရား သည် လည်းကောင်း၊ အဘိဘူရဟန်းသည် လည်းကောင်း ခွန်အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်ရုံးကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ရုံးကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အရုဏဝတီ မင်းနေပြည်တော် မှ ကွယ်ခဲ့ကုန်၍ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရားသည် အဘိဘူရဟန်းကို မိန့်တော်မူ၏- “မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း ဗြဟ္မာအား လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်အား လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ဗြဟ္မာတို့အား လည်းကောင်း တရားဟောခြင်းသည် သင်၏ ဉာဏ်၌ ထင်စေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ အဘိဘူရဟန်းသည် “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီး၍ ဗြဟ္မာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်ကို လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ဗြဟ္မာတို့ကို လည်းကောင်း (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွားကို ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ ဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်သည် လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ဗြဟ္မာတို့သည် လည်းကောင်း “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ အဘယ့်ကြောင့်လျှင် တပည့်သာဝကသည် ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ တရားဟောဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ ပြစ်တင် ပြောဆိုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော သိခီမြတ်စွာဘုရားသည် အဘိဘူရဟန်းကို မိန့်တော်မူ၏ - “မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း ဗြဟ္မာအားလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်အားလည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ဗြဟ္မာတို့အား လည်းကောင်း “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊

အဘယ့်ကြောင့်လျှင် တပည့်သာဝကသည် ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ တရားဟောဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း ထိုသို့ကဲ့ရဲ့ကုန်မှုကား သင်သည် အတိုင်းထက်အလွန် ပြဟွာကိုလည်းကောင်း၊ ပြဟွာပရိသတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ပြဟွာတို့ကို လည်းကောင်း ထိတ်လန့်စေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ အဘိဘူရဟန်းသည် “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီး၍ ထင်ရှားမြင်ရသော ကိုယ်ဖြင့်လည်း တရားကို ဟော၏။ ထင်ရှား မမြင်ရသော ကိုယ်ဖြင့်လည်း တရားကို ဟော၏။ ထင်ရှားမြင်ရသော အောက်ထက်ဝက်သော ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထင်ရှား မမြင်ရသော အထက်ထက်ဝက်သော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း တရားကို ဟော၏။ ထင်ရှား မြင်ရသော အထက်ထက်ဝက်သော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထင်ရှား မမြင်ရသော အောက်ထက်ဝက်သော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း တရားကို ဟော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပြဟွာသည် လည်းကောင်း၊ ပြဟွာပရိသတ်သည် လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ပြဟွာသည် လည်းကောင်း “အချင်းတို့ ရဟန်း၏ ကြီးသော တန်ခိုးရှိသည်၏အဖြစ် ကြီးသော အာနုဘော် ရှိသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိစွာ တကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား” ဟု အံ့ဖွယ် သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော စိတ်သဘောတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ အဘိဘူရဟန်းသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ပြဟွာပြည်၌ ရပ်တည်လျက် လောကဓာတ်တစ်ထောင်ကို အသံဖြင့် သိစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏’ ဟု ရဟန်း အပေါင်း၏ အလယ်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို လျှောက်ဖူးသည်ကို သိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရဟန်း သင်သည် ပြဟွာပြည်၌ ရပ်တည်လျက် လောကဓာတ်တစ်ထောင်ကို အသံဖြင့် သိစေရန် အချိန်တန်ပြီ၊ သိစေရန် အခါတန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ အဘိဘူရဟန်းသည် “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီး၍ ပြဟွာပြည်၌ ရပ်တည်လျက် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏ -

“မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အားထုတ်ကြကုန်လော့၊ ထွက်မြောက်ကြောင်း လုံ့လကို ပြုကုန်လော့၊ ဘာဝနာနှင့်ယှဉ်သော လုံ့လကို ကြိုးပမ်းကြကုန်လော့၊ ‘ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကျူအိမ်ကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့’ သေမင်း၏ စစ်သည်ကို ချေဖျက်ကြကုန်လော့။

အကြင်သူသည် ဤဓမ္မဝိနယ (သာသနာတော်) ၌ မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်၍ နေလတ္တံ့၊ ထိုသူသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော သံသရာကို ပယ်၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုလတ္တံ့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော သိဒ္ဓိမြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ အဘိဘူရဟန်းသည် လည်းကောင်း ပြဟွာကို လည်းကောင်း၊ ပြဟွာပရိသတ်ကို လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေးပြဟွာတို့ကိုလည်းကောင်း ထိတ်လန့် စေပြီး၍။ပ။ ထိုပြဟွာပြည်မှ ကွယ်ခဲ့ကုန်၍ အရုဏဝတီမင်းနေပြည်တော်၌ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ ပြဟွာပြည်၌ တည်ရှိနေစဉ် ဟောသော အဘိဘူရဟန်း၏ ဂါထာတို့ကို သင်တို့ ကြားကြကုန်၏လော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင်ဘုရား ပြဟွာပြည်၌ တည်ရှိနေစဉ် ဟောသော အဘိဘူရဟန်း၏ ဂါထာတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့ ကြားပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြဟွာပြည်၌ တည်ရှိနေစဉ် ဟောသော အဘိဘူရဟန်း၏ ဂါထာတို့ကို သင်တို့ အဘယ်သို့လျှင် ကြားကုန်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တည်ရှိနေစဉ် ဟောသော အဘိဘူရဟန်း၏ ဂါထာတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့ ကြားပါကုန်၏ -

“မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အားထုတ်ကြကုန်လော့၊ ထွက်မြောက်ကြောင်း လုံ့လကို ပြုကြကုန်လော့၊ ဘာဝနာနှင့် ယှဉ်သော လုံ့လကို ကြိုးပမ်းကြကုန်လော့၊ ‘ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကျူအိမ်ကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့’ သေမင်း၏ စစ်သည်ကို ချေဖျက်ကြကုန်လော့။

အကြင်သူသည် ဤဓမ္မဝိနယ (သာသနာတော်) ၌ မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်၍ နေလတ္တံ့! ထိုသူသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော သံသရာကို ပယ်စွန့်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုလတ္တံ့” ဟု ကြားရပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တည်ရှိနေစဉ် ဟောသော အဘိဘူရဟန်း၏ ဂါထာ တို့ကို ဤအတိုင်း ကြားရပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ ရဟန်းတို့ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တည်ရှိနေစဉ် ဟောသော အဘိဘူရဟန်း၏ ဂါထာတို့ကို သင်တို့ ကြားကုန် သည်ကား ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ သော တရားတော်ကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြကုန်ပြီ။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၅ - ပရိနိဗ္ဗာနသုတ်

၁၈၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါးနီးအချိန် ကုသိနာရုံပြည် အက္ခေ မလ္လာမင်းတို့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တော အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏ အကြား၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ သင်တို့အား ယခု (ငါ) မိန့်မှာတော်မူခဲ့အံ့၊ ပြုပြင်အပ်သော ‘သင်္ခါရ’ တရားတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။ မမေ့မလျော့ သော ‘သတိတရား’ ဖြင့် ကိစ္စပြီးစီးအောင် အားထုတ်ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်း တော်ပေတည်း။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ပဌမဈာန်မှ ထတော်မူ၍ ဒုတိယ ဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ဒုတိယဈာန်မှ ထတော်မူ၍ တတိယဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ တတိယဈာန်မှ ထတော်မူ၍ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ စတုတ္ထဈာန်မှ ထတော်မူ၍ အာကာသာနဉ္စာယတန ဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ သညာဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား တော်မူ၏။

သညာဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ရာ နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို ဝင်စား

တော်မူ၏။ အာကိဉ္ဇညာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ ဝိညာဏဉ္ဇာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ဝိညာဏဉ္ဇာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ အာကာသာနဉ္ဇာယတနဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ အာကာသာနဉ္ဇာယတနဈာန်မှ ထတော်မူ၍ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ စတုတ္ထဈာန်မှ ထတော်မူ၍ တတိယဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ တတိယဈာန်မှ ထတော်မူ၍ ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ဒုတိယဈာန်မှ ထတော်မူ၍ ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။

ပဌမဈာန်မှ ထတော်မူ၍ ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ဒုတိယဈာန်မှ ထတော်မူ၍ တတိယဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ တတိယဈာန်မှ ထတော်မူ၍ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ စတုတ္ထဈာန်မှ ထတော်မူပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည် ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဤသို့သော ဆရာသခင် အတုမဲ့ ဘုရားရှင်သော်လည်း အကြင် လောက၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူရချေသေး၏။ ထိုလောကထဲ၌ အားလုံးရှိသမျှ သတ္တဝါတို့သည် ရုပ်နာမ်အစု အတ္တဘောကို စွန့်ပစ်ကြ ရကုန်မည် ချည်းသာတည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည် ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မမြဲလေ ကုန်စွတကား၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ချုပ်ပျောက်လေကုန်စွတကား၊ ထို သင်္ခါရတရားတို့၏ ငြိမ်းခြင်းသည် သာလျှင် ချမ်းသာပေလိမ့် တကား” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသျှင်အာနန္ဒာ သည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“မွန်မြတ်သော ဂုဏ်တော်အားလုံးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ လတ်သော် ထိုအခိုက်ဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ် (မြေလျှပ်ခြင်း) သည် ဖြစ်လေပြီး တကား၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထစေတတ်သော (မြေလျှပ်ခြင်း) သည် ဖြစ်လေပြီး တကား” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ သည် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“တဏှာကင်းတော်မူသော စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ငြိမ်းအေးသော နိဗ္ဗာန်သို့ (ကြွရန်) ရည်စူး၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ၊ (ထို့ကြောင့်) စိတ်ဓာတ် ကြုံ့ခိုင်၍ ကောင်းဆိုး နှစ်ပါးကို အတူထားလျက် ရှုတော်မူ နိုင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ထွက်လေဝင်လေ မရှိတော့ပြီတကား။

(မြတ်စွာဘုရားသည်) ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိသော စိတ်ဖြင့် ဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူလေပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် ‘ဆီမီးလျှံ ငြိမ်းသကဲ့သို့ပင်’ (ချုပ်ငြိမ်း) လွတ်မြောက်တော်မူ လေပြီးတကား” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ဒုတိယဝဂ် ပြီး၏။

ဗြဟ္မသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၇ - ဗြာဟ္မဏသံယုတ်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၁ - ဓနုဇ္ဈာနီသုတ်

၁၈၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစားကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ ဓနုဇ္ဈာနီမည်သော ပုဏ္ဏားမသည် ဘုရား၌ လည်းကောင်း၊ တရားတော်၌ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၌ လည်းကောင်း အလွန်ကြည်ညို၏။ ထိုအခါ ဓနုဇ္ဈာနီပုဏ္ဏားမသည် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားအား ထမင်းကို ဆောင်ယူပေးသည်ရှိသော် ချွတ်ချော်ခြင်းကြောင့် “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု သုံးကြိမ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင့်သည်ရှိသော် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ဓနုဇ္ဈာနီပုဏ္ဏားမအား- “ဤသူယုတ်မသည် ဤသို့သာလျှင် အရာရာ၌ ထိုဦးပြည်းရဟန်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုခဲ့၏။ သူယုတ်မ ယခုအခါ သင်၏ ဆရာဖြစ်သော ထိုဘုရားအား ငါသည် အယူဝါဒကို တင်အံ့” ဟု ဆို၏။ “ပုဏ္ဏား နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွသော လူ့ လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားအား အယူဝါဒကို တင်နိုင်သောသူကို စင်စစ် အကျွန်ုပ် မမြင်၊ သို့သော်လည်း ပုဏ္ဏား သင်သွားပါလော့၊ သွားလျှင် သင် သိရပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် အမျက်ထွက်သည် နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုလျှောက်ထား၏-

“ဂေါတမ အဘယ်ကို ဖြတ်တောက်သော် ချမ်းသာစွာ နေရသနည်း၊ အဘယ်ကို ဖြတ်တောက်သော် မစိုးရိမ်ရသနည်း၊ အဘယ်မည်သော တစ်ခုသော တရားအား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို နှစ်သက်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား အမျက် ‘ဒေါသ’ကို ဖြတ်တောက်သော် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ အမျက် ‘ဒေါသ’ကို ဖြတ်တောက်သော် မစိုးရိမ်ရ၊ အဆိပ်လျှင် အရင်းအမြစ်ရှိသော ချိုမြိန်ခြင်းလျှင် အဖျားရှိသော အမျက် ‘ဒေါသ’အား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို အရိယာတို့သည် ချီးမွမ်းကုန်၏။ ထိုအမျက် ‘ဒေါသ’ကိုပင်လျှင် ဖြတ်တောက်သည်ရှိသော် မစိုးရိမ်ရ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ စကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင် ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ‘မျက်စိအမြင် ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို

ပြတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမ၏ အထံ၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရသည်သာတည်း။ ပဉ္စင်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်သေးသော အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်ကာ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည် ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးသားများ လိုလားတောင့်တအပ်သော အတုမရှိသော အကျင့်မြတ်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စအလို့ငှါ တစ်ပါးသောပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်လေသတည်း။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၂ - အက္ခောသသုတ်

၁၈၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ် သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ “ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အထံ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရဟန်းပြုသတတ်” ဟု အက္ခောသက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏား ကြားသောကြောင့် အမျက်ထွက်သည် နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်း ကပ်လျက် ပရိသတ်အလယ် မဖွယ်မရာဖြစ်ကုန်သော ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော စကားတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ကို ဆဲရေး၏။ ခြိမ်းခြောက်၏။

ဤသို့ ဆဲရေး၊ ခြိမ်းခြောက်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် အက္ခောသကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားကို “ပုဏ္ဏား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်၏ ဧည့်သည်ဖြစ်သည့် အဆွေခင်ပွန်း၊ ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည် လာကုန်၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဂေါတမ တစ်ရံတစ်ခါ အကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည် ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် လာပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။ “ပုဏ္ဏား ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်သည် ထိုအဆွေခင်ပွန်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ စားဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ လျက်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း ပေးသည့်မဟုတ်လော” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ တစ်ရံတစ်ခါ အကျွန်ုပ်သည် အဆွေခင်ပွန်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ အား ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ စားဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ လျက်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း ပေးပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား ထိုသူတို့သည် အကယ်၍ မခံယူကုန်သည်ဖြင့်အံ့၊ ထိုဥစ္စာသည် အဘယ်သူအား ရောက်သနည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ထိုသူတို့သည် အကယ်၍ မခံယူကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဥစ္စာသည် အကျွန်ုပ်တို့ အားသာလျှင် ရောက်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ပုဏ္ဏား ဤအတူသာလျှင် အကြင်အကြောင်းကြောင့် သင်သည် မဆဲရေးထိုက်ကုန်သော ငါတို့ကို ဆဲရေး၏။ မချုပ်ချယ်

ထိုက်ကုန်သော ငါတို့ကို ချုပ်ချယ်၏။ မချောက်ချား ထိုက်ကုန်သော ငါတို့ကို ချောက်ချား၏။ သင်၏ ထိုဆဲရေးခြင်းစသည်တို့ကို ငါတို့ မခံယူကုန်။ ပုဏ္ဏား ဤဆဲရေးခြင်းစသည်သည် သင့်အားသာလျှင် ရောက်၏။ ပုဏ္ဏား ဤဆဲရေးခြင်းစသည်သည် သင့်အားသာလျှင် ရောက်၏။

ပုဏ္ဏား စင်စစ် အကြင်သူသည် ဆဲရေးတတ်သောသူကို ပြန်၍ ဆဲရေး၏။ ချုပ်ချယ်တတ်သောသူကို ပြန်၍ ချုပ်ချယ်၏။ ချောက်ချားတတ်သောသူကို ပြန်၍ ချောက်ချား၏။ ပုဏ္ဏား ဤသူကို အတူခံစားသည် ပြုတုံ့ပြုသည် မည်၏ ဟု ဆိုအပ်၏။ ထိုငါတို့သည် သင်နှင့်အတူ ခံစားဖက် မဟုတ်ကုန်။ ပြုတုံ့ မပြုကုန်။ ပုဏ္ဏား ဤဆဲရေးခြင်း စသည်သည် သင့်အားသာလျှင် ရောက်၏။ ပုဏ္ဏား ဤဆဲရေးခြင်း စသည်သည် သင့်အားသာလျှင် ရောက်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မင်းနှင့်တကွသော ပရိတ်သတ်သည် အသျှင်ဂေါတမ ကို “ရဟန်းဂေါတမသည် ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်၏” ဟု သိ၏။ ယင်းသို့ သိလျက် အသျှင်ဂေါတမသည် အမျက်ထွက်ဘိ၏ ဟု ဆို၏။

“ပုဏ္ဏား ယဉ်ကျေးသော တရားနှင့်အညီ အသက်မွေးလေ့ရှိသော သစ္စာလေးပါး တရားကို ကောင်းစွာ သိ၍ ကိလေသာမှ လွတ်သော စိတ်ရှိသော ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသော တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော အမျက်မထွက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား အမျက် ထွက်ခြင်းသည် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

အကြင်သူသည် အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်၏။ ထိုသူသည်သာ ထို အမျက်ထွက်သော သူကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့် ယုတ်မာ၏။ အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်မထွက်သူသည် အောင်နိုင်ခဲ့သော ရန်စစ်သည်ကို အောင်နိုင်သည် မည်၏။

အကြင်သူသည် အမျက်ထွက်သော သူတစ်ပါးကို သိသည်ရှိသော် သတိနှင့်ပြည့်စုံ သည်ဖြစ်၍ အမျက်ကို ငြိမ်းအေးစေ၏။ (ထိုအမျက်ကို မတုံ့ပြန်သော သူသည်) မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည် မည်၏။

အကြင်သူတို့သည် (သစ္စာလေးပါး) တရား၌ မသိမလိမ္မာကြကုန်။ (ထိုသူတို့သည်) မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့အား အမျက်ငြိမ်းစေသော ကုစားခြင်းအားဖြင့် ကုစားသူကို လူမိုက်ဟူ၍ မှတ်ထင်ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် အက္ခောသကဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင် ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ။။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမ၏ အထံ၌ ရှင် အဖြစ်ကို ရလိုပါ၏။ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

အက္ခောသကဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ရှင်အဖြစ်ကို ရလေ၏။ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရလေ၏။ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်သေးသော အသျှင်အက္ခောသကဘာရဒ္ဒါသည် တစ်ယောက် တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ပြင်းစွာ အားထုတ်ကာ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ် အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ (ရဟန်းဘောင်) သို့ ဝင်ရောက် (ရဟန်း) ပြုကြသော အမျိုးသားများ လိုလားတောင့်တအပ်သော အတုမရှိသော အကျင့်မြတ်၏ အဆုံး ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသောပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်ဘာရဒ္ဒါသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေ သတည်း။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၃ - အသုရိန္ဒကသုတ်

၁၈၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ “ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အထံ၌ လှူဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် (ရဟန်းပြု) သတတ်” ဟု အသုရိန္ဒက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏား ကြားသောကြောင့် အမျက်ထွက်သည် နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ပရိသတ်အလယ် မဖွယ်မရာဖြစ်ကုန်သော ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော စကားတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဆဲရေး၏။ ခြိမ်းခြောက်၏။ ဤသို့ ဆဲရေး၊ ခြိမ်းခြောက်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အသုရိန္ဒကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း အောင်ပြီ၊ ရဟန်း အောင်ပြီ” ဟု ဆို၏။

“ပုဏ္ဏား ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ဆိုသော သူမိုက်သည် စကားမျှဖြင့် (သူတစ်ပါးကို) အောင်ပြီ ဟူ၍ အောက်မေ့၏။ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြင်သည်းခံမှုသည် ရှိ၏။ ထိုသည်းခံမှုသည်သာ ထိုပညာရှိအား အောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အကြင်သူသည် အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်၏။ ထိုသူသည်သာ ထိုအမျက်ထွက်သောသူကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့် ယုတ်မာ၏။ အမျက်ထွက် သူကို ပြန်၍ အမျက် မထွက်သူသည် အောင်နိုင်ခဲ့သော ရန်စစ်သည်ကို အောင်နိုင်သည် မည်၏။

အကြင်သူသည် အမျက်ထွက်သော သူတစ်ပါးကို သိသည် ရှိသော် သတိနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အမျက်ကို ငြိမ်းအေး၏။ (ထိုအမျက်ကို မတုံ့ပြန်သော သူသည်) မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည် မည်၏။

အကြင်သူတို့သည် (သစ္စာလေးပါး) တရား၌ မသိမလိမ္မာကြကုန်၊ (ထိုသူတို့သည်) မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့အား အမျက်ငြိမ်းစေသော ကုစားခြင်းအားဖြင့် ကုစားသူကို လူမိုက်ဟူ၍ မှတ်ထင်ကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် အသုရိန္ဒကဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ သိ၏။ အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၄ - ဗိလင်္ဂိကသုတ်

၁၉၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ “ဘာရဒ္ဒါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမအထံ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုသတတ်” ဟု ဗိလင်္ဂိက ဘာရဒ္ဒါဇ ပုဏ္ဏားကြားသောကြောင့် အမျက်ထွက်သည် နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗိလင်္ဂိက ဘာရဒ္ဒါဇပုဏ္ဏား၏ စိတ်အကြံကို သိတော်မူ၍ ဗိလင်္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇပုဏ္ဏားကို ဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏ -

“အကြင်သူမိုက်သည် မပြစ်မှားထိုက်သော စင်ကြယ်၍ ကိလေသာ မရှိသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ပြစ်မှား၏။ (ထိုသူ၏) မကောင်းမှုသည် ‘လေညာသို့ လွင့်အပ်သော သိမ့်မွေ့သော မြူကဲ့သို့’ ထိုသူမိုက်ထံသို့သာလျှင် ပြန်ရောက်ရာ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဗိလင်္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ သီ၏။ အသျှင်ဘာရဒ္ဒါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၅ - အဟိသကသုတ်

၁၉၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ အဟိသက ဘာရဒ္ဒါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် အဟိသကပါတည်း၊ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် အဟိသကပါတည်း” ဟု လျှောက်၏-

“အကြင်သူသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် သူတစ်ပါးကို မသတ်ဖြတ် မညှဉ်းဆဲ၊ ထို သူသည် အဟိသက ဖြစ်၏။ သင်သည် အဟိသက ဖြစ်ခဲ့မှု အမည်အားလျော်စွာ မညှဉ်းဆဲသူ ဖြစ်ပါလေလော့။ မှန်၏။ အကြင်သူသည် သူတစ်ပါးကို မသတ်ဖြတ် မညှဉ်းဆဲ၊ ထိုသူသည်သာလျှင် အဟိသက အမှန်ဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အဟိသက ဘာရဒ္ဒါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ သီ၏။ အသျှင်အဟိသက ဘာရဒ္ဒါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၆ - ဇောသုတ်

၁၉၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ဇောဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏ -

“ကိုယ်တွင်းသန္တာန်တွင် ဖွဲ့ယှက်တတ်သောတဏှာ၊ ကိုယ်ပသန္တာန်၌ ဖွဲ့ယှက်တတ် သောတဏှာ ယင်း (ကိုယ်တွင်း၊ ကိုယ်ပ၌ဖြစ်သော) ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာသည် သတ္တဝါအပေါင်းကို ဖွဲ့ယှက်အပ် ပါ၏။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အရှင်ဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို မေးလျှောက်ပါ၏။ ဤဖွဲ့ယှက် တတ်သော တဏှာကို အဘယ်သူသည် ဖြေရှင်းနိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ပဋိသန္ဓေပညာရှိ၍ ပြင်းစွာ အားထုတ်မှုရှိသော ရင့်ကျက်သည့် ပညာရှိသော (သံသရာဘေးကို) ရှုလေ့ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလ၌ တည်၍ (သမာဓိ) စိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ (ဝိပဿနာ) ပညာကို လည်းကောင်း ပွားစေလျက် ဤဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာကို ဖြေရှင်းနိုင်၏။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား တပ်စွန်းမှု ‘ရာဂ’၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’၊ မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’တို့သည် ကင်းပြတ် ကုန်၏။ အာသဝကုန်ပြီး ဖြစ်၍ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာကို ဖြေရှင်း အပ်ပြီ။

အကြင်နိဗ္ဗာန်၌ နာမ်သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်သည် လည်းကောင်း၊ ထိပါးမှု ဟူသော အမှတ် ‘ပဋိဿသညာ’သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်၌ ဖြစ်သော အမှတ် ‘ရူပသညာ’သည် လည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ ချုပ်၏။ ဤနိဗ္ဗာန်၌ ဖွဲ့ယှက်တတ်သော တဏှာသည် ကင်းပြတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဇောဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဘာရဒွါဇ သည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၇ - သုဒ္ဓိကသုတ်

၁၉၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ သုဒ္ဓိကဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော် ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုလျှောက်ထား၏ -

“လောက၌ မည်သည့် ပြာဟ္မဏမျိုးမဆို ပြင်းထန်သော အကျင့်ကို ကျင့်လျက် သီလရှိပါသော်လည်း စင်ကြယ်သည် မဟုတ်၊ ဗေဒင်သုံးပုံ ‘ဝိဇ္ဇာ’၊ အမျိုး၏ အကျင့် ‘စရဏ’နှင့် ပြည့်စုံ၍ (အမျိုးသန့်သော) ပြာဟ္မဏသည်သာ စင်ကြယ်၏။ ဝိဇ္ဇာစရဏကို မသိသော ဤမှတစ်ပါး အခြားသတ္တဝါသည် မစင်ကြယ်” ဟု လျှောက်၏။

ပုဏ္ဏား စင်ကြယ်၏ဟူသော စကားကို များစွာဆိုပါသော်လည်း ‘ယောက်သွားပုပ် ကဲ့သို့’ ကိလေသာ အတွင်းပုပ်သော ညစ်ညူးခြင်းရှိသော ဟန်ဆောင်မှုကို မှီသူသည် အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ပြာဟ္မဏ မဖြစ်နိုင်။

မင်းဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏားဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်ဖြစ်စေ၊ သူဆင်းရဲဖြစ်စေ၊ ဒွန်းစက္ကား ပန်းမှိုက်သွန်ပင်ဖြစ်စေ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကာ မြဲမြံသော အားထုတ်မှု ရှိသူသည်သာ မြင့်မြတ်သော စင်ကြယ်ခြင်းသို့ ရောက်နိုင်၏။ ပုဏ္ဏား ဤသို့ သိလော့ ဟု မိန့်တော်၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် သုဒ္ဓိကဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ အသျှင်ဂေါတမ တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဘာရဒ္ဒါသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၈ - အဂ္ဂိကသုတ်

၁၉၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဂ္ဂိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် “မီးကို ပူဇော်အံ့၊ မီးပူဇော်ခြင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးအံ့” ဟု ထောပတ်နှင့် နို့ယနာကို ရောစပ်စီရင်အပ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဂ္ဂိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တော်မူ၏။ အဂ္ဂိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ ရပ်တည်နေသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏ -

“(အသျှင်ဂေါတမ) ဗေဒင်သုံးပုံ ‘ဝိဇ္ဇာ’တို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ အမျိုးသန့်သော များသော အကြားအမြင်နှင့်လည်း ပြည့်စုံလျက် ဗေဒင်သုံးပုံ ‘ဝိဇ္ဇာ’ အမျိုး၏ အကျင့် ‘စရဏ’နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုသူသည် ဤနို့ယနာဆွမ်းကို သုံးဆောင်ထိုက်ရာ၏” ဟု လျှောက်၏။

ပုဏ္ဏား ဇာတိ၊ သုတ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏဟူသော စကားကို များစွာဆိုသော်လည်း ‘ယောက်သွားပုပ်ကဲ့သို့’ ကိလေသာ အတွင်းပုပ်သော ညစ်ညူးခြင်းရှိသော ဟန်ဆောင်မှုတို့ဖြင့် ခြိရံသူသည် အမျိုးဇာတ်ကြောင့် ပြာဟွဏ မဖြစ်နိုင်။

“အကြင်ရဟန်းသည် ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို သိ၏။ နတ်ပြည်ကို လည်းကောင်း၊ အပါယ်ကိုလည်းကောင်း မြင်၏။ ထိုမှတစ်ပါး ဇာတိ၏ကုန်ရာ (အရဟတ္တဖိုလ်) သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည်သာ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ဘဝ၏ အဆုံးသို့ ရောက်၏။

ဤသုံးပါးသော အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’တို့ဖြင့် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိသူသည် ပြာဟွဏမည်၏။ ဝိဇ္ဇာစရဏနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုပြာဟွဏသည် ဤနို့ယနာဆွမ်းကို စားထိုက်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်သည် ပြာဟွဏ မည်တော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏ -

“ပုဏ္ဏား ဂါထာဖြင့် သီဆို၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို ငါဘုရား မသုံးဆောင်၊ (ပုဏ္ဏား အကျိုးအကြောင်းကို) သိမြင်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့အား ဤသုံး ဆောင်ခြင်းသည် တရားသဘောသို့ မသက်ဝင်၊ ဘုရားသျှင်တို့သည် ဂါထာတို့ဖြင့် သီဆို၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို ပယ်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏား ဤသည်လျှင် သူတော်ကောင်း တရား၌ တည်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အသက်မွေးခြင်းတည်း။

ပုဏ္ဏား ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှာမှီးတတ်သော နောင်တပုပန်မှု ငြိမ်းပြီးသော အလုံးစုံကိစ္စ ပြီးပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ဂါထာဖြင့် သီဆို၍ ရသောဆွမ်းမှတစ်ပါး အခြားသော ဆွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဖျော်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးလော့။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော သူ၏ လယ်မြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အဂ္ဂိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေစွ” ဟု လျှောက်၏။ပ။ အသျှင်အဂ္ဂိက ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၉ - သုန္ဒရိကသုတ်

၁၉၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း သုန္ဒရိကမြစ်၏ ကမ်းနား၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မီးကို ပူဇော်၏။ မီးပူဇော်ခြင်းဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ၌ သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မီးကို ပူဇော်ပြီး၍ မီးပူဇော်ခြင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီး၍ နေရာမှ ထလျက် “အဘယ်သူသည် ဤမီးပူဇော်ကြွင်း (ယနာထမင်း) ကို စားရာအံ့နည်း” ဟု ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်၍ ကြည့်၏။ သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံလျက် ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သောကြောင့် လက်ဝဲလက်ဖြင့် မီးပူဇော်ကြွင်း (ယနာထမင်း) ကိုယူ၍ လက်ယာလက်ဖြင့် ရေကရားကို ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏား၏ ခြေသံကြောင့် ဦးခေါင်းကို ဖွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် “ဤအသျှင်သည် ဦးပြည်းပါတကား၊ ဤအသျှင်သည် ဦးပြည်းပါတကား” ဟု ထို အရပ်မှ ပြန်ဆုတ်လို၏။ ထို့နောက် သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားအား “ဤလောက၌ ဦးပြည်းကုန်သော ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည်လည်း ရှိကုန်သေး၏။ ငါသည် ဦးပြည်းဖြစ်သော သူကိုကပ်၍ ဇာတ်ကို မေးရမူ ကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်သည် အဘယ်ဇာတ်ရှိပါသနည်း”ဟူ၍ ဤစကားကို လျှောက်၏ -

“ပုဏ္ဏား ဇာတ်ကို မမေးသင့်၊ အကျင့် (စရဏ) ကိုသာ မေးလော့၊ မီးသည် ထင်းမှ ဖြစ်၏။ အမျိုးပင်ယုတ်သော်လည်း ရဟန်းသည် တည်ကြည်ခြင်း ရှိ၏။ အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သိတတ်၏။ အရှက်ဖြင့် (မကောင်းမှုတို့ကို) တားမြစ်တတ်၏။

မှန်ကန်မှု ‘သစ္စာ’ဖြင့် ယဉ်ကျေး၏။ ဣန္ဒြေကို ဆုံမခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဉာဏ်တို့၏ အဆုံးသို့ ရောက်၏။ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်၏။ ဆောင်အပ်ပြီးသော ပူဇော်မှု ယဇ်လည်း ရှိ၏။ ထိုရဟန်းကို လျှောက်ပတ်သော အခါ၌ ပင့်ခေါ်ရာ၏။ ထိုပင့်ခေါ်တတ်သူသည် မြတ်သော အလှူခံတို့ ကို ပူဇော်သည် မည်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အကြင် ပူဇော်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုသို့သဘောရှိသော ဉာဏ်တို့၏ အဆုံးသို့ ရောက်ပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖူးမြင်ရပါ၏။ ထို့ကြောင့် မချွတ် ဤပူဇော်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ မှန်၏။ အသျှင်ဘုရား တို့ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မဖူးမြော် ရသောကြောင့် မီးပူဇော်ကြွင်း (ယနာထမင်း) ကို တစ်ပါးသော သူသည် စား၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဂေါတမသည် ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်ပါပေ၏ အသျှင်သည် ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့ ဟု လျှောက်၏။

“ပုဏ္ဏား ဂါထာဖြင့် သီဆို၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို ငါဘုရား မသုံးဆောင်၊ ပုဏ္ဏား (အကျိုး အကြောင်းကို) သိမြင်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့အား ဤသုံးဆောင်ခြင်းသည် တရားသဘောသို့ မသက်ဝင်၊ ဘုရားသျှင်တို့သည် ဂါထာတို့ဖြင့် သီဆို၍ ရသော ဆွမ်းကို ပယ်ကုန်၏။ ဤသည်လျှင် သူတော်ကောင်းတရား၌ တည်ကုန်သော ဘုရားသျှင်တို့၏ အသက်မွေးခြင်းတည်း။

ပုဏ္ဏား ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှာမှီးတတ်သော နောင်တပူပန်မှု ငြိမ်းပြီးသော အလုံးစုံကိစ္စ ပြီးပြီးသော ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ဂါထာဖြင့် သီဆို၍ ရသောဆွမ်းမှတစ်ပါး အခြားသော ဆွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဖျော်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးလော့။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော သူ၏ လယ်မြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဂေါတမ သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမီးပူဇော်ကြွင်း (ဃနာထမင်း) ကို အဘယ်သူအား ပေးအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။ “ပုဏ္ဏား နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွသော လူ့လောက၌ ငါဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ ငါဘုရား၏ တပည့် သာဝကကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထား၍ မီးပူဇော်ကြွင်း (ဃနာထမင်း) ကို စားသည်ရှိသော် ကောင်းစွာ ကျေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ရာသော သူ့ကို ငါ မမြင်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သင်သည် ထိုမီးပူဇော်ကြွင်း (ဃနာထမင်း) ကို စိမ်းသော မြက်သစ်ပင် မရှိရာ၌မူလည်း စွန့်လော့၊ ပိုးမရှိသော ရေ၌မူလည်း မျှောလော့” ဟု မိန့်ဆို၏။

ထိုအခါ သုန္ဒရိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် ထိုမီးပူဇော်ကြွင်း (ဃနာထမင်း) ကို ပိုးမရှိသော ရေ၌ မျှော၏။ ထိုအခါ ထိုမီးပူဇော်ကြွင်း (ဃနာထမင်း) သည် ရေ၌ မျှောအပ်သည် ရှိသော် စိတ်စိတ် စိတ်စိတ် မြည်၏။ ထက်ဝန်းကျင် အခိုးထ၏။ ထက်ဝန်းကျင် ပြင်းစွာ အခိုးထ၏။ တစ်နေ့လုံးပူသော သံတွေခဲကို ရေ၌ ထည့်သည်ရှိသော် စိတ်စိတ် စိတ်စိတ် မြည်သကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင် အခိုးထသကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင် ပြင်းစွာ အခိုးထသကဲ့သို့တို့အတူ ထိုမီးပူဇော်ကြွင်း (ဃနာထမင်း) သည် ရေ၌ ထည့်သည် ရှိသော် စိတ်စိတ် စိတ်စိတ် မြည်၍ အခိုးထ၏။ ထက်ဝန်းကျင် အခိုးထ၏။ ထက်ဝန်းကျင် ပြင်းစွာ အခိုးထ၏။

ထိုအခါ သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် ထိတ်လန့်သည် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်နေသော သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို ဟောကြား၏- “ပုဏ္ဏား ထင်းကို မီးရှို့သော သင်သည် မီးရှို့ကာမျှဖြင့် စင်ကြယ်၏ ဟု မအောက်မေ့လင့်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ထိုထင်းကို မီးရှို့ခြင်းသည် အပ၌သာ ဖြစ်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အကြင် သူသည် အပ၌ ဖြစ်သော မီးရှို့ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏။ ထိုသူကို ထိုမီးရှို့ခြင်းကြောင့် စင်ကြယ်၏ ဟု ပညာရှိတို့ မဆိုကုန်။

ပုဏ္ဏား ငါသည် ထင်းကို မီးရှို့ခြင်းကို ပယ်၍ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌သာလျှင် ဉာဏ်မီးကို တောက်ပစေ၏။ မပြတ်တောက်ပသော (ဉာဏ်) မီးရှိသော အမြဲမပြတ် တည်ကြည်သောစိတ်ရှိသော ရဟန္တာဖြစ်သော ငါသည် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏။

ပုဏ္ဏား သင်၏ ထောင်လွှားခြင်း ‘မာန’သည် ထမ်းပိုးဝန်သဖွယ် ဖြစ်၏။ အမျက် ‘ဒေါသ’သည် မီးခိုးသဖွယ် ဖြစ်၏။ မမှန်ချွတ်ယွင်း ပြောဆိုခြင်းသည် ပြာသဖွယ် ဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏား (ငါ၏) လျှာသည် (တရားတည်းဟူသော ယဇ်ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ) ယဇ်ယောက်မသဖွယ် ဖြစ်၏။ (သတ္တဝါတို့၏) နှလုံးသည် (တရားတည်းဟူသော) ယဇ်၏ မီးတောက်ရာ ဌာနသဖွယ် ဖြစ်၏။ သတ္တဝါအပေါင်း၏ ကောင်းစွာ ယဉ် ကျေးသော စိတ်သည် မီးသဖွယ် ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား (အဋ္ဌဂီကမဂ်) တရားသည် ထုံးအိုင်သဖွယ် ဖြစ်၏။ သီလ ဟူသော ရေချိုးဆိပ် ရှိ၏။ မနောက်ကျ။ သူတော်ကောင်းတို့သည် သူတော်ကောင်းတို့အား ချီးမွမ်းအပ်၏။ အကြင် ထုံးအိုင်၌ စင်စစ် ဉာဏ်၏အဆုံးသို့ ရောက်ကြသူ (ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်) ရေချိုးကုန်၏။ ထိုထုံးအိုင်၌ မစွတ်သော ကိုယ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်) သို့ ကူးကုန်၏။

ပုဏ္ဏား မှန်ကန်သော စကား၊ တရား ‘မဗ္ဗ’၊ စောင့်စည်းမှုဟူသော ဤဗြဟ္မစရိယသည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကို မှီသည်ဖြစ်၍ မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်စေတတ်၏။ ထိုသင်သည် ဖြောင့်မတ်ကုန်သော (ရဟန္တာ)

ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ရှိခိုးခြင်းကို ပြုလော့၊ ထိုသူကို တရားအနှစ် ရှိ၏ဟူ၍ ငါဟော၏” ဟု (ရွတ်ဆို ဟောကြား၏)။

ဤသို့ ဟောတော်မူသည်ရှိသော် သုန္ဒရိက ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင် ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - အရဟန္တဝဂ် ===

၁၀ - ဗဟုမီတရသုတ်

၁၉၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်အား ခိုင်းနွား တစ်ဆယ့် လေးကောင်တို့သည် ပျောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ထိုနွားတို့ကို ရှာသည်ရှိသော် ထိုတောအုပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တောအုပ်အတွင်း၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုသတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ဤရဟန်းအား နွားပျောက်၍ ခြောက်ရက်ရှိလာသော ဤယနေ့၌ ခိုင်းနွား တစ်ဆယ့်လေးကောင် တို့ မပျောက်လေကုန်သလော၊ ထိုသို့ မပျောက်သောကြောင့် ဤရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေရယောင် တကား။

ဤရဟန်းအား နှမ်းခင်း၌ တစ်ရွက်နှစ်ရွက်သာ ကြွင်းကျန်ရစ်ကုန်သော နှမ်းငုတ်တို့ မရှိလေကုန် သလော၊ ထိုသို့ မရှိသောကြောင့် ဤရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေရယောင်တကား။

ဤရဟန်းအား အချည်းနည်းသော ကျီ၌ ကြွက်တို့ လှည့်လည်လျက် မမြူးထူး ကုန်သလော၊ ထိုသို့ မမြူးထူးသောကြောင့် ဤရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေရယောင် တကား။

ဤရဟန်းအား ခုနစ်လပတ်လုံး သုတ်သင်မှုကင်းသော မြက်အခင်းသည် ဥပ္ပါဋက ပိုးတို့ဖြင့် မဖုံးလွှမ်းလေသလော၊ ထိုသို့ မဖုံးလွှမ်းသောကြောင့် ဤရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေရယောင်တကား။

ဤရဟန်းအား သားတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်စီရှိကုန်သော မုဆိုးမဖြစ်သည့် သမီးခုနှစ်ယောက်တို့ မရှိလေကုန်သလော၊ ထိုသို့ မရှိသောကြောင့် ဤရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေရယောင်တကား။

ဤရဟန်းအား မျက်စိနီကြောင်၍ မဲ့မည်းရှိသော မိန်းမသည် အိပ်နေသူကို ခြေဖြင့် ကျောက်ကန်၍ မနှိုးလေသလော၊ ထိုသို့ မနှိုးသောကြောင့် ဤရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေရယောင်တကား။

ဤရဟန်းအား မိုးသောက်ထအခါ၌ မြီရှင်တို့သည် ‘ပေးကုန်လော့၊ ပေးကုန်လော့’ ဟု မတောင်းကုန်လေသလော၊ ထိုသို့ မတောင်းသောကြောင့် ဤရဟန်းသည် ချမ်းသာစွာ နေရယောင် တကား” ဟု ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား နွားပျောက်၍ ခြောက်ရက်ရှိလာသော ဤယနေ့၌ ခိုင်းနွား တစ်ဆယ့်လေးကောင်တို့ မပျောက်ကုန်၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား နှမ်းခင်း၌ တစ်ရွက်နှစ်ရွက်သာ ကြွင်းကျန်ရစ်ကုန်သော နှမ်းငုတ်တို့ မရှိကုန်၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား အချည်းနှီးသော ကျီ၌ ကြွက်တို့ လှည့်လည်လျက် မမြူးထူး ကုန်၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား ခုနစ်လပတ်လုံး သုတ်သင်မှုကင်းသော မြက်အခင်းသည် ဥပ္ပါဋက ပိုးတို့ဖြင့် မဖုံးလွှမ်း၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား သားတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်စီရှိကုန်သော မုဆိုးမဖြစ်သည့် သမီးခုနစ်ယောက်တို့ မရှိကုန်၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား မျက်စိနီကြောင်၍ မွဲ့မည်းရှိသော မိန်းမသည် အိပ်နေသည်ကို ခြေဖြင့် ကျောက်ကန်၍ မနှိုး၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။

ပုဏ္ဏား ငါ့အား မိုးသောက်ထအခါ၌ မြီရှင်တို့သည် ‘ပေးကုန်လော့၊ ပေးကုန်လော့’ ဟု မတောင်းကုန်၊ ပုဏ္ဏား ထိုကြောင့် ငါသည် ချမ်းသာစွာ နေရ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိစွတကား၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိစွတကား၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာသော်ကား မှောက်၍ ထားအပ်သော ဝတ္ထုကို လှန်၍ ပြရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်း၍ထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်၍ ပြရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ခရီးမှားသော သူ့အား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ‘မျက်စိအမြင်ရှိကုန်သော သူတို့သည် ရူပါရုံတို့ကို မြင်ကုန်လတ္တံ့’ ဟု အမိုက်မှောင်၌မူလည်း ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဂေါတမ၏ အထံ၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရသည် သာလျှင်တည်း၊ ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်သေးသော အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသည် ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကာနေသည် ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးသားများ လိုလားတောင့်တအပ်သော အတုမရှိသော အကျင့်မြတ်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ (မဂ်) ကိစ္စအလို့ငှါ တစ်ပါးသောပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်လေသတည်း။

ရှေးဦးစွာသော အရဟန္တဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၁ - ကသိဘာရဒ္ဒါဇေယျသုတ်

၁၉၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂတိုင်း ဒက္ခိကာဂိရိဇနပုဒ် ဧကနာဠပုဏ္ဏားရွာ၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကသိဘာရဒ္ဒါဇေယျအား ပျိုးကြိသော အခါ၌ ထွန်ငါးရာတို့ကို နွားတို့ဖြင့် ကအပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ကသိဘာရဒ္ဒါဇေယျအား အလုပ်ခွင် သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ကသိဘာရဒ္ဒါဇေယျသည် (လုပ်သားတို့အား) ကျွေးမွေးဆဲ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကျွေးမွေးရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တော်မူ၏။ ကသိဘာရဒ္ဒါဇေယျအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ ရပ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “ရဟန်း အကျွန်ုပ်သည် ထွန်လည်း ထွန်၏။ စိုက်ပျိုးလည်း စိုက်ပျိုး၏။ ထွန်၍လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုး၍လည်းကောင်း စား၏။ ရဟန်း သင်သည်လည်း ထွန်လည်း ထွန်လော့၊ စိုက်ပျိုးလည်း စိုက်ပျိုးလော့။ ထွန်၍လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုး၍လည်းကောင်း စားလော့” ဟု လျှောက်၏။ “ပုဏ္ဏား ငါသည် ထွန်လည်း ထွန်၏။ စိုက်ပျိုးလည်း စိုက်ပျိုး၏။ ထွန်၍လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုး၍လည်းကောင်း စား၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ ထမ်းပိုးကို လည်းကောင်း၊ ထွန်တုံးကို လည်းကောင်း၊ ထွန်သွားကို လည်းကောင်း၊ နှင်တံကို လည်းကောင်း၊ နွားလား တို့ကို လည်းကောင်း မတွေ့မြင်ရပါကုန်။ သို့ဖြစ်လျက် အသျှင်ဂေါတမသည် “ပုဏ္ဏား ငါသည် ထွန်လည်း ထွန်၏။ စိုက်ပျိုးလည်း စိုက်ပျိုး၏။ ထွန်၍လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုး၍လည်းကောင်း စား၏” ဟု မိန့်ဆိုဘိ၏ ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ကသိဘာရဒ္ဒါဇေယျသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်၏-

“သင်သည် လယ်ထွန်သူ ဟူ၍ ဝန်ခံ၏။ သင်၏ လယ်ထွန်မှုကို အကျွန်ုပ် မမြင်ရ၊ အကျွန်ုပ် မေးအပ်သော လယ်ထွန်သော သင်သည် ဖြေကြားပါလော့၊ ထိုလယ်ထွန်မှုကို အဘယ်သို့လျှင် သိရကုန်အံ့နည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

“ပုဏ္ဏား ငါ၏ ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’သည် မျိုးစေ့မည်၏။ ငါ၏ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလသည် မိုးရေမည်၏။ ငါ၏ ပညာသည် ထမ်းပိုး၊ ထွန်တုံးမည်၏။ ငါ၏ ရှက်မှု ‘ဟိရိတရား’သည် ထွန်သံမည်၏။ ငါ၏ စိတ်သည် ကြိုးမည်၏။ ငါ၏ ဝိပဿနာနှင့်ယှဉ်သော သတိ၊ မဂ်နှင့် ယှဉ်သော အောက်မေ့မှု ‘သတိ’ သည် ထွန်သွား၊ နှင်တံ မည်၏။

ကာယသုစရိုက်သုံးပါးဖြင့် လုံခြုံ၏။ ဝစီသုစရိုက် လေးပါးဖြင့်လည်း လုံခြုံ၏။ အာဟာရ (ရှာမှီးရာ)၌ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းရေး (သုံးဆောင်ရာ) ၌လည်းကောင်း စောင့်ရှောက်၏။ ဝစီသစ္စာဖြင့် ရိတ်ဖြတ်ခြင်းကို ပြု၏။ ကောင်းသော နိဗ္ဗာန်၌ မွေ့လျော်သည်၏အဖြစ် ဟု ဆိုအပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သည် ငါ၏ လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ငါဘုရား၏ ဝီရိယသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုရုန်းသည် ဖြစ်၍ ဝန်ရုန်းနွား မည်၏။ အကြင် နိဗ္ဗာန်အရပ်သို့ ရောက်သော် မစိုးရိမ်ရာ ထိုနိဗ္ဗာန်အရပ်သို့ မဆုတ်မနစ် ရုန်းသွား၏။

ပုဏ္ဏား ဤသို့လျှင် လယ်ထွန်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုလယ်ထွန်းခြင်းသည်ကား အမြိုက် နိဗ္ဗာန်အသီးရှိ၏။ ဤသို့သော လယ်ထွန်ခြင်းကို ထွန်ပြီးသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အသျှင်ဂေါတမသည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်အသီးရှိသော လယ်ကို ထွန်သောကြောင့် လယ်ထွန်ယောက်ျား ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

“ပုဏ္ဏား ဂါထာဖြင့် သီဆို၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို ငါ မသုံးဆောင်၊ ပုဏ္ဏား အကျိုးအကြောင်းကို သိမြင်ကုန်သော သူတို့အား ဤသုံးဆောင်ခြင်းသည် တရားသဘောသို့ မသက်ဝင်၊ ဘုရားရှင်တို့သည် ဂါထာဖြင့် သီဆို၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို ပယ်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏား ဤသည်လျှင် သူတော်ကောင်း တရား၌ တည်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အသက်မွေးခြင်းတည်း။

ပုဏ္ဏား ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှာမှီးတတ်သော၊ နောင်တပူပန်မှု ငြိမ်းပြီးသော၊ အလုံးစုံကိစ္စ ပြီးပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို (ဂါထာဖြင့်) ရွတ်ဆို၍ ရသော ဆွမ်းမှတစ်ပါး အခြားသော ဆွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဖျော်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးလော့၊ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော သူ၏ လယ်မြေသဖွယ် ဖြစ်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ကသိဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ ယနေ့မှ စ၍ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာဟု မှတ်ယူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၂ - ဥဒယသုတ်

၁၉၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ဥဒယပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥဒယပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်ကို ဆွမ်းဖြင့် ပြည့်စေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ဥဒယပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဥဒယပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်ကို ဆွမ်းဖြင့် ပြည့်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား “ဤရဟန်းဂေါတမသည် အရသာ၌ တပ်မက်မောသည် ဖြစ်၍ အဖန်တလဲလဲ လာ၏” ဟု လျှောက်၏-

“ပုဏ္ဏား မျိုးစေ့ကို အဖန်တလဲလဲပင် စိုက်ပျိုးကုန်၏။ မိုးမင်းသည် အဖန် တလဲလဲ ရွာသွန်း၏။ လယ်ထွန်ယောက်ျားတို့သည် အဖန်တလဲလဲ လယ်ထွန်ကုန်၏။ တိုင်းနိုင်ငံသူသည် အဖန်တလဲလဲ စပါးအလို့ငှါ ကပ်ရောက်၏။

ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့သည် အဖန်တလဲလဲ တောင်းကုန်၏။ အလှူရှင်တို့သည် အဖန်တလဲလဲ ပေးလှူကုန်၏။ အလှူရှင်တို့သည် အဖန်တလဲလဲ ပေးလှူ၍ အဖန်တလဲလဲ နတ်ပြည်ဌာနသို့ ရောက်ရ ကုန်၏။

နို့ညှစ်သမားတို့သည် အဖန်တလဲလဲ နို့ညှစ်ကုန်၏။ နွားငယ်သည် အဖန်တလဲလဲ အမိနွားမသို့ ကပ်၏။ အဖန်တလဲလဲ ပင်ပန်း၏။ တုန်လှုပ်လည်း တုန်လှုပ်၏။ ပညာနဲ့သော သူသည် အဖန်တလဲလဲ အမိဝမ်းသို့ ရောက်ရ၏။

အဖန်တလဲလဲ ပဋိသန္ဓေလည်း နေရ၏။ သေလည်း သေရ၏။ အဖန်တလဲလဲ သင်္ချိုင်းသို့ ဆောင်ကုန်၏။ ပညာကြီးသူသည် အဖန်တလဲလဲ မဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း နိဗ္ဗာန်ကို ရ၍ အဖန်တလဲလဲ ပဋိသန္ဓေ မနေရ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဥဒယပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ - “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၃ - ဒေဝဟိတသုတ်

၁၉၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လေနာစွဲကပ်တော်မူ၏။ အသျှင်ဥပါသက သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ဥပါသကကို “ဥပါသက ငါဘုရား တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ သင်သည် ငါ့အတွက် ရေဇွေးကို သိလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်ဥပါသကသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ဒေဝဟိတပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်၏။ ဒေဝဟိတပုဏ္ဏားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်သော အသျှင်ဥပါသကကို မြင်လေလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ဦးပြည်းသည် ဖြစ်၍ ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကို ရုံလျက် ဆိတ်ဆိတ် ရပ်နေသော အသျှင်သည် အဘယ်ကို တောင့်တလျက် အဘယ်ကို ရှာမိုးလိုသည် ဖြစ်၍ အဘယ်ကို တောင်းခံခြင်းငှါ လာသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

“ပုဏ္ဏား လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် လေနာစွဲကပ်တော်မူ၏။ ပုဏ္ဏား သင့်အား အကယ်၍ ရေဇွေးရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရားအား လှူလော့။

ပူဇော်ထိုက် ကုန်သော သူတို့၏ အပူဇော်ကို ခံရသော၊ အလေးအမြတ် ပြုထိုက် ကုန်သော သူတို့၏ အလေးအမြတ် ပြုခံရသော၊ အရိုအသေ ပြုထိုက် ကုန်သော သူတို့၏ အရိုအသေ ပြုခံရသော ထိုမြတ်စွာဘုရား အတွက် ထိုရေဇွေးကို ဆောင်ရန် အလိုရှိ၏” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဟိတပုဏ္ဏားသည် ရေဇွေးတစ်ထမ်းကို ယောက်ျားအား ယူစေ၍ တင်လဲ (ထန်းလျက်ခဲ) တစ်ထုပ်ကိုလည်း အသျှင်ဥပါသကအား လှူ၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥပါသကသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရေဇွေးဖြင့် ရေချိုးစေပြီးလျှင် ရေဇွေးဖြင့် တင်လဲကို ဖျော်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်ကပ်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ လေနာသည် ငြိမ်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဟိတပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

ငါ၏ လက်စွဲတောင်ငွေသည်ကား မြတ်သေး၏။ ငါ့အား မရိုသေ မတုပ်ဝပ်သော သားတို့သည် မမြတ်ကုန်၊ တောင်ငွေသည် ကြမ်းသော နွားကိုလည်း တားမြစ် နိုင်၏။ ထို့ပြင် ကြမ်းသော ခွေးကိုလည်း တားမြစ်နိုင်၏။

တောင်ငွေသည် မှောင်ထဲ၌ ရှေ့သွား ဖြစ်နိုင်၏။ နက်သော ရေ၌ ထောက်တည် ရာကို ရနိုင်၏။ ချော်ကျသော်လည်း တောင်ငွေ၏ အစွမ်းကြောင့် ရပ်တည်နိုင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ငွေသည် သားတို့ထက် မြတ်သေး၏” ဟု ဤသို့ (ရွတ်ဆိုလော့ဟု မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ပြာဟွဏမဟာသာလပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ဤဂါထာတို့ကို သင်ယူ၍ လူ အပေါင်း စုဝေးရာ အစည်းအဝေးသဘင်၌ သားတို့ အတူတကွ ထိုင်နေကုန်သည် ရှိသော် ရွတ်ဆို၏-

“အကြင်သားတို့ဖြင့် အကျွန်ုပ် နှစ်သက်၊ ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရ၏။ အကြင်သားတို့၏ ကြီးပွားခြင်းကိုလည်း အလိုရှိခဲ့၏။ ‘ခွေးတို့သည် ဝက်ကို (ဟောင်၍) နှင်ထုတ် သကဲ့သို့’ ထိုသားတို့သည် မယားတို့နှင့် အတူ တိုင်ပင်ကာ ငါ့ကို (မြည်တမ်း ငေါက်အော်၍) နှင်ထုတ်ကုန်၏။

သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသော ရက္ခိသ်တို့သည် သားတို့၏ အသွင်အပြင်ဖြင့် ငါ့ကို ‘ဖခင် ဖခင်’ ဟု ခေါ်ကုန်၏။ ထိုရက္ခိသ်တို့သည် အရွယ်လွန်သော ငါ့ကို စွန့်ကုန်ယောင်တကား။

‘အိုမင်းသည် ဖြစ်၍ အသုံး မပြုနိုင်သော မြင်းကို အစာ မကျွေးဘဲ ဖယ်ထား ဘိသကဲ့သို့’ သူမိုက်တို့၏ အဖအိုသည် သူတစ်ပါးအိမ်တို့၌ တောင်းစားရ၏။

ငါ၏ လက်စွဲတောင်ငွေသည်ကား မြတ်သေး၏။ ငါ့အား မရိုသေ မတုပ်ဝပ်သော သားတို့သည် မမြတ်ကုန်၊ တောင်ငွေသည် ကြမ်းသော နွားကိုလည်း တားမြစ်နိုင်၏။ ထို့ပြင် ကြမ်းသော ခွေးကိုလည်း တားမြစ်နိုင်၏။

တောင်ငွေသည် မှောင်ထဲ၌ ရှေ့သွား ဖြစ်နိုင်၏။ နက်သော ရေ၌ ထောက်တည် ရာကို ရနိုင်၏။ ချော်ကျသော်လည်း တောင်ငွေ၏ အစွမ်းကြောင့် ရပ်တည်နိုင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ငွေသည် သားတို့ထက် မြတ်သေး၏” ဟု ဤသို့ ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ပြာဟွဏမဟာသာလပုဏ္ဏားကို သားတို့သည် အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်ကာ ရေချိုးစေ၍ အသီးသီး ပုဆိုးအစုံကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ပြာဟွဏမဟာသာလပုဏ္ဏားသည် တစ်ခုသော ပုဆိုးအစုံကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်တို့ ပုဏ္ဏားတို့မည်သည်ကား ဆရာအတွက် ဆရာစားဥစ္စာကို ရှာရပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာစားဥစ္စာကို အလှူခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သနားသမှုကို အကြောင်းပြု၍ အလှူခံတော်မူ ၏။ ထို့နောက် ထိုပြာဟွဏမဟာသာလ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူ ပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၅ - မာနတ္ထဒ္ဓသုတ်

၂၀၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် အမိကို ရှိမခိုး၊ အဖကို ရှိမခိုး၊ ဆရာကို ရှိမခိုး၊ အစ်ကိုကို ရှိမခိုး။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ် များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏- “ဤ ရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟော၏။ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ် ရမှု ကောင်းလေစွ၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အကယ်၍ ငါနှင့်အတူ စကားပြောဆိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမနှင့်အတူ စကားပြောဆိုအံ့၊ ရဟန်းဂေါတမသည် အကယ်၍ ငါနှင့် အတူ စကားမပြော ဆိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုရဟန်း ဂေါတမနှင့်အတူ စကားမပြောဆိုအံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားကို စကား ပြောဆိုတော်မူ၊ ထိုအခါ၌ မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် “ဤရဟန်းဂေါတမသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှ မသိ” ဟု အကြံ ဖြစ်၍ ထိုအရပ်မှသာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်ဆုတ်လိုသော စိတ်ရှိ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏား၏ စိတ် အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ မာန်မူခြင်းသည် မကောင်း၊ ပုဏ္ဏား အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော သူအား အကြင်အကျိုးစီးပွားကြောင့် ငါ့ထံသို့ လာ၏။ ထိုအလိုရှိသော အကျိုးစီးပွားကိုသာလျှင် ပွားစေရာ၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် “ငါ၏ စိတ်ကို ရဟန်းဂေါတမ သိ၏” ဟု ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်၍ ခံတွင်းဖြင့် စုတ်၏။ လက်တို့ဖြင့်လည်း ဆုပ်နယ်၏။ “အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားပါတည်း၊ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏား ပါတည်း” ဟု အမည်ကိုလည်း လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ၌ ထိုပရိသတ်သည် “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွ တကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား။ မှန်၏။ အချင်းတို့ ဤမာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် အမိကို ရှိမခိုး၊ အဖကို ရှိမခိုး၊ ဆရာကို ရှိမခိုး၊ အစ်ကိုကို ရှိမခိုး၊ သို့ဖြစ်လျက် ရဟန်းဂေါတမ၌ ဤသို့ သဘောရှိသော လွန်ကဲသော အရိုအသေပြုခြင်းကို ပြုဘိ၏” ဟု ရှေးက မဖြစ်ဖူးသော နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားအား “ပုဏ္ဏား ငါ့အပေါ်၌ သင်၏ စိတ်ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ၊ သင့်တော်လောက်ပြီ၊ ထလော့၊ မိမိနေရာ၌ ထိုင်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါမာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အသျှင်ဂေါတမ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ မာန်မာနကို မပြုရာသနည်း၊ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အလေး အမြတ် ပြုရာသနည်း၊ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အရိုအသေ ပြုအပ်ကုန်သနည်း၊ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကောင်းစွာ ပူဇော် အပ်ကုန်သနည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

“ပုဏ္ဏား အမိ၌ လည်းကောင်း၊ အဖ၌ လည်းကောင်း၊ အစ်ကို၌ လည်းကောင်း၊ ဆရာ၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ မာန်မာနကို မပြုရာ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အလေးအမြတ် ပြုရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အရိုအသေ ပြုအပ်ကုန်ရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကောင်းစွာ ပူဇော်အပ်ကုန်ရာ၏။

ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်လျက် ငြိမ်းအေးကုန်သော၊ အာသဝကင်း၍ ပြုအပ်ပြီးသော ကိစ္စ ရှိကုန်သော၊ အတုမဲ့ဖြစ်သည့် ထို (ရဟန္တာ) ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မာန်နှိမ်ချလျက် မခက်ထန်သည် ဖြစ်၍ သင် ရှိခိုးရာ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မာနတ္ထဒ္ဓပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ (တရား တော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက် ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၆ - ပစ္စနီကသုတ်

၂၀၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ ပစ္စနီကသာတမည်သော ပုဏ္ဏားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌ ပစ္စနီကသာတပုဏ္ဏားအား “ငါသည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းဂေါတမ ဆိုတိုင်း ဆိုတိုင်းသော စကားကို ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံ ကြွနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပစ္စနီကသာတပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ စင်္ကြံသွားနေသော မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင် ရဟန်းတရားကို ဟောလော့” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏-

“ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုမှုကို သာယာသော စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ညစ်နွမ်းသော စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခြုတ်ခြယ်မှုများသော စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း နားထောင်သူသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားကို မသိနိုင်ရာ။

အကြင်သူသည် ခြုတ်ခြယ်လိုစိတ်ကို လည်းကောင်း၊ စိတ်၏ မကြည်လင်ခြင်းကို လည်းကောင်း ပယ်ဖျောက်၍ အမှတ် ‘ဒေါသ’ကို စွန့်လျက် (ကြားနာ၏)။ ထိုသူသည်သာ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားကို စင်စစ် သိနိုင်ရာ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ပစ္စနီကသာတပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၇ - နဝကမ္မိကသုတ်

၂၀၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နဝကမ္မိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် ထိုတောအုပ်၌ အလုပ်ကိစ္စကို ပြုလုပ်စေ၏။ နဝကမ္မိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် တစ်ခုသော အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ထိုပုဏ္ဏားအား “ငါသည် ဤတောအုပ်၌ အလုပ်ကိစ္စကို ပြုလုပ်စေလျက် မွေ့လျော်၏။ ဤရဟန်းဂေါတမသည် အဘယ်အမှုကို ပြုစေလျက် မွေ့လျော်သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် နဝကမ္မိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း သင်သည် အင်ကြင်းတော၌ အဘယ်မည်သော အမှုတို့ကို ပြုအပ်ကုန်သနည်း၊ တော၌ တစ်ယောက်တည်း နေသော အသျှင်ဂေါတမသည် မွေ့လျော်မှုကို ရပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

“ပုဏ္ဏား ငါ့အား တော၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိ၊ ငါသည် တောကိုလည်းကောင်း၊ ငြောင့်ကိုလည်းကောင်း အမြစ်ရင်းနှင့် တကွ ဖြတ်အပ်ပြီးပြီ။ ထိုငါသည် ကိလေသာတော မရှိသည် ကိလေသာငြောင့်တံသင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ မမွေ့လျော်ခြင်းကိုပယ်လျက် တော၌ တစ်ယောက်တည်း မွေ့လျော်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် နဝကမ္မိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၈ - ကဋ္ဌဟာရသုတ်

၂၀၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ များစွာကုန်သော တပည့် ဖြစ်ကုန်သော ထင်းခွေလုလင်တို့သည် တောအုပ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်သည် ရှိသော် ထိုတောအုပ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ပြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြကုန်လျှင် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားအား “အရှင်ပုဏ္ဏား သိတော်မူပါလော့၊ ဤမည်သော တောအုပ်၌ ရဟန်းသည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ပြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေပါ၏” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် ထိုလုလင်တို့နှင့် အတူ တောအုပ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုတောအုပ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ ကိုယ်ကို ပြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှု သတိကို ဖြစ်စေကာ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကြကုန်လျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း သင်သည် နက်ရှိုင်းသော သဘောရှိ၍ ကြောက်ဖွယ်ဘေးကျမ်း များပြားသော တောအုပ်ကြီး အတွင်းဝယ် ဆိတ်ငြိမ်၍ လူသူကင်းသော တောသို့ဝင်ကာ မတုန်မလျှပ် တည်တံ့ ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဖြင့် ဈာန်ဝင်စား၏။ (သင်ကား) အလွန် ကောင်းသော သဘောရှိစွတကား။

အကြင်တော၌ သီဆိုခြင်းလည်း မရှိ၊ တီးမှုတ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ရဟန်းသည် ထိုတောအုပ်ကြီး အတွင်းဝယ် တစ်ယောက်တည်း တောကို မှီ၍ နေ၏။ တစ်ပါးတည်း နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တော၌ နေတော်မူခြင်းဟူသော ဤအံ့ဩဖွယ် သဘောသည် အကျွန်ုပ်ဉာဏ်အား ရှေးရှု ထင်ပါ၏။

‘အသျှင်သည် အတုမရှိသော ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ လောက၏ အကြီးအမှူး ဗြဟ္မာ၏ အသင်းဝင်အဖြစ်ကို လိုလားတောင့်တသည်’ ဟု အကျွန်ုပ် မှတ်ထင်ပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်သည် လူသူကင်းသော တောကို မှီတော်မူပါသနည်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ ဤတော၌ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူသလော” ဟု လျှောက်၏။

“ပုဏ္ဏား တပ်မက်မှု၊ အလွန်နှစ်သက်မှု၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အာရုံတို့၌ အခါခပ်သိမ်း မှီနေသော များစွာသော ကိလေသာ၊ မသိခြင်းလျှင် အရင်းအမွန်ရှိသော တဏှာဟူသော ဤတရား အားလုံးကို အမြစ်နှင့်တစ်ကွ ငါ ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။

ထိုငါဘုရားသည် အလိုမရှိဘဲ မမှီဘဲ အစဉ်မလိုက်ဘဲ အလုံးစုံသော တရားတို့၌ စင်ကြယ်သော အမြင်ရှိသည် ဖြစ်၍ အတုမရှိသော ချမ်းအေးသော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်ရကား ဆိတ်ငြိမ်သော တောကြီး၌ ရဲရဲရင့်ရင့် ဈာန်ဖြင့် နေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ စကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင် ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၉ - မာတုပေါသကသုတ်

၂၀၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ အမိကို လုပ်ကျွေးသော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် တရားသဖြင့် ထမင်းကို ရှာမှီးပါ၏။ တရားသဖြင့် ထမင်းကို ရှာမှီး၍ အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ အသို့နည်း၊ ဤသို့ ပြုလေ့ရှိသော အကျွန်ုပ်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါသလော” ဟု လျှောက်၏။ “ပုဏ္ဏား ဤသို့ ပြုလေ့ရှိသော သင်သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပေ၏။ ပုဏ္ဏား အကြင်သူသည် တရားသဖြင့် ထမင်းကို ရှာမှီး၏။ တရားသဖြင့် ထမင်းကို ရှာမှီး၍ အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေး၏။ ထိုသူသည် များသော ကောင်းမှု တို့ကို ဖြစ်ပွားစေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အကြင်သူသည် အမိကိုလည်းကောင်း၊ အဖကိုလည်းကောင်း တရားသဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ အမိအဖတို့၌ လုပ်ကျွေးခြင်းကြောင့် ထိုလုပ်ကျွေးသော သူကို ပညာရှိတို့သည် ဤဘဝ၌ပင်လျှင် ချီးမွမ်းကုန်၏။ တမလွန်ဘဝဝယ် နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် မာတုပေါသကပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၁၀ - ဘိက္ခုကသုတ်

၂၀၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ ဘိက္ခုကပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည်လည်း တောင်းသူ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်သည်လည်း တောင်းသူ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ တောင်းတတ်ခြင်း၌ အကျွန်ုပ်တို့၏ထူးသော အကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း” ဟု လျှောက်၏။

“ပုဏ္ဏား အနံ့မကောင်းသော အကုသိုလ်တရားကို ဆောက်တည်၍ သူတစ်ပါးတို့ကို တောင်းတတ် ကာမျှဖြင့် ‘ဘိက္ခုက’ မမည်။ တောင်းစားတတ်၍ ‘ဘိက္ခု’အမည် ခံသူရှိသမျှသည်လည်း တောင်းတတ် ကာမျှဖြင့် ‘ဘိက္ခု’မည်သည် မဟုတ်။

ဤလောက၌ အကြင်သူသည် ကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း ပယ်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်လျက် ကျင့်၏။ ထိုသူ့ကိုသာ စင်စစ် 'ဘိက္ခု'ဟူ၍ ဆိုအပ်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ဘိက္ခုကအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏- “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၁၁ - သင်္ဂီရဝသုတ်

၂၀၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ၌ သင်္ဂီရဝမည်သော ပုဏ္ဏားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေ၏။ ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ ဟု အယူရှိသည်ဖြစ်၍ ရေဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို ယုံကြည်၏။ ည၊ နံနက်တိုင်း ရေသို့ ဆင်းသက် အားထုတ်မှုကို အားထုတ်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အခါ သင်္ဂီရဝကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ဂီရဝကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခွဲ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား သင်္ဂီရဝမည်သော ပုဏ္ဏားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေပါ၏။ ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ ဟု အယူရှိသည်ဖြစ်၍ ရေဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို ယုံကြည်ပါ၏။ ည၊ နံနက်တိုင်း ရေသို့ ဆင်းသက် အားထုတ်မှုကို အားထုတ်သည်ဖြစ်၍ နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သနားသမှု အကြောင်းပြု၍ သင်္ဂီရဝပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ဂီရဝကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ဂီရဝကို ဆောင်ယူ ပြီးလျှင် သင်္ဂီရဝပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သင်္ဂီရဝပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ် ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆို ပြီးဆုံးစေပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သင်္ဂီရဝပုဏ္ဏားအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- “ပုဏ္ဏား သင်သည် ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု အယူရှိသည် ဖြစ်၍ ရေဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို ယုံကြည်၏။ ည၊ နံနက်တိုင်း ရေသို့ ဆင်းသက်အားထုတ်မှုကို အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေ၏ဟူသည် မှန် သလော” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ ဤအတိုင်း မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ပုဏ္ဏား သင်သည် အဘယ်အကျိုးထူးကို မြင်သည်ဖြစ်၍ ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု အယူရှိသည်ဖြစ်၍ ရေဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို ယုံကြည်သနည်း၊ ည၊ နံနက်တိုင်း ရေသို့ ဆင်းသက်အားထုတ်မှုကို အားထုတ် လျက်နေသနည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် အကြင်မကောင်းမှုကို နေ့အခါ၌ ပြုမိအံ့၊ ထိုမကောင်းမှုကို ညဉ့်အခါ၌ ရေချိုးခြင်းဖြင့် မျှော၏။ ညဉ့်အခါ၌ အကြင်မကောင်းမှုကို ပြုမိအံ့၊

ထိုမကောင်းမှုကို နံနက်အခါ၌ ရေချိုးခြင်းဖြင့် မျှော၏။ အသျှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် ရေဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု အယူရှိသည်ဖြစ်၍ ရေဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကို ယုံကြည်ပါ၏။ ယခု အခါ ည၊ နံနက်တိုင်း ရေသို့ ဆင်းသက်အားထုတ်မှုကို အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ နေပါ၏ ဟု လျှောက်၏-

“ပုဏ္ဏား (အဋ္ဌဂီကမဂ်) တရားသည် ထုံးအိုင်သဖွယ် ဖြစ်၏။ သီလဟူသော ရေချိုးဆိပ် ရှိ၏။ မနောက်ကျ။ သူတော်ကောင်းတို့သည် သူတော်ကောင်းတို့အား ချီးမွမ်းအပ်၏။ အကြင်ထုံးအိုင်၌ စင်စစ် ဉာဏ်၏ အဆုံးသို့ ရောက်ကြသူ (ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်)တို့သည် ရေချိုးကုန်၏။ ထိုထုံးအိုင်၌ မစွတ်သော ကိုယ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သာလျှင် တစ်ဖက်ကမ်း (နိဗ္ဗာန်) သို့ ကူးကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် သင်္ဂါရဝပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-
“အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ပ။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဥပါသကဝဂ် ===

၁၂ - ခေါမဒုဿသုတ်

၂၀၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ခေါမဒုဿမည်သော သာကီဝင်တို့၏ နိဂုံး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းကို ပြင် ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ခေါမဒုဿနိဂုံးသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ခေါမဒုဿ နိဂုံး၌ နေကုန်သော ပုဏ္ဏားနှင့်အမျိုးသားတို့သည် စည်းဝေးရာသဘင်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုဖွယ် ကိစ္စကြောင့် စုဝေးကုန်၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ဆွတ်ဖျန်း၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စည်းဝေးရာသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ခေါမဒုဿနိဂုံးနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် ကြွလာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အဝေးမှ မြင်ကြကုန်လျှင် “ဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည်ကား အဘယ်တို့နည်း၊ အဘယ်ဦးပြည်းရဟန်းယုတ်တို့သည် အစည်းအဝေး၌ ကျင့်ဝတ်တရားကို သိနိုင်ကုန် လတ္တံ့နည်း” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခေါမဒုဿနိဂုံးနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသား တို့ကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုဟောကြား၏-

“အကြင် အစည်းအဝေး၌ သူတော်ကောင်းတို့သည် မရှိကုန်၊ ဤအစည်းအဝေးသည် သဘင် မမည်။ အကြင် သူတို့သည် တရားကို မပြောဆိုတတ်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် သူတော်ကောင်း မမည်ကုန်။ တပ်မက်မှု “ရာဂ” ကို လည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’ကိုလည်းကောင်း၊ တွေဝေမှု ‘မောဟ’ကို လည်းကောင်း ပယ်၍ တရားကို ဟောပြောတတ်သူတို့သာ သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ခေါမဒုဿနိဂုံးနေ ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏ - “အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိစွ တကား၊ အသျှင်ဂေါတမ (တရားတော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိစွတကား၊ အသျှင်ဂေါတမ ဥပမာ သော်ကား မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ် ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ‘မျက်စိရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဂေါတမသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဂေါတမကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါကုန်၏။ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ် ပါကုန်၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်း သို့ ရောက်သော ဥပါသကာတို့ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါလော့” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နှစ်ခုမြောက် ဥပါသကဝဂ် ပြီး၏။

ဗြာဟ္မဏသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၁ - နိက္ခန္ဓသုတ်

၂၀၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်ဝဂီသသည် အာဠဝိပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီကျောင်း၌ အသျှင်နိဂြောဓကပ္ပမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်အတူ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် ရဟန်းပြု၍ မကြာသေးသည် ဖြစ်ရကား ကျောင်းစောင့် နေရစ်ခဲ့ရသော ရဟန်းငယ် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ များစွာသော မိန်းမတို့သည် အထိုက်အလျောက်သော တန်ဆာဖြင့် ဆင်ယင်ကုန်၍ အဂ္ဂါဠဝစေတီကျောင်းသို့ ကျောင်းကြည့် လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဝဂီသသည် ထိုမိန်းမတို့ကို မြင်သောကြောင့် မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း ‘ရာဂ’ သည် စိတ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏ - “အကြင်ငါ့အား မမွေ့လျော်သည် ဖြစ်၍ တပ်မက်ခြင်း ‘ရာဂ’သည် စိတ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ ထိုငါ့အားအရ မတော်စွတကား၊ ငါ့အား ကောင်းစွာရခြင်း မဖြစ်လေစွ တကား၊ ငါ့အား ရဟန်းအဖြစ်ကို မကောင်းသဖြင့်ရခြင်း ဖြစ်လေစွတကား၊ ငါ့အား ရဟန်းအဖြစ်ကို ကောင်းစွာရခြင်း မဖြစ်လေစွတကား၊ ဤရာဂ ဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ ငါ့အား မမွေ့လျော်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ရာသော တစ်ပါးသူကို အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ ငါသည် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိမိ၏ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်း ကို ဖြစ်စေနိုင်ရမူကား ကောင်းလေစွ တကား” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် မိမိ၏ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေပြီးသော် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ငြိမ်သက်နေသော ငါ့ကို ကာမ ဝိတတ်တို့သည် ပြေးဝင်လာကုန်ပြီတကား။ ဤခက်ထန်၊ ကြမ်းကြုတ်မှုတို့သည် မည်းနက်သော မာရ်၏ အသင်းအပင်းမှ ပြေးဝင်လာကုန်ပြီတကား။

သင်ပြီးသော လေးအတတ်ရှိကုန်သော ခိုင်ခံ့သောလေးကို စွဲကိုင်ကုန်သော လေးသမားကြီး ဖြစ်ကုန်သော မပြေးတတ်ကုန်သော တစ်ထောင်မျှသော ထင်ရှားသော မင်းသားတို့သည် ထက်ဝန်းကျင် မှ ဝိုင်းအံ့ပစ်ကြကုန်၏။

ဤမျှ လေးသည်တော် တစ်ထောင်ထက် သာလွန်၍ (ရူပါရုံစသော မြားငါးစင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော) မိန်းမတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ (ဤသို့ လာကုန်သော်လည်း) မိမိတရား၌ တည်နေသော ငါ့ကို တုန်လှုပ် စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့။

ထိုစကား မှန်၏။ ငါသည် နိဗ္ဗာန်ကို ရကြောင်း ဝိပဿနာကို နေမင်း၏ အဆွေ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ (မျက်မှောက်တော်မှ) ဤသို့ ကြားနာဖူး၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရကြောင်းဖြစ်သော ဝိပဿနာ၌ ငါ၏ စိတ်သည် မွေ့လျော်ခြင်း ရှိ၏။

ဟယ် ကိလေသာယုတ် ဤသို့နေသော ငါ့ကို အကယ်၍ ကပ်လာငြားအံ့၊ ဤသို့ ကပ်လာသည် ရှိသော် ဟယ် သေစေတတ်သော ကိလေသာယုတ် အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ငါ၏ သွားရာလမ်းကို သင် မမြင်ရလတ္တံ့၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ငါ ပြုလုပ်အံ့” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၂ - အရတီသုတ်

၂၁၀။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်ဝဂီသသည် အာဠဝိပြည် အဂ္ဂိဠဝစေတီကျောင်း၌ အသျှင်နိဂြောဓကပ္ပ မည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်အတူ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်နိဂြောဓကပ္ပသည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်၏။ ညချမ်း၌လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့၌လည်းကောင်း ကျောင်းမှ ထွက်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသအား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း ‘ရာဂ’ သည် စိတ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသအား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်၏ - “အကြင်ငါ့အား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း ‘ရာဂ’သည် စိတ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ ထိုငါ့အား (လူ၏အဖြစ်ကို) အရမတော်စွတကား၊ ငါ့အား (လူ၏အဖြစ်ကို) ကောင်းစွာရခြင်း မဖြစ်ရလေစွတကား၊ ငါ့အား (ရဟန်းအဖြစ်ကို) မကောင်းသဖြင့်ရခြင်း ဖြစ်လေစွတကား၊ ငါ့အား (ရဟန်းအဖြစ်ကို) ကောင်းစွာရခြင်း မဖြစ်ရလေစွ တကား၊ ဤရာဂဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ ငါ့အား မမွေ့လျော်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေ နိုင်ရာသော တစ်ပါးသူကို အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ ငါသည် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိမိ၏ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေ နိုင်ရမူကား ကောင်းလေစွတကား” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိမိ၏ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်စေပြီးသော် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် (သာသနာတော်၌) မမွေ့လျော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့၌ မွေ့လျော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါးဟု ဆိုအပ်သော အိမ်၌ မှီသော ကြံစည်ခြင်း ‘ဝိတက်’ ကိုလည်းကောင်း အချင်းခပ်သိမ်းပယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံ၌ ကိလေသာတောအုပ်ကြီးကို မပြုရာ။ ကိလေသာတည်းဟူသော တောအုပ်ကြီး မရှိသော တဏှာဟူသော မွေ့လျော်ခြင်းမှ ကင်းသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘိက္ခု မည်၏။

ဤလောကဝယ် မြေ၌ တည်သော အကြင် ရူပါရုံသည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ တည်သော အကြင် ရူပါရုံသည်လည်းကောင်း၊ မြေအောက်၌ဖြစ်သော အကြင် ရူပါရုံသည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုရူပါရုံအားလုံးသည် ဆွေးမြေ့သည် ဖြစ်၍ မမြဲ၊ အတ္တဘောကို သိသော (သူတော်ကောင်းတို့သည်) ဤသို့ ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်လျက် နေကြကုန်၏။

လူတို့သည် တည်ရာ ‘ဥပမိ’တို့၌လည်းကောင်း မြင်အပ် ကြားအပ်သော အာရုံ၌လည်းကောင်း၊ နမ်းအပ် လျက်အပ်သော အာရုံ၌လည်းကောင်း၊ တွေ့ထိအပ်သော အာရုံ၌လည်းကောင်း မက်မော ကုန်၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤဥပမိတို့၌ အလို ‘ဆန္ဒ’ကို ပယ်ဖျောက်၍ တဏှာ မရှိသူ ဖြစ်၏။ ဤ ဥပမိတို့၌ (တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်) မကပ်ငြိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မုနိ မည်၏ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

များစွာကုန်သော ကြံစည်မှု အဓမ္မဝိတက်ခြောက်ပါးတို့သည် အာရုံခြောက်ပါးကို မှီကုန်လျက် လူအပေါင်း၌ သက်ဝင်၍ တည်ကုန်၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား တစ်စုံတစ်ရာ၌ ကိလေသာ အသင်းအပင်းတို့ ဝင်ရောက်သူ မဖြစ်ရာ၊ ရုန့်ရင်းသောစကားကိုဆိုသူ မဖြစ်ရာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘိက္ခု မည်၏။

ပညာရှိသော၊ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသော၊ ဟန်ဆောင်မှု မရှိသော၊ ရင့်ကျက်သော ပညာရှိသော၊ တပ်မက်ခြင်း ‘တဏှာ’လည်း ကင်းသော ထိုရဟန်းသည် ငြိမ်းချမ်းသော နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ရောက်ပြီ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အခါကို ငုံ့လင့်နေ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၃ - ပေသလသုတ်

၂၁၁။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်ဝဂီသသည် အာဠဝီပြည် အဂ္ဂိဠဝစေတီကျောင်း၌ အသျှင်နိဂြောဓကပ္ပ မည်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်အတူ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် မိမိ၏ စာပေပဋိဘာန်၊ ဉာဏ် ပညာဖြင့် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော အခြားရဟန်းတို့ကို မထေမဲ့မြင် ပြု၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသအား “ငါသည် မိမိ၏ စာပေပဋိဘာန်၊ ဉာဏ်ပညာဖြင့် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော အခြားရဟန်းတို့ကို မထေမဲ့မြင် ပြုမိ၏။ ငါ့အား (လူ၏အဖြစ်ကို) အရမတော်စွတကား၊ ငါ့အား (လူ၏ အဖြစ်ကို) ရခြင်း မဖြစ်လေစွတကား၊ ငါ့အား (ရဟန်း၏အဖြစ်ကို) မကောင်းသဖြင့် ရလေစွတကား၊ ငါ့အား (ရဟန်း၏အဖြစ်ကို) ကောင်းစွာရခြင်း မဖြစ်လေစွတကား” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ဌိအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိမိ၏ နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေရကား ထိုအချိန်၌ ဤ ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“ဂေါတမန္တယ်ဖြစ်သော ဟယ် ဝဂီသ မာနကို ပယ်ဘိလော့၊ မာန၏ သွားရာ ခရီးကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ပယ်လော့၊ မာန၏ သွားရာ ခရီး၌ တွေဝေသည် ဖြစ်၍ ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်ရပြီ။

ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်းဖြင့် ချေဖျက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မာနနှိပ်စက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ငရဲသို့ ကျရကုန်၏။ မာနနှိပ်စက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ငရဲ၌ ဖြစ်ရကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှည်မြင့်စွာ သော ကာလပတ်လုံး စိုးရိမ်ရကုန်၏။

မဂ်ဖြင့် (ကိလေသာကို) အောင်ပြီးသော ကောင်းစွာကျင့်သော ရဟန်းသည် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မစိုးရိမ်ရ။ ကျော်စောခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းကိုလည်းကောင်း ခံစားရ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ‘တရားကို မြင်သူ’ ဟု ဆိုအပ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ (ဒေါသတည်းဟူသော) ငြောင့်တံသင်းကင်းသော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’တို့ကို ပယ်၍ မာနကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ပယ်ကာ ငြိမ်းပြီးဖြစ်ရကား အသိဉာဏ်မဂ်ဝိဇ္ဇာဖြင့် (ကိလေသာတို့၏) အဆုံးကို ပြု၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၄ - အာနန္ဒသုတ်

၂၁၂။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်အာနန္ဒာသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အခါ၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်သော အသျှင်ဝဂီသနှင့် အတူ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသအား မမေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်၏။ တပ်မက်ခြင်း ‘ရာဂ’သည် စိတ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုလျှောက်၏-

“ဂေါတမနွယ်ဖြစ်သော အသျှင်အာနန္ဒာ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်မှု ‘ကာမရာဂ’ မီးသည် အကျွန်ုပ်အား လောင်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ လောင်မြိုက်ခံရပါ၏။ တောင်းပန် ပါ၏။ အကျွန်ုပ်အား အစဉ်သနားသဖြင့် ရာဂငြိမ်းကြောင်း တရားကို ဟောတော်မူပါလော့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

“သညာ ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် သင်၏ စိတ်သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ လောင်မြိုက်ခံနေရ၏။ ‘တင့်တယ်၏’ ဟူသော ရာဂနှင့်စပ်သော အမှတ်နိမိတ်ကို နှလုံးမသွင်း ရှောင်ကွင်းပါလော့။

(ရုပ်နာမ်ဓမ္မ) သင်္ခါရတရားတို့ကို အနိစ္စအားဖြင့် ရှုလော့၊ ဒုက္ခအားဖြင့် ရှုလော့၊ အတ္တအားဖြင့် မရှုလင့်၊ ပြင်းစွာတပ်မက်မှု ‘ရာဂ’ကို ငြိမ်းစေလော့၊ အဖန်တလဲလဲ မလောင်မြိုက်စေလင့်။

မတင့်မတယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အဖြစ်အားဖြင့် သင်၏ စိတ်ကို ဖြစ်ပွားစေလော့၊ တစ်ခုတည်းသော အာရုံရှိသော တည်ကြည်မှု ‘သမာဓိကို’ ပွားစေလော့၊ ကိုယ်အစု၌ ဖြစ်သော ကာယဂတာသတိကို သင့်သန္တာန်၌ ဖြစ်စေလော့၊ ရာဂ၌ ငြီးငွေ့မှုများသူ ဖြစ်ပါလေလော့။

နိစ္စစသော နိမိတ်ကင်းသည့် ဝိပဿနာကိုလည်း ပွားများလော့၊ ကိန်းအောင်းနေသော ထောင်လွှားမှု ‘မာန’ ကို ပယ်စွန့်လော့။ ထိုထောင်လွှားမှု ‘မာန’ကို ပယ်စွန့်ခြင်းကြောင့် (ရာဂစသည်မှ) ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်ရလတ္တံ့” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၅ - သုဘာသိတသုတ်

၂၁၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟူ၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော စကားသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားမည်၏။ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားမမည်။ အပြစ်လည်း မရှိ၊ ပညာရှိတို့သည် မကဲ့ရဲ့အပ်။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် -

- (၁) ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားကို မဆို။
- (၂) တရားနှင့် ညီသော စကားကို သာလျှင် ဆို၏။ တရားနှင့် မညီသော စကားကို မဆို။
- (၃) ချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ မချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားကို မဆို။
- (၄) မှန်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ မမှန်သော စကားကို မဆို။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အင်္ဂါလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော စကားသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားမည်၏။ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားမမည်။ အပြစ်လည်း မရှိ၊ ပညာရှိတို့သည် မကဲ့ရဲ့အပ်။ ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ထို့ပြင် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

“ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားကို မြတ်၏ဟူ၍ သူတော်ကောင်းတို့သည် ဆိုကုန်ပြီ။ တရားနှင့် လျော်သော စကားကိုသာ ဆိုရာ၏။ တရားနှင့် မလျော်သော စကားကို မဆိုရာ၊ ထိုစကားကို ဒုတိယအမြတ်ဆုံး စကားဟု ဆို၏။ ချစ်ခင်ဖွယ် စကားကိုသာ ဆိုရာ၏။ ချစ်ခင်ဖွယ် မဟုတ်သော စကားကို မဆိုရာ၊ ထိုစကားကို တတိယအမြတ်ဆုံး စကားဟု ဆို၏။ မှန်သော စကားကိုသာ ဆိုရာ၏။ မမှန်သော စကားကို မဆိုရာ၊ ထိုစကားကို စတုတ္ထအမြတ်ဆုံး စကားဟု ဆို၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အသျှင်ဝဂီသသည် နေရာမှထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် “မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ဝဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်စေလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသ သည် မြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက်တော်၌ သင့်လျော်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး၏-

အကြင် စကားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မပူပန်စေရာ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း မညှဉ်းဆဲရာ၊ စင်စစ် ထိုစကားကိုသာ ဆိုရာ၏။ ထိုစကားသည်သာ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကား မည်၏။

ချစ်ဖွယ်သော စကားကိုသာလျှင် ဆိုရာ၏။ အကြင်စကားသည် နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်၏။ ထိုစကားကိုသာ ဆိုရာ၏။ သူတစ်ပါးတို့အား ဆိုသည်ရှိသော် မနှစ်မြို့ဖွယ် ယုတ်မာသော စကားတို့ကို မယူမူ၍ ချစ်ဖွယ်သော စကားကိုသာ ဆိုရာ၏။

မှန်သော စကားတို့သည် စင်စစ် အမြိုက်သုခဘုတ်နှင့် တူကုန်၏။ ဤမှန်သော စကားကို ပြောခြင်းသဘောသည် ရှေးရိုးစဉ်လာ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းတို့သည် မှန်သော စကား၌လည်းကောင်း၊ အကျိုး၌လည်းကောင်း၊ အကြောင်း၌လည်းကောင်း တည်ကုန်၏ ဟု ဆိုကုန်ပြီ။

မြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ ဆင်းရဲ၏အဆုံးကို ပြုခြင်းငှါ ဘေးမရှိသော အကြင်စကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် စင်စစ် စကားတကာတို့ ထက်မြတ်၏” ဟု (ရွတ်ဆို ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၆ - သာရိပုတ္တသုတ်

၂၁၄။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းတို့ကို အနက်ကို သိစေနိုင်သော သန့်ရှင်းသော မလုံးထွေးသော အပြည့်အစုံဖြစ်သော တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံကိုစိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်ပြီးလျှင် နားထောင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားနာကုန်၏။

ထိုအခါ၌ အသျှင်ဝဂီသအား “ဤအသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းတို့ကို အနက်ကို သိစေနိုင်သော သန့်ရှင်းသော မလုံးထွေးသော အပြည့်အစုံ ဖြစ်သော တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံကို စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်ပြီးလျှင် နားထောင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားနာကုန်၏။ ငါသည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော် ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ဝဂီသသည် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်လျက် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီ၍ “ငါ့သျှင်သာရိပုတ္တရာ အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏။ ငါ့သျှင်သာရိပုတ္တရာ အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ငါ့သျှင်ဝဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်စေလော့ ဟု မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး၏-

“နက်နဲသော ပညာရှိတော်မူသော၊ အကျိုးအကြောင်းကိုသိသော ပညာလည်း ရှိတော်မူသော၊ အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်တို့၌ လိမ္မာတော်မူပြီးသော၊ ကြီးမြတ်သော ပညာလည်း ရှိတော်မူသော သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းတို့အား တရားကို ဟောတော်မူ၏။

သာရိပုတ္တရာသည် ‘သာလိကာမ၏ (သာယာ) ကြွေးကြော်သံကဲ့သို့’ သစ္စာလေးပါး တရားကို အကျဉ်းအားဖြင့်လည်း ဟောတော်မူ၏။ အကျယ်အားဖြင့်လည်း ဟောတော်မူ၏။ ပညာကို ထုတ်ဆောင် တော်မူပြီ။

ရဟန်းတို့သည် ထိုတရားကို ဟောသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သာယာသော အသံကို နာကြားရကုန်၏။ တပ်မက်ဖွယ်ရှိသော နာပျော်ဖွယ်ရှိသော သာယာသော အသံကြောင့် တက်ကြွသော စိတ် ရှိကြကုန်သည် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ နားစိုက်ထောင် ကုန်၏” ဟု (ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသံယုတ် ===

၇ - ပဝါရဏာသုတ်

၂၁၅။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ အလုံးစုံ ရဟန္တာချည်းဖြစ်ကုန်သော ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာ နှင့်အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ ပဝါရဏာပြုအံ့သောငှါ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် လွင်တီးခေါင်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဆိတ်ဆိတ်နေသော ရဟန်းသံဃာကို စောင့်ငဲ့ကြည့်ရှုတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့ ယခု အခါ၌ ငါဘုရားသည် သင်တို့အား ဖိတ်ကြား၏။ ငါ၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ် အမူအရာကို သင်တို့ မကဲ့ရဲ့ဘဲ ရှိကြကုန်၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် နေရာမှ ထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ - “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကို မကဲ့ရဲ့လိုပါကုန်။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် (သူတစ်ပါးတို့) မဖြစ်စေနိုင်သော မဂ်ကို ဖြစ်စေတော်မူပါ၏။ မသိစေနိုင်သော မဂ်ကို သိစေတော်မူနိုင်ပါ၏။ မဟောနိုင်သော မဂ်တရားကို ဟော တော်မူနိုင်ပါ၏။ မဂ်ကို ထိုးထွင်းသိတော်မူပါ၏။ မဂ်ကို သိမြင်တော်မူပါ၏။ မဂ်၌ လိမ္မာတော်မူပါ၏။ အသျှင်ဘုရား (ရှေ့သွားဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏) နောက်လိုက်တပည့်တို့သည် မဂ်သို့ အစဉ်လိုက် ကုန်သည် မဂ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည် ဖြစ်၍သာလျှင် နေကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဖိတ်ကြားပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မမူဘဲ ရှိပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတ္တရာ “ငါဘုရားသည် သင်၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကို မကဲ့ရဲ့လို၊ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် ကြီးသော ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် ရွှင်သော ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် လျင်မြန်သော ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် ထက်သော ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် ထိုးထွင်း နိုင်သော ပညာရှိ၏။ သာရိပုတ္တရာ စကြာဝတေးမင်း၏ သားကြီးသည် အဖလည်စေအပ်သော အာဏာစက်ကို သင့်သော အကြောင်းဖြင့်သာလျှင် အတုလိုက်၍ လည်စေသကဲ့သို့ သာရိပုတ္တရာ ဤအတူသာလျှင် သင်သည် ငါဘုရား လည်စေအပ်သော အတုမရှိသော ဓမ္မစက်ကို သင့်သော အကြောင်းဖြင့်သာလျှင် အတုလိုက်၍ လည်စေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူ အရာကို အကယ်၍ မကဲ့ရဲ့လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤငါးရာသော

ရဟန်းတို့၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကို ကဲ့ရဲ့တော်မမူဘဲ ရှိပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။ “သာရိပုတ္တရာ ငါဘုရားသည် ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ် အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကို မကဲ့ရဲ့လို။ သာရိပုတ္တရာ မှန်၏။ ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့တွင် ခြောက်ကျိပ် ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ခြောက်ကျိပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ခြောက်ကျိပ် ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နှစ်ပါးသောအဖို့မှ လွတ်မြောက်သူ ‘ဥဘတောဘာဂဝိမုတ္တ’ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤမှ တစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပညာဖြင့် လွတ်မြောက်သူ ‘ပညာဝိမုတ္တ’ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ဝင်္ဂီသသည် နေရာမှ ထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်လျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ဝင်္ဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်စေလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝင်္ဂီသသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး၏-

“သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို ဖြတ်ကုန်သော ဆင်းရဲမရှိကုန်သော ကုန်ပြီးသော ဘဝသစ်ရှိကုန် သော ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်ဖြစ်သော ဤနေ့၌ စင်ကြယ်စွာ ပဝါရဏာပြုခြင်းငှါ အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်၏။

အမတ်အပေါင်း ဝန်းရံအပ်သော စကြာဝတေးမင်းသည် သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော ဤမြေကြီးကို အစဉ် လှည့်လည်သကဲ့သို့ ထို့အတူ အောင်အပ်ပြီးသော (ရာဂ, ဒေါသ, မောဟဟုဆိုအပ်သော) စစ်မြေပြင် ရှိသော, ယာဉ်မှူးသဖွယ်လည်းဖြစ်သော, အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်သော, မစ္စမာရ်ကို ပယ်ကုန်ပြီးသော တပည့်တို့သည် ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။

အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်တို့တည်း၊ ဤသားတော်တို့ အတွင်းဝယ် (သီလမရှိသူ) အဖျင်း မရှိ၊ တဏှာဟူသော ငြောင့်တံသင်းကို ပယ်နုတ်တော်မူပြီးသော နေမင်း၏ အဆွေဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏” ဟု (ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝင်္ဂီသသံယုတ် ===

၈ - ပရောသဟဿသုတ်

၂၁၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးကျိပ်ကုန်သော များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကား ဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) ကောင်းစွာပြုလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းကုန်လျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်သားပြီးလျှင် နားစိုက်ထောင် ကုန်သည်ဖြစ်၍ တရားနာကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝင်္ဂီသအား ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏- “ဤမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ ပြုလျက် တရားကို ဆောက်တည်စေကာ

တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေ ပြုကာ နှလုံးသွင်းကုန်လျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ မှတ်သားပြီးလျှင် နားစိုက်ထောင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တရားနာကုန်၏။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဝင်္ဂီသသည် နေရာမှ ထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ဝင်္ဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်စေလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝင်္ဂီသသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး၏-

“ကိလေသာမြူ ကင်းသော၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ဘေးမရှိသော၊ နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော တရားကို ဟောတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို ရဟန်းတစ်ထောင်ကျော်သည် ဆည်းကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော အညစ်အကြေးကင်းသော တရားကို ရဟန်းတို့သည် နာကုန်၏။ ရဟန်းအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တင့်တယ်တော်မူပေစွတကား။

ဘုရားတို့တွင် ခုနစ်ဆူမြောက် ဘုရားဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် နာဂ အမည်ရှိတော်မူ၏။ မိုးကြီးသဖွယ် ဖြစ်၍ တပည့်သားအပေါင်း၌ (တရားမိုးကို) ရွာသွန်းတော်မူ၏။

ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရား၏ တပည့်ဝင်္ဂီသသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသောကြောင့် နေ့သန့်စင်ရာမှ ထွက်၍ အသျှင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုး၏” ဟု ချီးကျူး၏။

“ဝင်္ဂီသ အသို့နည်း သင့်အား ဤဂါထာကို ရှေးက ကြံထားအပ်ကုန်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ် တစ် ခဏချင်းပင်လျှင် သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ကုန်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား ဤဂါထာ တို့ကို ရှေးက ကြံမထားပါ။ စင်စစ်သော်ကား တစ်ခဏချင်းပင် အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ ဝင်္ဂီသ သို့ဖြစ်လျှင် ရှေးက ကြံမထားကုန်သော ဂါထာတို့သည် သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှု ပိုလွန်၍ ထင်စေကုန်ဦးလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်ဝင်္ဂီသသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှေးက ကြံမထားဖူးကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် အတိုင်းထက် အလွန် ချီးကျူးပြန်၏-

“(အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည်) မာရ်၏ လမ်းမှားကို လွှမ်းမိုးဖိနှိပ်ပြီးလျှင် ငြောင့်တို့ကို ချိုးဖြတ်၍ ကြွသွားတော်မူ၏။ (ရာဂစသည်တို့သည်) မမှီအပ်သော အဖို့ အားဖြင့် တရားကို ခွဲခြားဝေဖန်၍ ဟောတော်မူတတ်သော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ခြင်းကို ပြုတော်မူတတ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ရှုကြကုန်လော့။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဩဃလေးပါးမှ ကူးမြောက်ခြင်းအကျိုးငှါ (သတိပဋ္ဌာန်စသော) များသော အပြားရှိသော လမ်းစဉ်တရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အမြိုက်နိဗ္ဗူ ဆောင်ယူနိုင်ငြား ထိုလမ်းစဉ်တရား ကိုလည်း ဟောကြားတော်မူအပ်သည် ရှိသော် တရားကို မြင်သော သူတို့သည် မရွေ့လျောသည် ဖြစ်၍ တည်ကုန်၏။

ထွန်းတောက်ပခြင်းကို ပြုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထွင်းသိတော်မူ၍ အလုံးစုံသော ဒိဋ္ဌိတို့၏ တည်ရာတို့ကို လွန်မြောက်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တော်မူပြီ။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောတရားကိုသိတော်မူ၍လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ပြုတော်မူ၍လည်းကောင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦး တို့အား (မြတ်သောတရားကို) ဟောကြားတော်မူပြီ။

ဤသို့ တရားတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောသည်ရှိသော် တရားကို သိကုန်သော ပညာရှိတို့အား အဘယ်မှာ မေ့လျော့နိုင်အံ့နည်း။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော်၌ အခါခပ်သိမ်း မေ့လျော့ခြင်း ကင်းသည် ဖြစ်၍ ရှိခိုးလျက် ကျင့်ပါအံ့” ဟု (ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသံယုတ် ===

၉ - ကောဏ္ဍညသုတ်

၂၁၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှည်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ် သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညသည် အလွန် ကြာမြင့်မှသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံတို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ပျပ်ဝပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံတို့ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်၏။ လက်တို့ဖြင့်လည်း ဆုပ်နယ်၏။ “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောဏ္ဍညပါတည်း။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောဏ္ဍညပါတည်း” ဟု အမည်ကိုလည်း လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ၌ အသျှင်ဝဂီသအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏- “ဤအသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညသည် အလွန် ကြာမြင့်မှသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံတို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ပျပ်ဝပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံတို့ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်၏။ လက်တို့ဖြင့်လည်း ဆုပ်နယ်၏။ “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောဏ္ဍညပါတည်း။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောဏ္ဍညပါတည်း” ဟု အမည်ကိုလည်း ကြား၏။ ငါသည် အသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညကို မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးရ မူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ဝဂီသသည် နေရာမှထ၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်ကာ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှု ထင်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှု ထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ဝဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်စေလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် အသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညကို မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက် ၌ သင့်လျော်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး၏။-

“ကောဏ္ဍညအမည်ရှိသော ထိုမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို အတုလိုက်၍ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူ၏။ ထက်သန်သော လုံ့လနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ (ဈာန်သမာပတ်ကို) ရတော်မူ၏။ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိကုန်သော သူတို့တွင် အမြဲမပြတ် ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိ၏။ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလေ့ရှိကုန်သော သူတို့တွင် အမြဲမပြတ် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလေ့ရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူတိုင်း ပြုကျင့်လေ့ရှိသော တပည့်သည် ရောက်အပ်သော အကြင် လောကုတ္တရာတရားသည် ရှိ၏။ မမေ့မလျော့ ကျင့်ပြီးသော အသျှင်ကောဏ္ဍညသည် အလုံးစုံသော ထိုလောကုတ္တရာတရားသို့ အစဉ်ရောက်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အမွေခံဖြစ်တော်မူသော၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ စေတောပရိယအဘိညာဉ်၌ လိမ္မာသော ကောဏ္ဍညသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ရှိခိုး၏” ဟု (ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၁၀ - မောဂ္ဂလ္လာနသုတ်

၂၁၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဣသိဂိလိတောင်နံပါး မည်းနက်သော ကျောက်ဖျာ၌ ရဟန္တာချည်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော များစွာသော ရဟန်း၊ သံဃာနှင့်အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ ‘ဥပဓိ’မရှိသော ကိလေသာမှလွတ်သော စိတ်ကို မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆင်ခြင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏- “ဤမြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဣသိဂိလိတောင်နံပါး မည်းနက်သော ကျောက်ဖျာ၌ ရဟန္တာချည်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော များစွာသော ရဟန်း၊ သံဃာနှင့်အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ အသျှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ ‘ဥပဓိ’မရှိသော ကိလေသာမှလွတ်သော စိတ်ကို မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆင်ခြင်၏။ ငါသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကို မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူးရမှုကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် နေရာမှ ထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံကို တင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ဝဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်စေလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ချီးကျူး၏။-

“ဣသိဂိလိတောင်နံပါး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်တော်မူ သော မြတ်စွာဘုရားကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မစ္စုမာရ်ကို ပယ်စွန့်ကုန်ပြီးသော ငါးရာသော တပည့်ရဟန္တာတို့သည် ဆည်းကပ်ကုန်၏။

ကြီးသော တန်ခိုးရှိတော်မူသော မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုရဟန္တာတို့၏ ကိလေသာမှ လွတ်သော ဥပဓိ မရှိသော စိတ်ကို ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုရဟန္တာတို့ကို မိမိ စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သိ၏။

တပည့်အပေါင်းတို့သည် ဤသို့ အလုံးစုံဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်တော်မူသော၊ များစွာသော အကြောင်းဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ဂေါတမအနွယ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ကုန်၏” ဟု (ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၁၁ - ဂဂ္ဂရာသုတ်

၂၁၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စမ္မာပြည် ဂဂ္ဂရာရေကန်၏ ကမ်းနား၌ ငါးရာအတိုင်း အရှည်ရှိသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ရာသော ဥပါသကာယောက်ျားတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ရာသော ဥပါသကာမတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ အထောင်မက များကုန်သော နတ်တို့နှင့် လည်းကောင်း အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်း၊ နတ်၊ လူတို့ထက် မြတ်စွာဘုရားသည် အဆင်းတော်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံဖြင့်လည်းကောင်း သာလွန်၍ တင့်တယ် တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အသျှင်ဝဂီသအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏- “ဤမြတ်စွာဘုရားသည် စမ္မာပြည် ဂဂ္ဂရာရေကန်၏ ကမ်းနား၌ ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ရာသော ဥပါသကာယောက်ျားတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ရာသော ဥပါသကာမ တို့နှင့် လည်းကောင်း၊ အထောင်မက များစွာကုန်သော နတ်တို့နှင့်လည်းကောင်း အတူ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်း၊ နတ်၊ လူတို့ထက်မြတ်စွာဘုရားသည် အဆင်းတော်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံဖြင့် လည်းကောင်း သာလွန်၍ တင့်တယ်တော်မူ၏။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်သော ဂါထာဖြင့် ချီးကျူးရမူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင် ဝဂီသသည် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံကို စမ္မာယ်တင်၍ “မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှုထင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ ဝဂီသ သင်၏ ဉာဏ်၌ ရှေးရှု ထင်စေလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ သင့်လျော်သော ဂါထာဖြင့် ချီးကျူး၏။

“တိမ်တိုက်ကင်းသော ကောင်းကင်၌ လမင်းသည် တင့်တယ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အညစ်အကြေးကင်းသော နေမင်းသည် တင့်တယ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူ မုနိအပေါင်းတို့ထက် မြတ်တော်မူသော ကိုယ်တော်မှ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ထွက်သော ရောင်ခြည်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အခြံအရံဖြင့် အလုံးစုံသော လောကကို လွန်၍ တင့်တယ်တော်မူ၏” ဟု (ချီးကျူး၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝဂီသသံယုတ် ===

၁၂ - ဝဂီသသုတ်

၂၂၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဝဂီသသည် ရဟန်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစား၏။ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“(ငါတို့သည်) ရှေးအခါက တစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ တစ်ပြည်မှတစ်ပြည်သို့ ကဗျာဖွဲ့ခြင်းမျှ အတိုင်း အရှည် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ လှည့်လည်ကြကုန်၏။ ထိုစဉ်အခါ မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့ ဖူးမြင်ကြရကုန်၏။ ငါတို့အား ယုံကြည်မှု ဖြစ်ရကုန်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တို့ကို (ပြတော်မူလျက်) ငါ့အား တရားဟောတော် မူ၏။ ငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ကြားနာရ၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုခဲ့ရ၏။

အကြင်သူတို့သည် အမြဲချဉ်းကပ်၍ ဖူးမြင်ရကုန်၏။ များစွာကုန်သော ထိုရဟန်းယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကျိုးငှါ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူပေ၏တကား။

ငါ၏ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ (လာခြင်းသည်) ငါ့အား ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်ပေစွ တကား၊ သုံးပါးကုန်သော ဝိဇ္ဇာတို့ကို အစဉ်ရောက်ရပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို လိုက်နာ ပြုလုပ်ရပေပြီ။

ငါသည် ရှေး၌ နေခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို သိ၏။ မြတ်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို သုတ်သင်အပ်ပြီးပြီ၊ (အသိဉာဏ်) ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၍ (ဣဒ္ဓိဝိဓ) အဘိဉာဏ်ကို ရပြီ၊ သူတစ်ပါးစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသော ဉာဏ်၌ လိမ္မာ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ဝဂီသသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၁ - ဝိဝေကသုတ်

၂၂၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလ တိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် နေ့သန့်စင်ရာသို့ ကပ်သည်ရှိသော် တဏှာ အိမ်ကို မှီ၍ ဖြစ်သော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်အကြံအစည်တို့ကို ကြံ၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းအား အစဉ်သနားသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“(ရဟန်း) သင်သည် ဆိတ်ငြိမ်မှု ‘ဝိဝေက’ကို တောင့်တသည် ဖြစ်၍ တောသို့ ဝင်၏။ သို့ဖြစ်လျက် သင်၏ စိတ်သည် အပဖြစ်သော အာရုံတို့၌ ကျက်စားဘိ၏။ လူသားဖြစ်သော သင်သည် (အခြား) လူသားဖြစ်သော သူ၌ အလိုဆန္ဒကို ပယ်ဖျောက်လော့။ ယင်းသို့ ပယ်ဖျောက်ခြင်းကြောင့် ရာဂကင်းသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာခြင်း ရှိသူ ဖြစ်ရလတ္တံ့။

သင်သည် မမွေ့လျော်မှုကို စွန့်ပါလော့။ သတိရှိသူ ဖြစ်ပါလော့။ သတိနှင့်ပြည့်စုံသော သင့်ကို ငါတို့ အောက်မေ့လိုပါကုန်၏။ ထိုစကား မှန်၏။ တည်ရာ မရှိသော ဗလဝါမုခဝဲတည်းဟူသော ကိလေသာ မြူကို လွန်နိုင်ခဲ့၏။ သင့်ကို ကာမမြူသည် အပါယ်သို့ မဆောင်ပါစေလင့်။

မြေမှုန့်ကပ်သော ငှက်သည် ကပ်သောမြူကို ခါတွက်၍ ကျစေသကဲ့သို့ ထိုအတူ ရဟန်းသည် လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသည် သတိနှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ကပ်သော ကိလေသာမြူကို ခါတွက်လျက် ကျစေပါလော့” ဟု (ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏)။

ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သော ထိုရဟန်းသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၂ - ဥပဋ္ဌာနသုတ်

၂၂၂။ အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် နေ့သန့်စင်ရာသို့ ကပ်လျက် အိပ်၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းအား အစဉ်သနားသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း ထလော့၊ အဘယ်ကြောင့် အိပ်ဘိသနည်း၊ သင့်အား အိပ်ခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ထိုစကား မှန်၏။ ကိလေသာဟူသော နာကျင်ခြင်းရှိသော တဏှာမြား စူးဝင်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိခိုက်သော သင့်အား အိပ်ခြင်းသည် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။

အကြင်ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါတရား’ဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါတရား’ကိုသာလျှင် ပွားစေလော့၊ အိပ်ခြင်း၏ အလိုနိုင်ငံသို့ မလိုက်ပါလင့်” ဟု ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏။

(နတ်သား) ကာမဂုဏ်တို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ မတည်တံ့ကုန်၊ ယင်းကာမဂုဏ်တို့၌ ပညာနည်းသော သူသည်သာ ပြင်းစွာ တွေဝေ၏။ အနှောင်အဖွဲ့တို့မှ လွတ်ပြီးသော (တဏှာဒိဋ္ဌိအမှီဖြင့်) မမှီသော ရဟန်းကို (နေ၌ အိပ်ခြင်းသည်) အဘယ်ကြောင့် ပူပန်စေနိုင်အံ့နည်း။

(နတ်သား) ပြင်းစွာ တပ်မက်မှု ‘ဆန္ဒရာဂ’ကို ပယ်ခြင်းကြောင့် မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’ကို လွန်မြောက်ခြင်းကြောင့် လွန်စွာ စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော စတုသစ္စာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုရဟန်းကို (နေ၌ အိပ်ခြင်းသည်) အဘယ်ကြောင့် ပူပန်စေနိုင်အံ့နည်း။

(နတ်သား) မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’ကို အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ဖြင့် ဖြတ်တောက်၍ အာသဝတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ပူဆွေးမှု မရှိသော ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု မရှိသော ရဟန်းကို (နေ၌ အိပ်ခြင်းသည်) အဘယ်ကြောင့် ပူပန်စေနိုင်အံ့နည်း။

(နတ်သား) ထက်သန်သော လုံ့လရှိသော၊ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသော၊ မြဲမြံကြံ့ခိုင်သော လုံ့လရှိသော၊ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တသော ရဟန်းကို (နေ၌ အိပ်ခြင်းသည်) အဘယ်ကြောင့် ပူပန်စေနိုင်အံ့နည်း” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၃ - ကဿပဂေါတ္တသုတ်

၂၂၃။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်ကဿပဂေါတ္တသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ကဿပဂေါတ္တသည် နေ့သန်းစင်ရာသို့ ကပ်၍ သားမုဆိုးတစ်ယောက်ကို ဆုံးမ၏။ ထိုအခါ ထို တောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် အသျှင်ကဿပဂေါတ္တအား ထိတ်လန့်စေလိုသည် ဖြစ်၍ ထိုအသျှင်ကဿပဂေါတ္တထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“ရဟန်း တောင်ချောက်ကြား၌ သွားလာနေသော ပညာမဲ့၍ အကြောင်းအကျိုး သိနိုင်သည့် စိတ်မရှိသော မုဆိုးကို အခါမဟုတ်သည်၌ ဆုံးမသော ရဟန်းသည် နှံ့နှေးမိုက်မဲသူကဲ့သို့ အကျွန်ုပ် (ဉာဏ်၌) ထင်ပါ၏။

မုဆိုးမိုက်သည် နားထောင်၏။ သိကား မသိ။ ကြည့်၏။ မြင်ကား မမြင်။ တရားဟောသော်လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မသိနိုင်။

ကဿပ သင်သည် ဆယ်တိုင်သော မီးတို့ကို ညှိထွန်းစေကာမူ (ထိုသားမုဆိုးသည်) အဆင်းတို့ကို မမြင်ရလတ္တံ့၊ ထိုတောမုဆိုးအား (ပညာ) မျက်စိမရှိသည် သာတည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ အသျှင်ကဿပဂေါတ္တသည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

၄ - သမ္မဟုလသုတ်

၂၂၄။ အခါတစ်ပါး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဝါကျွတ်ကုန်ပြီးသော် သုံးလကို လွန်သဖြင့် ဒေသစာရီ ဖဲသွားကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းတို့ကို မမြင်သည် ဖြစ်ရကား ငိုကြွေးလျက် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“များစွာကုန်သော ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာတို့ကို မြင်ရသောကြောင့် ငါ့အား ယနေ့ မမွေ့လျော် သကဲ့သို့ ထင်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆန်းကြယ်သော တရားစကား ရှိကုန်၏။ များစွာသော အကြားအမြင် ရှိကုန်၏။ ဤဂေါတမဘုရား၏တပည့် ဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်သနည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ဤသို့ ရွတ်ဆိုအပ်သည် ရှိသော် နတ်သားတစ်ယောက်သည် ထိုဆိုသော နတ်သားကို ဂါထာဖြင့် ပြန်ပြော၏-

“အချို့သော ရဟန်းတို့သည်ကား မဂဓတိုင်းသို့ သွားကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည်ကား ကောသလတိုင်းသို့ သွားကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည်ကား ဝဇ္ဇီတိုင်းသို့ သွားကုန်၏။ ကပ်ငြိခြင်း မရှိဘဲ သွားလေ့ရှိကုန်သော သားသမင်နှင့်တူကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အိမ်မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကြကုန်၏” ဟု (ပြန်ပြော၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၅ - အာနန္ဒသုတ်

၂၂၅။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် လူတို့ကို သိစေခြင်းများသည် ဖြစ်၍ အချိန်လွန်စွာ နေ၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား အစဉ်သနားသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသော ကြောင့် အသျှင်အာနန္ဒာကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ဂေါတမအန္တယ်ဖြစ်သော အသျှင်အာနန္ဒာ သစ်ပင်ရင်း တောချုံသို့ သက်ဝင်ကာ နိဗ္ဗာန်ကို စိတ်နှလုံး၌ ထည့်သွင်းထား၍ စျာန်ဝင်စားပါလော့၊ မေ့လျော့ခြင်း မဖြစ်ပါစေလင့်၊ အသျှင်ဘုရားအား ဗလစ်ဗလစ်ပြောဆိုခြင်းသည် အဘယ်ပြုလတ္တံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

၆ - အနုရုဒ္ဓသုတ်

၂၂၆။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ရှေးက မယားဖြစ်ဖူးသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော ဇာလိနီမည်သော နတ်သမီးတစ်ယောက်သည် ထိုအသျှင်အနုရုဒ္ဓါထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အကြင် အရပ်၌ ရှေးအခါက သင်နေဖူး၏။ ထိုအရပ်၌ စိတ်ကို တောင့်တလော့၊ အလုံးစုံသော ကာမဂုဏ်တို့နှင့်ပြည့်စုံသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်တို့၌ နတ်သမီး အပေါင်းတို့ဖြင့် ဝိုင်းအုံ ခြံရံအပ်သည် ဖြစ်၍ တင့်တယ်ခဲ့ဖူး၏” ဟု လျှောက်၏။

“နတ်သမီးတို့သည်ကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၌ တည်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မကောင်းသော လားရာ ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်သမီးတို့သည်လည်း ဒုဂ္ဂတိဘုံသို့ ရောက်ကုန်သေး၏။ အကြင် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို နတ်သမီးတို့ တောင့်တအပ်ကုန်၏။ ထို (တာဝတိံသာ) သတ္တဝါတို့သည်လည်း ဒုဂ္ဂတိဘုံသို့ ရောက်ရကုန်သေး၏” ဟု မိန့်ဆို၏။

“အကြင်သူတို့သည် များစွာသော အခြံအရံရှိသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နေကုန်သော နတ်သားတို့၏ နေရာဖြစ်သော နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို မမြင်ဖူးကုန်၊ ထိုသူတို့သည် ချမ်းသာကို မသိကုန်” ဟု (ဆို၏)။

“အမိုက်မ အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားသည် ရှိ၏။ ထို စကားကို သင် မသိ၊ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတို့သည် အမြဲ မရှိကုန်၊ ဖြစ်တတ်၊ ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဖြစ်ကုန်ပြီး၍ ချုပ်ကုန်၏။ ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်သာ ချမ်းသာ၏။ (ဤသို့သော စကားကို သင် မသိ)။

ဇာလိနီနတ်သမီး နတ်ပြည်၌ ယခုအခါ (ငါ၏) တစ်ဖန်နေခြင်းသည် မရှိတော့ပြီ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သံသရာသည် ကုန်ပြီးပြီ၊ ယခုအခါ တစ်ဖန်ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိတော့ပြီ” ဟု (ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၇ - နဂဒတ္တသုတ်

၂၂၇။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်နဂဒတ္တသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်နဂဒတ္တသည် အလွန် စောလွန်းစွာ ရွာသို့ ဝင်၏။ အလွန် နေမြင့်မှ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ထိုတော အုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် အသျှင်နဂဒတ္တအား အစဉ်သနားခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် အသျှင်နဂဒတ္တကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုအသျှင်နဂဒတ္တထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“နဂဒတ္တ နံနက်စောစော (ရွာသို့) ဝင်၏။ နေမြင့်မှ ပြန်လာသည့်ပြင် အချိန်လွန် အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကာ လူတို့နှင့် တူမျှသော ချမ်းသာဆင်းရဲရှိသည် ဖြစ်၍ လူတို့နှင့် ရောနှောဘိ၏။

ဒါယကာတို့၌ ဖွဲ့သော စိတ်ရှိသော လွန်စွာ ခက်ထန်သော နဂဒတ္တကို အကျွန်ုပ် ကြောက်လှပါ၏။ (တစ်ခုသောဘဝ၏) အဆုံးကို ပြုတတ်သော ခွန်အားကြီးသော သေမင်း၏ အလိုနိုင်ငံသို့ မလိုက်ပါလင့်” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၌ အသျှင်နဂဒတ္တသည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

၈ - ကုလယရဏီသုတ်

၂၂၈။ အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌ ထို ရဟန်းသည် အမျိုးတစ်ဦး၌ အလွန်ခင်မင် သက်ဝင်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေ၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ အုပ်စိုး၍ နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းအား အစဉ်သနားခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုအမျိုး၌ ရှိသော အိမ်ရှင်မ၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း မြစ်ကမ်းနားတို့၌လည်းကောင်း၊ အပန်းဖြေနားနေရာ အရပ်၌လည်းကောင်း၊ ပွဲသဘင်တို့၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းမတို့၌လည်းကောင်း လူအပေါင်းတို့သည် စုရုံးကြကုန်၍ အကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သင်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း တိုးတိုး ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြကုန်၏။ အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း” ဟု ဆို၏။

“အိမ်ရှင်မ လောက၌ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောဆိုသော အသံတို့သည် များပြားကုန်သည်သာတည်း။ ခြိုးခြံစွာ ကျင့်လေ့ရှိသူသည် သည်းခံအပ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မျက်နှာမသာ မဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့ ပြောခြင်းကြောင့် မညစ်နွမ်းလတ္တံ့။

အိမ်ရှင်မ အကြင်သူသည် ‘တော၌ ဝါတမိဂမည်သော သားကောင်းကဲ့သို့’ စကားသံဖြင့် ထိတ်လန့်၏။ ထိုသူကို ပေါ့သောစိတ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ (ပညာရှိတို့) ဆိုကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အကျင့် မပြည့်စုံရာ” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၉ - ဝဇ္ဇိပုတ္တသုတ်

၂၂၉။ အခါတစ်ပါး၌ ဝဇ္ဇိတိုင်းသား ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဝေသာလီပြည် တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည် ဝဇ္ဇိတိုင်းသားအပေါင်းသည် (နက္ခတ်ပွဲသဘင်အလို့ငှါ) တစ်ညလုံး တီးမှုတ်လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ဝေသာလီမြို့၌ တူရိယာတီးမှုတ်သံ ကြွေးကြော်သံကို ကြား၍ ငိုကြွေးလျက် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“ငါတို့သည် ‘တောအုပ်၌ အသုံးမဝင်သော သစ်သားဆွေးသကဲ့သို့’ တစ်ယောက်တည်း တော၌ နေရကုန်၏။ ဤသို့သော ည၌ ငါတို့အောက် အထူးသဖြင့် ယုတ်ညံ့သော အဘယ်မည်သောသူ ရှိပါအံ့နည်း” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းအား အစဉ်သနားခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း သင်သည် ‘တောအုပ်၌ အသုံးမဝင်သော သစ်သားဆွေးသကဲ့သို့’ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် တော၌ နေ၏။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် နတ်ရွာသူဂတိသို့ ရောက်ရှိသူတို့ကို တောင့်တကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ များစွာကုန်သော သူတို့သည် သင့်အား တောင့်တကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

၁၀ - သဇ္ဈာယသုတ်

၂၃၀။ အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းသည် ရှေးက သဇ္ဈာယခြင်းများသည်ဖြစ်၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ပြီးမှ နောက်အခါ၌ ကြောင့်ကြမဲ့ ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် ဖလသမာပတ်ချမ်းသာဖြင့် ကာလကို လွန်စေ၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်း၏ သဇ္ဈာယသော တရားတော်ကို မကြားရသည် ဖြစ်၍ ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ရဟန်း အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် တရားတော်တို့ကို မသဇ္ဈာယသနည်း၊ ရဟန်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်သော သူသည် တရားကို နာရသောကြောင့် မျက်မှောက် ဘဝ၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုလည်း ရပါ၏။ ချီးမွမ်းခြင်းကိုလည်း ခံရပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

“ငါတို့သည် အရိယမဂ်သို့ မရောက်သေးမီ ရှေးအခါက တရားတော်တို့၌ ရွတ်ဖတ်သဇ္ဈာယခြင်း ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။ အရိယမဂ်သို့ ရောက်ပြီးသော အခါ၌မူကား မြင်အပ် ကြားအပ် တွေ့ထိအပ်သော တရားအားလုံးကို သိ၍ စွန့်လွှတ်ခြင်းကို သူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းကုန်၏” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၁၁ - အကုသလဝိတက္ကသုတ်

၂၃၁။ အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထို ရဟန်းသည် နေ့သန့်စင်ရာသို့ ကပ်သည်ရှိသော် ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက်ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်ဝိတက်တို့ကို ကြံစည်၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းအား အစဉ်သနားခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ထိတ် လန့်စေလိုရကား ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏။

“မသင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် ထိုသင့်ကို ဝိတက်တို့ ကိုက်ခဲ အပ်၏။ မသင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းခြင်းကို စွန့်လော့၊ သင့်လျော်သောအားဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ကြံစည်လော့။

မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ သီလတို့ကိုလည်းကောင်း အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’၊ ချမ်းသာခြင်း ‘သုခ’ကိုလည်းကောင်း ယုံမှားမရှိ မှု၍ ရလတ္တံ့။ ထို့နောက် များစွာဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုရလတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၁၂ - မဇ္ဈနိကသုတ်

၂၃၂။ အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထို တောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ ဤ ဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“မွန်းတည့်ချိန်အခါ၌ ငှက်အပေါင်းတို့သည် အပန်းဖြေ နားနေကုန်သည်ရှိသော် တောအုပ်ကြီးသည် ပြင်းထန်သော အသံကို ပြုသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို (အသံ) သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ဟု အကျွန်ုပ်အား ရှေးရှု ထင်လာ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

“မွန်းတည့်ချိန်အခါ၌ ငှက်အပေါင်းတို့သည် အပန်းဖြေ နားနေကုန်သည် ရှိသော် တောအုပ်ကြီး သည် ပြင်းထန်သော အသံကို ပြုသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို (အသံ) သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ဟု ငါ့အား ရှေးရှု ထင်လာ၏” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၁၃ - ပါကတိန္ဒြိယသုတ်

၂၃၃။ အခါတစ်ပါး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိကုန်သည် တက်ကြွထောင်လွှားကုန်သည် လျှပ်ပေါ်ကုန်သည် နှုတ်ကြမ်းကုန်သည် ဖရိုဖရဲကြံသော စကားရှိကုန်သည် သတိလွတ်ကုန်သည် အဆင်အခြင် မရှိကုန်သည် မတည်ကြည်ကုန်သည် တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ပေါ်လွင်သော ကုန္တေရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းတို့အား အစဉ်သနားခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် ထိုရဟန်းတို့ကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏။

“ရှေးအခါက ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးလေ့ရှိကုန်၏။ တပ်မက်ခြင်း မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆွမ်းကို ရှာမှီးကုန်၏။ တပ်မက်ခြင်း မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာနေရာကို ရှာမှီးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် လောက၌ မမြဲခြင်းကို သိကုန်၍ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုကုန်၏။

ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ‘ရွာ၌ ရွာသူကြီး တို့ကဲ့သို့’ မိမိကိုယ်ကို မကောင်းသဖြင့် အသက်မွေးမြူ၍ လွန်စွာ စားကုန်၍ သူတစ်ပါးအိမ်ရာတို့၌ မိန်းမောကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ကုန်၏။

သံသာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍ အကျွန်ုပ် လျှောက်ထားလိုပါ၏။ သူသေကောင်တို့ကို စွန့်အပ်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထောက်တည်ရာ မရှိသော ထိုရဟန်းတို့ကို စွန့်အပ်ကုန်၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် မေ့လျော့ကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို ရည်ညွှန်း၍ အကျွန်ုပ် ဆိုပါ၏။ အကြင် ရဟန်းတို့သည် မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား အကျွန်ုပ်သည် ရှိခိုးပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ဝနသံယုတ် ===

၁၄ - ဂန္ဓတ္ထေနသုတ်

၂၃၄။ အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထို ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲသည်ရှိသော် ရေကန်သို့ သက်ဆင်း၍ ပဒုမ္မာကြာကို နမ်း၏။ ထိုအခါ ထိုတောအုပ်၌ စိုးအုပ်၍နေသော နတ်သည် ထိုရဟန်းအား အစဉ်သနားခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အကျိုးစီးပွားကို လိုသောကြောင့် ထိုရဟန်းကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အချင်း သင်သည် အရှင်မပေးအပ်သော ကြာပန်းကို နမ်းဘိ၏။ ထိုနမ်းခြင်းသည် ခိုးခြင်းတို့တွင် အင်္ဂါတစ်ပါးတည်း။ အချင်း သင်သည် အနံ့သူခိုး ဖြစ်၏” ဟု လျှောက်၏။

“နတ်သား ငါသည် ပဒုမ္မာကြာကို ယူလည်း မယူ၊ ချိုးလည်း မချိုး၊ အဝေးမှကား နမ်းမိ၏။ သို့ဖြစ်လျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို အနံ့သူခိုးဟူ၍ ဆိုအပ်သနည်း။

အကြင်သူသည် ကြာစွယ်တို့ကို တူး၏။ ကြာဖြူပွင့်တို့ကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး၏။ မစင်ကြယ်သော အကျင့်ရှိသော ထိုသူကိုမူကား ကြာသူခိုးဟူ၍ အဘယ့်ကြောင့် မဆိုအပ်သနည်း” ဟု ပြန်ပြော၏။

“ယောက်ျားသည် မကောင်းမှု အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြွမ်း၍ နေ၏။ ‘နို့ထိန်းသည် မိန်းမ၏ အဝတ်ကဲ့သို့’ အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေ၏။ ထိုသူ၌ ငါ့အား ဆိုဖွယ်စကား မရှိ၊ သင့်ကိုသာလျှင် ဆိုထိုက်၏။

ကိလေသာ မရှိသော အမြဲ စင်ကြယ်ခြင်းကို ရှာမှီးလေ့ရှိသော ယောက်ျားအား သားမြီးဖျား မျှလောက်ရှိသော မကောင်းမှုသည် ‘တိမ်တိုက်ကဲ့သို့’ ထင်၏” ဟု (လျှောက်၏)။

“တောစောင့်နတ် စင်စစ် သင်သည် ငါ့ကို (စင်ကြယ်၏ဟု) သိပေ၏။ သင်သည် ငါ့ကို အစဉ်သနား စောင့်ရှောက်ပေ၏။ အကြင်အခါ ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို သင် မြင်၏။ ထိုအခါ၌လည်း နောက်ထပ် ဆိုလှည့်ပါလော့” ဟု (ဆို၏)။

“ရဟန်း ငါတို့သည် သင့်ကို မှီ၍ အသက်မမွေးကုန်၊ သင်၏ အခစား မဟုတ်ကုန်။ အကြင် အမှုဖြင့် သုဂတိဘုံသို့ ရောက်ရာ၏။ ထိုအမှုကို သင်သည်သာလျှင် သိလေလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုနတ် ထိတ်လန့်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဝနသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၁ - ဣန္ဒကသုတ်

၂၃၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည် ဣန္ဒကုဋတောင် ဣန္ဒကဘီလူး၏ ဗိမာန်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဣန္ဒကဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရုပ်ကို ဇီဝဟူ၍ ဆိုတော်မမူကုန်။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဤသတ္တဝါသည် ဤကိုယ်ကို ရသနည်း၊ ထိုသတ္တဝါအား အရိုးစု အသားစိုင်းသည် အဘယ်မှ ရောက်လာသနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤသတ္တဝါသည် အမိဝမ်း၌ ကပ်ငြိသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

“ဘီလူး ရှေးဦးစွာ ကလလရေကြည် ဖြစ်၏။ ကလလရေကြည်မှ အမြှုပ် ဖြစ်၏။ အမြှုပ်မှ သားတစ် ဖြစ်၏။ သားတစ်မှ အခဲ ဖြစ်၏။ အခဲမှ ခက်မငါးဖြာတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ဆံ၊ အမွေး၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း တို့လည်း ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသတ္တဝါ၏ အမိသည် အကြင် ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ အဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ စားဖွယ်ကို လည်းကောင်း စား၏။ အမိ၏ ဝမ်း၌ တည်သော ထိုသတ္တဝါသည် ထို (အမိစားသော) အစာဖြင့် ထိုအမိဝမ်း၌ မျှတ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၂ - သက္ကနာမသုတ်

၂၃၆။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သက္ကမည်သော ဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အသျှင်ဘုရား အလုံးစုံသော အထုံးအဖွဲ့ ‘ဂန္ဓ’ ကို ပယ်ပြီးဖြစ်၍ ဘဝသုံးပါးတို့မှ လွတ်တော်မူပြီး ဖြစ်ပါလျက် ရဟန်းဖြစ်သော အသျှင်ဘုရားအား သူတစ်ပါးကို ပြောဟော ဆုံးမ နေခြင်းသည် မကောင်းပါ” ဟု လျှောက်၏။

သက္ကဘီလူး တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကြောင့် အကြင်သူနှင့် အတူတကွ နေခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသူ့ကို ကောင်းသော ပညာရှိသည် စိတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မထိုက်။

ကြည်လင်သော စိတ်ဖြင့် သူတစ်ပါးကို အကယ်၍ သွန်သင် ဆုံးမငြားအံ့၊ ထိုသို့ သွန်သင် ဆုံးမခြင်းကြောင့် အတူတကွ စပ်ယှဉ်မှု မဖြစ်နိုင်၊ အကြောင်းသော်ကား အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်း အစဉ်သနားခြင်း ရှိနေသောကြောင့်တည်း” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၃ - သူစိလောမသုတ်

၂၃၇။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာရွာ သူစိလောမဘီလူး၏ ဗိမာန်ညောင်စောင်းရှည်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ခရလောမဘီလူး သူစိလောမဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ သွားကုန်၏။ ထိုအခါ ခရလောမဘီလူးသည် သူစိလောမဘီလူးအား “ဤသူသည်ရဟန်းတည်း” ဟု ဆို၏။ “ဤသူကား ရဟန်းမဟုတ်၊ ရဟန်းတုတည်း။ ထိုသူသည် ရဟန်းလော ရဟန်းတုလော သိရအံ့” ဟု (သူစိလောမဘီလူးက ပြောဆို၏)။

ထို့နောက် သူစိလောမဘီလူးသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သို့ ကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်ကို ဖယ်ဆုတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ သူစိလောမဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း (သင်သည်) ငါ့ကို ကြောက်သလော” ဟု ဆို၏။ “ဘီလူး ငါဘုရားသည် သင့်ကို မကြောက်၊ စင်စစ်သော်ကား သင်၏ အတွေ့သည် ကြမ်းတမ်းယုတ်မာ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ရဟန်း သင့်အား ပြဿနာမေးအံ့၊ ငါ့အား အကယ်၍ မဖြေနိုင်အံ့၊ သင်၏ စိတ်ကိုသော်လည်း ပျံ့လွင့်စေအံ့၊ သင်၏ နှလုံးကိုသော်လည်း ခွဲအံ့၊ ခြေတို့၌ ကိုင်၍ ဂင်္ဂါမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့သော်လည်း ပစ်လိုက်အံ့” ဟု (ဆို၏)။ ဘီလူး နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောက၌ ငါ၏ စိတ်ကိုမူလည်း ပျံ့လွင့်စေနိုင်သော နှလုံးကိုမူလည်း ခွဲစေနိုင်သော ခြေတို့၌မူလည်း ကိုင်၍ ဂင်္ဂါမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပစ်နိုင်သော သူ့ကို ငါ မမြင်၊ ဘီလူး သို့သော်လည်း သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိအံ့၊ မေးလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ရဟန်း တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’သည်လည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’သည်လည်းကောင်း အဘယ်လျှင် အကြောင်းရင်း ရှိကုန်သနည်း။ မမွေ့လျော်မှုသည်လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်မှုသည်လည်းကောင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထမှုသည်လည်းကောင်း အဘယ်မှ ဖြစ်သနည်း။ ‘သူငယ်တို့သည် ကျီးကို ဖမ်း၍ ကြိုးဖြင့် ချည်ကာ လွှတ်ကုန်သကဲ့သို့’ မနောဝိတက်တို့သည် အဘယ်မှ ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်ကို စွန့်လွှတ်ကုန်သနည်း” ဟု (မေး၏)။

“ဘီလူး တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’သည် လည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’သည် လည်းကောင်း ဤအတ္တဘောလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိကုန်၏။ မမွေ့လျော်မှုသည် လည်းကောင်း၊ မွေ့လျော်မှုသည် လည်းကောင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထမှုသည် လည်းကောင်း ဤအတ္တဘောမှ ဖြစ်ကုန်၏။ သူငယ်တို့ သည် ကျီးကို ဖမ်း၍ ကြိုးဖြင့် ချည်ကာ လွှတ်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မနောဝိတက်တို့သည် ဤအတ္တဘော မှ ဖြစ်သောကြောင့် (စိတ်ကို) စွန့်လွှတ်ကုန်၏။

အတ္တဘော၌ ဖြစ်သော တရားတို့သည် ‘ပညောင်ပင်၏ မြစ်ပျဉ်းကဲ့သို့’ တဏှာမှ ဖြစ်ကုန်၏။ ‘တော၌ ဖြစ်သော မာလောန္ဓယ်သည် (မိမိန္ဓယ်သော သစ်ပင်ကို) ထက်ဝန်းကျင် ရစ်ပတ်ပိတ်ဆိုသကဲ့သို့’ များစွာသောကိလေသာတို့သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ များစွာ ငြိတွယ်ကုန်၏။

ဘီလူး နားထောင်လော့။ အကြင်သူတို့သည် အတ္တဘောကို သိကုန်၏။ ယင်းအတ္တဘောလျှင် အကြောင်းရှိသော တဏှာကိုလည်း သိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် အတ္တဘော၏ အကြောင်းဖြစ်သော ထိုတဏှာကို ပယ်ကုန်၏။ တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ မဖြစ်စေခြင်းငှါ မကူးမြောက်သေးသော ကူးခပ်နိုင်ခဲ့သော ဤဩဃကို ကူးမြောက် ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၄ - မဏိဘဒ္ဒသုတ်

၂၃၈။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂတိုင်း မဏိဘဒ္ဒဘီလူး၏ ဗိမာန်ဖြစ်သော မဏိမာလိကနတ်ကွန်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဏိဘဒ္ဒဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“သတိရှိသော သူအား အခါခပ်သိမ်း ကောင်းမြတ်၏။ သတိရှိသော သူသည် ချမ်းသာကို ရ၏။ သတိရှိသောသူအား အမြဲသာလျှင် မြတ်၏။ ရန်မှလည်း လွတ်၏” ဟု လျှောက်၏။

“သတိရှိသော သူအား အခါခပ်သိမ်း ကောင်းမြတ်၏။ သတိရှိသော သူသည် ချမ်းသာကို ရ၏။ သတိရှိသော သူအား အမြဲသာလျှင် မြတ်၏။ ရန်မှကား မလွတ်သေး။

အကြင် (ရဟန္တာ) ပုဂ္ဂိုလ်အား အလုံးစုံသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး မညဉ်းဆဲခြင်း၌ မွေ့လျော်သော စိတ်ရှိကာ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာအစုရှိသည် ဖြစ်၍ (နေ၏) ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်မျှခိုက်ရန် မရှိ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၅ - သာနုသုတ်

၂၃၉။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသိကာမ၏ သာနုမည်သောသား (သာမဏေ) ကို ဘီလူးသည် ဖမ်းစားအပ်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသိကာမသည် ငိုကြွေးလျက် ဤ ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို မြည်တမ်း၏-

“အကြင် သူတို့သည် တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်သော နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ လည်းကောင်း၊ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၏ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ပါဠိဟာရိယပက္ခ၌ လည်းကောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံသော ဥပုသ်ကို ကျင့်သုံးကုန်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသီလနှင့် ပြည့်စုံသော လူတို့ကို ဘီလူးတို့သည် မပင်ပန်းစေကုန်ဟု ရဟန္တာတို့၏ စကားကို ကြားဖူး၏။ ယခုအခါ ဘီလူးတို့သည် သာနုမည်သော ငါ့သား သာမဏေအား ပင်ပန်းစေသည်ကို ယနေ့ ငါ တွေ့မြင်ရ၏” ဟု (မြည်တမ်း၏)။

ဥပါသိကာမ အကြင်သူတို့သည် တစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်သော နေ့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌လည်းကောင်း၊ လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၏ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ပါဠိဟာရိယပက္ခ၌လည်းကောင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံသော ဥပုသ်ကို ကျင့်သုံးကုန်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို ဘီလူးတို့သည် မပင်ပန်းစေကုန် ဟု

ရဟန္တာတို့ထံမှ ကြားဖူးသော သင့်စကားသည် ကောင်းပါပေ၏။ နိုးကြားသတိရလာသော သာနု (သာမဏေ) အား ပြောကြားလိုက်ပါလော့။

“သင်သည် မျက်မှောက်၌ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ဖြစ်စေ မကောင်းသော အမှုကို မပြုလင့်။ သင်သည် မကောင်းသော အမှုကို အကယ်၍ ပြုလိမ့်ငြားအံ့၊ (အကယ်၍ မူလည်း) ပြုနေငြားအံ့၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ပြေးသော်လည်း သင့်အား ဆင်းရဲမှ မလွတ်နိုင်” ဟု ဘီလူးတို့၏ ဤစကားကို ပြောကြားလိုက်ပါလော့ ဟု (ဘီလူးက ပူးကပ်ပြောဆို၏)။

“မိခင် လောက၌ သေသော သူကိုလည်း (ရည်မှန်း၍) ငိုကြွေးကုန်၏။ အသက်ရှင်လျက် ပျောက်ဆုံးနေသူကိုသော်လည်း (ရည်မှန်း၍) ငိုကြွေးကုန်၏။ မိခင် အသက်ရှင်သော ငါ့ကို မြင်ရလျက် အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်း” ဟု (သာနု သာမဏေက ဆို၏)။

“ချစ်သား လောက၌ သေသော သူကိုသော်လည်း (ရည်မှန်း၍) ငိုကြွေးကုန်၏။ အသက်ရှင်လျက် ပျောက်ဆုံးနေသူကိုသော်လည်း (ရည်မှန်း၍) ငိုကြွေးကုန်၏။ အကြင်သူသည် ဝတ္ထုကာမဂုဏ်တို့ကို စွန့်ပြီး ဖြစ်လျက် တစ်ဖန် ဤလူ့ဘောင်သို့ ပြန်လည် လူထွက်လာ၏။ ထိုသူကိုလည်း (ရည်မှန်း၍) ငိုကြွေးကုန်၏။ ဤစကား မှန်၏။ တစ်ဖန် ထိုလူ့ဘောင်သို့ ပြန်လည် လူထွက်လာသော သူသည် အသက်ရှင်သော်လည်း သူသေနှင့်တူ၏။

ချစ်သား (အိမ်ရာ တည်ထောင်ခြင်းဟူသော) ပြာပူမှ တက်ပြီး၍ ပြာပူသို့ ဆင်းခြင်းငှါ အလိုရှိဘိ၏။ ချစ်သား ချောက်မှ တက်ပြီးဖြစ်လျက် ချောက်သို့ ကျခြင်းငှါ အလိုရှိဘိ၏။

သားမောင်တို့သည် ပြေးသွားပါကုန်လော့၊ ချစ်သားအား ကောင်းခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း၊ (ဘီလူး ဖမ်းစား၍ ဤသို့သော ဖောက်ပြန်မှုကို) အဘယ်သူအား အပြစ်စကား ပြောကြားတိုင်တည်ရကုန်အံ့နည်း၊ သင်သည် မီးလောင်အိမ်မှ ထုတ်အပ်သော ဘဏ္ဍာကို တစ်ဖန် လောင်မြိုက်ခြင်းငှါ အလိုရှိဘိတကား” ဟု (အမိသည် ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၆ - ပိယင်္ဂရသုတ်

၂၄၀။ အခါတစ်ပါး၌ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ အချိန်၌ စောစောထ၍ ဓမ္မအစုတို့ကို ရွတ်ဆို၏။ ထိုအခါ ပိယင်္ဂရမာတာဘီလူးမသည် သားငယ်ကို ဤသို့ နှစ်သိမ့် စေ၏-

“ပိယင်္ဂရ အသံ မပြုလင့်၊ ရဟန်းသည် ဓမ္မအစုတို့ကို ရွတ် ဆိုနေ၏။ ငါတို့သည် တရားအစုကို သိ၍ ကျင့်နိုင်ကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ၊ ငါတို့အား စီးပွားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။

သတ္တဝါတို့၌လည်း စောင့်စည်းကြရကုန်အံ့၊ သိလျက် မမှန်စကားကိုလည်း မဆိုကြရကုန်အံ့၊ မိမိ၏ ကောင်းသော အကျင့်သီလကိုလည်း ကျင့်သုံးကြရကုန်အံ့၊ မြေဖုတ်ဘီလူးဘဝမှလည်း လွတ်ကြကောင်း တန်ရာ၏” ဟု (နှစ်သိမ့်စေ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၇ - ပုနုဗ္ဗသုသုတ်

၂၄၁။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို ကောင်းစွာ ပြလျက် တရားကို ဆောက်တည်စေကာ တရား ကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အရိုအသေပြုကာ နှလုံးသွင်းကုန်လျက် စိတ်ဖြင့် အလုံးစုံ တရားစကားကို ကောင်းစွာ မှတ်သားပြီးလျှင် နားစိုက်ထောင်ကုန်၍ တရားနာကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ပုနုဗ္ဗသုမာတာ ဘီလူးမသည် သားငယ်ကို ဤသို့ နှစ်သိမ့်စေ၏-

“ချစ်သမီး ဥတ္တရိကာ ငါသည် နတ်လူတို့ကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော ဘုရားမြတ်၏ တရားကို နာနေသမျှအတွင်း ဆိတ်ဆိတ် နေပါလော့၊ ချစ်သား ပုနုဗ္ဗသု ဆိတ်ဆိတ်နေ ပါလော့။

မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော အထုံးအဖွဲ့ (ဂန္ထ)မှ လွတ်မြောက်စေသော နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤတရားတော်၌ မြတ်နိုးခြင်းသည် ငါ့အား ကြာမြင့်မှသာလျှင် ဖြစ်ရာ၏။

လောက၌ မိမိ၏ သားသမီးကို ချစ်အပ်၏။ လောက၌ မိမိ၏ ခင်ပွန်းကို ချစ်အပ်၏။ ငါ့အား သားသမီး၊ ခင်ပွန်းလင်ကို ချစ်သည်ထက် ဤတရားကို တောင့်တ ရှာမှီးမှုကို ပိုလွန်၍ ချစ်မြတ်နိုးပါ၏။

သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို နာကြားခြင်းသည် သတ္တဝါတို့အား ဆင်းရဲမှလွတ်စေသကဲ့သို့ ချစ်ခင်အပ်သော သားသမီးသည်လည်းကောင်း၊ ခင်ပွန်းလင်သည်လည်းကောင်း ဆင်းရဲမှ မလွတ်စေနိုင်။

ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော အိုခြင်း၊ သေခြင်းနှင့် စပ်သော လောက၌ အိုခြင်း၊ သေခြင်းမှ လွတ်ခြင်းငှါ (မြတ်စွာဘုရား) ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူသော တရားကို နာခြင်းငှါ ငါသည် အလိုရှိပါ၏။ ချစ်သား ပုနုဗ္ဗသု ဆိတ်ဆိတ် နေပါလော့” ဟု နှစ်သိမ့်စေ၏။

“မိခင် ငါသည် စကားမပြော ဆိတ်ဆိတ် နေအံ့၊ ဤဥတ္တရာသည်လည်း ဆိတ်ဆိတ် နေပါ၏။ တရားကိုသာလျှင် နှလုံးသွင်းပါလော့၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို နာကြားရခြင်းသည် ချမ်းသာ ပါ၏။

မိခင် သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို မသိသောကြောင့် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ လှည့်လည်နေရကုန်၏။ ပြင်းစွာ တွေဝေကုန်သော နတ်လူတို့အား အရောင်ကိုပြုတတ်သော၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်နှင့် လည်း ယှဉ်တော်မူသော၊ စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဤမြတ်စွာဘုရားသည့်တရားကို ဟောတော် မူ၏” ဟု (ဆို၏)။

“ရင်၌ဖြစ်သော သားသည် ပညာရှိဖြစ်၍ ကောင်း၏။ ငါ့သားသည် ဘုရားမြတ်၏ စင်ကြယ်စွာသော တရားကို ချစ်မြတ်နိုး၏။

ချစ်သား ပုနုဗ္ဗသု ယခု ငါသည် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ပြီ၊ သင်ချစ်သားသည်လည်း ချမ်းသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်လော့၊ အရိယာသစ္စာတို့ကို (ငါတို့ သားသမီးတစ်စုတို့သည်) မြင်အပ်ကုန်ပြီ၊ ငါ၏ ဥတ္တရာမည်သော ချစ်သမီးသည်လည်း (တရားကို) နာပါလော့” ဟု (နှစ်သိမ့်စေ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၈ - သုဒတ္တသုတ်

၂၄၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ယင်းတိုက်တော၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့်သာလျှင် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ရောက်လာ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “လောက၌ ဘုရားပွင့်တော်မူလာသတတ်” ဟု ကြားသည်သာလျှင်တည်း။ ထိုကြားသော ခဏ၌ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား “ယခု မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ အခါ မဟုတ်သေး၊ ငါသည် နက်ဖြန် နံနက်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သွားအံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကြံပြီး၍ ဘုရား၌ ရောက်သော သတိဖြင့် အိပ်လတ်သော် ညဉ့်အခါ၌ မိုးသောက်ပြီ ဟု မှတ်ထင်သည် ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်တိုင် ထ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် သင်းချိုင်းတံခါး ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လေလျှင် ဘီလူးတို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးအား မြို့မှ ထွက်စဉ် အရောင်အလင်း ကွယ်၍ အမှိုက်မှောင် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ကြောက်ခြင်း၊ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုအရပ်မှလည်း တစ်ဖန် ပြန်ဆုတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုအခါ သုသာန်စောင့်နတ်သည် မိမိကိုယ်ကို ကွယ်စေလျက် အသံကို ကြားစေ၏-

“သူဌေး ဆင်တစ်သိန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မြင်းတစ်သိန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အဿတိုရ်မြင်း ကသော ရထားတစ်သိန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြား နားတောင်း ဝတ်ကုန်သော သတို့သမီးကညာ တစ်သိန်းတို့သည်လည်းကောင်း (မြတ်စွာဘုရားထံ ဖူးမြင်ရန်သွားသော သူ၏) ဖဝါးတစ်လှမ်း၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ်စိတ် တစ်စိတ်လောက်မျှ တန်ဖိုး မရှိကုန်။

သူဌေး ရှေ့သို့ တက်လော့၊ သူဌေး ရှေ့သို့ တက်လော့၊ သင့်အား ရှေ့သို့ တက်ခြင်းသည် မြတ်၏ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်” ဟု (အသံကို ကြား စေ၏)။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမှိုက်မှောင်သည် ကွယ်၍ အရောင်အလင်း ထင်ရှားဖြစ်၏။ ကြောက်ခြင်း၊ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ငြိမ်းလေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ကြောက်ခြင်း၊ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီး မွေးညင်း ထခြင်းသည် ငြိမ်းလေ၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုယင်းတိုက်တော မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်အချိန်ဝယ် စောစောထ၍ လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံကြွ တော်မူစဉ် လာနေသော အနာထပိဏ်သူဌေးကို အဝေးမှပင် မြင်လေလျှင် စင်္ကြံမှ ဆင်းသက်၍ ခင်းထား သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော် အနာထပိဏ်သူဌေးအား “သုဒတ္တ ဤနေရာသို့ လာခဲ့လော့” ဟု မိန့် တော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို သုဒတ္တဟူသော ငယ်နာမည်ဖြင့် ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ဝမ်းမြောက်သည် တက်ကြွသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခေါင်ဖြင့် ပျပ်ဝပ်၍ “အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

“သုဒတ္တ အကြင်သူသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မလိမ်းကျံ၊ ဥပမိ မရှိသည် ဖြစ်၍ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုသူသည် မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသူ၊ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးပြီးသူ ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏။

ထိုသူသည် အလုံးစုံကုန်သော တပ်စွန်းတတ်သော ‘တဏှာ’တို့ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် စိတ်နှလုံး၌ ပူပန်ခြင်းကို ဖျောက်လျက် စိတ်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းခြင်းသို့ ရောက်ကာ ငြိမ်သက်သည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၉ - ပဌမသုက္ကာသုတ်

၂၄၃။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုက္ကာဘိက္ခုနီမသည် ပရိသတ်များစွာ ခြံရံလျက် တရားဟော၏။ ထိုအခါ သုက္ကာဘိက္ခုနီမ၌ အလွန်ကြည်ညိုသော ဘီလူးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“အကြင် လူတို့သည် သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်တရားကို ဟောနေသော သုက္ကာဘိက္ခုနီမသို့ မဆည်းကပ်ကုန်၊ ဤလူတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အရက်ချိုကို သောက်ကုန်သကဲ့သို့ အဘယ်အမှုကို ပြုကြကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်နေကြလေ ကုန်သလော။

တိမ်တိုက်မှ ထွက်ကျလာသော ရေကို ခရီးသွားတို့ သောက်ကုန်သကဲ့သို့ တန်ပြီ ဟု မပယ်မြစ်ထိုက်သော၊ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် မသွန်းလောင်းအပ်သော၊ ချိုမြိန်ရသာ အဆီဩဇာရှိသော ထိုတရားကို လည်း ပညာရှိတို့သာ သောက်ကြကုန်ယောင် တကား” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

၁၀ - ဒုတိယသုက္ကာသုတ်

၂၄၄။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာတစ်ဦးသည် သုက္ကာဘိက္ခုနီမအား စားဖွယ်ကို လှူ၏။ ထိုအခါ သုက္ကာဘိက္ခုနီမ၌ အလွန်ကြည်ညိုသော ဘီလူးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အကြင် ဥပါသကာသည် သုက္ကာဘိက္ခုနီမအား အလုံးစုံသော အထုံးအဖွဲ့ ‘ဂန္ထ’ တို့မှ ကင်းလွတ်ခြင်းငှါ စားဖွယ်ကို ပေးလှူ၏။ ဤဥပါသကာသည် များစွာသော ကောင်းမှုကို ပွားစေ၏ တကား၊ ပညာရှိပေစွတကား” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၁၁ - စီရာသုတ်

၂၄၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာ တစ်ဦးသည် စီရာဘိက္ခုနီမအား သင်္ကန်းကို လှူ၏။ ထိုအခါ စီရာဘိက္ခုနီမ၌ အလွန်ကြည်ညိုသော ဘီလူးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အကြင်ဥပါသကာသည် စီရာဘိက္ခုနီမအား အလုံးစုံသော ယောဂတရားတို့မှ ကင်းလွတ်ခြင်းငှါ သင်္ကန်းကို ပေးလှူ၏။ ဤဥပါသကာသည် များသော ကောင်းမှုကို ပွားစေ၏တကား ပညာရှိပေစွ တကား” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁၀ - ယက္ခသံယုတ် ===

၁၂ - အာဠဝကသုတ်

၂၄၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝီပြည် အာဠဝကဘီလူး၏ ဗိမာန်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အာဠဝကဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် လျက် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း ထွက်လော့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ “ဘီလူး ကောင်းပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ထွက်တော်မူ၏။ “ရဟန်း ဝင်လော့” ဟု ဆို၏။ “ဘီလူး ကောင်းပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဝင်တော်မူ၏။ ဤနည်းအတိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် “ထွက်လော့ ဝင်လော့” ဟု အာဠဝကဘီလူးက ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် “ထွက်ချည် ဝင်ချည်” ပြုတော်မူ၏။ လေးကြိမ်မြောက်ကား အာဠဝက ဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်း ထွက်လော့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ “ဘီလူး ငါသည် မထွက်တော့အံ့၊ သင့်အား ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိအံ့၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စကိုသာ ပြုလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်း သင့်အား ပြဿနာကို မေးအံ့၊ ငါ့အား အကယ်၍ မဖြေနိုင်ခဲ့အံ့၊ သင်၏ စိတ်ကိုသော်လည်း ပျံ့လွင့်စေအံ့၊ သင်၏ နှလုံးကိုသော်လည်း ခွဲအံ့၊ ခြေတို့၌ ကိုင်၍ ဂင်္ဂါမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့သော်လည်း ပစ်လိုက်အံ့ ဟု (ဆို၏)။ “ဘီလူး နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏ ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော လူ့လောက၌ ငါဘုရား၏ စိတ်ကိုမူလည်း ပျံ့လွင့်စေနိုင်သော နှလုံးကိုမူလည်း ခွဲစေနိုင်သော ခြေတို့၌မူလည်း ကိုင်၍ ဂင်္ဂါမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပစ်နိုင်သော သူကို စင်စစ် ငါ မမြင်၊ ဘီလူး သို့သော်လည်း သင် အကယ်၍ အလိုရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မေးလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဤလောက၌ ယောက်ျား၏ မြတ်သောဥစ္စာကား အဘယ်နည်း၊ ကောင်းစွာ လေ့ကျက်အပ်သော အဘယ်တရားသည် ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တတ်သနည်း၊ အရသာတို့တွင် အဘယ်အရသာသည်

စင်စစ် အကောင်းမြတ်ဆုံးသော အရသာဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်မည်သော အသက်မွေးခြင်းကို မြတ်သော အသက်မွေးခြင်းဟူ၍ ဆိုကုန်သနည်း” ဟု (မေး၏)။

“ဘီလူး ဤလောက၌ ယောက်ျား၏ မြတ်သောဥစ္စာကား ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’တရားတည်း၊ ကောင်းစွာ လေ့ကျက်အပ်သော (ဆယ်ပါးသော ကုသိုလ်ကမ္မပထ) တရားသည် ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တတ်၏။ အရသာတို့တွင် (နိဗ္ဗာန်ဟူသော) ပရမတ္ထ သစ္စာနှင့်ဝစီသစ္စာသည် စင်စစ် အကောင်းမြတ်ဆုံးသော အရသာတည်း၊ ပညာဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို မြတ်သော အသက်မွေးခြင်းဟူ၍ ဆိုကုန်၏” ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

“အဘယ်မည်သော တရားဖြင့် သံသရာအလျဉ် ‘ဩယ’ကို ကူးမြောက်သနည်း၊ အဘယ်မည်သော တရားဖြင့် သံသရာသမုဒ္ဒရာကို ကူးမြောက်သနည်း၊ အဘယ်မည်သော တရားဖြင့် ကာမဂုဏ်ဆင်းရဲကို လွန်မြောက်သနည်း၊ အဘယ်မည်သော တရားဖြင့် စင်ကြယ်သနည်း” ဟု (မေး၏)။

“ဘီလူး ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’တရားဖြင့် သံသရာအလျဉ်ကို ကူးမြောက်၏။ မမေ့မလျော့မှု ‘အပ္ပမာဒ’ တရားဖြင့် သံသရာသမုဒ္ဒရာကို ကူးမြောက်၏။ အားထုတ်မှု ‘ဝီရိယ’ဖြင့် ဆင်းရဲကို လွန်မြောက်၏။ ပညာဖြင့် စင်ကြယ်၏” ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

“အဘယ်သို့သော သူသည် ပညာကို ရသနည်း၊ အဘယ်သို့သော သူသည် ဥစ္စာကို ရသနည်း၊ အဘယ်တရားဖြင့် ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်သနည်း၊ အဘယ် သူသည် အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ရသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ဤလောကမှ တမလွန် လောကသို့ ရောက်၍ မစိုးရိမ်ရသနည်း” ဟု (မေး၏)။

“ဘီလူး မမေ့လျော့သော ပညာရှိသောသူသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရားကို ယုံကြည်စွာ နာသည်ဖြစ်၍ ပညာကို ရ၏။ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော အမှုကို ပြုလေ့ရှိသော (ဝီရိယဟူသော) ဝန်ရှိသော ထကြွလုံ့လ ရှိသောသူသည် ဥစ္စာကို ရ၏။ မှန်သော စကားဖြင့် ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပေးကမ်းသောသူသည် အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ရ၏။ ဤဆိုလတ္တံ့ သော အကြောင်းကြောင့် ဤလောကမှ တမလွန်လောကသို့ ရောက်၍ မစိုးရိမ်ရ။

ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါ’တရားရှိသော အိမ်ထောင်မှုကို ရှာမှီးလေ့ရှိသော အကြင်သူအား မှန်ကန်မှု ‘သစ္စာ’၊ ပညာရကြောင်း ‘ဒမ္မ’၊ အားထုတ်မှု ‘မိတီ’၊ စွန့်ကြဲမှု ‘စာဂ’ ဤ တရားလေးပါးတို့သည် အကယ်၍ ရှိကုန်အံ့၊ ထိုသူသည် စင်စစ် တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်၍ မစိုးရိမ်ရ။

ဘီလူး ဤလောက၌ မှန်ကန်မှု ‘သစ္စာ’ထက် လည်းကောင်း၊ ပညာရကြောင်း ‘ဒမ္မ’ထက် လည်းကောင်း၊ စွန့်ကြဲမှု ‘စာဂ’ထက် လည်းကောင်း၊ အားထုတ်မှု ‘မိတီ’ထက် လည်းကောင်း လွန်ကဲသော တရားသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ငါ တိုက်တွန်း၏။ အခြားသော များစွာသော သမဏဗြာဟ္မဏ တို့ကို မေးလေဦးလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“မြတ်စွာဘုရား တမလွန်ဘဝ၌ ဖြစ်သော အကြောင်းတရားကို အကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ သိရပါ၏။ ယခုအခါ၌ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် များစွာသော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့ကို မေးရပေတော့အံ့နည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏အကျိုးငှါသာ အာဠဝီမြို့တော်သို့ သီတင်းသုံးရန် ကြွလာတော်မူ ပေစွတကား၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ပေးလှူအပ်သော အလှူသည် ကြီးသောအကျိုး ရှိ၏။ (ထိုအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကို) ယနေ့ အကျွန်ုပ် သိရပါ၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက်လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ ကောင်းသော တရား၏ အဖြစ်ကို (ချီးမွမ်းလျက်လည်းကောင်း) တစ်ရွာမှတစ်ရွာ တစ်ပြည်မှတစ်ပြည်သို့ လှည့်လည် ပါအံ့” ဟု (လျှောက်၏)။

ယက္ခသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

၁၁ - သက္ကသံယုတ်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁ - သုဝီရသုတ်

၂၄၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့”ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား အသုရာတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ချီတက်လာကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုဝီရနတ်သားအား “အမောင်သုဝီရ ထိုအသုရာတို့သည် နတ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာကုန်၏။ အမောင်သုဝီရ သွားပါချေ။ အသုရာတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုတင် ချီတက်လော့” ဟု သိစေ၏။ သုဝီရနတ်သားသည် “အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု သိကြားမင်းအား ဝန်ခံပြီးမှ သုဝီရနတ်သားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုဝီရနတ်သားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏ -

“သုဝီရ အကြင်အရပ်၌ ထကြွမှု မရှိဘဲ အားမထုတ်ရဘဲ ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။ ထိုအရပ်သို့ သင် သွားလော့၊ ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့သာလျှင် ပို့ပါလော့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

“(အကြင်အရပ်၌ နေသောသူသည်) ပျင်းရိလျက် ထကြွလုံ့လမရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ အမှုကိစ္စတို့ကိုလည်း မပြုလုပ်ရရာ၊ အလိုရှိသမျှ အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရာ၏။ သိကြားမင်း အကျွန်ုပ်အား ထိုမြတ်သော အရပ်ကို ညွှန်ကြားပါလော့” ဟု (သုဝီရနတ်သားသည်) ဤသို့ ပြောဆို၏။

“သုဝီရ အကြင်အရပ်၌ နေသောသူသည် ပျင်းရိလျက် ထကြွလုံ့လ မရှိဘဲ စင်စစ် ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။ ထိုအရပ်သို့ သင် သွားလော့၊ ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့ပင် ပို့ပါလော့” ဟု ဆို၏။

“နတ်တို့ထက် မြတ်သော သိကြားမင်း အကြင်အရပ်၌ အမှုကိစ္စ မပြုလုပ်ရဘဲ ငါတို့သည် ချမ်းသာကို ရကုန်ရာ၏။ စိုးရိမ်မှု ပင်ပန်းမှု မရှိသော ထိုမြတ်သော အရပ်ကို အကျွန်ုပ်အား ညွှန်ကြားပါလော့” ဟု (သုဝီရနတ်သားသည်) ဤသို့ ရွတ်ဆို၏။

“သုဝီရ မည်သည့် အလုပ်ကိုမျှ မပြုလုပ်ရဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ အသက်မမွေးနိုင်၊ အကယ်၍ ထိုအရပ်မျိုး ရှိသည်ဟု ဆိုလျှင်ကား ထိုအရပ်သည် နိဗ္ဗာန်၏ လမ်းခရီးပင်တည်း။ သုဝီရ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်သို့ သင်သွားလော့၊ (ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့ပင်လျှင် ပို့ပါလော့)” ဟု ဤသို့ ရွတ်ဆို၏။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပင် ဖြစ်လျက်လည်း မိမိကောင်းမှု၏ အကျိုးကို မှီ၍ အသက် မွေးကာ တာဝတိံသာဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့ကို အစိုးရသော အကြီးအမှူးဖြစ်သော မင်းပင် ဖြစ်လျက် ထကြွလုံ့လရှိသော သူ၏ ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိဘိသေး၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသူတို့ ဖြစ်ကုန်ရကား ဝီရိယကို တင့်တယ် စေကုန်လော့၊ မရောက်သေးသော တရားသို့ ရောက်ရန် မရသေးသော တရားကို ရရန်

မျက်မှောက်မပြုရသေးသော တရားကို မျက်မှောက်ပြုရန် သင်တို့ အားထုတ်ကုန်လော့၊ ဗစုဆော် ကုန်လော့၊ လုံ့လပြုကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၂ - သုသီမသုတ်

၂၄၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ -

ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား အသုရာတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ချီတက်လာကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုသီမနတ်သားအား “အမောင်သုသီမ ထိုအသုရာတို့သည် နတ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာကုန်၏။ အမောင်သုသီမ သွားပါချေ၊ အသုရာတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုတင် ချီတက်လော့” ဟု သိစေ၏။ သုသီမနတ်သားသည် “အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု သိကြားမင်းအား ဝန်ခံပြီးမှ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် သိကြားမင်း ပြောဆိုသည်ကို ဝန်ခံပြီးမှ သုသီမ နတ်သားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုသီမနတ်သားကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏ -

“သုသီမ အကြင်အရပ်၌ ထကြွမှု မရှိဘဲ အားမထုတ်ရဘဲ ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။ ထိုအရပ်သို့ သင် သွားလော့၊ ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့သာလျှင် ပို့ပါလော့” ဟု ရွတ်ဆို၏။

“အကြင်အရပ်၌ နေသူသည် ပျင်းရိလျက် ထကြွလုံ့လမရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ အမှုကိစ္စတို့ကိုလည်း မပြုလုပ်ရရာ၊ အလိုရှိသမျှ အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရာ၏။ သိကြားမင်း အကျွန်ုပ်အား ထိုမြတ်သော အရပ်ကို ညွှန်ကြားပါလော့” ဟု (သုသီမ နတ်သားသည်) ဤသို့ ပြောဆို၏။

“သုသီမ အကြင်အရပ်၌ နေသော သူသည် ပျင်းရိလျက် ထကြွလုံ့လမရှိဘဲ စင်စစ် ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။ ထိုအရပ်သို့ သင်သွားလော့၊ ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့ပင် ပို့ပါလော့” ဟု ဆို၏။

“နတ်တို့ထက်မြတ်သော သိကြားမင်း အကြင်အရပ်၌ အမှုကိစ္စ မပြုလုပ်ရဘဲ ငါတို့သည် ချမ်းသာကို ရကုန်ရာ၏။ စိုးရိမ်မှု ပင်ပန်းမှု မရှိသော ထိုမြတ်သော အရပ်ကို အကျွန်ုပ်အား ညွှန်ကြားပါလော့” ဟု (သုသီမနတ်သားသည်) ဤသို့ ရွတ်ဆို၏။

“သုသီမ မည်သည့် အလုပ်ကိုမျှ မပြုလုပ်ရဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ အသက်မမွေးနိုင်၊ အကယ်၍ ထိုအရပ်မျိုး ရှိသည်ဟုဆိုလျှင်ကား ထိုအရပ်သည် နိဗ္ဗာန်၏ လမ်းခရီးပင်တည်း။ သုသီမ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်သို့ သင်သွားလော့၊ (ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့ပင်လျှင် ပို့ပါလော့)” ဟု (သိကြားမင်းသည်) ဤသို့ ရွတ်ဆို၏။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပင် ဖြစ်လျက်လည်း မိမိကောင်းမှု၏ အကျိုးကို မှီ၍ အသက် မွေးကာ တာဝတိံသာဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့ကို အစိုးရသော အကြီးအမှူးဖြစ်သော မင်းပင် ဖြစ်လျက် ထကြွလုံ့လရှိသော သူ၏ ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိဘိသေး၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့

ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသူတို့ ဖြစ်ကုန်ရကား ဝီရိယကို တင့်တယ်စေကုန်လော့၊ မရောက်သေးသော တရားသို့ ရောက်ရန် မရသေးသော တရားကို ရရန် မျက်မှောက်မပြုရသေးသော တရားကို မျက်မှောက်ပြုရန် သင်တို့ အားထုတ်ကုန်လော့၊ ဗစ္စဆော် ကုန်လော့၊ လုံ့လပြုကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၃ - ဇေတုသုတ်

၂၄၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်နှင့် အသုရာတို့၏ စစ်သည် ပြင်ဆင်ခြင်းပြု စုရုံးမိပြီ။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ခေါ်၍ မိန့်ဆို၏-

အချင်းတို့ စစ်မြေပြင်သို့ သွားကုန်သော နတ်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်း ဖြစ်ခဲ့မှု ထိုအခါ၌ ငါ၏ အလံတော်ကိုသာလျှင် ကြည့်ကြကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ငါ၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်။

ငါ၏ အလံတော်ကို အကယ်၍ မကြည့်မိခဲ့ကြမှု ပဇာပတိနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ပဇာပတိနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်။

ပဇာပတိနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို အကယ်၍ မကြည့်မိခဲ့ကြမှု ဝရုဏနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ဝရုဏနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်။

ဝရုဏနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို အကယ်၍ မကြည့်မိခဲ့ကြမှု ဤသာသနာတော်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ဤသာသနာတော်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကြကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည် ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကုန်သော နတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ပဇာပတိနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကုန်သော နတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဝရုဏနတ်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကုန်သော နတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဤသာသနာတော်မင်း၏ အလံတော်ကို ကြည့်ကုန်သော နတ်တို့အားလည်းကောင်း ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းသည်မူလည်း ရှိရာ၏။ မပျောက်ကင်းသည်မူလည်း ရှိရာ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’ မကင်းသေး၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’

မကင်းသေး၊ တွေဝေမှု ‘မောဟ’ မကင်းသေးရကား ကြောက်တတ်သူ၊ ကိုယ်ခက်တရော်ရှိတတ်သူ၊ ထိတ်လန့်တတ်သူ၊ ပြေးတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ရဟန်းတို့ ငါသည်လည်း ဤသို့ ဆိုအံ့ - “ရဟန်းတို့ တော၌ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ဖြစ်စေ နေကြကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့မှု ထိုအခါ ငါ့ကိုသာလျှင် “ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘အရဟံ’မည်တော်မူ၏။ (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ’မည်တော်မူ၏။ အသိဉာဏ် ‘ဝိဇ္ဇာ’ အကျင့် ‘စရဏ’နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န’ မည်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘သုဂတ’ မည်တော်မူ၏။ လောကကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘လောကဝိဒ္ဓ’မည်တော်မူ၏။ ဆုံးမ ထိုက်သော သူကို ဆုံးမတတ်သည့် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ’ မည်တော်မူ၏။ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ် တော်မူသော အကြောင်းကြောင့် လည်း ‘သတ္တာ ဒေဝမနုဿာနံ’ မည်တော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို သိတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘ဗုဒ္ဓ’ မည်တော်မူ၏။ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးတော်မူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ‘ဘဂဝါ’ မည်တော်မူ၏” ဟု အောက်မေ့ကြ ကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ရဟန်းတို့ ငါ့ကို အောက်မေ့ကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက် ကင်းလိမ့်မည်။

ငါ့ကို အကယ်၍ မအောင့်မေ့မိမူ တရားတော်ကို “တရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော တရားတော်ပါပေတည်း။ ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရားတော်ပါပေတည်း။ အခါမလင့်အကျိုးပေးသော တရားတော်ပါပေတည်း။ လာလှည့် ရှုလှည့်ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြုထိုက်သော တရားတော်ပါပေတည်း။ မိမိ၏ ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောင်ယူထားထိုက်သော တရားတော်ပါပေတည်း။ (အရိယာ) ပညာရှိတို့သာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သိနိုင်ခံစားနိုင်သော တရားတော်ပါပေတည်း” ဟု အောက်မေ့ကြ ကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ရဟန်းတို့ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကို အောက်မေ့ကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်။

တရားတော်ကို အကယ်၍ မအောင့်မေ့မိမူ သံဃာတော်ကို “မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ကောင်းသောအကျင့် ရှိတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ဖြောင့်မတ်သောအကျင့် ရှိတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသံဃာတော်သည် မှန်သော အကျင့် ရှိတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသံဃာတော်သည် လျော်ကန်သောအကျင့် ရှိတော်မူပါပေ၏။ အစုံအားဖြင့် လေးစုံ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် ရှစ်ပါးအရေအတွက်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် (အရပ်ဝေးမှ) ဆောင်ယူလာသော ဝတ္ထုကိုသော်လည်း ပေးလှူပူဇော်ခံရန် ထိုက်တန်တော်မူပါပေ၏။ ဧည့်သည်တို့အလို့ငှာ စီမံထားသော ဝတ္ထုကိုသော်လည်း ခံတော်မူ ထိုက်ပါပေ၏။ တမလွန်အတွက် ရည်မျှော်လှူဒါန်းသော အလှူကို ခံတော်မူထိုက်ပါပေ၏။ လက်အုပ်ချီ ခြင်းကို ခံတော်မူထိုက်ပါပေ၏။ သတ္တဝါအပေါင်း၏ ကောင်းမှုပြုရန် အမြတ်ဆုံးလယ်မြေ ဖြစ်ပါပေ၏” ဟု အောက်မေ့ကြကုန်လော့။ အကြောင်းမူကား ရဟန်းတို့ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကို အောက်မေ့ကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီး မွေးညင်းထခြင်းသည် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း။ ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည့်တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’၊ တွေဝေမှု ‘မောဟ’ ကင်းရကား မကြောက်သူ၊ မတုန်လှုပ်သူ၊ မထိတ်လန့်သူ၊ မပြေးတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ ထိုမှတစ်ပါး ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြန်၏-

“ရဟန်းတို့ တော၌ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ဖြစ်စေ သင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အောက်မေ့ကြကုန်လော့။ ထိုသို့ အောက်မေ့နိုင်ခဲ့မှု သင်တို့အား ကြောက်ခြင်းသည် မဖြစ်ရာ။

လောက၏ အကြီးဖြစ်သော၊ လူတို့ထက်မြတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို အကယ်၍ မအောက်မေ့မိ ကုန်မူ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို အောက်မေ့ကြ ကုန်လော့။

ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို အကယ်၍ မအောက်မေ့မိကုန်မူ ကောင်းမှု၏ စိုက်ပျိုးရာ အတုမဲ့ လယ်မြေဖြစ်သော သံဃာတော်ကို အောက်မေ့ကြ ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဘုရား တရား သံဃာတော်ကို အောက်မေ့ကြကုန်သော သင်တို့အား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်း မဖြစ်လတ္တံ့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၄ - ဝေပစိတ္တိသုတ်

၂၅၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်နှင့်အသုရာတို့၏ စစ်ပွဲသည် ရင်ဆိုင်မိဖူးပြီ၊ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် အသုရာတို့ကို မိန့်ဆို၏- “အချင်းတို့ နတ်နှင့် အသုရာစစ်ပွဲသည် ရင်ဆိုင်မိသည် ရှိသော် အသုရာတို့ အောင်နိုင်၍ နတ်တို့ ရှုံးခဲ့ကုန်မူ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို လည်ပင်းလျှင် ငါးခုမြောက်သော အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် ဖွဲ့၍ အသုရာနတ်ပြည် ငါ့ထံသို့ ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု (ဆို၏)။ ရဟန်းတို့ စင်စစ် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည်လည်း တာဝတိံသာ နတ်တို့ကို မိန့်ဆို၏။ “အချင်းတို့ နတ်နှင့် အသုရာစစ်ပွဲသည် ရင်ဆိုင်မိသည်ရှိသော် နတ်တို့ အောင်နိုင်၍ အသုရာတို့ ရှုံးခဲ့ကုန်မူ ထိုဝေပစိတ္တိအသုရိန်ကို လည်ပင်းလျှင် ငါးခုမြောက်သော အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် ဖွဲ့၍ သုဓမ္မာသဘင် ငါ့ထံသို့ ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု (ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုစစ်ပွဲ၌ နတ်တို့ အောင်နိုင်ကုန်၍ အသုရာတို့ ရှုံးကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် ဝေပစိတ္တိအသုရိန်ကို လည်ပင်းလျှင် ငါးခုမြောက်သော အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် ဖွဲ့၍ သုဓမ္မာသဘင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ အထံသို့ ဆောင်လာကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ လည်ပင်းလျှင် ငါးခုမြောက်သော အနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားသော ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် သုဓမ္မာသဘင်သို့ ဝင်ကာထွက်ကာ နေသော နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို သူယုတ်မာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ကြမ်းတမ်းကုန်သော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေး၏။ ခြိမ်းခြောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ သိကြားမင်း၏ အကူအညီဖြစ်သည့် မာတလိနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို ဂါထာတို့ဖြင့် ပြောဆို၏။

“မယဝမည်သော သိကြားမင်း ဝေပစိတ္တိအသုရိန်၏ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ကိုယ်တိုင် ကြားရပါလျက် ကြောက်သောကြောင့် သည်းခံသလော၊ ခွန်အားနည်းခြင်းကြောင့် သည်းခံသလော” ဟု (ပြောဆို၏)။

“အမောင်မာတလိ ငါသည် ဝေပစိတ္တိအသုရိန်အား ကြောက်ခြင်းကြောင့် သည်းခံသည် မဟုတ်၊ ခွန်အားနည်းခြင်းကြောင့် သည်းခံသည် မဟုတ်။ ထိုစကား မှန်၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ငါကဲ့သို့သော ပညာရှိသည် သူမိုက်နှင့်ဖက်ပြိုင် ရာအံ့နည်း” ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏။

“သိကြားမင်း ထိုသူမိုက်အား အကယ်၍ မတားမြစ်သည် ဖြစ်ပါမူ သူမိုက်တို့သည် လွန်စွာ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးကုန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည် ပြင်းစွာသော ဒဏ်ဖြင့်သာ သူမိုက်ကို နှိပ်ကွပ် တားမြစ်ရာ၏” ဟု (ပြောဆို၏)။

“အမောင်မာတလိ အကြင်ပညာရှိသည် သူတစ်ပါး အမျက်ထွက်သည်ကို သိ၍ သတိနှင့် ပြည့်စုံလျက် ငြိမ်းအေး၏။ ဤသို့ ငြိမ်းအေးခြင်းကိုသာလျှင် သူမိုက်အား တားမြစ်ခြင်းဟူ၍ ငါ မှတ်ယူ၏” ဟု ပြောဆို၏။

“သိကြားမင်း သည်းခံခြင်း၌ အပြစ်ကိုသာလျှင် အကျွန်ုပ် မြင်ပါ၏။ မိုက်သော သူသည် ထိုသည်းခံသူကို ‘ဤသူသည် ငါ့အား ကြောက်ခြင်းကြောင့် သည်းခံ၏’ ဟု အကြင်အခါ မှတ်ထင် အောက်မေ့၏။ ထိုအခါ ပြေးသောနွားကို နွားအပေါင်းသည် လွန်စွာ လွှမ်းမိုးသကဲ့သို့ ထို့အတူ ပညာမဲ့သော သူသည် အလွန်လွှမ်းမိုး၏” ဟု (ပြောဆို၏)။

“အမောင်မာတလိ ‘ဤသူသည် ငါ့အား ကြောက်ခြင်းကြောင့် သည်းခံ၏’ ဟု အကယ်၍ မှတ်ထင် အောက်မေ့သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ မမှတ်ထင်မအောက်မေ့သည်မူလည်းဖြစ်စေ အကျိုးတို့သည် မိမိအကျိုးလျှင် အမွန်အမြတ်ရှိကုန်၏။ သည်းခံခြင်းထက် လွန်ကဲသော တရားကား မရှိ။

အကြင်သူသည် စင်စစ် ခွန်အားရှိသူ ဖြစ်လျက် ခွန်အားနည်းသူအား သည်းခံ၏။ ထိုသူ၏ သည်းခံခြင်းကိုသာ မြတ်သော သည်းခံခြင်းဟု ဆိုကုန်၏။ (မှန်၏)။ ခွန်အားနည်းသူသည်ကား အမြဲ သည်းခံနေရ၏။

အကြင်သူ၌ လူမိုက်အားဟူသော အားသည် ရှိ၏။ ထိုလူမိုက်၏ အားကို အားအစစ် မဟုတ်ဟု ဆိုကုန်၏။ အကြင်သူသည် အားရှိလျက် တရားစောင့်သော သူအား တုံ့ပြန်ပြောဆိုမှု မရှိ။ (ထိုသူ၏ အားကိုသာလျှင် အားအစစ်ဟု ဆိုကုန်၏)။

အကြင်သူသည် အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်၏။ ထိုသူအားသာလျှင် ထိုအမျက်ထွက်မှု ကြောင့် အလွန်ယုတ်မာ၏။ အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်မထွက် သူသည် အောင်နိုင်ခဲ့သော စစ်ပွဲကို အောင်၏။

အကြင်သူသည် သူတစ်ပါး အမျက်ထွက်သည်ကို သိပြီး၍ သတိနှင့်ပြည့်စုံလျက် ငြိမ်းအေး၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းအေးသူသည် မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည် မည်၏။

အကြင်သူတို့သည် သူတော်ကောင်းတရား၌ မလိမ္မာကုန်၊ ထိုသူတို့သည် မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသား တို့၏ အကျိုးကို ပြီးစေသူကို သူမိုက်”ဟူ၍ အောက်မေ့ မှတ်ထင်ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပင် ဖြစ်လျက်လည်း မိမိ ကောင်းမှု၏ အကျိုးကို မှီ၍ အသက်မွေးကာ တာဝတိံသာဘုံ၌ ဖြစ်သော နတ်တို့ကို အစိုးရသော အကြီးအမှူး ဖြစ်သော မင်းပင် ဖြစ်လျက် သည်းခံခြင်းတရား၌ မွေ့လျော်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိဘိသေး၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့ သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသူတို့ ဖြစ်ကုန်ရကား သည်းခံနိုင်ကုန်၊ တရား၌ မွေ့လျော်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လော့၊ တင့်တယ်စေကုန်လော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၅ - သုဘာသိတယေသုတ်

၂၅၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်နှင့်အသုရာတို့၏ စစ်ပွဲသည် ရင်ဆိုင်မိဖူးပြီ။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သောစကားဖြင့် အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လော့” ဟု ဆို၏။ ဝေပစိတ္တိ “ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားဖြင့် အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လော့” ဟု သိကြားမင်းက ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အသုရာတို့သည်လည်းကောင်း အလုပ်အကျွေးနတ်တို့ကို “ဤနတ်တို့သည် ငါတို့၏ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားကိုလည်းကောင်း သိနိုင်ကုန်လိမ့်မည်” ဟု သက်သေထားကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား “နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း ဂါထာကို ဆိုလော့” ဟု ပြော၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ပြောသည်ရှိသော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဝေပစိတ္တိ အသုရိန်ကို “ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သင်တို့သည်သာလျှင် ရှေးဦးနတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ဝေပစိတ္တိအသုရိန် ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလော့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ဝေပစိတ္တိအသုရိန် သည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“သိကြားမင်း ထိုသူမိုက်အား အကယ်၍ မတားမြစ်သည် ဖြစ်ပါမူ သူမိုက်တို့သည် လွန်စွာ ချွတ်ယွင်း ပျက်စီး ကုန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည် ပြင်းစွာသော ဒဏ်ဖြင့်သာ သူမိုက်ကို နှိပ်ကွပ်တားမြစ်ရာ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုသည်ရှိသော် အသုရာတို့ ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။ နတ်တို့ ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း အား “သိကြားမင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလော့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“ဝေပစိတ္တိအသုရိန် အကြင်ပညာရှိသည် သူတစ်ပါး အမျက်ထွက်သည်ကို သိပြီး၍ သတိနှင့် ပြည့်စုံလျက် ငြိမ်းအေး၏။ ထိုသူ၏ ဤသို့ ငြိမ်းအေးခြင်းကိုသာလျှင် သူမိုက်အား တားမြစ်နိုင်၏ ဟု ငါ အောက်မေ့၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုသည်ရှိသော် နတ်တို့ ဝမ်းမြောက် ကုန်၏။ အသုရာတို့ ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဝေပစိတ္တိအသုရိန်အား “ဝေပစိတ္တိ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလော့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“သိကြားမင်း အကြင်အခါ မိုက်သော သူသည် ထိုသည်းခံသောသူကို ‘ဤသူကား ငါ့အား ကြောက်သောကြောင့် သည်းခံ၏’ ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်၏။ ထိုအခါ ပြေးသော နွားကို နွားအပေါင်း သည် လွန်စွာလွမ်းမိုးသကဲ့သို့ ထို့အတူ ပညာမဲ့သူသည် အလွန်လွမ်းမိုး၏ ဟု သည်းခံခြင်း၌ ဤအပြစ်ကို သာလျှင် ငါ မြင်၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုသည်ရှိသော် အသုရာတို့ ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။ နတ်တို့ ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြား မင်းအား “သိကြားမင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလော့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆိုသည် ရှိသော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“ဝေပစိတ္တိအသုရိန် ဤသူကား ငါ့အား ကြောက်သောကြောင့် သည်းခံ၏ ဟု အကယ်၍ မှတ်ထင် အောက်မေ့သည် မူလည်းဖြစ်စေ၊ မမှတ်ထင်မအောက်မေ့သည် မူလည်းဖြစ်စေ အကျိုးတို့သည် မိမိ အကျိုးလျှင် အမွန်အမြတ်ရှိကုန်၏။ သည်းခံခြင်းထက် လွန်ကဲသော တရားကား မရှိ။

အကြင်သူသည် စင်စစ် ခွန်အားရှိသူ ဖြစ်လျက် ခွန်အားနည်းသူအား သည်းခံ၏။ ထိုသူ၏ သည်းခံခြင်းကိုသာ မြတ်သော သည်းခံခြင်းဟု ဆိုကုန်၏။ ခွန်အားနည်းသူသည်ကား အမြဲ သည်းခံနေ ရ၏။

အကြင်သူ၌ လူမိုက်၏ အားဟူသော အားသည် ရှိ၏။ ထိုလူမိုက်၏ အားကို အားအစစ် မဟုတ်ဟု ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်၏။ အကြင်သူသည် အားရှိလျက် တရားစောင့်သော သူအား တုံ့ပြန်ပြောဆိုမှု မရှိ၊ (ထိုသူ၏ အားကိုသာလျှင် အားအစစ်ဟု ဆိုကုန်၏)။

အကြင်သူသည် အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်ထွက်၏။ ထိုသူအားသာလျှင် ထိုအမျက်ထွက်မှု ကြောင့် အလွန် ယုတ်မာ၏။ အမျက်ထွက်သူကို ပြန်၍ အမျက်မထွက်သူသည် အောင်နိုင်ခဲ့သော စစ်ပွဲကို အောင်နိုင်၏။

အကြင်သူသည် သူတစ်ပါး အမျက်ထွက်သည်ကို သိ၍ သတိနှင့်ပြည့်စုံလျက် ငြိမ်းအေး၏။ ထိုသူသည် မိမိသူတစ်ပါးနှစ်ဦးသားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည် မည်၏။

အကြင်သူတို့သည် တရား၌ မလိမ္မာကုန်၊ ထိုသူတို့သည် မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ အကျိုးကို ပြီးစေသူကို သူမိုက်ဟူ၍ အောက်မေ့မှတ်ထင်ကုန်၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုသည်ရှိသော် နတ်တို့ဝမ်း မြောက်ကုန်၏။ အသုရာတို့ ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့၏လည်းကောင်း၊ အသုရာတို့၏ လည်းကောင်း အလုပ်အကျွေး (ပရိသတ်)တို့သည် ဤစကားကို ဆိုကုန်၏- “ဝေပစိတ္တိအသုရိန် ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတို့သည် ဒဏ်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်၏။ လက်နက်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ ငြင်းခုံခြင်းရှိ၏။ ဤသို့ ခိုက်ရန်ရှိ၏။ လက်ရောက်ကျူးလွန်ခြင်း ရှိ၏။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတို့သည်ကား ဒဏ်နှင့်တကွ မဖြစ်ကုန်၊ လက်နက်နှင့်တကွ မဖြစ်ကုန်၊ ဤသို့ ငြင်းခုံခြင်း မရှိ၊ ဤသို့ ခိုက်ရန် မရှိ၊ ဤသို့ လက်ရောက်ကျူးလွန်ခြင်း မရှိ၊ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သောကြောင့် အောင်နိုင်၏ ဟု ဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားကြောင့် အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၆ - ကုလာဝကသုတ်

၂၅၂။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်နှင့်အသုရာတို့၏ စစ်ပွဲသည် ရင်ဆိုင်မိဖူးပြီ။ ရဟန်းတို့ ထိုစစ်ပွဲ၌ အသုရာတို့ အောင်၍ နတ်တို့ ရှုံးကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့သည် ရှုံးကုန်သည် ဖြစ်၍သာလျှင် မြောက်အရပ်သို့ လှည့်၍ ပြေးကုန်ရကား အသုရာတို့သည် ထိုနတ်တို့ကို ရှေးရှု လိုက်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အကူအညီ ဖြစ်သည့် မာတလိနတ်သားအား ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“မာတလိ လက်ပံတော၌ (ဂဠုန်ငှက်တို့၏) အသိုက်တို့ ရှိကုန်၏။ ထိုအသိုက်တို့ကို ရထားဦးမှ ရှောင်လွှဲပါလော့၊ ငါတို့သည် အသုရာတို့၌ အသက်ကို စွန့်ကြဲရစေကာမူ ဤ (ဂဠုန်) ငှက်တို့သည် အသိုက်မှ ကင်းကုန်သည် မဖြစ်စေကုန်လင့်” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

“အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု အကူအညီဖြစ်သည့် မာတလိနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ဝန်ခံ၍ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို တစ်ဖန် ပြန်လှည့်စေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရထားဦး ပြန်လှည့်သောအခါ၌ အသုရာတို့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏ - “ယခုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားသည် တစ်ဖန် ပြန်လှည့် လာ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း နတ်တို့သည် အသုရာတို့နှင့် စစ်ထိုးကြကုန်လိမ့်မည်” ဟု ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အသုရာပြည်သို့သာလျှင် ပြေးဝင်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား တရားသဖြင့် အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၇ - နဒုတ္တိယသုတ်

၂၅၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်လျက် တစ် ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းနေသော နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား “အကြင်သူသည် ငါ၏ ရန်သူဖြစ် ငြားအံ့၊ ထိုသူအားလည်း ငါ မပြစ်မှားတော့အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ စိတ်အကြံကို မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် သိ၍ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် လာနေသော ဝေပစိတ္တိအသုရိန်ကို အဝေးမှပင် မြင်သောကြောင့် ဝေပစိတ္တိအသုရိန်အား “ဝေပစိတ္တိ ရပ်လော့၊ ငါသည် သင့်ကို ဖမ်းအပ်ပြီ” ဟု ဆို၏။

“အချင်း သိကြားနတ်မင်း သင့်အား ရှေး၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့သော စိတ်သည် ရှိခဲ့၏။ ထိုစိတ်ကို သင် မစွန့်သေး” ဟု ဆို၏။ “ဝေပစိတ္တိ ငါ၌ မပြစ်မှားစိမ့်သောငှါ ကျိန်စာ ဆိုပါလော့” ဟု (သိကြားမင်းက) ဆို၏။

“သိကြားမင်း အကြင်သူသည် သင့်အား ပြစ်မှားအံ့၊ ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြောဆိုသူ၏ မကောင်းမှုမျိုးသည် လည်းကောင်း၊ အရိယာကို စွပ်စွဲသော သူ၏ မကောင်းမှုမျိုးသည် လည်းကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသောသူ၏ မကောင်းမှု မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော သူ၏ မကောင်းမှုမျိုးသည် လည်းကောင်း ထိုသူအား တွေ့စေတည်း” ဟု ဤသို့ ကျိန်စာဆို၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၈ - ဝေရောစနအသုရိန္ဒသုတ်

၂၅၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့သန့်စင်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝေရောစနအသုရိန္ဒသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီးလျှင် အသီးသီး တံခါးပေါင်ကို မှီ၍ ရပ်တည်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ဝေရောစနအသုရိန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“ယောက်ျားသည် အကျိုးကိစ္စ ပြီးသည်တိုင်အောင် အားထုတ်အပ်သည်သာလျှင်တည်း၊ အကျိုး ကိစ္စသည် ပြီးမြောက်မှသာလျှင် တင့်တယ်၏။ ဤစကားသည် ဝေရောစနအသုရိန္ဒ၏ စကားတည်း” ဟု (လျှောက်ဆို၏)။

ယောက်ျားသည် အကျိုးကိစ္စ ပြီးသည်တိုင်အောင် အားထုတ်အပ်သည်သာလျှင်တည်း၊ အကျိုး ကိစ္စသည် ပြီးမြောက်မှသာလျှင် တင့်တယ်၏။ သည်းခံခြင်းထက် လွန်ကဲသော တရားကား မရှိ၊ ဤစကားသည် သိကြားမင်း၏ စကားတည်း။

အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ အကျိုးကိစ္စ ဖြစ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား သုံးဆောင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့သည် ကောင်းစွာ စီရင်ရခြင်းလျှင် အမွန်အမြတ် ရှိကုန်၏။ အကျိုးကိစ္စသည် ပြီးမြောက်မှသာလျှင် တင့်တယ်၏။ ဤစကားသည် ဝေရောစနအသုရိန္ဒ၏ စကားတည်း။

အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ အကျိုးကိစ္စ ဖြစ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား သုံးဆောင်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့သည် ကောင်းစွာ စီရင်ရခြင်းလျှင် အမွန်အမြတ် ရှိကုန်၏။ အကျိုးကိစ္စသည် ပြီးမြောက်မှသာလျှင် တင့်တယ်၏။ သည်းခံခြင်းထက် လွန်ကဲသော တရားကား မရှိ၊ ဤစကားသည် သိကြားမင်း၏ စကားတည်း။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၉ - အရညာယတနက္ကသိသုတ်

၂၅၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား သီလရှိကုန် ကောင်းသောသဘောရှိကုန် သော များစွာသော ရသေ့တို့သည် တောအရပ် သစ်ရွက်မိုးကုဋ်တို့၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေကုန်၏။ ရဟန်းတို့ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည်လည်းကောင်း သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော များစွာသော ထိုရသေ့တို့သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် အထပ်များသော ဖိနပ်တို့ကို စီး၍ သန်လျက်ကို လွယ်ကာ ထီးကို ဆောင်းလျက် တံခါးဦးဖြင့်သာ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ဝင်၍ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့ကို မကိုင်မညွတ် ပြုလျက် သွား၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အထပ်များသော ဖိနပ်တို့ကို ချွတ်၍ သန်လျက်ကို သူတစ်ပါးတို့အား ပေး၍ ထီးကို ပိတ်ကာ တံခါးဦးဖြင့်သာလျှင် သင်္ခမ်း ကျောင်းသို့ ဝင်၍ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့ကို လေအောက်မှ လက်အုပ် ချီလျက် ရှိခိုး၍ ရပ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုကုန်၏-

“မျက်စိတစ်ထောင် အမြင်ဆောင်သော သိကြားမင်း ရှည်မြင့်စွာ ဆောက်တည် အပ်သော အကျင့်ရှိကုန်သော ရသေ့တို့၏ အနံ့သည် ကိုယ်မှ လေကြောင့် လွင့်၍ သွား၏။ ဤအရပ်မှ ဖဲလေလော့၊ သိကြားမင်း ရသေ့တို့၏ အနံ့သည် မစင်ကြယ်” ဟု (ရွတ်ဆိုကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရားတို့ ရှည်မြင့်စွာ ဆောက်တည်အပ်သော အကျင့်ရှိကုန်သော ရသေ့တို့၏ အနံ့သည် ကိုယ်မှ လေကြောင့် လွင့်၍ သွားပါစေ၊ ‘အလွန်ဆန်းကြယ်သော အပွင့်ရှိသော အနံ့နှင့်ပြည့်စုံသော ပန်းကို ဦးခေါင်း၌ (ပန်ဆင်ရန်) အလိုရှိသကဲ့သို့’ ဤအသျှင်ဘုရားတို့၏ အနံ့ကို အလိုရှိပါကုန်၏။ ထိုစကား မှန်ပါ၏။ ဤ (သီလရှိကုန်သော သူတို့၏) အနံ့၌ နတ်တို့သည် စက်ဆုပ်ဖွယ် မထင်မှတ် ပါကုန်” ဟု (လျှောက်၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ပဌမဝဂ် ===

၁၀ - သမုဒ္ဒကသုတ်

၂၅၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိ ကုန်သော များစွာသော ရသေ့တို့သည် သမုဒ္ဒရာကမ်းနားဝယ် သစ်ရွက်မိုးကုဋ်ကျောင်းတို့၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေကုန်၏။ ထိုအခါ နတ်နှင့်အသုရာတို့၏ စစ်ပွဲသည် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့အား ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်၏ - “နတ်တို့သည် တရားကို စောင့်ကုန်၏။ အသုရာတို့သည် တရားကို မစောင့်ကုန်၊ ငါတို့အား အသုရာအပေါင်းမှ ဘေးဖြစ်ရာသည် သာလျှင်တည်း။ ငါတို့သည် သမ္မရအသုရိန်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ဘေးမဲ့အလှူကို တောင်းပန်ရကုန်မူကား ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့သည် အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆန့်သောလက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် သမုဒ္ဒရာကမ်းနားဝယ် သစ်ရွက်မိုး ကုဋ်ကျောင်းတို့မှ ကွယ်ခဲ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ သမ္မရအသုရိန်၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားဖြစ် ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့သည် သမ္မရအသုရိန်ကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆိုကုန်၏-

“သမ္မရအသုရိန်ထံသို့ ရောက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဘေးမဲ့အလှူကို တောင်းပန်ကုန်၏။ သင်သည် ဘေးကို လည်းကောင်း၊ ဘေးမဲ့ကို လည်းကောင်း ပေးရန် အလိုရှိတိုင်း ပြုနိုင်ပါ၏” ဟု (ရွတ်ဆိုကုန်၏)။

“သိကြားမင်း ဆည်းကပ်ကုန်သော (ငါတို့နှင့်) ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန်သော ရသေ့တို့အား ဘေးမဲ့ အလှူသည် မရှိ၊ ဘေးမဲ့အလှူကို တောင်းကုန်သော သင်တို့အား ဘေးအလှူကိုသာလျှင် ငါ ပေးအံ့” ဟု (ဆို၏)။

ဘေးမဲ့အလှူကို တောင်းကုန်သော ငါတို့အား ဘေးအလှူကိုသာလျှင် သင်သည် ပေးလှူ၏။ သင်၏ထိုအလှူကို ငါတို့ ခံယူကုန်၏။ သင့်အား ဘေးသည် မကုန်နိုင်စေသတည်း။

အကြင်သို့ သဘောရှိသော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၏။ ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသော အသီးကို ဆောင်၏။ ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိသူသည် ကောင်းကျိုးကို ခံစားရ၏။ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိသူသည် မကောင်းကျိုးကို ခံစားရ၏။ အမောင် သင်သည် မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးအပ်ပြီ။ အသီးကို သုံးဆောင်ရလတ္တံ့ ဟု ရသေ့တို့သည် ရွတ်ဆို ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော ရသေ့တို့သည် သမ္မရအသုရိန်ကို ကျိန်ဆဲကုန်၍ အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသော လက်မောင်းကိုဆန့်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် သမ္မရအသုရိန်၏ မျက်မှောက်၌ ကွယ်ခဲ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒရာကမ်းနားဝယ် သစ်ရွက်မိုးကုဋ်ကျောင်း တို့၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ သမ္မရအသုရိန်သည် သီလရှိကုန် ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော ထိုရသေ့တို့ ကျိန်ဆဲအပ်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်၌ သုံးကြိမ် ထိတ်လန့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁ - ဝတပဒသုတ်

၂၅၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့ အရှင်သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်က ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်ပြီ။ ယင်းခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို သိကြားမင်းသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ကို ရ၏။ ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း- (၁) အသက်ထက်ဆုံး အမိအဖကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသူ ဖြစ်ပါအံ့။

(၂) အသက်ထက်ဆုံး အမျိုးထဲ၌ ကြီးသော သူတို့ကို အရိုအသေ ပြုလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါအံ့။

(၃) အသက်ထက်ဆုံး သိမ်မွေ့သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါအံ့။

(၄) အသက်ထက်ဆုံး ကုန်းစကားကို ဆိုလေ့ မရှိသူ ဖြစ်ပါအံ့။

(၅) အသက်ထက်ဆုံး လွတ်လွတ် စွန့်ကြဲခြင်းရှိသူ၊ ပေးလှူရန် အခါခပ်သိမ်း စင်ကြယ်သော လက်ရှိသူ၊ စွန့်လှူခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ၊ သူတစ်ပါးတို့ တောင်းခံခြင်းငှါ ထိုက်သူ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်း ဝေဖန်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သူဖြစ်၍ ဝန်တိုခြင်းကင်းသော စိတ်ဖြင့် အိမ်ကို အုပ်စိုးနေသူ ဖြစ်ပါအံ့။

(၆) အသက်ထက်ဆုံး မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါအံ့။

(၇) အသက်ထက်ဆုံး အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိသူ “အကယ်၍ ငါ့အား အမျက်ထွက်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ ထိုအမျက်ကို လျင်စွာသာလျှင် ပယ်ဖျောက်နိုင်သူ” ဖြစ်ပါအံ့။ ဤသည်တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်က ခုနစ်ပါးကုန်သော ဤကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်ပြီ။ ယင်းခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို သိကြားမင်းသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ကို ရပြီ ဟု ဟောတော်မူ၏။

အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသော၊ အမျိုးထဲ၌ ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေ ပြုလေ့ရှိသော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားကို ပြောဆိုတတ်သော၊ ကုန်းစကားကို ပယ်လေ့ရှိသော၊ ဝန်တိုခြင်း မရှိသော၊ မှန်သောစကားရှိသော၊ အမျက်ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်တတ်သော ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်ကို စင်စစ် တာဝတိံသာနတ်တို့သည် “သူတော်ကောင်း”ဟု (၄) အသက်ထက်ဆုံး ကုန်းစကားကို ဆိုလေ့မရှိသူ ဖြစ်ပါအံ့ဆိုကုန်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၂ - သက္ကနာမသုတ်

၂၅၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ -
 ၁။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက မယမည်သော လူလင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသိကြားကို “မယဝ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ၂။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ရှေးဦးစွာ အလှူကို ပေးလှူ၏။ ထို့ကြောင့် “ပုရိန္ဒဒ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ၃။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ရိုသေစွာ ပေးလှူ၏။ ထို့ကြောင့် “သက္က”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ၄။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက တည်းခိုရာဇရပ်ကို ပေးလှူ ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် “ဝါသဝ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ၅။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တစ်ထောင်သော အကြောင်းအရာကိုလည်း တစ်မုဟုတ်ခြင်းဖြင့် ကြံနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် “သဟဿက္ခ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ၆။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား အသုရာ၏သမီး သုဇာမည်သော မယားရှိ၏။ ထို့ကြောင့် “သုဇမ္ပတိ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ၇။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို အစိုးရသည်၏ အဖြစ် အကြီးအမှူး၏ အဖြစ်ဟူသော မင်းအဖြစ်ကို ပြုစေ၏။ ထို့ကြောင့် “ဒေဝါနမိန္ဒ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်၏။ ယင်းခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို သိကြားမင်းသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ကို ရ၏။ ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း ဟူမူကား-

- (၁) အသက်ထက်ဆုံး အမိအဖ ကို လုပ်ကျွေး မွေးမြူသူ ဖြစ်အံ့။
- (၂) အသက်ထက်ဆုံး အမျိုးထဲ၌ ကြီးသော သူတို့ကို အရိုအသေ ပြုလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၃) အသက်ထက်ဆုံး သိမ်မွေ့သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၄) အသက်ထက်ဆုံး ကုန်းစကားကို ဆိုလေ့ မရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၅) အသက်ထက်ဆုံး လွတ်လွတ် စွန့်ကြဲခြင်းရှိသူ၊ ပေးလှူရန် အခါခပ်သိမ်း စင်ကြယ်သော လက်ရှိသူ၊ စွန့်လှူခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ၊ သူတစ်ပါးတို့ တောင်းခံခြင်းငှါထိုက်သူ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်း ဝေဖန်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၍ ဝန်တိုခြင်းကင်းသော စိတ်ဖြင့် အိမ်ကို အုပ်စိုး၍ နေသူ ဖြစ်အံ့။
- (၆) အသက်ထက်ဆုံး မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၇) အသက်ထက်ဆုံး အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိသူ “အကယ်၍ ငါ့အား အမျက်ထွက်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ ထိုအမျက်ကို လျင်စွာသာလျှင် ပယ်ဖျောက်နိုင်သူ ဖြစ်အံ့”။ ဤခုနစ်ပါးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်က ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်၏။ ယင်းခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို သိကြားမင်းသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်း၏အဖြစ်ကို ရ၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသော၊ အမျိုးထဲ၌ ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေ ပြုလေ့ရှိသော၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော စကားကို ပြောဆိုတတ်သော၊ ကုန်းစကားကို ပယ်လေ့ရှိသော၊ ဝန်တိုခြင်း မရှိသော၊

မှန်သော စကားရှိသော၊ အမျက်ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်တတ်သော ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်ကို စင်စစ် တာဝတိံသာနတ် တို့သည် “သူတော်ကောင်း”ဟူ၍ ဆိုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၃ - မဟာလိသုတ်

၂၅၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာလိလိစ္ဆဝီမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်တို့ အရှင် သိကြားမင်းကို မြင်ဖူးပါသလော” ဟု လျှောက်၏။ မဟာလိ ငါဘုရားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို မြင်ဖူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအရှင်သိကြားသည် သိကြားတု အယောင်ဆောင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုစကားမှန်၏။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို တွေ့မြင် နိုင်ခဲ့၏ ဟု လျှောက်၏။ မဟာလိ ငါဘုရားသည် သိကြား၏အဖြစ်ကိုလည်း သိ၏။ သိကြားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကိုလည်း သိ၏။ ယင်းတရားတို့ကို သိကြားသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ခြင်း ကြောင့် သိကြား၏ အဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုတရားကိုလည်း ငါ သိ၏။

၁။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက မယမည်သော လုလင် ဖြစ်ဖူးပြီ ထို့ကြောင့် “မယဝ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

၂။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ရိုသေစွာ ပေးလှူ၏။ ထို့ကြောင့် “သက္က”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

၃။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ရှေးဦးစွာ အလှူကို ပေးလှူ၏။ ထို့ကြောင့် “ပုရိန္ဒဒ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

၄။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက တည်းခိုရာဇရပ်ကို ပေးလှူဖူး၏။ ထို့ကြောင့် “ဝါသဝ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

၅။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တစ်ထောင်သော အကြောင်းအရာတို့ကို တစ်မုဟုတ် ခြင်းဖြင့် ကြံနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် “သဟဿက္ခ”ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

၆။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား အသုရာ၏သမီး သုဇာမည်သော မယားရှိ၏။ ထို့ ကြောင့် “သုဇမ္ပတိ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

၇။ မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို အစိုးရသည်၏အဖြစ် အကြီး အမှူး၏အဖြစ်ဟူသော မင်းအဖြစ်ကို ပြုစေ၏။ ထို့ကြောင့် “ဒေဝါနမိန္ဒ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစု တို့ကို အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်၏။ ယင်းခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို

သိကြားသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သိကြား၏အဖြစ်ကို ရ၏။ ခုနစ်ပါး ကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်းဟူမူကား-

- (၁) အသက်ထက်ဆုံး အမိအဖကို လုပ်ကျွေး မွေးမြူသူ ဖြစ်အံ့။
- (၂) အသက်ထက်ဆုံး အမျိုးထဲ၌ ကြီးသော သူတို့ကို အရိုအသေ ပြုလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၃) အသက်ထက်ဆုံး သိမ်မွေ့သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၄) အသက်ထက်ဆုံး ကုန်းစကားကို ဆိုလေ့ မရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၅) အသက်ထက်ဆုံး လွတ်လွတ် စွန့်ကြဲခြင်းရှိသူ၊ ပေးလှူရန် အခါခပ်သိမ်း စင်ကြယ်သော လက် ရှိသူ၊ စွန့်လှူခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ၊ သူတစ်ပါးတို့ တောင်းခံခြင်းငှါ ထိုက်သူ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်း ဝေဖန်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၍ ဝန်တိုခြင်းကင်းသော စိတ်ဖြင့် အိမ်ကို အုပ်စိုး၍ နေသူ ဖြစ်အံ့။
- (၆) အသက်ထက်ဆုံး မှန်သော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသူ ဖြစ်အံ့။
- (၇) အသက်ထက်ဆုံး အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိသူ “အကယ်၍ ငါ့အား အမျက်ထွက်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူထိုအမျက်ကို လျင်စွာသာလျှင် ပယ်ဖျောက်နိုင်သူ ဖြစ်အံ့” ။ ဤခုနစ်ပါးတို့တည်း။

မဟာလိ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက ခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ ကို အပြည့်အစုံ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်၏။ ယင်းခုနစ်ပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်အစုတို့ကို သိကြားသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြား၏အဖြစ်ကို ရ၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသော၊ အမျိုးထဲ၌ ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေ ပြုလေ့ရှိသော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားကို ပြောဆိုတတ်သော၊ ကုန်းစကားကို ပယ်လေ့ရှိသော၊ ဝန်တိုခြင်း မရှိသော၊ မှန်သောစကားရှိသော၊ အမျက်ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်တတ်သော ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်ကို စင်စစ် တာဝတိံသာနတ် တို့သည် “သူတော်ကောင်း” ဟူ၍ ဆိုကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===
၄ - ဒလိဒ္ဒသုတ်

၂၆၀။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့ကို အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ် သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့” ဟူ၍ ခေါ်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား” ဟူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ -

ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဤရာဇဂြိုဟ်မြို့၌သာလျှင် လူ ဆင်းရဲ လူသနားဖွယ် လူအောက်တန်းစား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုယောက်ျားသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူ အပ်သော ဓမ္မဝိနယ (သာသနာတော်) ၌ ယုံကြည်မှု ‘သဒ္ဓါတရား’ကို ဆောက်တည်၏။ သီလကို ဆောက်တည်၏။ အကြားအမြင် ‘သုတ’ကို ဆောက်တည်၏။ စွန့်ကြဲခြင်း ‘စာဂ’ကို ဆောက်တည်၏။

ပညာကို ဆောက်တည်၏။ ထိုယောက်ျားသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဓမ္မဝိနယ (သာသနာတော်) ၌ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာကို ဆောက်တည်ရကား ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အသင်းဝင်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ထိုနတ်သည် တစ်ပါးသော နတ်တို့ကို အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံအားဖြင့် လည်းကောင်း လွန်၍ တင့်တယ်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ ပြစ်တင်ပြောဆိုကုန်၏။ “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွာတကား၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွာတကား။ ထိုစကား မှန်၏။ ဤ နတ်သားသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါက လူဆင်းရဲ လူသနားဖွယ် လူအောက်တန်းစား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူသည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အသင်းဝင်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ပါးသော နတ်တို့ကို အဆင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံအားဖြင့်လည်းကောင်း လွန်၍တင့်တယ်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ခေါ်၍ မိန့်ဆို၏ - “အချင်းတို့ သင်တို့သည် ထိုနတ်သားအား မကဲ့ရဲ့ကုန်လင့်၊ အချင်းတို့ ဤနတ်သားသည် ရှေးလူဖြစ်စဉ် အခါက မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဓမ္မဝိနယ (သာသနာတော်) ၌ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာကို ဆောက်တည်ခဲ့၏။ ထိုသူသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဓမ္မဝိနယ (သာသနာတော်) ၌ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာကို ဆောက်တည်ခဲ့သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်၌ တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အသင်းဝင်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုနတ်သားသည် တစ်ပါးသော နတ်တို့ကို အဆင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံဖြင့်လည်းကောင်း လွန်၍ တင့်တယ်၏” ဟု မိန့်ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ပြောဆိုဆုံးမလိုသည် ဖြစ်၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကိုရွတ် ဆို၏-

“အချင်း နတ်တို့ အကြင်သူအား မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားသည် မတုန်လှုပ်၊ ကောင်း စွာ တည်၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား အရိယာတို့သည် နှစ်သက်အပ် ချီးမွမ်းအပ်သော ကောင်းသော သီလလည်း ရှိ၏။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား သံဃာ၌ ကြည်ညိုမှု ရှိ၏။ ဖြောင့်မတ်သော အမြင်လည်း ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူဆင်းရဲ မဟုတ်ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ ထိုသူ၏ အသက်ရှင်ခြင်းသည် အချည်းနှီး မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ (သာသနာ)ကို အောက်မေ့သော ပညာရှိသည် သဒ္ဓါကို လည်းကောင်း၊ သီလကို လည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုမှုကို လည်းကောင်း၊ တရားသိမြင်မှုကို လည်းကောင်း အဖန်ဖန် အားထုတ်ရာ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၅ - ရာမဏေယျကသုတ်

၂၆၁။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့သော အရပ်သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပါသနည်း” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏-

“(သိကြားမင်း) ကောင်းစွာ ဖန်တီးစီမံအပ်ကုန်သော အရိအသေပြုရာ အရံ၊ မြို့၊ ဥယျာဉ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အရိအသေပြုရာ သစ်တောတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ဖန်တီးစီမံအပ်ကုန်သော ရေကန်တို့သည် လည်းကောင်း လူတို့နှစ်သက်ဖွယ်ရာ မြေအရပ်၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှ မမီနိုင်ကုန်။

ရွာဖြစ်စေ၊ တောဖြစ်စေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်ဖြစ်စေ၊ ကြည်းကုန်းဖြစ်စေ အကြင် အရပ်၌ ရဟန္တာတို့ နေကုန်၏။ ထိုရဟန္တာတို့ နေရာ မြေအရပ်သည် မွေ့လျော်ဖွယ် အရပ်မည်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၆ - ယဇမာနသုတ်

၂၆၂။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝိဇ္ဇကုဋ်တောင်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား လေ၏-

“အသျှင်ဘုရား ပူဇော်ကုန်သော လူတို့၏ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ ပြုလုပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ လည်းကောင်း ဥပမိအကျိုးရှိသော ကောင်းမှုသည် အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်၌ လျှာသည်ရှိသော် အကျိုးကြီးပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

“ကျင့်ဆဲဖြစ်ကုန်သော (မဂ္ဂဋ္ဌာန်) ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖိုလ်၌ တည်ကုန်သော (ဖလဋ္ဌာန်) ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်တို့သည် လည်းကောင်း ဤရှစ်ယောက်သော (အရိယာ) သံဃာသည် ဖြောင့်မတ်စွာ ဖြစ်၏။ ပညာ၊ သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ပူဇော်ကုန်သော လူတို့၏ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ ပြုလုပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ လည်းကောင်း ဥပမိအကျိုးရှိသော ကောင်းမှုသည် (အရိယာ) သံဃာ၌ လျှာသည်ရှိသော် အကျိုးကြီး၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၇ - ဗုဒ္ဓဝန္တနာသုတ်

၂၆၃။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့သန့်စင်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသီးသီး တံခါးပေါင်ကို မှီလျက် ရပ်တည် ကုန်၏။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထတော်မူပါလော့။ အောင်အပ်ပြီးသော မာရ်စစ်သည်ရှိတော်မူသော၊ ချအပ်သော ခန္ဓာဝန်ရှိတော်မူသော၊ ကိလေသာကြွေးမြီ ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား လောက၌ လှည့်လည် တော်မူပါလော့။ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက် လပြည့်နေ့ ညဉ့်အခါ၌ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့’ အသျှင်ဘုရား၏ စိတ်သည်ကား (ရာဂစသော အညစ်အကြေးမှ) ကောင်းစွာ ကင်းလွတ်တော်မူပါ၏” ဟု ရွတ်ဆို၏။

သိကြားမင်း မြတ်စွာဘုရားတို့ကို ဤသို့ ရိုမခိုးအပ်ကုန်၊ သိကြားမင်း မြတ်စွာဘုရားတို့ကို ဤသို့ သာလျှင် ရှိခိုးအပ်ကုန်၏။

“လုံ့လရှိတော်မူသော၊ အောင်အပ်ပြီးသော မာရ်စစ်သည် ရှိတော်မူသော၊ ယာဉ်မှူး သဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ကိလေသာကြွေးမြီ ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထတော်မူပါလော့။ လောက၌ လှည့်လည်တော်မူပါလော့။ မြတ်စွာဘုရား (ရှင်တော်ဘုရားသည်) တရားကို ဟောတော်မူ ပါလော့။ သိလွယ်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိပါ ကုန်လတ္တံ့” ဟု ရှိခိုးအပ်ကုန်၏ ဟု သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၈ - ဂဟဋ္ဌဝန္တနာသုတ်

၂၆၄။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ။ပ။ ဤတရာစကားကို မိန့်တော်မူ၏- ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အကူအညီဖြစ်သော မာတလိနတ်သားအား “အချင်းမာတလိ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို ပြင်လော့၊ မြေကောင်းရာအရပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ဥယျာဉ် မြေသို့ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု မာတလိနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ဝန်ခံ၍ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား လျှောက်၏- “အရှင်သိကြားမင်း အရှင်၏ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင်ကသော ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ သွားရန်အချိန်ကို အရှင်သိကြားမင်း သိပါ၏။ (သွားရန်မှာ အရှင်သိကြားမင်း အလိုအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်)” ဟု ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်သည် ရှိသော် လက်အုပ်ချီ၍ အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို

ရှိခိုး၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ အကူအညီဖြစ်သော မာတလိသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သိကြားမင်း ဗေဒင်သုံးပုံတတ်သူ ပြာဟ္မဏတို့သည်လည်းကောင်း၊ မြေ၌နေသူ အားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ များသော အခြံအရံရှိသော တာဝတိံသာနတ်တို့သည်လည်းကောင်း အရှင်သိကြားမင်းကို ရှိခိုးကုန်၏။ သိကြားမင်း ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် အရှင်သိကြားမင်း ရှိခိုးသော နတ်မင်းကြီးသည်ကား အဘယ်မည်သော နတ်မင်း ပါနည်း” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

“မာတလိ ဗေဒင်သုံးပုံတတ်သူ ပြာဟ္မဏတို့သည် လည်းကောင်း၊ မြေ၌နေသူ အားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ များသော အခြံအရံ ရှိကုန်သော တာဝတိံသာနတ်တို့သည် လည်းကောင်း ငါ့ကို ရှိခိုးကြကုန်၏။

ငါသည်ကား သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ ရှည်စွာသော ညဉ့်တို့ပတ်လုံး တည်ကြည်ခြင်းရှိကုန်သော၊ မြတ်သောအကျင့်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကို ကောင်းစွာ ရှိခိုး၏။

မာတလိ အကြင်သူတို့သည် အိမ်၌ တည်ကုန်၍ ကောင်းမှုကို ပြုကုန်၏။ သီလရှိ ကုန်၏။ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကုန်၏။ တရားနှင့်အညီ သားမယားကို မွေးမြူကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို (ငါသည်) ရှိခိုး၏” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

“သိကြားမင်း အရှင်သိကြားမင်းသည် အကြင်သူတို့ကို ရှိခိုး၏။ ထိုသူတို့သည် လောက၌ မြတ်ကုန်သတတ်။ သိကြားမင်း (အရှင်သိကြားမင်းသည်) အကြင်သူတို့ ကို ရှိခိုး၏။ ထိုအရှင်သိကြားမင်း ရှိခိုးသူတို့ကို အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရှိခိုးပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။

“မယလုလင် ဖြစ်ဖူးသော၊ သုဇာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော၊ အကြီးအမှူးဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ဤစကားကို ဆိုပြီး၍ အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရထားထက်သို့ တက်စီးလေ၏”။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၉ - သတ္တာရဝန္တနာသုတ်

၂၆၅။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အကူ အညီဖြစ်သော မာတလိနတ်သားအား “အချင်းမာတလိ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို ပြင်လော့၊ မြေကောင်းရာ အရပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ဥယျာဉ်မြေသို့ သွားကုန်အံ့” ဟု မိန့်ဆို၏။ ရဟန်းတို့ အကူအညီဖြစ်သော မာတလိနတ်သားသည် “အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု နတ်တို့အရှင် သိကြား မင်းအား ဝန်ခံ၍ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် “အရှင်သိကြားမင်း အရှင်၏ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ ယခုအခါ၌ သွားရန် အချိန်ကို အရှင်သိကြားမင်း သိပါ၏။ (သွားရန်မှာအရှင်သိကြားမင်း အလိုအတိုင်းဖြစ်ပါသည်)” ဟု ကြားလျှောက် ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်သည်ရှိသော် လက်အုပ်ချီ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ အကူအညီဖြစ်သော မာတလိ နတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သိကြားမင်း နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း ထိုအရှင် သိကြားမင်းကို ရှိခိုးကြ ဖက်၏။ ထိုသို့ ရှိခိုးကုန်လျက် သိကြားမင်း ရှိခိုးသော နတ်သည်ကား အဘယ်မည်သော နတ်မင်း ပါနည်း” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

“မာတလိ နတ်နှင့် တကွသော ဤလောက၌ ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှိတော်မူ၏။ မယုတ် (ပြည့်စုံ)သော အမည်ရှိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ငါသည် ရှိခိုး၏။

မာတလိ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တပ်မက်မှု ‘ရာဂ’၊ အမျက်ထွက်မှု ‘ဒေါသ’၊ မသိမှု ‘အဝိဇ္ဇာ’သည် ငြိတွယ်ခြင်း ကင်းကုန်၏။ ကုန်ပြီးသော အာသဝရှိကုန်၏။ မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်ကုန်၏။ ထိုရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ငါသည် ရှိခိုးပါ၏။

မာတလိ အကြင်ကျင့်ဆဲဖြစ်သူ ‘သေက္ခ’တို့သည် ရာဂ၊ ဒေါသကို ပယ်ဖျောက်ကုန်၏။ အဝိဇ္ဇာကို လွန်မြောက်ကုန်၏။ (ဝဋ်ဆင်းရဲကို ဖျက်ဆီးခြင်း၌ မွေ့လျော်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မမေ့မလျော့ လျော်စွာ ကျင့်ဆဲ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကျင့်ဆဲ ဖြစ်သူ ‘သေက္ခ’ပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ယောက်တို့ကို ငါသည် ရှိခိုး၏” ဟု (မိန့်ဆို၏)။

“သိကြားမင်း အရှင်သိကြားမင်းသည် အကြင်သူတို့ကို ရှိခိုး၏။ ထိုသူတို့သည် လောက၌ မြတ်ကုန် သတတ်။ သိကြားမင်း အကြင်သူတို့ကို အရှင်သိကြားမင်းသည် ရှိခိုး၏။ ထိုသူတို့ကို အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရှိခိုးပါ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

မယလုလင် ဖြစ်ဖူးသော၊ သုဇာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော၊ အကြီးအမှူးဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ဤစကားကို ဆိုပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရထားထက်သို့ တက်စီးလေ၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၂ - ဒုတိယဝဂ် ===

၁၀ - သံဃဝန္ဓနာသုတ်

၂၆၆။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ။ပ။ ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏- ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အကူအညီဖြစ်သော မာတလိနတ်သားအား “အချင်းမာတလိ အာဇာနည် မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို ပြင်လော့၊ မြေကောင်းရာ အရပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ဥယျာဉ်မြေသို့ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု အကူအညီဖြစ်သော မာတလိနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ဝန်ခံ၍ အာဇာနည်မြင်းတစ်ထောင် ကသော ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား “အရှင်သိကြားမင်း အရှင်၏ အာဇာနည်မြင်း တစ်ထောင် ကသော ရထားကို ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ ယခုအခါ သွားရန် အချိန်ကို အရှင်သိကြားမင်း သိပါ၏။ (သွားရန်မှာ အရှင်သိကြားမင်း အလိုအတိုင်းဖြစ်ပါသည်)” ဟု ကြားလျှောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့ အရှင် သိကြားမင်းသည် ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်သည် ရှိသော် လက်အုပ်ချီ၍ ရဟန်း သံဃာကို ရှိခိုး၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ အကူအညီဖြစ်သော မာတလိသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို၏-

“သိကြားမင်း အကြင်လူတို့သည် ပုပ်သော အမိဝမ်း၌ ကိန်းကုန်၏။ အမိဝမ်းတည်းဟူသော အပုပ်၌ နှစ်မြုပ်ကုန်၏။ မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထိုလူတို့ကသာ အရှင်သိကြားမင်းကို ရှိခိုး ကုန်ရာ၏။

အိမ်ရာမထောင်သော ထိုသူတို့သည် အဘယ်အရာကို ချစ်ဘိသနည်း၊ ရသေ့၊ ရဟန်းတို့၏ အကျင့်ကို မိန့်ဆိုတော်မူပါလော့၊ အရှင်သိကြားမင်း၏ ထိုစကားကို နာပါကုန်အံ့” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

“မာတလိ ထိုရဟန်းတို့သည် အကြင်ရွာမှ ဖဲသွားကုန်၏။ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ (ထိုရွာမှ) သွားကုန်၏။ အိမ်ရာမထောင်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့၏ ဤအကျင့် ကို ချစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့အား ကျီ၌ ဥစ္စာစပါးကို ထည့်သွင်းထားကုန်။ အိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ ခြင်းတောင်းတို့၌ လည်းကောင်း မသိုမှီးကုန်။ သူတစ်ပါးတို့ ချက်ပြုတ်၍ ပြီးသော ဆွမ်းကိုသာလျှင် ရှာမှီးကုန်၏။ ကောင်းသော အကျင့်ရှိသော ရဟန်းတို့ သည် ရှာမှီးအပ်သော ထိုဆွမ်းတို့ဖြင့် မျှတကုန်၏။

ပညာရှိတို့သည် ကောင်းသော အတိုင်အပင်ဖြင့် တိုင်ပင်ခြင်း ရှိကုန်၏။ ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အညီအညွတ် ကျင့်ကြကုန်၏။ နတ်တို့အားမူကား အသုရာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ကြကုန်၏။ များစွာသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း (အချင်းချင်း) ဆန့်ကျင်ကြကုန်၏။

မာတလိ ဆန့်ကျင်ကုန်သော သူတို့အလယ်၌ ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိကုန်၊ လက်နက် ရှိကုန်သော သူတို့အလယ်၌ လက်နက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ ဘဝယောနိ စသည်တို့ကို ယူခြင်းရှိကုန်သော သူတို့အလယ်၌ ဘဝယောနိ တစ်ခုခုကို ယူခြင်း မရှိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့ကို ငါသည် ရှိခိုး၏” ဟု မိန့်ဆို၏။

“သိကြားမင်း အရှင်သိကြားမင်းသည် အကြင်သူတို့ကို ရှိခိုး၏။ ထိုသူတို့သည် လောက၌ မြတ်ကုန် သတတ်။ သိကြားမင်း (အရှင်သိကြားမင်းသည်) အကြင်သူတို့ကို ရှိခိုး၏။ ထိုသူတို့ကို အကျွန်ုပ် သည်လည်း ရှိခိုးပါ၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

မဃလုလင် ဖြစ်ဖူးသော၊ သုဇာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော၊ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ဤစကားကို ဆိုပြီး၍ ရဟန်းသံဃာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရထားထက်သို့ တက်စီးလေ၏။

ဒုတိယဝဂ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၁ - ဆေတွာသုတ်

၂၆၇။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို လျှောက်ထား၏-

“အဘယ်အရာကို ဖြတ်တောက်သော် ချမ်းသာစွာ နေရပါသနည်း၊ အဘယ်အရာကို ဖြတ်တောက် သော် မစိုးရိမ်ရပါသနည်း။ ဂေါတမအနွယ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ် မည်သော တစ်ခုသော တရားကို ဖြတ်တောက်ခြင်းကို နှစ်သက်တော်မူပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

“သိကြားမင်း အမျက်ထွက်ခြင်း ‘ဒေါသ’ကို ဖြတ်တောက်သော် ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ အမျက်ထွက် ခြင်း ‘ဒေါသ’ကို ဖြတ်တောက်သော် မစိုးရိမ်ရ၊ အဆိပ်လျှင် အရင်းအမြစ်ရှိသော ချိုမြိန်ခြင်းလျှင် အဖျားရှိသော အမျက် ‘ဒေါသ’အား ဖြတ်တောက်ခြင်းကို အရိယာတို့သည် ချီးမွမ်းကုန်၏။ ထိုအမျက် ‘ဒေါသ’ကိုပင်လျှင် ဖြတ်တောက်သည် ရှိသော် မစိုးရိမ်ရ” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၂ - ဒုဗ္ဗဏ္ဍိယသုတ်

၂၆၈။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ ထိုအခါ။ပ။ ဤတရားစကားကို မိန့်တော်မူ၏ - ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူး သည်ကား ရုပ်ဆင်းမလှ ပုကွသော နတ်သားတစ်ယောက်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ဖြစ်စွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ ရုပ်ဆင်းမလှ ပုကွသော ဤနတ်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ နေရာ၌ ထိုင်နေဘိ၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ ပြစ်တင်ပြောဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တာဝတိံသာနတ်တို့ ကဲ့ရဲ့တိုင်း ရှုတ်ချတိုင်း အပြစ်ပြောဆိုတိုင်း ထိုနတ်သားသည် ပို၍ အဆင်းလှ၏။ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ပို၍ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ သိကြားမင်းအား ဤစကားကို လျှောက်ကြကုန်၏- “အရှင်သိကြားမင်း ရုပ်ဆင်းမလှ ပုကွသော နတ်သား တစ်ယောက်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ အရှင်သိကြားမင်း ထိုသို့နေရာ၌ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် ‘အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ဖြစ်စွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ ရုပ်ဆင်းမလှ ပုကွသော ဤနတ်သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ နေရာ၌ ထိုင်နေဘိ၏’ ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ ပြစ်တင်ပြောဆိုကုန်၏။ အရှင်သိကြားမင်း နတ်တို့ ကဲ့ရဲ့တိုင်း ရှုတ်ချတိုင်း အပြစ်ပြောဆိုတိုင်း ထိုနတ်သားသည် ပို၍ အဆင်းလှ၏။ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။

ပို၍ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ အချင်းနတ်တို့ ထိုနတ်သည် ကောဓာက္ခအမည်ရှိသော နတ်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏” ဟု ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ထိုကောဓာက္ခနတ်သားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပခုံးတစ်ဖက်၌ အပေါ်ရုံကို စံပယ်တင်လျက် လက်ယာဒူးကို မြေ၌ ထောက်ကာ ထိုကောဓာက္ခနတ်သား ထံသို့ လက်အုပ်ချီလျက် “အချင်း အကျွန်ုပ်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းတည်း၊ အချင်း အကျွန်ုပ်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းတည်း” ဟု သုံးကြိမ်တိုင် အမည်ကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အမည်ကို ပြောကြားတိုင်း ပြောကြားတိုင်း ထိုနတ်သည် ပို၍ အဆင်း မလှသည် ပို၍ အရုပ်ဆိုးသည် ပို၍ ပုကွသည် ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် မိမိနေရာ၌ ထိုင်၍ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ဆုံးမလိုရကား ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို၏-

“ငါသည် ထိပါးလိုစိတ် မရှိ၊ အမျက်၏ အလိုသို့ လိုက်စေရန် မလွယ်ကူ၊ ငါသည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အမျက်မထွက်၊ ငါ၌ အမျက် ‘ဒေါသ’သည် မတည်။

ငါသည် အမျက် ‘ဒေါသ’ထွက်သောကြောင့် ကြမ်းတမ်းသော စကားကို မဆို၊ အကုသိုလ်တရား တို့ကိုမပြောကြားရာ၊ မိမိအကျိုးကို ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ နှိမ်၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၃ - သမ္မရိမာယာသုတ်

၂၆၉။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏ - ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ပူး သည်ကား ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကာ ပြင်းစွာ နာကျင်သည် ဖြစ်၍ အနာရောဂါ ရခဲ့လေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ဝေပစိတ္တိအသုရိန်ထံသို့ သူနာမေးလို သည် ဖြစ်၍ ချဉ်းကပ်၏။ ရဟန်းတို့ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း လာသည်ကို အဝေးကပင်လျှင် မြင်၍ “သိကြားမင်း ငါ့ကို ဆေးကုပါလော့” ဟု ဤသို့ စကားကို ဆို၏။ သမ္မရိမာယာသုရာ၏ လှည့်စားမှု မာယာကို ငါ့အား သင်ဦးလော့ဟု (သိကြားမင်း) ဆို၏။ အချင်းသိကြားမင်း အသုရာတို့ကို ငါ မေးမြန်းပြီးသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့ ဟု ဆို၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအချိန်၌ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် အသုရာတို့ကို “အချင်းအသုရာတို့ ငါသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား သမ္မရိမာယာသုရာ၏ လှည့်စားမှု မာယာကို သင်ပေးရအံ့လော့” ဟု မေး၏။ အချင်း ဝေပစိတ္တိအသုရိန် သင်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား သမ္မရိမာယာသုရာ၏ လှည့်စားမှုမာယာကို မသင်ပေးလင့် ဟု ဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဝေပစိတ္တိအသုရိန်သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို ပြောကြား၏-

“သဒ္ဓါစသား များသော ဥစ္စာရှိသော၊ သုဇာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော၊ နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားမင်း (သိကြားမင်းသည်) သမ္မရိမာယာသုရာ၏ မာယာကို တတ်သည် ရှိသော်

‘သမ္မုရိအသုရာကဲ့သို့’ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး ကြမ်းကြုတ်သော ငရဲသို့ ရောက်ရာ၏” ဟု (ရွတ်ဆို ပြောကြား၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၄ - အစွယသုတ်

၂၇၀။ သာဝတ္ထိနိဒါန်း။ပ။ ထိုအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် အလွန်အကျူး ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုအလွန်အကျူး ပြောဆိုမိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ အပြစ်ကို အပြစ်အလျောက် ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းသည် သည်းမခံ။ ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်လျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား ရဟန်းနှစ်ပါးသည် ငြင်းခုံကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် အလွန်အကျူး ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုအလွန်အကျူး ပြောဆိုမိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ အပြစ်ကို အပြစ်အလျောက် ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းသည် သည်းမခံပါ” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သူမိုက်တို့သည် ဤနှစ်မျိုးတို့တည်း။ အပြစ်အလျောက် အပြစ်ကို မမြင်သူ၊ အပြစ်ကို ပြောကြားသည်ရှိသော် တရားအလျောက် လက်မခံသူတို့တည်း။ ရဟန်းတို့ သူမိုက်တို့သည် ဤနှစ်မျိုး တို့တည်း။ ရဟန်းတို့ ပညာရှိတို့သည် ဤနှစ်မျိုးတို့တည်း။ အပြစ်ကို အပြစ်အလျောက် မြင်သူ၊ အပြစ်ကို ပြောကြားသည် ရှိသော် တရားအလျောက် လက်ခံသူတို့တည်း။ ရဟန်းတို့ ပညာရှိတို့သည် ဤနှစ်မျိုး တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုဓမ္မာသဘင်၌ တာဝတိံသာ နတ်တို့ကို ဆုံးမလိုသည် ဖြစ်၍ ထိုအချိန်၌ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အမျက် ‘ဒေါသ’သည် သင်နတ်တို့၏ အလိုသို့ မလိုက်ပါစေလင့်၊ သင်နတ်တို့အား အဆွေခင်ပွန်း တို့ဖြင့် မိတ်မပျက်စေလင့်၊ မကဲ့ရဲ့ထိုက်သူကို မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်၊ ကုန်းတိုက်စကားကို မဆိုကြကုန်လင့်၊ ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့သော် အမျက် ‘ဒေါသ’ သည် လူယုတ်ကို ‘တောင်ကဲ့သို့’ လွှမ်းမိုးနှိမ်နင်းနိုင်၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

=== ၃ - တတိယဝဂ် ===

၅ - အက္ခောဓသုတ်

၂၇၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ “ရဟန်းတို့ ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုဓမ္မာသဘင်၌ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏-

“အချင်းနတ်တို့ သင်တို့အား အမျက် ‘ဒေါသ’ သည် မလွမ်းမိုးစေလင့်၊ အမျက်ထွက်သူတို့အား ပြန်၍ အမျက်မထွက် ကုန်လင့်။ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် လည်းကောင်း အရိယာတို့၏ အကျင့်တည်း။ ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့သော် အမျက် ‘ဒေါသ’ သည် လူယုတ်ကို ‘တောင်ကဲ့သို့’ လွှမ်းမိုး နှိမ်နင်းနိုင်၏” ဟု (ရွတ်ဆို၏)။

တတိယဝဂ် ပြီး၏။

သက္ကသံယုတ် ပြီး၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် ပြီး၏။
